

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ELLE KENNEDY

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MİRAS

Kampüs Dışı Seri 5

OFF - CAMPUS 5

Miras
Kampüs Dış1 5
Elle Kennedy

İÇİNDEKİLER

I. Anlaşma

1. Logan
2. Logan
3. lütuf
4. Logan
5. lütuf
6. Logan
7. lütuf
8. Logan
9. lütuf
10. Logan

II. Öneri

11. Dekan
12. Müttefik
13. Dekan
14. Dekan
15. Müttefik
16. Dekan
17. Müttefik
18. Dekan
19. Müttefik
20. Müttefik
21. Dekan

III. Balayı

22. Tucker
23. Sabrina
24. Tucker
25. Sabrina
26. Sabrina
27. Sabrina
28. Tucker
29. Sabrina
30. Sabrina
31. .

IV. Miras

32. Hannah
33. Garrett
34. Garrett
35. Hannah
36. Garrett
37. Hannah
38. Hannah
39. Garrett
40. Hannah
41. Garrett
42. Hannah
43. Garrett

sonsöz

İyi Kız Kompleksi

Elle Kennedy'nin Diğer Eserleri

yazar hakkında

BÖLÜM I

PAKT

1

LOGAN

"Beni tamamen kontrol ediyor."

"Suuuuuure, kardeşim."

"Sürekli buraya bakıyor! O beni istiyor."

"Onun gibi ateşli genç bir şeyin senin gibi yaşlı bir adamı kontrol etmesine imkan yok."

"Ben sadece yirmi sekiz yaşımdayım!"

"Gerçekten? Bu düşündüğümünden daha eski."

bir kahkaha patlatırım. Son yirmi dakikadır bu üç borsacıyı dinliyorum. Aslında borsacı olup olmadıklarını bilmiyorum ama şehrin finans bölgesinde özel dikim takımlar giyiyorlar ve pahalı içkiler içiyorlar, yani finans sektöründe çalışıyorlar.

Ben, yırtık kot pantolon ve Under Armour kazak giymiş, barın sonunda bir şişe bira içen hantal sporcuyum. Boş bir koltuk bulduğum için şanslıydım; yer bu gece dolu. Tatil sezonu tüm hızıyla devam ederken, Bostonbarlar işten veya okuldan izin alan patronlarla dolup taşıyor.

Casusluk yaptığım üç adam, yan taraftaki tabureye geçtiğimde yoluma zar zor baktılar, bu da onların salak konuşmalarını dinlemeyi kolaylaştırdı.

"Peki Baker için son puan ne?" adamlardan biri sorar.

O ve sarışın arkadaşı, koyu saçlı arkadaşlarını inceliyorlar - eski olan. İlk adam "Yüzde sekiz" diyor.

Sarışın daha cömert. "Yüzde on."

"Hadi aradaki farkı bölelim ve ona bir dokuz verelim. Bu dokuza bir oran."

Gerçi, belki onlar finansçı *değillerdir* . Hesaplama sürecini çözmeye çalışıyorum ama tamamen keyfi görünüyor ve herhangi bir gerçek matematiğe dayanmıyor.

"İkinize de lanet olsun. Bundan çok daha iyi bir şansım var," diye itiraz ediyor Baker. " Bu saati *gördün mü?*" Parlak bir Rolex'i göstermek için sol bileğini yukarı kaldırıyor.

Birinci adam, "Dokuza bir," diye devam ediyor. "Al ya da git."

Bay Rolex, tezgâha biraz para koyarken sinirli bir şekilde homurdanıyor. Diğer ikisi davayı takip ediyor.

Topladığım kadarıyla, oyunları şöyle bir şeye gidiyor:

Adım 1: İçlerinden biri barda bir kadın seçer.

Adım 2: Diğer ikisi (bu kelimeyi gevşek bir şekilde kullanıyorum) ilk adamın onun numarasını alma ihtimalini hesaplar.

Adım 3: Tezgaha tonlarca nakit bırakırlar.

Adım 4: Erkek kıza yaklaşır ve kaçınılmaz olarak reddedilir. Bahse girdiği parayı kaybeder, ancak bir sonraki turda bir sonraki adam da reddedildiğinde geri almak için.

Bütün bu oyun hem anlamsız hem de aptalca.

Bay Rolex'in daracık tasarımcı elbisesi içinde göz alıcı bir kadına doğru sendelemesini keyifle seyrederek biramı yudumluyorum.

Yaklaştığında burnu kırışıyor, bu da bana arkadaşlarının biraz para kazanmak üzere olduğunu söylüyor. Bu adamlar pahalı takım elbiseler giyiyor olabilir ama hala bu bardaki kadınlarla aynı ligde değiller. Ve klas kadınlar, daha iyisini yapabileceklerini bildikleri için olgunlaşmamış ahmaklara tolerans göstermezler.

Gruba döndüğünde Bay Rolex'in çenesi gergin. Eli boş. Arkadaşları, kazançlarını ısıklık çalarak harcarlar.

Tam sarışın adam yeni bir hedef seçecekken, bira bardağımı şık tezgahın üzerine koydum ve "Oynayabilir miyim?" dedim.

Üç kafa benim yolumda dönüyor. Bay Rolex gündelik kıyafetlerimi giyiyor, sonra sırtıyor. "Evet, üzgünüm dostum. Bu oyuna paran yetmez."

Gözlerimi devirerek cüzdanımı cebimden çıkardım ve karıştırdım; onlara içerideki tüm parayı net bir şekilde görmelerini sağladım. "Beni dene," diyorum nezaketle.

"Bunca zaman orada oturup bizi mi dinledin?" sarışın olan talep ediyor.

"Bu konuda sessiz kaldığın söylenemez. Ve her neyse, kumar oynamayı severim. Ne için kumar oynadığımız önemli değil - ben oradayım. Bunu söyledikten sonra, şansım nedir..." Bakışlarım kalabalık odayı yavaşça tarıyor. "O," diye bitiriyorum.

Bakışlarımı takip etmek yerine, üç çift göz bana yapışık kaldı.

Sanki onlarla dalga geçip geçmediğime karar vermeye çalışıyormuş gibi, beni birkaç uzun vuruş için değerlendiriyorlar. Bu yüzden tabureden atladım ve üçlüye daha da yaklaştım. "Ona bakmak. O ateş. Sence benim gibi bir serseri onun numarasını alabilir mi?"

Gardını ilk gevşeten Bay Rolex oldu. " O mu? "dedi barmenle içki ısmarlayan güzel kıza pek gizli olmayan bir şekilde başını sallayarak. "Küçük Bayan Masum'u mu kastediyorsun?"

O yanlış değil. Onda kesinlikle bir masumiyet havası var. Narin bir profil, burnunun üzerine saçılan çilleri ortaya koyuyor ve açık kahverengi saçları, buradaki diğer piliçlerin bazıları gibi karmaşık bir tarzda yukarıdan ziyade omuzlarının etrafında gevşek. Dar siyah süveterine ve kısa eteğine rağmen, seks kedisinden daha çok komşu kızı.

Esmer arkadaş homurdanıyor. "Evet, iyi şanslar."

Kaşlarımı yukarı kaldırıyorum. "Ne, şansım olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Dostum, kendine bak. Sen bir sporcusun, değil mi?"

Sarışın adam, "Ya öyle ya da 'roidler' kullanıyor," diye çatırdadı.

"Ben bir sporcuyum," diye onaylıyorum ama daha fazla ayrıntı vermiyorum. Açıkçası bu adamlar kuduz hokey hayranları değiller, yoksa beni Boston'ın en yeni çaylağı olarak tanırlardı.

Ya da belki yapmazlardı. Çiftlik takımından profesyonellere çağrıldığımdan beri çılgınca bir buz zamanı görmüyorum. Hâlâ koçuma ve takım arkadaşlarıma kendimi kanıtlamaya çalışıyorum. Geçen maçta bir asist almama rağmen, bu harikaydı.

Ama bir gol daha havalı olurdu.

Bay Rolex, "Evet, böyle tatlı bir şey çok korkutucu olur," diye bilgilendiriyor beni. "Onun numarasını alma ihtimalin... yirmi bir."

Arkadaşları hemfikir. Biri "Bu yüzde yirmi beş şans" diyor. Çünkü yine, matematikleri saçma.

"Ya onun numarasından fazlasını istersem?" meydan okuyorum.

Sarışınlar. "Onunla eve gitme ihtimalini bilmek ister misin? Yüze bir."

Esmer olana tekrar baktım. Kalın topuklu siyah süet ayak bileği botları giyiyor, içkisini zarif bir şekilde yudumlarırken bir bacağı diğerinin üzerine atıyor. Çok tatlı.

"İki yüz dolar, dilini beş dakikadan kısa sürede boğazıma soktuğumu söylüyor," diye övünüyorum kibirli bir sırıtışla.

Yeni arkadaşlarım inanılmaz kahkahalar atıyor.

"Ah, tabii, kardeşim." Bay Rolex kıkırdar. "Fark etmediyseniz, bu mekandaki kadınlar tam bir sınıf. Tek bir kişi bile seninle toplum içinde takılmaz."

Tezgaha şimdiden iki yüz atıyorum. "Cinsel yeteneğimden korkuyorsun, ha?" alay ediyorum.

"Ha! İyi o zaman. Isırırım," diyor sarışın adam, benimkinin üstüne iki banknot koyarak. "Devam et ve kışının reddedilmesini sağla, Loverboy."

Bardağıımı alıp kalan biramı boşaltıyorum. Üçlüye "Sıvı cesaret" diyorum ve Bay Rolex gözlerini deviriyor. "Şimdi izle ve öğren."

Göz kırpıyorum, uzaklaşıyorum.

Bir anda dikkati bana çevrildi. Utangaçlıkla birlikte yumuşak da olsa bir gülümseme ağzını çekiştiriyor. Kahretsin, güzel dudakları var. Dolgun ve pembe ve parlak.

Bakışlarımız kilitlendiğinde, sanki bardaki herkes kayboluyor. Kahverengi gözleri güzel ve etkileyici ve şu anda nabzımı hızlandıran tatlı bir açlığı ifade ediyor. Yörüngesinde sıkışıp kaldım, bacaklarım kendi istekleriyle hızlanıyor.

Bir saniye sonra yanıdayım ve onu kaba bir "Hey" ile selamlıyorum.

"Merhaba," diye yanıtıyor.

Bana bakmak için başını eğmek zorunda çünkü oturuyor ve ben onun üzerinde yükseliyorum. Her zaman büyük bir adamdım, ama daha yüksek bir seviyede hokey oynamaya başladığımdan beri daha da büyüdüm. Profesyonellerde paten yapmak fiziksel olarak zordur.

"Sana bir içki ismarlayabilir miyim?" Teklif ediyorum.

Dolu bardağını kaldırıyor. "Hayır teşekkürler. Zaten bir tane aldım."

"O zaman bir sonrakini alacağım."

"Bir sonraki olmayacak. Kendime güvenmiyorum."

"Neden öyle?"

"Ben hafifim. Bir içki beni sarhoş ediyor." Dudakları hafifçe kıvrılıyor.

"İki içki bana kötü şeyler yaptırıyor."

Lanet olsun, sikim seğirmiyorsa. "Ne kadar kötü?" çekiyorum.

Yüzü kızarsa da sorudan çekinmiyor. "Çok kötü."

Ona sııttım, sonra barmene hızlı, abartılı bir hareketle işaret verdim.

"Bayan için bir içki daha," diye seslendim.

Gülüyor ve melodik ses içime hisler sızlatıyor. Ona delicesine ilgi duyuyorum.

Yanıdaki boş tabureyi almak yerine ayakta duruyorum. Ama daha da yaklaşıyorum ve dizi hafifçe kalçamı okşuyor. Yemin ederim ki hafif temasta nefesinin kesildiğini duyuyorum.

Bakıyorum ve yeni arkadaşlarımın bizi büyük bir ilgiyle izlediğini görüyorum. Bay Rolex, saatin işliyor olduğunu hatırlatmak istercesine saatine dramatik bir şekilde vurdu.

"Yani, dinle..." Dudaklarımı kulağına yaklaştırdım, böylece beni duyabilirdi. Bu sefer nefesinin kesildiğini *görüyorum*. Havayı emerken

şımarık göğüsleri yükseliyor. "Arkadaşlarım bana numaranı almam için yüzde yirmi beş şans verdi."

Gözleri şeytanca dans ediyor. "Vay. Sana pek güvenmiyorlar, değil mi? Üzgünüm."

"Üzülme. Bundan daha büyük ihtimalleri yendim. Ama... sana bir sır vereyim..." "Numaranı istemiyorum" diye fısıldarken ağzım kulak memesine sürtüyor.

Şaşkınlıkla irkildi, bakışları benimkilere çevrildi. "Yapmaz mısın?"

"Hayır."

"O zaman ne istiyorsun?" İçkisini alır ve acele bir yudum alır.

Bir an için düşünüyorum. "Seni öpmek istiyorum."

Şaşkın bir gülüş şimdi. "HI-hı. Bunu sadece benim yapacağımı umduğun için söylüyorsun ve sonra arkadaşlarına kaybeden olmadığınızı kanıtlayabilirsiniz."

Tekrar omzumun üzerinden bakıyorum. Bay Rolex kendinden memnun bir gülümseme takınıyor. Saatine tekrar dokunuyor. Tik tak.

Beş dakikam dolmak üzere. Kendi saatim bana sadece iki tane kaldığını söylüyor.

"Hayır," diyorum ona. "Seni öpmek istememin nedeni bu değil."

"Gerçekten mi?"

"Yok canım." Alt dudakımı yalıyorum. "Seni öpmek istiyorum çünkü bu bardaki en seksi kadınsın." omuz silkiyorum. "Her neyse, senin de aynı şeyi istediğin çok açık."

"Kim söylüyor?" o meydan okuyor.

"Buraya geldiğimden beri ağzıma bakmayı bırakmadığın gerçeğini söylüyor."

Gözlerini kısıyor.

"Bak, olay şu." Parmak uçlarımı ince kolunda hafifçe gezdiriyorum. Çıplak tene dokunmuyorum ama o gözle görülür şekilde titriyor. "Arkadaşlarım senin Küçük Bayan Masum olduğunu düşünüyor. Benim gibi biri tarafından korkutulacağın konusunda beni uyardılar. Kaba ve kaba birisi. Ama ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Ne?" Sesi nefes kesici.

"Bence sen kaba ve kaba seviyorsun." Bir kez daha yaklaştım. Minik bir elmas saplama takıyor ve dilimin ucunu küçük küpenin üzerinden geçirmeden edemiyorum.

Keskin bir nefes daha alıyorum ve içimde bir tatmin duygusu hissediyorum.

"Hiç masum olduğumu düşünmüyorum," diye devam ettim. "İyi bir kız olduğumu düşünmüyorum. Sanırım şu anda dilini ağzıma sokmaktan ve tırnaklarını sırtıma geçirip seni burada herkesin önünde becermeme izin vermekten başka bir şey istemiyorsun."

Yüksek sesle inliyor.

Başımın arkasını tutup sert bir öpücük için beni aşağıya çektiğinde, kendini beğenmiş sırtış yüzüme yayılıyor.

"Haklısın," diye mırıldandı dudaklarıma doğru. "Ben hiç iyi bir kız değilim."

Sikim, dili ağzıma girmeden önce sertleşiyor. Ve öyle olduğunda, aralık dudaklarımın arasından kayıp inleme sırası bende. Tadı cin ve seks gibi ve ben de etrafımızı saran yüksek sesli çağrılarının farkında olarak onu aç bir şekilde öpüyorum. Eminim bu bağırışlardan bazıları borsacı arkadaşlarımdan geliyordur ama ben onların şaşkınlığına bakamayacak kadar meşgulüm.

Dilim onunkinin üzerinde gezinirken, bir bacağıma yumuşak baldırları arasında hafifçe dürttüm. Ne kadar zor olduğumu hissetmesine izin vermek.

Aman Tanrım, diye mırıldanıyor. Öpücüğü kesiyor, gözleri saf şehvetle parlıyor. "Hadi buradan gidelim ve bunu özel bir yerde bitirelim mi?"

"Numara. Şimdi seni istiyorum." Sesim çakıl gibi çıkıyor.

Göz kırpıyor. "Şimdi?"

"Mm-hmmm." Bir elimi ince beline koydum, avucumu alaycı bir okşamayla hareket ettirdim. "Bayanlar tuvaletinin gerçekten büyük, özel tezgahları olduğunu duydum..."

Avucunu göğsümün ortasına bastırıyor. Yine de beni uzaklaştırmak için değil. Sıcak bakışları vücudumda gezinirken o da benimle dalga geçiyor. Sonra başını eğiyor ve "Kız arkadaşın buna ne derdi?" diye soruyor.

Ona pis bir gülümseme gönderiyorum. *Acele et John, gelmem gerek .*"

Grace tekrar inliyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye alay ettim ama kızım hiç şaşırması görünmüyor.

Bazen onun bir zamanlar o kadar gergin, gevezelik eden birinci sınıf öğrencisi olduğuna ve yanlışlıkla yurttan kaldığıma inanmak zor. Aşık

olduğum tatlı Grace Ivers'in karşımdaki bu korkusuz kadın olduğuna, onu arkada becermeme izin verecek seksi cadı olduğuna inanmak zor. banyo.

Elbette Grace bu barı seçti ve bu geceki rol yapma alıştırmalarını kabul etmeden önce banyoların temizlik durumunu araştırdı. Yani evet, o hala yıllar önce tanıştığım o tuhaf kız. Aynı zamanda benim ateşli, seks açlığı çeken kız arkadaşım olur.

Elini tutuyorum ve onu tabureden çekiyorum. Hala kaya gibi sertim ve rahatlamaya ihtiyacım var. Sığ nefesine bakılırsa o da benim kadar tahrik olmuş.

"Yani ne diyorsun?" diye sordum, baş parmağımla avucunun içini ovuşturarak.

Grace, yüksek topuklu çizmelerinin ucunda duruyor ve dudaklarını kulağıma bastırıyor. "Acele et John, gelmem gerek."

Arka koridora doğru onu takip ederken umutsuz bir kahkaha attım. Kapıyı geçmeden önce, omzumun üzerinden son bir bakış attım. Borsa simsarları, sanki başka bir gezegenden gelen bir uzaylıymışım gibi bana bakıyorlar. Bardaki parayı işaret ettim ve " *Hepsini sakla*" der gibi zarif bir başımı salladım .

Aptal bir bahsi kazanmama gerek yok. Ben zaten bardaki en şanslı adamım.

LOGAN

Ben SUV'unun kaputunu yerine bırakırken Grace'in babası, "Bunu gerçekten yapmak zorunda değildin," diye ısrar ediyor. "Takdir etmediğimden değil ama Noel arifesinde sana el işi yaptırdığım için kendimi aptal gibi hissediyorum."

Motor yağını silmek için çeneme temiz bir bez sürerken, gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Tim Ivers'ı çok severim ama "aptal" gibi kelimeler kullanan yetişkin bir adam hakkında çok endişe verici bir şey var.

Kızıyla çıktığım dört yıl içinde, yetiştirilme tarzımla büyük bir tezat oluşturan adamın lanetini duyduğum zamanları bir yandan sayabilirim. Her sözü küfür olan alkolik bir babayla büyüdüm. Zavallı annem bir keresinde anaokulu öğretmenim ile görüşmeye gelmek zorunda kaldı çünkü ben başka bir çocuğa "lanet suratlı" demiştim. Ah o günler... Çok kötü, mutsuz günler.

Neyse ki, o zamandan beri her şey değişti. Babam yaklaşık dört yıldır ayıktı ve çitleri tamamen tamir etmemiş olsak da en azından artık ondan nefret etmiyorum.

Dürüst olmam gerekirse, bugünlerde Grace'in babasını bir baba figürü olarak görüyorum. Futbolu hokeye tercih ettiği gerçeğini gözden kaçırsanız, o iyi bir adam. Ama kimse mükemmel değildir.

"Tim. Benim adamım. Ücretsiz olarak yapabileceğim zaman, babamın yağ değişimi için para ödemesine izin vermeyeceğim," diye onu bilgilendiriyorum. "Garajımızda çalışarak büyüdüm. Gözüm kapalıyken yağı değiştirebilirim."

"Emin misin?" iterek, tel çerçeveli gözlüklerini burnunun köprüsüne yeniden yerleştiriyor. "Asla yararlanamayacağımı biliyorsun evlat."

oğlum . Kahretsin, bu beni her zaman yapar. Tim'in bana böyle demesi için iyi bir sebep yok. Grace ve ben evli falan değiliz. İlk çıkmaya başladığımızda, belki de her genç erkeğe "oğlum" diyen türden bir adam olduğunu düşündüm. Ama hayır. Benim. Ve bunu duymayı sevdiğimi inkar edemem.

"Yapmayacağını biliyorum, bu yüzden teklif ettim," diye temin ederim onu. "Ve daha önce de söylediğim gibi, sakın bir daha tamir için o para emici bayine gitmeye cüret etme. Kardeşim seninle ilgilenecek. Şarj yok."

"Kardeşin bugünlerde nasıl?" Grace'in babası garaj kapısına gitmeden önce arabasını kilitler.

Onu araba yoluna kadar takip ettim, havadaki soğğun anında yüzümü serinlettiği yere. Hastings'e bu kış henüz kar yağmadı ama Grace, hava tahmininin yarın sabah büyük bir kar yağışı olacağını söyledi. Mükemmel. Beyaz bir Noel'i seviyorum.

"Jeff iyi," diye yanıtlıyorum. "Bana iyi tatiller dilememi söyledi. Bu akşam yemeğe gelemeyecekleri için üzgünler."

Erkek kardeşim ve eşi Kylie, bu yıl tatillerini Meksika'da Kylie'nin ailesiyle birlikte geçiriyorlar. Anne ve babasının kırkncı yıl dönümü, bu yüzden büyük, güneşli bir destinasyon kutlaması yapmaya karar verdiler. Annem ve üvey babam David bu gece bize katılacaklar, bu eğlenceli olmalı. Grace ve ben her zaman onun dar kafalı moleküler biyolog babasının inanılmaz derecede mülayim muhasebeci üvey babamla konuşmasını izlemekten keyif alıyoruz. Geçen yıl, bir akşamda ne kadar sıkıcı konuyu tartışabileceklerini görmek için bahse girdik. Grace on iki toplam kazandı. On tane tahmin etmişim ama Tim'in antika süt şişelerine ve David'in yeni seramik fil koleksiyonuna olan yeni hayranlığını hafife almışım.

Tim, Grace'in Paris'te yaşayan annesini kastederek, "Josie de başaramadığı için üzgün," diyor. Tim ve Josie yıllar önce boşanmış olsalar da hala çok yakınlar.

Babam şimdi ayıkken bile aynı odada olamayan ailemin aksine. Grace ve ben evlendiğimizde ne olacağı hakkında sayısız konuşma yaptık - *ne zaman* , eğer değil, çünkü hadi şimdi. Oyunun sonuyuz ve bunu ikimiz de biliyoruz. Ama düğün davetiyeleri konusunu nasıl halledeceğimizi merak ederek bunun üzerinde durduk. Sonunda, tüm dramadan kaçınmak için muhtemelen kaçmaya karar verdik, çünkü babam oradaysa annemin katılmasının imkanı yok.

Annemi suçladığımdan değil. Babam evlilikleri sırasında onun hayatını cehenneme çevirdi. İki oğlu esasen kendi başına yetiştirmeye çalışırken, yıllarca süren sarhoşluk nöbetleri, bayılma ve rehabilitasyon dönemleriyle uğraşan oydu. Kendine geleceğini hiç sanmıyorum. Jeff ve benim onun için biraz af bulmayı başarmış olmamız bir mucize.

Programınızın bu yaz Grace ile Paris'e gitmenize izin verip vermeyeceğini biliyor musunuz? Evin yanından etrafı saran sundurmaya doğru dönerken soruyor.

"Her şey takımın playofflara kalmasına bağlı. Yani, bir yandan Paris'te iki ay geçirmek kulağa hoş geliyor. Ancak bu, sezon sonunda oynamamamız anlamına gelir ki bu da berbat bir durum."

Tim kıkırdar. "Bak, futbol oynasaydın sezon Şubat'ta biterdi ve sen de o yolculuğu yapabilirdin..."

"Bir gün efendim, sizi bir sandalyeye bağlayacağım ve onu sevmekten başka seçeneğiniz kalmayana kadar hokey maçlarını döngü halinde izlemeye zorlayacağım."

Yine de işe yaramaz, dedi neşeyle.

sırıtırım. "İşkence yeteneklerime daha fazla inanman gerekiyor."

Tam veranda merdivenlerine vardığımızda evin önündeki kaldırımında büyük kahverengi bir minibüs yanaştı. UPS logosunu görene kadar bir an için annem ve David olduğunu düşünerek kafam karıştı.

"Hala teslimat mı yapıyorlar?" Tim harikalar. "Noel arifesinde saat altıda mı? Fakir adam."

Zavallı adam gerçekten. Teslimatçı, bize doğru gelen yolu atlarken bitkin ve bitkin görünüyor. Bir elinde karton kutu, diğerinde hantal bir telefon var.

"Merhaba millet," diyor bize ulaştığında. "İyi tatiller ve sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sen benim son teslimatımsın—Grace Ivers için mi?"

"İyi tatiller," diyor Tim. "Ve bu benim kızım olacak. İçeride ama imza atması gerekiyorsa koşarak onu getirebilirim?"

"Gerek yok. Evden gelen herhangi bir imza işe yarayacaktır." Telefonu ve plastik bir kalem verdi. Grace'in babası imzasını attıktan sonra teslimatçı bize veda ediyor ve aceleyle kamyonuna geri dönüyor. Eve gidip ailesini görmek için can atacağına şüphe yok.

"Kimden geldi?" Soruyorum.

Tim iade etiketini kontrol eder. "İsimsiz. Boston'da sadece bir Posta Kutusu."

Paket yaklaşık iki metredir ve Tim onu bana verdiğinde fazla bir ağırlığının olmadığını fark ettim. gözlerimi kısıyorum. "Ya bombaysa?"

"O zaman patlayacak ve öleceğiz ve bizi oluşturan atomlar evrenin başka yerlerinde yeni kullanımlar bulacaklar."

"Ve hepimize Mutlu Noeller!" Gözlerimi ona çevirmeden önce abartılı bir tatil neşesi ile söylüyorum. "Sen gerçek bir vızıltısın, efendim, bunu biliyor musun?"

"Bu da ne?" Büyük Victoria evinin oturma odasına girdiğimizde Grace talep ediyor.

"Emin değil. Sadece ortaya çıktı." kutuyu uzatıyorum. "Senin için."

Grace, düşünürken yaptığı o sevimli dudak ısırma hareketini yapıyor. Bakışları güzelce dekore edilmiş ağaca ve altındaki mükemmel şekilde sarılmış hediye yığınlarına gidiyor. "Onu oraya koyabileceğimizi sanmıyorum," diye karar verdi sonunda. "OKB'm, sihirli görünmeyen aptal bir kutu olduğunu bilerek yarın sabahı atlatmama asla izin vermez."

burnumu çekiyorum "İstersen gidip sarabilirim."

"Hiç ambalaj kağıdı kalmadı."

"Yani gazete kullanacağım. Ya da parşömen kağıdı."

Kız arkadaşım bana bakıyor. "Bunu söylememişsin gibi davranacağım."

Babası gülüyor çünkü o bir hain.

"İyi, o zaman şimdi aç" diyorum ona. "Kimden geldiğini bile bilmiyoruz, bu yüzden teknik olarak resmi bir Noel hediyesi olmayabilir. Yüzde ellisi bunun bir bomba olduğunu düşünüyor ama merak etme güzelim baban, biz patladıktan sonra atomlarımızın başka bir amaca hizmet edeceğine dair bana güvence verdi."

Grace iç çekiyor. "Seni bazen anlamıyorum."

Sonra makas aramak için mutfığa fırlıyor.

Parlak kırmızı tozluklarının içinde harika görünen kışına hayranım. Tozlukları kırmızı-beyaz çizgili bir süveterle eşleştirdi. Babası da benzer bir süveter giymişti, ama onunki yeşil ve kırmızıydı ve kötü örülmüş bir ren geyiği tasvirine sahip, onu giyerek içeri girdiğinde ilk önce bir kedi olduğunu düşündüm. Görünüşe göre Grace'in annesi, Grace küçükken onun için korkunç bir şey örmüş. Ailemle pek iyi tatil geçirmemiş biri olarak, garip Ivers geleneklerine gerçekten bağlı olduğumu itiraf etmeliyim.

"Tamam, bakalım elimizde ne varmış." Grace, kutunun üzerindeki ambalaj bandı şeridini keserken heyecanlı görünüyor.

Ben, tetikteyim çünkü bunun bir suikast girişimi olabileceği fikrini tamamen reddetmedim.

Karton kapakları açar ve küçük bir not kartı çıkarır. Kaşlarını çatan bir kaş.

"Ne diyor?" İstiyorum.

"Seni özledim' yazıyor."

Korumam on fit daha yükseğe ateş ediyor. Ne sikim? Kim kız arkadaşşıma *seni özlediğimi* söyleyen kartlarla hediyeler gönderiyor ?

"Belki annendendir?" Tim, aynı derecede şaşkın görünerek tahminde bulundu.

Grace içeri ulaşır ve bir ambalaj kağıdı denizini karıştırır. Parmakları içindeki her şeyle birleştğinde kaşları daha da derinleşiyor. Bir an sonra, ödülüyle birlikte eli ortaya çıkıyor. Grace çığlık atıp avucunu yakıyormuş gibi eşyayı düşürmeden önce tek görebildiğim beyaz, mavi ve siyah bir parıltı.

"Numara!" hırlıyor. "Numara. Hayır. Hayır. Hayır, hayır, hayır, *hayır* ." Öfkeli bakışları bana döndü. Parmağını havada sallıyor. "Ondan kurtul, John."

Ah oğlum. Ben kutuya yaklaştıkça farkındalık doğuyor. Ne içerdiğine dair şimdi oldukça iyi bir fikrim var ve - evet.

İskender.

Porselen bebeği kartondan kaldırırken Grace'in babası alnını kırıştı. "Bu nedir?" diye soruyor.

Hayır, dedi Grace hâlâ beni göstererek. "Gitmesini istiyorum. Şimdi."

"Tam olarak ne yapmamı istersin?" karşı koyuyorum. "Onu çöpe mi atacaksın?"

Öneriye bayılır. "Bunu yapamazsın. Ya bu onu kızdırırsa?"

"Elbette onu kızdıracak. Ona bak. Sürekli kızgın."

Titrememeye çalışarak kendimi İskender'in yüzüne bakmaya zorluyorum. Onu gördüğümünden beri neredeyse yedi mutlu ay olduğuna inanamıyorum. Rahatsız edici antika bebeklere gelince, bu listenin başında geliyor. Doğal görünmeyecek kadar beyaz porselen bir yüzüyle, iri, cansız mavi gözleri, tuhaf bir şekilde kalın siyah kaşları, küçük kırmızı bir ağzı ve abartılı bir dulun zirvesi olan siyah saçları var. Mavi bir tunik, beyaz atkısı, siyah ceket ve şort ve parlak kırmızı ayakkabılar giyiyor.

O gördüğüm en ürkütücü şey.

İşte bu, dedi Grace. "Artık Garrett ile arkadaş olmana izin yok. Ciddiyim."

"Savunma olarak Dean başlattı," dedim.

"Onunla da arkadaş olamazsın. Tucker'ın kalmasında bir sakınca yok çünkü bundan benim kadar onun da nefret ettiğini biliyorum."

"Ve benim bundan hoşlandığımı mı düşünüyorsun ? " ona bakakaldım. "Şu şeye bak!" Alexander'ı, sallanan küt kollarından kaçınmak için eğilip kaçan Grace'in önünde sallıyorum.

"Anlamıyorum," Tim çitler bebeğe uzanarak. "Bu olağanüstü! Zanaatkarlığa bakın." Kızı ve ben ona dehşet içinde bakarken o bebeğe hayran.

Lanet olsun baba, diye iç geçirdi Grace. "Artık dokunuşunu biliyor."

"Bu Almanya'da mı üretildi?" İskender'i incelemeye devam eder. "Alman yapımı görünüyor. On dokuzuncu yüzyıl?"

"Antika bebekler hakkındaki bilgin beni çok rahatsız ediyor," dedim dürüstçe. "Şaka yapmıyoruz efendim. Seni etkilemeden önce onu yere bırak. Bizim için çok geç - bizi zaten tanıyor. Ama yine de kendini kurtarmak için zamanın var."

"Neyden?"

"Perili var," diye yanıtlıyor Grace somurtarak.

Başımınla onayladım. "Bazen sana göz kırpmıyor."

Tim parmaklarını hareketli göz kapaklarının üzerinde gezdiriyor. "Bu mekanizma asırlardır. Gözler kendi isteğiyle açılıp kapanıyorsa, bunun nedeni büyük olasılıkla aşınma ve yıpranmadır."

Ona dokunmayı kes, diye yalvarıyor Grace.

Gerçek için. Ölüm arzusu falan mı var? Yani, *Garrett'in bildiğini biliyorum* çünkü onu bir daha gördüğümde onu öldürmemi istediği açık. Garrett Graham'ı kardeşim gibi seviyorum. O benim en yakın arkadaşım. O bir takım arkadaşı. Harika biri. Ama bunu bize *Noel'de yapmak için* mi?

Birkaç ay önce yedek anahtar ayrıcalıklarımı kötüye kullanarak Alexander'ı Hannah'nın doğum günü için Garrett ve kız arkadaşının evine gizlice soktum. Ama hala.

"Fotoğraf çekip değerini bulmaya çalışmamın sakıncası var mı?" Tim, içindeki inek akademisyen başını kaldırarak sorar.

"Zahmet etme. Dört bin dolara mal oldu," dedim.

Kaşları havaya kalkıyor. "Dört *bin* dolar mı?"

Grace onaylarcasına başını salladı. "Onu dışarı atamamamızın bir başka nedeni de bu. Bu kadar parayı çöpe atmak yanlış geliyor."

"Dean onu birkaç yıl önce antika bir müzayedede satın aldı," diye açıkladım. "Listede onun perili olduğu yazıyordu, bu yüzden Dean oyuncak bebeği Tuck'ın o zamanlar bebek gibi olan kızı için almanın komik olacağını düşündü. Sabrina kendini kaybetti, bu yüzden birkaç ay sonra

Dean ve Allie şehre gelene kadar bekledi ve oteldeki birine bebeği Dean'in yastığına bırakması için para ödedi.

Grace kıkırdar. Allie, ışığı açıp Alexander'ı orada gördüğünde küçük bir kız gibi çığlık attığını söyledi.

"Ve şimdi bir şey," diye yarı sırıtarak, yarı iç çekerek bitiriyorum. "Temelde, hepimiz Alexander'ı diğer kişinin hiç beklemediği bir zamanda birbirimize göndeririz."

"Satıcı bu konuda ne dedi?" Tim merakla sorar. "Bir geçmişi var mı?"

Grace başını sallıyor. "Baba. Lütfen ona 'o' demeyi bırak. Seni duyabilir."

"Bir tür bilgi kartıyla geldi," diye omuz silkerek yanıtladım. "Kimde olduğunu şimdi hatırlayamıyorum. Ama temelde, adı Alexander'dır. Gold Rush zamanlarında California Trail'de ölen Willie adında küçük bir çocuğa aitti. Görünüşe göre, Willie hariç tüm aile açlıktan öldü. Zavallı çocuk günlerce yardım aramak için dolaştı ve sonunda bir vadiye düştü, bacağı kırıldı ve maruziyetten ölene kadar orada yattı."

Grace ürperir. "Onu İskender'i göğsüne bastırmış halde buldular. Psikotik oyuncak bebek satıcısı Willie'nin ruhunun İskender'e ölmeden hemen önce girdiğini söyledi."

Tim'in gözleri büyüyor. "Tanrım. Orası karanlık."

Çenem düşüyor. "Sayın. Az önce küfür mü ettin?"

"Nasıl olmaz?" Alexander'ı kutuya geri koyuyor ve kanatları kapatıyor. "Neden onu çatı katına çıkarmıyoruz? Jean ve David her an burada olabilirler. Onları buna maruz bırakmak istemiyoruz."

Kararlı bir şekilde başını sallayan Tim Ivers, elinde kutuyla uzaklaşıyor. Gerçekten ciddi mi yoksa bizimle dalga mı geçiyor bilmiyorum.

Grace'e dönerken dudaklarım kahrkahaıyla seğirdi. "Orası. Alexander tavan arasına sürgün edildi. Daha iyi hissetmek?"

"Hala evde mi?"

"İyi evet-"

"O zaman hayır. Daha iyi hissetmiyorum."

Sıratarak onu belinden kavrayıp kendime doğru çekiyorum. Sonra başımı indirip dudaklarımı onunkilerin üzerine bastırdım. "Şimdi nasıl?" mırıldanıyorum.

"Biraz daha iyi," diye düzeltiyor.

Onu tekrar öptüğümde, bana karşı eriyor ve kollarını boynuma doluyor. Kahretsin. Yoldayken bunu çok özleyorum. Profesyonel hokey

yaşam tarzının zor olacağını biliyordum ama şehirden her ayrılmam gerektiğinde Grace'i bu kadar özleyeceğimi tahmin etmemiştim.

Tekrar gitmek zorunda olmandan nefret ediyorum, dedi dudaklarıma karşı. Belli ki onun düşünceleri benimkileri yansıtıyor.

"Birkaç günlüğüne değil," diye hatırlattım ona.

Dudağını ısırды ve yanağını sol göğsüme bastırdı. "Hâlâ yeterli zaman yok," diyor, o kadar yumuşak bir sesle ki onu zar zor duyabiliyorum.

Saçlarının tatlı kokusunu içime çektim ve onu daha yakın tuttum. O haklı. Neredeyse yeterli zaman değil.

3 LÜTUF

Noel'den birkaç gün sonra Logan, Batı Kıyısı'ndaki beş günlük yol oyunları için ayrılır. Ve elbette öyle, çünkü birbiriyle çelişen programlar artık bizim için bir yaşam biçimi haline geldi.

Okul tatilde ve ben evde miyim? Logan gitti.

Logan'ın birkaç gece izni var ve evde mi? Arabayla kırk beş dakika uzaklıktaki Hastings'deki Briar Üniversitesi kampüsünde mahsur kaldım.

Rahat kumtaşımızı seçtik çünkü Logan'ın takımının kaydığı Hastings ve Boston'ın tam ortasında. Yine de New England'daki kışlar tahmin edilemez olabilir, bu nedenle hava boksansa, işe gidiş gelişlerimiz genellikle iki katına çıkar ve bu da birlikte geçirdiğimiz değerli zamanı kısaltır. Ama ben mezun olana kadar, yaptığımız anlaşma bu.

Şans eseri, resmi olarak Mayıs ayında okulu bitiriyorum ve ikimiz de Boston'da yeni bir yer bulmaktan heyecan duyuyoruz. Gerçi... Boston'da *olmayan* bir iş bulursam ne yaparız bilmiyorum . Bu olasılığı tartışmadık bile. Dilerim ihtiyacımız kalmaz.

Kış tatili olmasına rağmen, kampüs radyosu ve TV istasyonu hala açık ve normal şekilde çalışıyor, bu yüzden Logan'ın gittikten sonraki gün işe arabayla gidiyorum. Bu yıl istasyon müdürü benim, bu da çok fazla sorumluluk ve çok fazla kişilerarası saçmalık anlamına geliyor. Sürekli olarak bir dizi ego ve "yeteneğin" zor kişilikleriyle uğraşıyorum ve bugün de farklı değil. Briar'ın en popüler radyo programının ortak sunucuları Pace ve Evelyn arasındaki kişisel hijyen konusundaki bir tartışmaya arabuluculuk yapmak da dahil olmak üzere birkaç küçük yangın söndürdüm.

Telaşlı sabahımdaki tek parlak nokta, eski oda arkadaşım Daisy ile brunch. Sonunda onunla tanışma vakti geldiğinde, kendimi Kahve Kulübesi'ne kadar koşarken buldum.

Mucizevi bir şekilde, bize arkadan küçük bir masa kaptı. Kahvehanenin gün ve saat ne olursa olsun her zaman dolu olduğunu düşünürsek, büyük bir başarı.

"Hey!" dedim mutlulukla ceketimi çıkarırken.

Daisy bana sarılmak için ayağa kalktı. O içeride olduğu için hoş ve asık suratlı ve ben de kampüsteki soğuk yolculuğumdan kalma bir buz heykelim.

"Eee! Donuyorsun! Otur, sana bir latte ısmarladım."

"Teşekkürler," diyorum minnetle. "Sadece bir saatim var, hadi hemen yiyelim."

"Evet hanımefendi."

Bir an sonra oturduk ve kafede sadece sandviç ve unlu mamüller servis edildiği için çok geniş olmayan menüyü inceliyoruz. Daisy yemek siparişimizi vermek için tezgaha gittikten sonra beklerken içkilerimizi yudumluyoruz.

"Stresli görünüyorsun," dedi dürüstçe.

"Ben gerildim. Son bir saatimi Pace Dawson'a neden tekrar deodorant kullanmaya başlaması gerektiğini açıklamakla geçirdim."

Papatya ağarır. "Neden durdu?"

Az önce uğraşmak zorunda olduğum aptallık yüzünden zonklayan şakaklarımı ovuyorum. "Okyanuslarımızdaki plastik kirliliğini protesto etmek için."

O kıkırdar. "Anlamadım."

"Neyi almayacak?" alaycı bir şekilde söylüyorum. "Deodorantı plastik bir kaptan geliyor. Okyanus plastikle dolu. Dolayısıyla, bu gülünçlüğü protesto etmek için stüdyoyu kokutması gerekiyor."

Daisy neredeyse kahvesini tükürecekti. "Peki. Onunla çalışmanın iğrenç olduğunu biliyorum ama demek istediğim, hadi ama, o çocuğun ağzından çıkan her şey saf altın."

"Evelyn sonunda ayağını yere indirdi ve tekrar deodorant kullanmaya başlamazsa bırakmakla tehdit etti. Bu yüzden orada oturup Pace sonunda Evelyn'in talebini kabul edene kadar arabuluculuk yapmak zorunda kaldım - bir okyanus koruma yardım kuruluşuna iki yüz dolar bağışlaması şartıyla."

"Çevreyi bu kadar önemseydiğini bilmiyordum."

"O yapmaz. Yeni kız arkadaşı geçen hafta balinalarla ilgili bir belgesel izledi ve sanırım bu, hayatını değiştirecek bir şeydi."

Yemek siparişimiz hazır olduğunda, sandviçlerimizi yerken yetişmeye devam ediyoruz. Derslerimiz, yeni erkek arkadaşı, istasyondaki yeni pozisyonum hakkında sohbet ediyoruz. Sonunda ilişkimin konusu ortaya çıkıyor, ama her şey yolunda dediğimde, Daisy boktan poker suratımı görüyor.

"Sorun nedir?" hemen sorar. "Sen ve Logan kavga mı ediyorsunuz?"

"Hayır," diye temin ederim onu. "Hiç de bile."

"Sonra neler oluyor? Sizi sorduğumda neden böyle *konuştunuz* ?

"Çünkü işler biraz falan," diye itiraf ediyorum.

"Vallahi nasıl?"

"Sadece ikimiz de gerçekten meşgulüz. Ve her zaman seyahat ediyor. Bu ay evde olduğundan daha fazla gün şehir dışındaydı. Noel çok güzeldi ama çok kısaydı. Tatilden hemen sonra yol oyunlarına gitti."

Daisy ton balığı sargısından bir ısırik alırken bana anlayışla bakıyor. Yavaşça çiğniyor, yutkunuyor ve "Seks nasıl?" diye soruyor.

"Aslında o bölümde iyiyiz." Çok iyi aslında. Barda yabancı gibi davrandığımız gece aklımdan geçiyor. Kirli hafıza sıcak bir ürperti tetikler.

bu biraz harikaydı seks. Halkın içinde takılmak bizim alışkanlığımız değil, ama bunu yaptığımızda... lanet olsun, cehennem gibi sıcak. Seks hayatımız her zaman harika olmuştur. Sanırım aramızdaki bu mesafeyi bu kadar korkunç yapan da bu. Birlikte olduğumuzda, her şey başlangıçtaki kadar tutkulu ve mükemmel. Bizim sorunumuz birlikte *olmak* için zaman bulmaya çalışmak . Dünyamızda zaman kısıtlı.

Logan'dan memnun değilim. Eğer bir şey varsa, ondan daha fazlasını istiyorum. Erkek arkadaşımı özlüyorum.

Daisy'ye "Ayrılık zor," diyorum.

"Tahmin edebiliyorum. Ama senin çözümün ne? Hokeyi bırakacak gibi değil. Ve son sınıfınızın bitmesine sadece beş ay kala üniversiteyi bırakmıyorsunuz."

"Hayır," katılıyorum.

"Ve ayrılmak istemiyorsun."

dehşete düştüm "Tabii ki değil."

"Belki de evlenmelisin."

Bu benden bir gülümseme alıyor. "Çözümün bu mu? Evlenmek?"

"Yani, ikimiz de eninde sonunda olacağını biliyoruz." Omuz silkiyor. "Belki daha kalıcı bir bağlılığınız olsaydı, bu stresli geçiş dönemini sizin için daha kolay hale getirirdi. Mesela, ne zaman mesafeyi hissetsen, birbirinden çok uzaklaşmanın stresini yaşamayacaksın çünkü o ekstra sağlam temel seni sabit tutmak için orada."

"Korkunç bir fikir değil," diye itiraf ediyorum. "Ve Logan ile kesinlikle evlenmek istiyorum. Ama bizim sorunumuz zaman. Kaçmak istesek bile, ne zaman vaktimiz olacak?" sefilce iç çekiyorum. "Her zaman meşgulüz ve/veya farklı eyaletlerdeyiz."

Daisy, "Öyleyse, emmekten başka seçeneğiniz yok," diyor.

O haklı.

Yine de zor. Onu özledim. Sınıftan eve boş bir daireye gelmeyi sevmiyorum. Erkek arkadaşıma bir bakış atmak için televizyonu açmayı sevmiyorum. Sınavlar için tıkılıp kalmaktan ve dışarı çıkıp bir film izlemekten ya da onunla yemek yemekten çok yorgun olmaktan hoşlanmıyorum. Logan'ın özellikle zorlu bir oyundan sonra eve dönmesini ve yatağıma sürünerek girmesini sevmiyorum, yara bere içinde, ağlıyor ve kucaklanamayacak kadar bitkin.

Bir günde yeterli saat yok ve şimdi istasyonu işlettiğim için daha da kötü. Üniversiteye başladığımda, mezun olduktan sonra hangi iş koluna girmek istediğimden emin değildim. İlk başta psikolog olmayı düşündüm. Ama sonra ikinci sınıfta bir kampüs radyo programı yapımcılığı işi buldum ve bu bana bir televizyon yapımcısı olmak istediğimi fark ettirdi. Daha spesifik olarak, haberleri üretmek istiyorum. Artık bir kariyer yolu seçtiğime göre, Logan'ın birdenbire bir iki saati boşsa, dersi yarıda bırakmak ya da hastalanıp işe çağrılmak daha zor. İkimizin de bizim için önemli olan başka taahhütleri var. Yani, Daisy'nin dediği gibi, sadece emmek zorundayız.

"Üzgünüm," diyorum. "Böyle bir serseri olmak istemem. Logan ve ben iyiyiz. Sadece bazen zor-"

Telefonum gelen bir metinle bip sesi çıkarıyor. Ekrana baktım ve Logan'ın mesajına gülümsedim. Takımın California'ya sağ salim indiğini bana bildiriyor. Dün Nevada'ya vardıklarında aynı şeyi yaptı. Her zaman böyle kontrol ettiği için minnettarım.

Bir yanıt yazarken arkadaşşıma "Bir saniye" diyorum. "Logan'a bu geceki oyununda iyi şanslar dilemek için kısa bir mesaj gönderiyorum."

Anında cevap veriyor.

LOGAN: *Teşekkürler bebeğim. Gerçekten burada olmanı isterdim.*

BEN: *Bende.*

HIM: *Maçtan sonra seni arayacağım?*

BEN: *Aradığında burada ne kadar geç olduğuna bağlı.*

HIM: *Kalmaya mı çalışıyorsun? Dün gece sadece 2 dakika konuştuk :(*

BEN: *Biliyorum. Üzgünüm. Bugün bir demet kahve içeceğim, böylece daha uyanık olacağım!*

Ama bu sözün ilk kısmını tutsam da -bir iblis gibi kahve içiyorum- kafein o akşam kampüsten eve geldiğimde daha da sertleşmeme neden oluyor. Ayakta öldüm. Akşam yemeği yemek ve duş almak için zar zor yeterli enerjiniz var.

Logan gece yarısı sohbet etmek için mesaj attığında çoktan uykuya dalmışımıdır.

LOGAN

GRACE: *Basın toplantısı nasıl gitti?*

BEN : *İyi gitti. Birkaç soruda ağzımdan kaçırdım, çok uzun konuştum. G her şeye kısa ve çabuk cevap verir. O eski bir profesyonel, tho.*

HER: *Harika iş çıkardığına eminim <3*

ME: *Pekala, Koç daha sonra beni kovmak için bir kenara çekmedi, bu yüzden medya testini geçtiğimi varsayıyorum.*

HER: *Seni kovarsa, kıcına tekmeyi basarım.*

Telefona gülümsüyorum. Bu akşam San Jose maçından sonra otele döndüm ve hala enerjik hissediyorum. Sonunda yorgunluk bir gelgit dalgası gibi üzerime çökecek, ancak bir oyunun adrenalininin sistemimden boşalması genellikle biraz zaman alır.

BEN: *Her neyse. EAM.*

O: *EAM? Bunu çözmeye çalışmak için çok yorgunum.*

BEN: *Bana yeter. Bana gününü anlat.*

HER: *Bunu yarın konuşabilir miyiz? Ben zaten yataktayım. saat 1 :(*

Telefonumun ekranını kontrol ediyorum. Kahretsin. Tabii ki yatakta. Burada saat daha akşam 10 olabilir ama Doğu Yakası'nda yatma vakti çoktan geçti.

Grace'i flanel çarşaflarımızın altında sıcacık ve sıcacık hayal ediyorum. Şu anda New England'da hava donuyor, bu yüzden muhtemelen ekose pantolonu ve üzerinde SQUIRREL POWER yazan uzun kollu gömleğiyle uyuyordur ! üstünde. İkimiz de ne anlama geldiğini bilmiyoruz çünkü gömleğin üzerinde ananas var. Yine de çorap giymeyecek. Sıcaklık ne olursa olsun çıplak ayakla uyuyor ve ayakları her zaman küçük buz blokları gibi. Yatakta kıvrıldığımızda, şeytan olduğu için onları baldırıma bastırıyor.

yorgun gözlerimi ovuşturuyorum. Kahretsin. Onu özledim.

Yazıyorum, *seni özlüyorum* .

Cevap vermiyor. Uyuyakalmış olmalı. Bir süre telefona bakıyorum cevap bekliyorum ama gelmiyor. Bu yüzden başka bir sohbet dizisi açtım ve Garrett'a mesaj attım.

BEN: *Barda hızlı içecek?*

O: *Tabii.*

Alt katta buluşuyoruz ve lobi barda sessiz bir köşe buluyoruz. Hiç meşgul değil, bu yüzden biralarımızın gelmesi uzun sürmüyor.

Şişelerimizi birbirine vuruyoruz ve her biri benimkinden daha uzun bir yudum alıyor.

Garrett bir an beni izliyor. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey," yalan söylüyorum.

Gözleri şüpheyle kısılr. "Tanrı'ya yemin ederim ki, beni bir kez daha İskender hakkında ağzına almak üzereysen, bunu duymayı reddediyorum. Wellsy'yi *korkutmak* için evimize girdin ve onu oraya yerleştirdin. Noel'de onu sana teslim ettiğim için özür dileyeceğimi sanıyorsan, bu olmaz, ufaklık."

Gülmemeye çalışarak başımı ona çevirdim. "Bitirdiniz?"

"Evet," diye mırıldanıyor.

"İyi. Çünkü ben de özür dilemeyi reddediyorum. Neden biliyor musun, *evlat* ? Bekle, şimdi birbirimize böyle mi sesleniyoruz? Anlamadım ama tamam tabi. Her neyse, hepimiz İskender'in ürkütücü porselen ellerinde acı çekmek zorunda kaldık. Hannah'nın doğum günü az önce senin eziyet zamanı oldu."

Garrett'in öfkesi bir sırtıtmaya dönüşüyor. "Onu bir sonraki kime göndereceksin?"

"Tuck için bir düğün hediyesi olabilir mi?" En iyi arkadaşımız Tucker, üç yıl boyunca evlenmemiş bir günahla, o kafir pislik içinde yaşadktan sonra, bu bahar sonunda bebek annesiyle evleniyor. Onunla Sabrina'nın evliliği bu kadar uzun sürmesine biraz şaşırdım - lanet olasıca nişanlılar - ama bence Sabrina önce hukuk fakültesini bitirmek istedi. Harvard Hukuk Fakültesi'nden Mayıs'ta mezun olur.

"Kanka. Numara." Yemin ederim Garrett'in yüzü bembeyaz oldu. "İnsanların düğünleriyle dalga *geçmiyorsun* ."

"Ama tatiller adil bir oyun mu?" karşı koyuyorum.

"Civcivler doğum günleri ve tatillerde mutlu ve uyumlular. Düğünler? Deliye dönüşüyorlar." Başını uyarırcasına sallıyor. "Bunu ona yaparsan Sabrina taşaklarını koparır."

Muhtemelen haklıdır. "İyi. Onu Dean'in üzerine atacağım. Daha fazlasını hak ediyor."

"Gerçek, kardeşim."

Güzel, koyu saçlı genç bir kadın masamızın yanından hızla geçiyor ve bizi fark edince hemen bir duble çekim yapıyor. Kendimi kocaman gözler ve delici çığlık, imza için yalvarma ya *da* Garrett Graham'la bir özçekim için hazırlıyorum . Ama kredisine göre, havalı oynuyor.

Bu gece iyi oyun, dedi tereddütle, şaşkın bakışları benimle Garrett arasında gidip geldi.

İkimiz de şişelerimizi deviriyoruz. "Teşekkürler," Garrett kibar bir gülümsemeyle yanıtlıyor.

"Rica ederim. İyi geceler." El sallıyor ve stiletto'ları lobinin mermer zemininde takırdayarak yürümeye devam ediyor. Katiple konuşmak için ön masada duruyor, bu arada omzunun üzerinden bize hızlı bakışlar atmaya devam ediyor.

"Aww, şuna bak süperstar," diye alay ettim. "Artık sizden selfie bile istemiyorlar. Sen yaşlısın ve yıkandın."

Gözlerini deviriyor. "Senden bir tane istediğini de görmedim, çaylak. Şimdi bana güzellik uykusuna yatmak yerine neden burada seninle içtiğimi söyleyecek misin?"

Bir ağız dolusu bira daha yuttum, sonra şişeyi yavaşça yere bıraktım.

Grace'in benden ayrılacağından endişeleniyorum.

Kasvetli sözler aramızda asılı kalıyor.

Garrett şok olmuş görünüyor. Sonra gri gözleri endişeyle yumuşadı. "İkinizin sorun yaşadığını bilmiyordum."

"Gerçekten değiliz. Kavga yok, öfke ya da hile yok - böyle bir şey yok. Ama aramızda şu mesafe var," diye itiraf ediyorum. Özellikle civciv sorunları hakkında tavsiye almak için başvurabileceğim pek fazla insan yok ama Garrett iyi bir dinleyici ve çok iyi bir arkadaş.

"Mesafe," diye tekrarladı.

"Evet. Gerçek ve mecazi. Ve daha da kötüye gitti. Providence için oynadığımda başladı, ancak bu program bununla karşılaştırıldığında hiçbir şey." Belli belirsiz çevremizde hareket ediyorum. Bu otelin adını bile hatırlayamıyorum. Kahretsin, bazı geceler hangi şehirde olduğumuzu hatırlamıyorum.

Profesyonel bir hokey oyuncusunun hayatı parlak ve çekici değildir. Çok seyahat ediyor. Uçaklarda çok zaman harcandı. Bir sürü boş otel odası. Ve, tamam, belki de bu, birinin elmas ayakkabılarının ne kadar dar olduğu konusunda ağlaması gibidir. Boo-lanet-huu, değil mi? Ama büyük para bir yana, *bu* hayat fiziksel ve zihinsel olarak bir bedel alıyor. Ve ortaya çıktığı gibi, duygusal olarak.

Garrett, "Evet, bu kolay bir ayar değil," diye itiraf ediyor.

"Lige ilk katıldığınızda Wellsy ile herhangi bir sorunuz oldu mu?"

"Elbette. Sürekli yolda olmak ilişkiyi yıpratır."

İşaret parmağım biramın etiketini takip ediyor. "Onu nasıl zorlarsın?"

Omuz silkiyor. "Sana kesin bir cevap veremem. Tek tavsiyem? Mümkün olduğunca sık birlikte vakit geçirin. İsteddiğiniz kadar maceraya at..."

"Maceralar mı?"

"Evet. Wellsy ve ben ilk birkaç ay evden zar zor çıktık. Çok yorgun olurduk ve oturup bir çift zombi gibi Netflix'i izlerdik. Bizim için iyi değildi ve dürüst olmak gerekirse herhangi bir ilişki için iyi olduğunu düşünmüyorum. Evde mahsur kaldık. Gitarını tıngırdatıyor olurdu ve ben kanepede ölmüş olurdum ve evet, bazen onun orada olduğunu, sizinle aynı alanı paylaştığını bilmek güzel."

Ne demek istediğini tam olarak biliyorum. Ben televizyon izliyorsam ve Grace yemek masamızda ders çalışıyorsa, sık sık onun yoluna bakıp alındaki küçük konsantrasyon kırıklığına gülümserim. Bazen oraya gidip o küçücük oluğu öpmek, dudaklarımla düzeltmek için cazip geliyorum. Ama kendi kendime gülümseyerek ve sadece yanımda olduğu gerçeğinin tadını çıkararak onu işine bırakıyorum.

Garrett, "Fakat diğer zamanlarda birlikte olmanıza rağmen kendinizi çok ayrı hissediyorsunuz," diye devam ediyor. Biradan bir yudum daha alıyor. "İşte o zaman ilişkiye biraz heyecan enjekte etmeniz gerekir. Yürüyüşe çıkmak. Yeni bir mahalle keşfedin, yeni bir restoran deneyin. Sadece anılar biriktirmeye ve deneyimleri paylaşmaya devam edin. İyi ya da kötü, sizi birbirine yaklaştırırlar."

"Maceralı şeyler yaparız," diye itiraz ettim.

"Ne gibi?"

göz kırpiyorum. "Biri için rol yapma."

"Güzel. Ama seksten bahsetmiyorum. Seks açıkça zarar vermez, ama... onu bir öncelik haline getirme meselesi. Ona hokeyin tüm dünyanız olmadığını göstermek, öyle gibi gelse bile. Ve her şey başarısız olursa, Karayipler'de bir hafta harikalar yaratır."

"Dostum, bunun için ne zaman vaktimiz var? Bırakın bir haftayı, bir iki gece bile zar zor tatil yapıyoruz."

"Yapabilirsin. Önümüzdeki hafta Yılbaşı için iki gecemiz var," diye hatırlatıyor. "Eve yakın gidilecek çok yer var."

"Yok canım. New England'da. Kışın."

"Dostum," diye taklit ediyor. "Airbnb'yi açın. Birkaç saatlik sürüş mesafesinde tonlarca küçük kayak kulübesi ve otel bulacaksınız."

"Doğru." Ve Grace kayak yapmayı sever...

bence bitti. O mola geliyor ve ardından uzun bir deplasman maçı daha var. Kesinlikle istiyorum - hayır, bir sonraki yolculuğa çıkmadan önce kızımın biraz kaliteli zaman geçirmeye *ihtiyacım var*. Korkarım yapmazsam, aramızdaki mesafe daha da artacak. Sonunda köprü kurmak için çok uzak olacak.

Yarım saat sonra üst kata çıktığımızda hala bunun stresini yaşıyorum. Şans eseri, oyunun zirvesinden düştüm ve artık yoruldum, bu yüzden biliyorum ki kafam yastığa değdiği anda bayılacağım. Yarın Phoenix'e erken bir uçuşumuz var.

Garrett köşede gözden kaybolmadan önce, Yarın görüşürüz, dedi. Tüm ekibin aynı katta odaları var ama G'ler benimkinden asansör sırasının diğer tarafında.

"Sonra kardeşim."

Anahtar kartımı arka cebimden çıkardım ve bir tık ile açılan kapı kolundan geçirdim. Bir şeylerin yanlış olduğuna dair ilk hissim? Karanlığa yürümek. Garrett'la buluşmaya gittiğimde ışıkları açık bıraktığımı açıkça hatırlıyorum. Şimdi gölgeler beni içine çekiyor, ensemin arkasındaki küçük tüyleri kaldırıyor.

Bir sonraki uyarı zili, yataktaki yumuşak hışırtı sesidir.

Beklemek. Yanlış odada mıyım? Ama hayır, bu imkansız. İçeri girmek için kendi anahtar kartımı kullandım...

"Hadi süperstar. Beni bütün gece bekletme," dedi gırtlak bir kadın sesi.

Neredeyse derimden fırlayacağım. Gerçek *lanet de ne* ?

Düğmeye basmak için duvara tokat atarken damarlarımda bir adrenalin dalgası yükseliyor. Odayı bir ışık patlaması dolduruyor ve büyük boy yatağıma yayılmış çıplak kadını bir pinup takvimi için poz veriyormuş gibi açıkça aydınlatıyor. Bir kolu başının arkasında kıvrılmış, koyu renk saçları omzunun üzerinden dökülüyor ve yastığının üzerinde yelpazeleniyor. Göğüsler, bacaklar ve bir kışın kıvrımı, bakışlarımı yüzüne bakmaya zorlamadan önce görüşüme saldırıyor. anında tanırım.

Lobideki piliç.

"Ne oluyor be!" hırlıyorum. "Buraya nasıl geldin?"

Gece yarısı davetsiz misafirim, sesimi renklendiren öfkeden tamamen rahatsız değil. "Benim yöntemlerim var," diyor utangaç bir şekilde.

Bu saçmalığın şu anda olduğuna bile inanamıyorum.

Aniden vuran şakaklarımı ovuyorum. "Peki. Bakmak. Sizi tanımıyorum bayan. Bu işten her ne çıkacağını düşündüysen, olmuyor. Gitme vaktin geldi."

Dudakları abartılı bir şekilde kıvrılıyor. "Ciddi olamazsın," diye sızlanıyor. "Senin en büyük hayranınım. Sadece sana minnettarlığımı göstermek istiyorum."

"Gececeğim, teşekkürler." kollarımı çaprazlıyorum. "Tek başına mı gideceksin yoksa güvenliği mi çağırmam gerekiyor?"

Gözlerinde kendini beğenmiş bir parıltı yanıp sönüyor. "Yatağını terk etmenin bir seçenek olduğunu sanmıyorum tatlım."

İnanamayarak başını hafifçe kaldırdı ve bana yaslandığı kolu gösterdi. Daha doğrusu, karyola direğine kelepçelenen bilek.

Şaka yapıyor olmalısın .

Son sabrımı toplayarak, "Anahtar nerede?" diye soruyorum.

Gözleri vücudunda geziniyor ve bana verdiği pis gülümseme bilmem gereken her şeyi söylüyor.

Hayır. Bu gece bununla uğraşma.

Tek kelime etmeden, paltomu bıraktığım şezlonga doğru yürüdüm, sonra yerden spor çantamı aldım.

"Nereye gidiyorsun?" şok olmuş disk tavşanı çılgık atıyor.

"Uzakta," diye kısaca cevap veriyorum. Kapıya doğru yürüdüm ve omzumun üzerinden ekledim, "Merak etme, resepsiyona burada olduğunu bildireceğim."

Kapı arkamdan açılıp kapanmadan önce duyduğum son şey, " *Buraya geri dön, John Logan!* "

Gerçek dışı.

Koridorda, nefesimin altında bir dizi küfür salıveriyorum, sonra asansörleri geçerek Garrett'in odasına doğru tepiniyorum. Bu saçmalık için çok yorgunum. Aşağıya inme ve durumu ön büroya açıklama, ardından menajeri görmeyi isteme, yeni bir oda ayarlama, imza veya başka bir şey için Koç'u veya franchise'daki birini arama riskini alma düşüncesi. Unut gitsin. Çok fazla çaba ve bu bana sağlam bir saatlik uykuya mal olacak.

"Beni takip mi ediyorsun?" Garrett, beni orada bulmak için kapıyı açarken homurdanıyor. O gömleksiz, yalınayak ve ekose pantolon giyiyor.

Açıklama yapmak yerine, "Bu gece seninle yatacağım," diye mırıldandım, sonra odasına girdim. Eşyalarımı bir sandalyeye bırakıyorum. "Önce telefonu kullanmama izin ver."

"Şuan ciddi misin?"

Ünlemini görmezden geldim ve telefona uzandım, resepsiyonun düğmesine bastım.

Aşırı hevesli bir erkek sesi kulağıma süzülüyor. "Sizin için ne yapabiliriz Bay Graham?"

"Merhaba, bu aslında Garrett'ın takım arkadaşı John Logan. Elli iki on iki numaralı odada olmam gerekiyordu ama şu anda yatağıma kelepçeli çıplak bir kadın var..."

Garrett şaşkınlıkla havlıyor ve ardından ön koluyla bastırdığı bir kahkaha patlatıyor.

"Tek anahtar kartı cebimde olduğundan," diye devam ettim gergin bir sesle, "yapabileceğim tek varsayım, bir çalışanın ona odama girmesine izin verdiği. Ya da bir şekilde çaldı. Her iki durumda da, sizin için iyi görünmüyor çocuklar."

Yatağın kenarında, Garrett kahkahalarla iki büklüm oldu.

"Ah oğlum," diye patladı otel memuru. Bunun için çok üzgünüm Bay Logan. Derhal odanıza güvenlik göndereceğiz ve sizi en kısa sürede oraya geri alacağız..."

"Sorun değil, Bay Graham ile burada kalacağım," diye araya girdim. "Ama evet, lütfen odama birini gönderin. Erken bir uçuşumuz var, bu yüzden güvenliğin benimle bu konuda konuşması gerekiyorsa, kontrol etmeden önce onları bulurum."

Başka bir kelime etmeden kapatıyorum ki bunun kaba olduğunu biliyorum ama artık yorgun ve huysuzum ve bu gece daha fazla konuşmak istemiyorum. Herhangi biriyle.

"Orada fazladan battaniyen var mı?" Ayakkabılarımı çıkarırken dolaba doğru başımı salladım.

Garrett kontrol etmek için ayağa kalkar. Bir an sonra, pencerenin altındaki küçük kanepeye taşıdığım bir yorgan ve bir yastığı bana fırlattı. Bacaklarım o şeyin yanından sarkacak ama şu anda umurumda değil. Sadece uyumam gerek.

"Yemin ederim, profesyonellerdeki disk tavşanlar bir sonraki seviyede," diye yakınıyorum.

"Hey, bu bir geçit töreni, ahbap. Çılgın bir çıplak kız otel odanıza girene kadar profesyonel bir hokey oyuncusu değilsiniz." Sırttan bir Garrett derme çatma yatağına düzenlememi izliyor. "Lig'e hoş geldiniz."

5 LÜTUF

#Wesmie'nin Rekabeti Var mı?

Yeni çift alarmı mı?!

Tamam hanımlar ve beyler fazla ümitlenmeyelim ama olabilir mi?? Toronto'nun sevgili evli hokey seksi çifti Ryan Wesley ve Jamie Canning'in rekabeti var mı?? Boston'ın yıldız forveti Garrett Graham ve çıkış yapan yıldız John Logan BAŞARILI MI???!!

San Jose Marriott'tan sızan bu fotoğraflara bir bakın ve ne düşündüğünüzü bize söyleyin ... Bir aksilik nedeniyle masumca bir otel odasını paylaşan iki arkadaş mı yoksa Cumartesi gecesi San Jose ve konuk Bostonlular arasındaki maçın ardından taviz veren iki takım arkadaşı mı? ?

Resmi hikaye, çılgın bir hayranın John Logan'ın odasına girdiği yönündeydi, ancak SJ Marriott'taki kaynağımız bunun GG ve JL'nin gerçekten birlikte olduğu gerçeğini gizlemek için büyük, kalın bir kapak hikayesi olabileceğini ima etti.

Anonim kaynak Hockey Hotties'e " Asansörde çok rahat göründüler" dedi. "Birkaç misafir onları gördüğünü bildirdi."

Ve otel güvenlik kameraları, çiftin (omg!!!!) o gece geç saatlerde lobi barda romantik bir içki paylaştığını gösteriyor.

Oh, ayrıca üniversitede "oda arkadaşı" olduklarını söylemiş miydik?!

Tek bildiğimiz, bunu ÇOK ZOR gönderiyoruz!!! Sen nasılsın??!
Düşüncelerinizi aşağıya yorumlayın!!!!

Gözlerimi hiç bu kadar sert çevirdiğimi hatırlamıyorum. HockeyHotties.com tam olarak bir gazetecilik mükemmelliği örneği değil, ancak içeriklerinin gitgide daha gülünç hale geldiğini hissediyorum. Yazıya eşlik eden fotoğraflara tıklıyorum ve onları gördüğümde yüksek sesle gülüyorum.

Logan ve Garrett'ın bir asansörde bir metre arayla duran iki grenli fotoğrafı var. Ve bir lobi barda birkaç kare - kadeh kaldırırken bira şişeleri. İçeceklerini yudumlarken. Bir şey tartışırken kaşları çatıldı. Garrett, Logan'ın az önce söylediği şeye sırtıttı.

Başka bir deyişle, hiç de skandal değil.

Bu arada, salonumuzdaki dev düz ekranda Boston-New York maçı devam ediyor. Ekranda erkek arkadaşımın kaydığını görmek için telefonumdan başımı kaldırdım. Her zamanki gibi üniformasının içinde çok seksi görünüyor.

Telefonum başka bir gelen mesajla bip sesi çıkarıyor. Hannah bana o gülünç makalenin bağlantısını gönderdiğinden beri kızların grup sohbeti aydınlandı.

ALLIE: *Bu yazar neden bu kadar çok soru ve ünlem işareti kullanıyor? Onun!! Böyle!? Can sıkıcı!!!?? Ve bu ünlem işaretlerini seven bir kızdan geliyor.*

buna gülerim Allie, Logan'ın eski takım arkadaşı Dean ile çıkıyor ve küçük, sarışın bir enerji hortumu olarak, metinlerinde çok fazla ünlem işareti kullanma eğiliminde.

SABRINA: *Bence daha önemli soru şu: Erkek arkadaşlarının gizlice asansöre bindiğini bildiğimize göre Hannah ve Grace şimdi ne yapacaklar?*

HANNAH: *Kendimi çok ihanete uğramış hissediyorum.*

BEN: *Gerçekten. Bunca zamandır birlikte uyuyorlar ve izlememize bile izin vermediler??!?*

HANNA: !!!

SABRINA: !!!?!!

ALİ: !!!??

Bakışlarım tekrar televizyona kaydı. Logan'ı televizyonda görmek hala çok gerçeküstü. Mesela, sevdiğim adam bu, tam orada, herkesin görmesi için büyük ekranda. Bu geceki gibi birkaç maç daha ve tüm o kadınların beklediği tabelalarda Logan'ın adı olacak. GARRETT BEN SENİN! şu anda kalabalık kamera tarafından sergilenen kişidir.

Logan, takımın son güç oyunu sırasında sezonun üçüncü golünü attı. Şimdi bir kez daha buzun üzerinde, fileye hücum ediyor. Sopasının pakı fileye tokatlamasını izlerken kalbim boğazıma geldi. Kaleci kurtarıyor. Ah. New York daha sonra geri tepmeyi güvence altına alıyor ve onunla birlikte fermuarları kapatıyor.

HANNAH: *Cidden, G bana Logan'ın odasına gizlice giren kızdan bahsetti. Bu bok en kötüsü. En son başımıza geldiğinde, hokey avcısı gizlice içeri girdiğinde aslında ODA'daydım. NYC'deki o hafta sonuydu - hatırladın mı Allie? Babanla o restorana gittik.*

SABRINA: *"Son sefer" mi? Garrett'in otel odalarına kaç kez rastgele deliler girdi?*

HANNAH: 3. sıradayız. Bu korkunç değil. Shane Lukov'un karısı neredeyse bir düzine fırına geldiklerini söyledi.

ALİE: Vay canına. Kaltaklar çıldırsın.

İtiraf etmeliyim ki, San Jose maçından sonraki sabah Logan davetsiz misafiri hakkında haber vermek için beni aradığında, bunu duyduğuma pek sevinmedim. Genelde kıskanç biri değilimdir ama başka bir kadının erkek arkadaşımın yatağında çıplak olduğu düşüncesi beni biraz... cinayete meyilli yapıyor. Hannah'dan bunun alışılmadık bir durum olmadığını duymak, sanırım biraz rahatlık sağlıyor.

BEN: Bilmiyorum... Bir otel takipçisi OLDUĞundan emin olabilir miyiz? Demek istediğim, HockeyHotties.com'a göre bu, G&L'nin sefil ilişkisinin kapağı.

HANNAH: İyi nokta.

ALİ: !!!?!!!!

Telefonumu alıp dizüstü bilgisayarına uzanmadan önce grup sohbetine hızlıca veda ettim. Psikiyatri profesörüm bize gelecek dönem için okumaların bir listesini gönderdi, ben de tatil tatiline avantajlı başlamayı düşündüm. Bu yıl ders yükümü ve iş sorumluluklarımı dengelemek gittikçe zorlaşıyor. Mezuniyete kadar bekleyemem.

Skoru kontrol etmek için televizyona bakıyorum ama oyunun geri kalanı pek rekabetçi değil. Boston kıcı tekmeliyor. Logan üçüncü periyotta korkutucu görünen bir vuruş yaptı ama hemen geri sıçradı ve patenle uzaklaştı, bu da bana onun iyi olduğunu söylüyor.

Oyun sonrası röportajlar surround sestten süzülürken, annemin neyin peşinde olduğunu görmek için dizüstü bilgisayarına bakmak ve Insta beslememde dalgın bir şekilde gezinmek arasında gidip geliyorum. Annem günlerini stüdyosunda resim yaparak, kendini yaratıcı hissetmediğinde seyahat ederek ve sürekli maceralarının fotoğraflarını yayınlayarak geçiriyor. Noel için eve gelebileceğini ummuştum ama o hafta bir galeri açılışı planlamıştı. Şimdi onu mezuniyetten sonra, onu birkaç aylığına Paris'te ziyaret edeceğim zamana kadar görmeyeceğim.

Hayatımın bu kadar telaşlı olması, annemin kaçamaklarını sosyal medyadan öğrenmem gerekmesi ne kadar üzücü? Onu yarın aramayı aklıma not ettim. Saat farkıyla, artık aramak için çok geç.

Gece yarısından hemen sonra Logan kapıdan tökezleyerek girer. Ev oyunlarının en sevdiğim yanı yarı yarı normal bir saatte döndüğünü görmek.

Hey, muhteşem, dedi beni kanepede görünce. Maçtan sonra bazı takım arkadaşlarıyla içki içmeye çıktı ve puslu ifadesi bana çok heyecanlı olduğunu söylüyor.

"Hey." *Friends*'in tekrarlarını oynayan TV'yi kapatmak için uzaktan kumandaya tıklıyorum . "Kolun nasıl? Üçüncü vuruştaki vuruş acı verici görünüyordu. "

Logan yontulmuş kolunu esnetiyor, sonra bileğini döndürüyor. "Her şey yolunda," diye beni temin ediyor. "Ben yenilmezim." Beni öpmek için yürüyor. Her zaman olduğu gibi, dudaklarımız birbirine değdiği anda kalbim şarkı söylüyor.

Bu adamı çok seviyorum. Kendime, erkek arkadaşının ne sıklıkta seyahat ettiğinden şikayet eden yapışkan, mızımız kız arkadaş olmayacağıma söz verdim. Ve beni yanlış anlama, şikayet etmiyorum . Programının acımasız olduğunu anlıyorum, gerçekten anlıyorum. Ama bu ayrı olduğumuz her saniyeden nefret etmediğim anlamına gelmez.

"Gecen nasıldı?" diye soruyor, yanıma çökerek.

"Sıkıcı. Tek yaptığım ders çalışmaktı." ona gülümsüyorum. "Ancak Hannah bana Garrett'la olan yasak aşk ilişkinizi anlattıktan sonra hızlandı."

Logan homurdanıyor. "O aptal blog gönderisini gördün, ha? Lukov, maçtan sonra soyunma odasında bize gösterdi ve herkes bunun için bize hırpalayarak çok eğlendi. D-man Hawkins'imiz düğünün ne zaman olduğunu sormaya devam etti. Grygor göreve başlamayı teklif etti."

"O çok tatlıydı."

"Kalbini kırmak ve ona G'nin BJ'leri ne kadar iyi olursa olsun bir düğün olmayacağını söylemek zorunda kaldım."

"Vay. Garrett sana oral seks yapmak için zaman ayırıyor ve sen o adamla evlenmeyecek misin? Kalpsiz, Johnny. Kalpsiz."

Gülerek geriye doğru düşüyor, dirseklerine yaslanıyor. "Evet üzgünüm. Ama şimdiden başka biriyle evlenmeyi planlıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Yok canım." Sırıttıyor. "Bu arada sensin."

Ah, gerçekten, dedim tekrar.

"Yok canım." O derin mavi gözler yoğunlukla parlıyor. "Sana uzun zaman önce söyledim - benim için sensin, Gracie Elizabeth. Bir gün seninle evleneceğim."

Zevk yanaklarımı ısıtıyor. Logan gezegendeki en romantik adam değil, ama duyularını ifade ettiğinde, bunu yarı yolda yapmıyor.

"Seninle evlenmek istediğimi kim söyledi?" Meydan okurcasına başımı eğiyorum.

"Sonsuza kadar değilmişiz gibi davranmaya cüret etme."

Bir gülümseme serbest kalır. O haklı. Ben o kadar iyi bir aktris değilim. "Kesinlikle sonsuza kadar varız," dedim kesin bir şekilde. "Ama unutma - evlendiğimizde kaçıyoruz."

"Mükemmel. Böylece annem babamı öldürdüğü için hapse girmez ve düğün parasının hepsini hasta bir balayına harcarız."

"Önemli değil, geçen gün Daisy de evlenmemiz gerektiğini söylüyordu."

"Evet? Ve ona ne söyledin?"

Kendime küçümseyen bir gülümseme sunarak, "İstesek bile, zaman bulabilirsek bu bir mucize olurdu," diye itiraf ediyorum.

"Aww. Zaman olacak. Söz veriyorum. Şimdi gel de bana gününün nasıl geçtiğini anlat," dedi beni kendine doğru çekerek.

Kanepede uzanırken ve günlerimiz hakkında sohbet ederken başımı geniş göğsüne yaslıyorum. Onunki açıkça benimkinden daha heyecan vericiydi, ama Logan yaptığım radyo programını anlatırken beni dinliyor, sanki onu keşif ve merak hikayeleriyle eğlendiriyormuşum gibi. Fazlasıyla telafi ediyor, bunu biliyorum. Ve ona okuldan ya da işten bahsettiğimde, sürekli ortadan kaybolması, ona dikkat edemeyecek kadar bitkin olması konusunda bok gibi hissettiğini biliyorum.

"Yarın gece çalışmıyorsun, değil mi?" diyor, beni cümlelerin ortasında keserek.

"Hayır, istasyon yılbaşında kapalı. Cumaya kadar geri dönmene gerek yok."

"Mükemmel." Sesinde memnuniyet var.

Oturup yüzünü inceliyorum. "Programımla neden bu kadar ilgileniyorsun?"

Logan duygularını saklamakta pek iyi değil. Kocaman bir sırıtişla savaştığını söyleyebilirim.

"Neler oluyor?" şüpheyile soruyorum.

"Bence asıl soru şu: kim nereye gidiyor?"

"Bu da ne anlama geliyor?" Bu adam bazen rastgele kısaltmaları ve gizemli bilmeceleleriyle çok çileden çıkıyor.

Mutlu gülümsemesi serbest kalıyor. "Yarın buradan gidiyoruz demektir," dedi ayağa kalkarak. "Seni iki günlüğüne çalışıyorum."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Gerçekler için?"

"Lanet olası gerçekler için."

"Nereye gidiyoruz?" İstiyorum.

"Bu benim bilmem ve senin öğrenmen için." Logan duraklar. "Aslında bu bir sır değil. Vermont'ta kayak yapmaya gidiyoruz."

Gülmeden edemiyorum. "Ah, öyle miyiz?"

Gülümsemesi soluyor. "İnan bana, seni sicim bikini giyebileceğin bir adaya götürmeyi tercih ederim ve bütün gün gözümü sikeyim ama ekip Cuma günü Houston'a uçuyor. Yani Vermont'ta iki gün yapabileceğim tek şey..."

"Vermont'ta iki gün *mükemmel* !" Sözümü kestim, kollarımı ona doladım.

Boynumu okşadı ve oraya yumuşak bir öpücük kondurdu. "Bize Killington yakınlarında bir pansiyon buldum. Süper izole ve rustik ama rahat görünüyor. Ah, bir de yakındaki bir tatil yerinde kullanabileceğimiz özel bir kayak tepesi var."

"Kulağa harika geliyor." Elim yüzüne gittiğinde, Logan yanağını avucuma bastırdı ve mutlu bir kedi gibi ovuşturdu.

Parmak uçlarım dudaklarına gitti ve onlara alaycı bir ısırık verdi. "Fantezi değil," diye itiraf ediyor. "Bu kadar kısa sürede daha iyi bir şey bulamadım ama içinde bir yatak ve bir şömine var, gerçekten ihtiyacımız olan tek şey bu, değil mi?"

"Yatak ve şömine - hayatın zımbaları," diye katılıyorum ciddiyetle. Sonra ona ışınlanıyorum. "Bu çok büyük bir sürpriz."

"Emin misin?" Dürüstlüğümlü değerlendiriyormuş gibi endişeyle ifademi arıyor.

"Ben pozitifim." Parmaklarımı kısa kesilmiş saçlarının arasından geçirdim ve ona güven verircesine baktım. "Bekleyemem."

LOGAN

Bu gezi için heyecanlıyım. Tabii, burası tropik bir kumsal değil, ama manzara değişikliği bize iyi gelecek ve iki gün boyunca yükümlülüklerimden kaçmak için sabırsızlanıyorum. Sabah pateni yok, yıpratıcı oyunlar ve ağrıyan kaburgalar yok. Sadece ben ve Grace kırk sekiz stressiz saat boyunca, kimse ya da hiçbir şey araya girmeden.

Üniversitedeyken, kendim tamir ettiğim eski bir kamyonu sürdüm. Kahretsin, tüm motoru o eski şey üzerine iki kez yeniden inşa ettim. Bugünlerde yepyeni bir Mercedes kullanıyorum. Çaylak maaşım diğer oyuncuların kazandığı maaşla kıyaslandığında o kadar bile değil ve yine de çoğu insanın on yılda kazandığından daha fazla para.

Ama bu yeni araç, eski aracımın çekiciliğinden yoksun. Motor zar zor ses çıkarıyor ve otoyoldan çıkıp engebeli, asfaltsız bir yolda giderken, süspansiyon da aynı derecede verimli oluyor. SUV, çeşitli çukurlardan geçerken zar zor hareket ediyor.

Yeni aracımın en yüksek performansına rağmen, hüznü bir iç çektim. "Alımı özledim."

Grace bakar. "Ay, gerçekten mi?"

"Gerçekten yaptım." Satmaya bile dayanamadım, o yüzden şu anda ağabeyimin garajında duruyor. İkimiz de eninde sonunda ondan kurtulmam gerektiğini biliyoruz çünkü sadece yer kaplıyor ama henüz veda etmeye hazır değilim.

"Kamyonunuzda popo ısıtıcısı yoktu," diye belirtiyor Grace. "Kıç ısıtıcıları en iyisidir."

"Onlar en iyisi," diye katılıyorum.

Gösterge tablomdaki ekranda bir bildirim beliriyor. Telefonum arabaya bağlı olduğu için mesajlarım onunla senkronize oluyor. Dean'den mesaj, dedi Grace.

"Boşver." Bir uğultu sesi çıkarıyorum. "O ve Tuck, blog yazısı hakkında grup sohbetinde beni ve G'yi korkutuyor."

"Ve bunu görmezden gelmemi mi bekliyorsun?" Hevesli eli öne doğru atılır. Ekrandaki bir düğmeye dokunduktan sonra Siri, Dean'in sözlerini okumaya başlar.

" Sadece anlamıyorum. Üniversitede hepimiz ev arkadaşydık. İkinizin seviştiğinizden hiç şüphelenmedim! "

Grace mutlulukla kıkırdar. "Bunu Siri'den duymak daha da iyi. Ooh. Tucker'dan bir tane var." "Sonraki mesaj"a dokunuyor.

" Her zaman bir his vardı. Platonikmiş gibi davranmak için çok uğraştılar. "

"Çünkü biz platoniktik!" hırlıyorum.

"Öyle miydi?" kız arkadaşım tatlı tatlı söylüyor.

"Öyle," diye düzelttim. "Biz platoniktik ve platoniktik."

Dean'den bir mesaj daha geldi.

" Sinsi piçler ."

Ekranda bir düğmeye bastım. "Siri, Best Buds Forever sohbetine mesaj gönder."

"Sonsuza Kadar En İyi Tomurcuklar mı?" Grace uluyor. "Grup sohbetinizin adı bu mu?"

"Evet, bununla ilgili bir sorun mu var?" Siri'ye, "Hey salak, en azından gizlice pembe dildolarla banyo yapmıyordum" diye dikte ediyorum. Kendini beğenmiş bir baş hareketiyle gönder'e basıyorum. "Orası. Bu onu bir süre susturur."

İleride yol giderek daralıyor ve rüzgarlı bir hal alıyor ve Grace'in endişeli bir kaşlarını çatmasına neden oluyor. "Bu yer nerede?"

"Sana söyledim, rustik."

"Kırsal."

"Ah hadi ama bana öyle bakma. Dışarıda bir çadırda uyuyacak gibi değiliz. Sana söyledim, kocaman bir yatağımız, kükreyen bir şöminemiz olacak..." Kaşlarımı cezbedici bir şekilde salladım.

"Gerçekten beni bu şöminede satmaya çalışıyorsun."

"Çünkü bu harika ve keşke dairede bir tane olsaydı."

"Hayır, yapmıyorsun. Yangın tehlikesi oluşturuyorlar."

"Sen bir yangın tehlikesisin." ona göz kırpıyorum. "Çünkü çok ateşlisin."

Grace iç çekiyor.

Sonraki beş mil boyunca, Grace tekrar endişelenene kadar özellikle hiçbir şey hakkında sohbet etmiyoruz.

"Kar yağıyor" diyor.

Bu. Hafif telaşlar olarak başlayan şey şimdi daha sert düşüyor ve yola yapışıyor. Güneş tamamen battı ve gökyüzü zifiri karanlık, yolumuzu aydınlatan tek şey Mercedes'in birinci sınıf farları. Belki de artık kamyonumun olmaması iyi bir şeydir - sağ far her zaman titriyordu ve sol

far çok solgundu. O kamyonetin içinde olsaydık, şu anda kör araba kullanıyor olurduk. Bir bok parçasıydı, ama onu sevdim.

"Sence arkamızı dönmeli miyiz?" diye soruyor.

ona bakıyorum. "Ve nereye?"

Dişleri alt dudağını endişelendiriyor. "Belki otoyola geri dönelim?"

"Otoyol bir saat uzaklıkta."

"Evet, ama GPS'e göre, pansiyona daha bir buçuk saat var. Teknik olarak eyaletler arası daha yakınız."

"Öylece kefalet edemeyiz," diye azarladım. "Biz pes etmiyoruz bebeğim."

"Ama bu..." Uzaklaşıyor.

"Bu ne?"

"Karanlık ve korkutucu!" ağılıyor. "Pencereden dışarı bak Logan. Sanki bir korku filmindeymişiz gibi hissediyorum."

O tamamen yanlış değil. Farlardaki iki sarı şerit dışında, yol karanlık ve kar dinmiyor. Bir şey olursa, hava daha da kötüye gidiyor. Rüzgar hızlandı, penceremin ötesinde sağır edici bir esinti. Lanet olası motoru duyamamak çok rahatsız edici ama yine de rüzgarı net bir şekilde duyabiliyorum.

"Tamam, bekle, hadi bunu çözelim," diyorum sonunda.

Acil durum flaşörlerine tıklıyorum ve dar yolun omzuna doğru çekiyorum. Uzun zamandır başka bir araba görmediğimizi düşünürsek, muhtemelen acil durum ışıklarına ihtiyacım yok.

Bardaklıktan telefonumu alıyorum. Sadece iki çubuğum var, ancak hava durumu uygulamasını yüklemek yeterli.

"Siktir," diyorum bir an sonra.

"Bu ne?" Grace ekrana bakmak için bana doğru eğildi.

"Görünüşe göre bu gece bir kar fırtınası var. Ne oluyor be. Daha önce hava durumunu kontrol ettiğimde bir kar fırtınası hakkında hiçbir şey söylemedi."

"Sen..." Duruyor.

"Ne yaptım?" İstiyorum.

Grace üzüntüyle nefesini verir. "Boston'un havasını mı kontrol ettin yoksa kuzey Vermont'un havasını mı kontrol ettin?"

duraklıyorum.

"Boston," diye homurdandım.

"Bebeğim."

"Üzgünüm. Bu benim aptallığımdı." Aşırı müstehcen bir şekilde dudaklarımı yalıyorum. "Kötü bir çocuk olduğum için bana şaplak atmak ister misin?"

Bir şehvet parıltısı gözlerini aydınlatır. usulca gülüyorum. Kirli olmamı sevdiğini ikimiz de biliyoruz. Ne istediğim ve neyi sevdiğim konusunda utangaç değilim ve Grace de onun arzularını dile getirmekte oldukça başarılı. Bu yüzden seks hayatımız olağanüstü.

Belki daha sonra, dedi yüzü ciddileşerek. "Hadi odaklanalım. Görünüşe göre bu bölge bu gece bir metreden fazla kar bekliyor."

"Her zaman bunu söylerler ve *asla* o kadar fazla değildir" diye tartışıyorum.

Sıkışmış, karanlık pencereden dışarı bakıyor. "Bilmiyorum... Dışarısı gerçekten birikiyor."

"Yani ne yapmak istiyorsun? Arkanı dönmek ister misin? Çünkü bence karı yenebilir ve fırtınanın en kötüsü gelmeden oraya gidebiliriz."

Alt dudağını ısırır. Çok güzel. Eğilmek ve onu cehennemden öpmek için cazip geliyor.

"Pekala, yapalım," diye karar veriyor. "Hızlanma, tamam mı? Oraya canlı gitmek istiyorum."

"Anlaştık mı. Hayatlarımızı bağışlayacağım."

O kıkırdar.

Direksiyonla yola geri dönüyorum ve aptalca pahalı kış lastiklerine rağmen SUV gerçekten kayıyor.

Grace çığlık atıyor. "Logan!"

"Üzgünüm. Hız yapmıyorum, yemin ederim. Sadece kaygan." Daha dikkatli sürmeye devam ederek gaza basıyorum.

Sonraki yirmi dakika boyunca konuşmuyoruz. Sürüş ve kötüleşen havaya fazla odaklanmış durumdayız. Arabamızın önünde beyaz bir duvar belirdi. Yerde ve Mercedes'in kaputunda biriken tüm kar, bana bunun bir santiminin çok uzak bir tahmin olmadığını söylüyor. Daha da kötüsü, bu bölge o kadar izole ki, herhangi bir kar küreme aracının veya tuz kamyonunun burayı çok ziyaret ettiğinden şüpheliyim. Sonunda yol tehlikeli bir hal alıyor ve sürünerek gitmem çok uzun sürmüyor.

John, dedi Grace endişeyle.

"Biliyorum," diyorum sertçe.

Ama artık geri dönmek için çok geç. Eyaletler arası çok geride kaldı. GPS, pansiyondan yaklaşık kırk dakika uzaklıkta olduğumuzu söylüyor, ancak seyahat ettiğimiz hızda oraya birkaç saat ulaşamayacağız.

"Siktir," diye lanet ediyorum. "Peki. Göz kulak ol. Belki durabileceğimiz bir yer görürüz."

"Nerede gibi?"

"Bilmiyorum. Motel mi? Bir han?"

Sesine bir panik notası düşüyor. "Bebeğim, burada bir şey yok. Kelimenin tam anlamıyla hiçbir yerin ortasındayız..." SUV tekrar patinaj yaptığında atlıyor.

"Üzgünüm." Ellerim direksiyon simidinin etrafında sıkıca kıvrıldı. Öne doğru eğildim ve gözlüğünü evde unutan yaşlı bir bayan gibi ön cama dikkatle baktım.

"Uzaklaşmalı ve beklemeli miyiz?" Grace endişeleniyor.

bence bitti. "Muhtemelen iyi bir fikir değil. Ya yolun kenarına kar yağarsa? Devam edelim diyorum."

"Tabii, saatte sıfır mil olan bu tempolu hızla devam edelim," dedi alaycı bir şekilde. "Şafakta orada olacağız."

"O kadar uzun sürmez..." Aniden ön camdan bir şey uçtu.

Ani bir kar fırtınası, yarım saniye sonra fark ettim ama artık çok geçti. Zaten içgüdüsel olarak frene basmışım. Hafifçe, ancak o yumuşak dokunuş bile arabayı balık kuyruğu yapar.

" *Siktir* ." Patinajdan kurtulmaya çalışıyorum ama tekerlekler keskin bir şekilde sallanıyor ve bu sefer kontrol edemiyorum. Bildiğim bir sonraki şey, Mercedes'in omzundan yokuşa doğru yalpalaması.

"Hatta beklemek!" Yoldan uçarken direksiyonu bembeyaz keserek bağırdım.

LÜTUF

SUV baş döndürücü bir şekilde kontrolden çıkarken, hızla çarpan kalbim neredeyse göğüs korku filmi tarzımdan fırlayacaktı. Sonunda durduğunda ellerim titriyor ve rahatlamayla zayıflıyorum.

Yüzümü pencereye yapıştırıyorum. Tek gördüğüm, yalnızca farların ince sütunlarıyla bölünen zifiri karanlık. Beyaz bir alanı işaret ediyorlar. Görüş alanımı kardan başka hiçbir şey doldurmuyor. Küçük bir yokuşun eteğindeyiz ama orası bir dağ da olabilir. Yolun olduğunu düşündüğüm yere baktığımda, imkansız bir şekilde uzak geliyor.

Logan yanımda güçlkle nefes alıyor. "İyi misin?"

"İyiyim." Hiçbir şeye çarpmadık. İkimiz de tek parçayız, aracımız da öyle. "Dört tekerlekten çekişimiz var, değil mi? Yola geri dönebilir miyiz?"

Dudaklarını büzüyor. Durumu değerlendirir. "Demek istediğim, deneyebiliriz. En kötü ihtimalle, dışarı çıkıp iteceğim."

"Bir SUV'u bir kar tepesine mi iteceksin?" diyorum dehşet içinde. "Yani, senin büyük, seksi bir canavar olduğunu biliyorum ama-"

"Teşekkürler bebek." Bir kahkaha patlatıyor.

"Sorun yok. Ama bu iş için yeterince güçlü olduğunu düşünmüyorum."

"Sen az inançlısın."

gözlerimi deviriyorum. "O zaman yanıldığımı kanıtla. Ama şimdi yapalım, çünkü ölmenden önce buradan çıkmak istiyorum."

"Ölmeyeceğiz." Ama sesinde ciddi bir not var.

Sürmek için vitesi hareket ettiriyor ve gaz pedalına hafifçe basıyor. Araba öne doğru hafifliyor, beni çok rahatlatıyor. İyi. En azından kaçınılmaz bir rüzgârla oluşan kar yığını içinde sıkışıp kalmadık.

Logan birkaç adım atıyor, sonra yokuşa doğru dönmeye başlıyor. Hiç dik değil, ancak Mercedes mücadele etmeden önce sadece bir fit kadar yükseliyor. Logan gaza basıyor. Araba bir santim daha kıpırdamıyor.

"Bok." Tekrar hızlanıyor.

Lastiklerin biraz çekiş kazanmak için çalıştığını hissediyorum.

Ama olmuyor.

"Sanırım zorluyorum," dedi Logan istifa ederek. Ben sefilce bakarken, yokuştan aşağı iniyor ve arabayı park ediyor. "Tamam güzelim. Parlama vaktin geldi."

zayıf gülüyorum.

Ceketinin fermuarını çekti ve orta konsoldan yün şapkasını aldı. Kafasına geçirip cebinden bir çift eldiven çıkardı.

"Pekala," dedi alaycı bir sırıtışla, "bu berbat olacak."

"Gelip itmene yardım edebilirim."

"Hayır, pedalları çevirmene ve çalıştırmana ihtiyacım var."

O atladıktan sonra, sürücü koltuğuna geçip kemerimi takıyorum, sonra bunu yaptığım için kendimi biraz aptal gibi hissediyorum. Ama üzgün olmaktan daha güvenli, değil mi? Talimatlarını duyabilmek için pencereyi açtığımda, acı bir soğuk hava suratıma çarptı.

"Pekala," Logan'ın boğuk çığlıklarını duydum. "Üç deyince gaza bas, seni biraz iteceğim. Peki?"

"Tamam," diye sesleniyorum pencereden.

Saymaya başlar. "Bir... iki... üç."

Botumu gaza vuruyorum. Araba ileri fırlıyor. Bir ayak, iki ayak. Ve sonra hareket etmeye devam ediyor.

"Evet!" bağırırım. "İşe yarıyor." Artık yarı yoldayız.

"Devam et!" Logan onu cesaretlendiriyor. "Bunu anladık ufaklık."

ufaklık mı dedin ?"

"Evet, üzgünüm, G kafama girdi!"

Rüzgara bağıriyoruz.

"Aman Tanrım, herhangi bir anlam ifade etmek seni öldürür mü?"

"Unut gitsin. Sadece ayağını gazda tut. Bunu aldık."

O haklı. Birkaç yarda daha ve...

Bunu alamamamız dışında. Yüksek sesle bir lanet duyuyorum ve sonra araba birkaç metre geriye doğru kayıyor.

Vay canına, hala arkamda mı? Alarm boğazımı sıkıyor. Ya onu eziyorsam?

Daha ben gözümü kırpamadan araba başladığımız yere geri dönüyor. Kahretsin.

Logan'ın rüzgardan yanmış yüzü sürücü yan camında belirdiğinde içime bir rahatlama geldi.

"Kayboldum," diye hırlıyor. "Üzgünüm."

"Üzülmesi gereken benim," diyorum, nefes nefese. "Frenlerde yeterince hızlı değildim. Seni öldürebilirdim."

"Tekrar deneyelim."

"Ama ya yine kayarsan? Seni ezmek istemiyorum. senden *hoşlanıyorum*."

Kaslı göğsü kahkahalarla titriyor.

"Ayrıca, açıkçası bunu yapabileceğimizi sanmıyorum. Bir çekici çağıralım," diye tavsiye ediyorum.

"İyi."

Logan arabaya geri döner ve yolcu tarafına kayar. Telefonunu eline alır ve ekrana bakar. "Kahretsin, bir bara düştüm. Sen nasılsın?"

"Sıfır çubuklar," diye neşeyle yanıtlıyorum.

"Kazanmak için bir bar."

Google'da bir çekicinin numarası yerine torpido gözünü açıp içeriği karıştırıyor. "Mercedes ile ücretsiz yol yardımım var," diyor sorgulayan bakışıyla.

"Süslü."

"Sayı buralarda bir yerde olmalı."

Sonunda evrakları bulur. Aramalar. Birisi cevap verdiğinde bir polise numarası veriyor ve durumu açıklıyor. Konumumuzu söylüyor, bir an dinliyor, sonra gözlerini deviriyor.

"Beni beklemeye aldılar" diyor.

Ve biz beklemedeyken, zayıf sinyal nedeniyle arama kesiliyor, bu yüzden geri aramak ve her şeyi baştan yapmak zorunda kalıyor.

Bir sürü soru sorulduktan sonra, "Az önce aradım," diye homurdandı . "Arama başarısız olduğunda biri beni kontrol ediyordu ve..." Bir küfür savurdu ve bana dik dik baktı. "Beni beklemeye aldılar."

kıkırdadım.

Bu sefer ambardan kurtulur, ancak aldığımız yanıt ideal değildir. "Sabah?" diye haykırıyor. "Gerçekten?"

"O zamana kadar ölmüş olacağız," diye tısladım.

Logan bana gülümsüyor. "O zamana kadar ölmüş olmayacağız - hayır, hayır, üzgünüm, kız arkadaşım ile konuşuyordum. Ama bu çok uzun. Adam hadi. Buraya daha erken birini getirmelisin. Bir kar fırtınasının ortasında bir tepenin dibinde mahsur kaldık." Duraklıyor. "Yılbaşı olduğunu anlıyorum ama..." Biraz duraksadı, sonra öfkeli bir canavar gibi hırladı. "Beni beklemeye aldılar."

LOGAN

Altı saat. Yol yardımı görevlisi bekleme süremizi on iki saatten altıya indirmeyi başardı. Bu harika, altı saatin hala burada saat üçe kadar sıkışıp kaldığımız anlamına gelmesi dışında

Görünüşe göre yeni yılı arabamızda çalışıyoruz.

Yine de başka seçeneğimiz yok. Mahsur kaldık ve bu araçtan ayrılmamız mümkün değil. Filmler gördüm. Arabanızı bir fırtınada bırakmaktan asla iyi bir şey gelmez. Dışarısı berbat. Mercedes'in içi güzel ve kızarmış. Neyse şimdilik.

Yarım depodan fazla benzinimiz olmasına rağmen riske atmak istemiyorum, bu yüzden Grace'e dönüp "Şimdilik kapatalım" diyorum.

"Isıyı mı kastediyorsun?" Dehşete düşmüş görünüyor. "Donarak öleceğiz."

"Hayır. Seni ısıtacağım, söz veriyorum."

Gözleri parlıyor. "Ooooo. Bunu nasıl yapacaksın?"

Arka koltuğu işaret ediyorum. "Oraya dön ve rahatına bak. Bagajda bizim için bazı güzellikler var."

O orta konsola tırmanırken ben dışarı atlıyorum ve bir kez daha soğuk gece havasına katlanıyorum. Rüzgara doğru yürürken ve SUV'nin çevresinde yürürken kar taneleri başımın etrafında dans ediyor ve yanaklarıma yapıyor. Sürdüğüm her araçta bir acil durum kiti bulundurdum ve bu da farklı değil. New England'da büyüdüm - tatbikatı biliyorum. Battaniye, mumlar, su, her zamanki hayatta kalma teçhizatı. Ama aynı zamanda Yılbaşı kaçamağımız için ekstra ikramlar da getirdim.

Bagajla arka koltuk arasındaki bölmenin üzerine kalın bir muflon battaniye atarak, "Geliyor," diye seslendim.

"Teşekkür ederim!" geri arar.

Kanvas çantayı alıp bagajı kapattım, sonra Grace'in yanına kaymadan önce dört saniye daha kar ve rüzgara maruz kaldım. "Siktir, hava soğuk," diye yakınıyorum.

O zaten battaniyenin altında, ona katılabilmem için kaldırıyor. Battaniye için çok büyüğüm, bu yüzden botlarım alttan çıkıyor ama umurumda değil. Kızımla sarılmak tek umursadığım şey.

"Çantada ne var?" merakla soruyor.

"Birincisi - bu." Bir şişe ucuz şampanya çıkardım. Acılı bir sırıtışla, "Bu bir burgu top," diyorum. "Normalde iyi olana bayılırdım biliyorsun ama pansiyon duvarlarına mantar üflemek istemedim."

Grace kıkırdar. "Mantar üflemek mi? Kulağa çok kirli geliyor."

"Ayrıca, odamızda bardakları olacağını düşündüğüm için yanıma gözlük almadım. Bu yüzden sanırım doğrudan şişeden içiyoruz."

"Şık!"

"Hey, ben bir tamircinin oğluyum. Ellerimde ve yüzümde yağ ve yağla büyüdüm ve aslında." omuz silkiyorum. "Her zaman, her şey benim üzerimdeydi."

"Sıcak."

kaşını kaldırıyorum. "Öyle mi?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Her yerine yağ sürmeme izin vermen için sana *para* verirdim . Bütün o parıldayan kaslar..." Titriyor ve bunun soğuktan olmadığını biliyorum.

Aklıma bir not aldım – Grace beni tamamen yağlanmış görmek istiyor. Bahse girerim bir dahaki boş gecemde bunu yapabilirim. Demek istediğim, onu iyi hissettirmek için uğraşıyorum. Onu çıkarmak için ne gerekiyorsa, göreve hazırım.

"Bu bebeği şimdi mi açalım yoksa gece yarısına kadar mı bekleyelim?"

Üzerinde kafa yoruyor. "Bekleyelim. Saat on ikiyi vurduğunda en azından şampanya içsek daha az iç karartıcı olur."

"Depresyona ne denir? Bu romantik." Onu kendime doğru çekiyorum. "Cimre."

Bir saniye sonra birbirimize sokulduk, kolum onun omuzlarına dolandı, yanağını göğsüme bastırdı. Araba hala sıcak ve birleşik vücut ısıımız var ama sıcaklık sadece on beş dakika sürüyor. Grace, Briar için hazırladığı haber programı hakkında sohbet ederken, nefesinin beyaz ponponlar halinde kaçmaya başladığını fark ettim.

Ön koltuğa doğru uzanarak, "Bir saniye," diye araya girdim. "Biraz ateşi açalım."

Bunu bir sonraki saat için yapıyoruz - ısının yükselmesine izin verin, korumak için kapatın ve titremeye başladığımızda tekrar sıcak hava püskürtün.

Sıcak kalmanın daha iyi bir yolu olmalı gibi hissediyorum, dedi Grace, ısıtıcıyı milyarıncı kez kapattıktan sonra.

"Mm-hmm?" Ona kurt gibi bir sırıtış veriyorum.

"Öyle demek istemedim ama..." O da sırtıttı. "Bu kötü bir fikir değil."

"Hiç de fena fikir değil," diye onayladım ve sonra parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim, başını arkaya yatırdım ve ağzını benimkiyle kapattım.

Onu öpmeyi seviyorum. Bazen takım jetindeyken uyumaya çalışırken ya da aklım soyunma odasında dolaşırken Grace'le ilk öpüştüğümüz zamanı düşünüyorum. Arkadaşımın olduğunu düşünerek yanlışlıkla onun yatakhanesine gelmişim. Bunun yerine, *Zor Ölüm* filmlerini izleyen ve şeker yiyen bir birinci sınıf öğrencisi buldum. Ona katıldım, çünkü neden olmasın? O tatlıydı ve ben sıkılmışım. Ama bir şekilde bir film gecesinden bir makyaj seansına dönüştü. Elim onun pantolonunda, onun eli benimkinde.

Dostum, çok güzel bir geceydi. Yanlışlıkla o kapıyı çaldığımda, bir milyon yıl geçse bile arkasındaki kıza aşık olacağımı düşünmemiştim. Ya da bir daireyi, bir yatağı paylaşıyor olacağımızı. Birlikte bir hayat inşa etmek. Ve şimdi burada, geniş Mercedes'imizin arka koltuğundayız ve benim vücudum onunkinin üzerine düşerken o geriye dirseklerinin üzerine düşüyor. Elleri saçlarıma dolandı, hevesli dili ağzıma girdi.

"Siktir," diye inledim dudaklarına karşı. "Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Dudaklarımızı ayırıyor. "Sana ne yapıyorum?" diye fısıldıyor.

"Açıkçası beni şiddetli bir şeye yönlendiriyorsun. Ama sen de..." Peşinden gidiyorum. Bunu kelimelere dökmek çok zor. "Beni hissettiriyorsun..."

Kendimi ifade etme konusunda hiçbir zaman yetenekli olmadığım için hayal kırıklığı içinde inleyerek durdum. Duyguları kelimelere dökmek.

"Bana her şeyi hissettiriyorsun," dedim sonunda. "Beni güldürdün. Beni zorlaştırıyorsun. Beni delirtiyorsun." Sesim hafifçe kırılıyor. "Beni güvende hissettiriyorsun."

"*Seni* güvende mi hissettiriyorum? Benden bin kat daha büyük ve güçlü olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Bunun hiçbir şeyle ilgisi yok, dedim kabaca.

Ve sonra onu tekrar öpüyorum.

Paltosunun fermuarını açıp avuçlarımı kablo örgülü kazağının altına soktuğumda, titreyen ellerimi hareketsiz bırakacak kadar çok titriyor.

"Çok soğuk?" endişeyle soruyorum.

"Hayır, çok *iyi* ." Biraz nefes nefese. "Bana dokunmanı seviyorum."

"Güzel, çünkü sana dokunmayı seviyorum."

Göğüslerini kavramak için avuçlarım yukarı kaydı ve baş parmaklarımı kullanarak meme uçlarıyla oynuyorum. Büzülmüş tomurcuklar boğazımdan bir inilti çıkarıyor. Onun kazağını yukarı çekip iştahla bir meme ucunu ağızıma getirdim. Grace onu emdiğimde inliyor. Başımın arkasını tutuyor ve beni yumuşak etine bastırıyor. Memesini emerken ağrıyan aletimi karnına bastırmadan edemiyorum. Bu arada elim güneye, kalın taytının kemerine doğru ilerliyor.

Başımı göğsünden kaldırdım ve "seni becermek istiyorum" dedim.

Grace cevap olarak sadece inliyor.

"Bu bir evet mi?" Karanlık bir kıkırdama ile soruyorum.

"Her zaman bir evet."

Ne demek istediğini tam olarak biliyorum. Şimdiye kadarki en kötü ruh hali içinde olabilirim, hayatımın en kötü gününü geçiriyor olabilirim ve Grace'den bir gülümseme, bir nefes nefese *evet* , her şeyi tersine çevirebilirdi. Tek söylemesi gereken, "Sikini istiyorum" ve ben de ona verirdim.

Onu sıcak, ıslak ve benim için hazır bulmak için elimi külotunun içine sokuyorum. Kalçalarını kaldırıyor, bana doğru sallanıyor ve seksi hareketler avucumun kaymasına neden oluyor.

"İsa," diye boğuluyorum. Elimini çektim ve pantolonumu çözdüm, sikimi serbest bırakmak için aşağı ittim. Grace'in kalçasına doğru fırlıyor ve anında parmaklarını şaftın etrafında kıvrıyor.

"Bunu seviyorum," diye nefes aldı ve beni sertçe sıktı.

"Siktir, evet," diye homurdandım.

Sonra aletimi elinden alıp bacaklarının arasına yönlendiriyorum. Pantolonu kapalı bile değil - dizlerinin etrafında sıkışıp kalmışlar. Ama neyse ki esnekler. Benimkiler çıplak kıcımlı ortaya çıkaracak kadar alçak.

İçine daldığımda ikimiz de nefesimiz kesiliyor. Tamamen tek eşli olduğumuz ve o da hap kullandığı için prezervatif kullanmayı uzun zaman önce bıraktık ve Grace'le çıplak kalmaktan daha büyük bir his yok. Onun kedi sıkı ve misafirperver, tüm dünyadaki en sevdiğim yer.

"İyi hissediyorsun," diye inledim boynuna.

Başımı saçımdan yukarı çekiyor ve ağızlarımız tekrar birbirine çarpıyor. Kalçalarımı itip gidebildiğim kadar derine inerken dilim ağzında kaldı. Ancak garip konum, yalnızca hızlı, sıkı itmelere izin verir.

Penisim daha derin olmak için ağrıyor, ama bu hala inanılmaz hissettiriyor. Ve Grace inlemeye ve her hamleyi karşılamak için huzursuzca ayağa kalkmaya başladığında, sık vuruşlarımın doğru noktaya geldiğini biliyorum. G noktası. Güzel. G noktası oyundayken orgazmları her zaman daha yoğun oluyor. Kalçalarımı o tatlı noktaya daha da sert vurabilmek için eğiyorum ve gözleri başının tepesine kaydı.

"Aman Tanrım," diye yalvarıyor. "Bunu yapmaya devam et. Yapmaya devam et."

Ve yapıyorum, ifadesi gitgide daha mutlu hale geldikçe, onun sıkı sıcaklığına çarpıyorum. Onu amının sıcaklığı beni çevreliyor. Ağzı gevşek, kesik kesik nefesler dışarı çıkıyor. Gözleri kısaca kapanıyor, sonra kanat çırparak açılıyor ve benimkilerle kilitleniyor. Gördüğüm ham zevk nefesimi kesiyor.

"İşte bu," diye ısrar ediyorum. "Benim için gel."

Onu becermeye devam ediyorum, gözlerinin giderek daha da bulanıklaştığını izliyorum. O inlediğinde, sesi kabaran bir öpücükle yutuyorum, orgazmının beni sardığını ve etrafımda dalgalandığını hissediyorum. Sıcak titremeler vücudumda yarıyor. Onu iyi hissettirmek dünyanın en güzel duygusudur. Kendi salıvermemi tetikliyor ve boğulmuş bir inilti ile geliyor, taşaklarım karıncalanıyor ve göğsüm inip kalkıyor.

İyileşme süremiz komik derecede uzun. Aptalca orada yatıyoruz, hala neredeyse tamamen giyinik, sikim onun içine yerleşti, nefes almak için mücadele ederken kolları beni sardı.

Tamam, dedi Grace uykulu uykulu. "Artık donarak ölebiliriz."

9 LÜTUF

23:59

"Bir dakika daha!" Logan haykırıyor.

Yemin ederim, yılbaşı gecesi için gülünç bir şekilde heyecanlanan tanıdığım birkaç kişiden biri. Ben, tatilin başlamasını hiç umursamadım ve yıllar geçtikçe ilgi seviyelerim sadece azaldı.

Ama erkek arkadaşım telefonundaki saatin tik taklarını izlerken mutlu bir şekilde sırtıyor. Arabamızın dışındaki şiddetli kar fırtınası sayesinde, iki telefonumuz da uzun zaman önce sinyallerini kaybetti, ama en azından pil ömrü güçleniyor.

Şampanya şişesi Logan'ın elinde hazır. Aniden endişeli bir şekilde etrafına bakar. "İlk yudumu kim alır?" Talep ediyor. "Bizim gözlüğümüz yok!"

İlk yudumu sen alabilirsin, dedim nezaketle.

"Emin misin?"

"Yani, sanırım? Gerçekten istedim ama..." Aslında yeni yılın ilk içkisini kimin içtiği umurumda değil. Ama ona büyük bir iyilik yaptığımı düşündürürsem, bir dahaki sefere Netflix'te tüm film seçimlerimi veto ettiğinde ona bu anı hatırlatabilirim. "Sorun değil. Sen yap."

Bana resmen ışınlanıyor. Bu adamı mutlu etmek için çok az şey gerekiyor.

"Otuz saniye," diye uyarıyor. "Otur, kadın."

Gülümseyip doğruluyorum. Logan'ın mavi gözleri telefonuna yapışık kaldı. "Neredeyse geri sayıma geldik. Coşkulu bir çığlık bekliyorum. Hazır mısın bebeğim?"

"Elbette. Ama bağırarak zorunda değiliz..."

"ON!"

Ah kardeşim.

"DOKUZ!" diye bağırıyor, eliyle katılmam için işaret ediyor.

Ve bu adamı tüm kalbimle sevdiğim için onu mutlu ediyor ve onunla birlikte çığlık atıyorum. "BİR!" diye bağırmaı bitirdiğimizde, Logan "MUTLU YILLAR!" ve sonra beni derinden öpüyor.

Öpücüğe karşılık verdim ve "Mutlu Yıllar Johnny," diye fısıldamak için geri çekildim.

"Mutlu Yıllar, Gracie."

Küçük bir çocuk gülümsemesiyle şişeyi dudaklarına götürür ve şampanyadan ilk yudumu alır.

02:00

Çekici hala gelmedi.

Saat gece yarısını vuralı saatler oldu ve Logan'la ben şimdiden tüm şampanya şişesini parlattık. Şimdi arka koltukta sarhoş ve sıcacık, rastgele çocukluk hikayeleriyle birbirimizi eğlendiriyoruz.

Onun hikayeleri benimkilerdeki hafiflikten yoksun, ki bu pek de şaşırtıcı değil. Logan'ın ebeveynleri boşanmış ve babası iyileşmekte olan bir alkolik, bu yüzden en kolay şekilde yetiştirilmedi. Ama abisiyle güzel anıları var. Ailem de boşandı ama yakın arkadaş kaldılar, bu yüzden aile hikayelerim çok daha mutlu.

Gülerken, birbirimize sarılıp anılarımızı paylaşırken sürekli birbirimize dokunuyoruz. Saçımı okşuyor. Güçlü çenesinde yükselen sakalla oynuyorum. Bıyıkları parmak uçlarımı sıyrıyor ama kederli bir şekilde tıraş olması gerektiğini söylediğinde buna katılmıyorum. Bence seksi ve erkeksi ve ona dokunmadan duramıyorum. Tanıştığımız andan beri böyle. Üniversite birinci sınıf öğrencisi John Logan'a aşık oldu ve o zamandan beri sistemimden ayrılmadı.

Umarım asla yapmaz.

"Sence hiç ortaya çıkacaklar mı?" Burnumu soğuk pencereye bastırırken soruyorum. Bölmenin ötesinde, dünya sonsuz bir kar girdabıdır.

"Altı saat dediler," diye hatırlattı bana. "Daha altı saat olmadı."

"Beş buçuk oldu."

"Beş buçuk altı değil."

"Ama neden hala burada değiller?" sızlanırım.

"Çünkü daha altı saat olmadı!"

"Bunu söylemeyi kes!"

Ben sefil bir şekilde pencereden dışarı bakmaya devam ederken Logan kahkahayı patlattı.

"Ya açlıktan ölürsen?"

"Yapmayacağız," diye beni temin ediyor.

"Ya maruz kalmaktan ölürsen ve - aman Tanrım. Sadece bir şey anladım. Ya cezalandırılırsak?"

İç çekiyor. "Tamam. Isıracağım. Ne için ve kim tarafından cezalandırıldı?"

"İskender adına! Ondan nefret ettiğim için. Ya bunu o yaptıysa?" aniden iç çekiyorum. "Aman Tanrım, Logan, sence Willie o vadinin dibinde kırık bacağıyla yatarken böyle mi hissetmişti? Ruhu İskender'e girmeden önce mi? Sence öleceğini biliyor muydu?"

Logan bir an konuşmaz. Sonra başını salladı. "Önümüzdeki on dakika boyunca ya da terörün bedenimi terk etmesi ne kadar sürerse sürsün seni görmezden gelmeye karar verdim."

2:42 am

Bakışlarımı pencereden çekip uzun, kasvetli bir iç çektim. "Tamam. Bence zamanı geldi."

Kaşları çatılıyor. "Ne zamanı?"

"Bir anlaşma yapmak için."

"Ne anlaşması?"

Battaniyeyi alt bedenlerimizin etrafına daha sıkı çekiyorum. "Günlerce burada mahsur kalabiliriz. Hatta haftalar."

"Günler ya da haftalar geçmeyecek, seni çılgın kadın."

Çenemi inatla kaldırıyorum. " *Olabilir* . Ve eğer bu olursa, Willie'nin California Trail'de yaptığı gibi, açlıktan veya maruz kalmaktan ölmemiz için iyi bir şans var. Ve senkronize bir cinayet-intihar kararı vermedikçe, belli ki birimiz diğerinden önce öleceğiz. Bu olursa, bir anlaşma yapmamız gerekiyor."

"Ne anlaşması?" hırlıyor.

"Bir açlık durumuyla karşı karşıyaysak, hala hayatta olan kişinin ölü olanı yemesi gerekir."

Logan bana bakıyor.

"Ne?" Defansif olarak söylüyorum. "Bu bir hayatta kalma meselesi."

"Birbirimizi yememizi istiyorsun."

"Eh, birbirimize değil. Sadece birimizin yapması gerekecek. Ve bilmeni isterim ki, önce ben ölürsem, beni yemene izin veririm. Hayatta kalmak için ne yapman gerekiyorsa yap. Mezarın ötesinden hiçbir yargı yok."

Sadece tekrar bakıyor.

"Yani bu bir anlaşma mı? Yaşayan ölüyü yiyor mu? Acil durum çantasında bir İsviçre Çakısı var. Oh, ve bence popo kesilecek en iyi kısım. Daha etli."

"Hayır," diyor ısrarla.

"Evet," diye ısrar ediyorum. "Kıç en iyi kısım..."

"Hayır, olduğu gibi, tatlı kıcınızdan bir parça kesip onu *tüketmiyorum* " diye açıklıyor. "Birbirimizin kollarında ölmeyi tercih ederim, *Titanik* tarzı yaşlı insanlar."

Hayal kırıklığıyla başımı sallıyorum. "Tamam, anlaşmayı kabul etme. Hala yapıyorum."

"Bir anlaşma her iki tarafın da anlaşmasını gerektirir" diyor.

"Hayatım tehlikedeyken değil . " Dilimi dışarı çıkarırım. "Üzgünüm bebeğim ama istesen de istemesen de kıcını yiyorum."

kadar ne kadar kötü ifade ettiğimin farkında değilim , bu da bana olgunlaşmamış erkek arkadaşımın ulumalarını ve kahkahalarını kazandırıyor.

3:02 am

"Tamam, belli ki on dört saat oldu..."

"Altı," diye düzeltiyor Logan.

" – ve hala burada değiller." Dişlerim neredeyse yanağımın içinden bir delik açacak. "Bizi bulabileceklerini sanmıyorum."

"Tam yerimizi biliyorlar."

"Evet, ama araba karla kaplı. Bizi görmeyecekler. Ve sonra kar fırtınası sona erdiğinde, çıkış yolumuzu kazmamız gerekecek." Ona sert bir bakış atıyorum. "Gerçekten anlaşmayı kabul etmelisin."

"Hiçbir zaman. Ve kendimizi kazmak zorunda kalmayacağız. İyiyiz." Ama endişelerim onu harekete geçmeye teşvik ediyor. Kapının koluna uzanıyor ve açmak için birkaç kez sertçe ittiğinde küfrediyor. "Hemen döneceğim."

"Ne yapacaksın?"

"Karı kazıyın ki arabayı görsünler. Ve şimdi acil durum flaşörlerini açsam iyi olacak. Süvari her an burada olabilir."

Battaniyeyi itmeye başlıyorum. "Yardım etmeme izin ver."

"Mümkün değil. Çok soğuk. Burada kal."

Dışarı çıkıyor ve yakışıklı yüzü sonunda pencerenin diğer tarafında görünene kadar kazımaya başlıyor. Yüz hatları odakla kırışmış, bu da dudaklarıma bir gülümseme getiriyor. John Logan ne yaparsa yapsın, konsantrasyonunun yüzde 110'unu ona veriyor.

On beş dakika sonra arabaya geri döndü, yüzdükten sonra suyu silkeleyen bir köpek gibi üzerindeki karı silkeledi. Battaniyenin altına giriyor ve onu ısıtmaya çalışıyorum.

"Teşekkürler," diye mırıldandı, geniş gövdesi kollarımda titriyordu.

"Oww bebeğim." Ona sıcaklık aşılacak için sırtını ovuyorum. Gerçekten işe yaramıyor, bu yüzden benzin depomuzu ve pilimizi yavaş yavaş boşalttığımızı bilmeme rağmen ısıyı patlatmak için bir yönetici kararı alıyorum.

3:46

"Çekici hala burada değil. Neredeyse bir saat geciktiler ve hayatlarımız için endişeleniyorum. Kim bilir belki de hiç gelmeyecekler. Sonsuza kadar burada kapana kısılmış olabiliriz. Cesetlerimiz yıllar sonra bulunacak ve..."

"Ah, keser misin?" Logan telefonu elimden kapıyor ve kameraya bakıyor. "Ölmeyeceğiz. Biz sadece iyiyiz." Bir vuruş için duraklar. "Ama ölürsek: Anne, seni seviyorum . En büyük olduğunu bilmeni istiyorum..."

"Hey!" omzuna yumruk atıyorum. " Vedalarınız için pilimi kullanmayı bırakın. Öleceğimize bile inanmıyorsun." Telefonu alıp onunla konuşuyorum. "Birbirinizi yemek için anlaşma bile yapmıyor, çocuklar! Bu nasıl bir erkek arkadaş? Ben ona yaşaması için rızık veriyorum, beni yemiyor!"

Logan'ın dudakları aniden yanağıma bastırdı. "Seni yememi ister misin?" ipek gibi söylüyor. "Seni yiyeceğim bebeğim."

"John," diye nefesim kesiliyor, dehşet içinde. kameraya bakıyorum. "Bunu duymamış gibi yap baba!"

Sonra kaydı durduruyorum ve kar arabanın ötesine düşmeye devam ederken Logan'la sevişmeye başlıyoruz.

4:22 am

"Pekala, işte tankımız gidiyor," diye belirtiyor Logan, havalandırmalar son sıcak hava patlamasını serbest bırakırken. Çekici hala gelmedi ve resmi olarak benzinimiz bitti.

"Beni öldükten sonra yeme teklifi hâlâ geçerli," diyorum ona. "İşte seni bu kadar seviyorum."

İç çekiyor.

4:49

Uzun parmakları saçlarımla oynarken Logan'ın güçlü kollarında kıvrıldım, uykulu ve memnun oldum.

"Bunu kaçırdım," diye mırıldandı.

Ona bakmak için başımı çeviriyorum. "Ne?"

"Seninle sarılmak. Seninle olmak."

Boğazımda bir yumru düğümleniyor. "Ben de."

Sessizlik aramıza yerleşiyor. Son birkaç yıl aklımdan geçiyor. İlk nasıl bir araya geldik. Logan Briar'dan mezun olduğundan beri ilişkimizdeki tüm değişiklikler. Boston'ın çiftlik takımında oynadığında, programın çok yoğun *olduğunu düşünmüştüm*. Şimdi profesyoneller arasında ve bu program bin kat daha yoğun.

Keskin çenesini okşamak için uzandım. "Senden başka donarak ölmeyi tercih edeceğim kimse yok."

Gülmekten göğsü titrer. "Hemen arkada, muhteşem."

5:13

Korna sesiyle sarsılarak uyandım. Logan beni dürttü ve kapıya uzandı.

"Sanırım buradalar" diyor.

Oturma pozisyonunda uçuyorum. "Bu zamanla ilgili! On sekiz saat geciktiler."

"İki," diye düzeltti bana sırtarak.

"Kar fırtınası yıllarında, bu on sekiz."

"Drama kraliçesi." Ben gücenmeden önce kıkırdadı ve arabadan indi.

Ceketimin fermuarını çekip onu dışarıda takip ediyorum, kalbim hemen mutlu bir şekilde atıyor. Zifiri karanlık geceyi iki ışık huzmesi böler. Daha doğrusu sabah.

Gölge bir figür görüyorum ve sonra yamacın tepesinden bir erkek sesi bize doğru geliyor.

"Yardım istediniz mi?"

LOGAN

Yakıt ikmali için bir benzin istasyonunda kısa bir mola verdikten ve oda ve kahvaltı sahiplerine yola çıktığımızı bildiren bir mesajdan sonra Grace ve ben tekrar yola çıktık. Bu sabah tamamen ıssız. Heyecan verici Yılbaşı partisinden sonra herkesin hala yatakta olduğundan şüpheleniyorum ve hepsi dayanılmaz akşamdan kalma hemşirelik uyandıracak.

Grace ve ben akşamdan kalma değiliz ama öyle görünüyoruz. Geceyi titreyerek ve bir arabanın arka koltuğunda tıklıp kalmak size bunu yapıyor. Yine de, gözlerime ve ağırlı vücuduma rağmen hayatımın en güzel gecelerinden biriydi. Grace ile Yeni Yılı çalmak, bir şişe şampanya ve birbirimizi yemek için bir anlaşma.

Hafızaya gülüyorum.

"Komik olan ne?" diyor yolcu tarafından.

"Dün gece." Buruk bir gülümseme sunuyorum. "Sadece ne kadar eğlenceli olduğunu düşünüyordum."

"Eğlence? Neredeyse ölüyorduk."

"Neredeyse ölmedik." İleride oda kahvaltımız için bir işaret görüyorum ve dönüş sinyalini veriyorum. "Bir macera yaşadık."

Garrett'in geçen hafta bana verdiği tavsiye tam yerindeydi. Birlikte olabildiğince çok zaman geçirin, maceralara çıkın ve anılar biriktirin. Dün gece planlandığı gibi geçmemiş olabilir ama yine de çok eğlendik.

"Bizim için daha iyi bir anlaşmam var," diye duyuruyorum.

Grace oflar. "Yamyamlıktan daha mı iyi? Evet, bundan şüpheliyim tatlım."

Bir kahkaha çıkıyor. "Güven bana *tatlım* , çok daha iyi."

"Tamam vur bana."

"Bu anlaşma." Aramızda jest yapıyorum.

"Ne demek istedin?"

Sesim yumuşadı. "Sen ve ben. Anlaşma, insanca mümkün olduğu kadar birlikte vakit geçirmemiz. Yoğun programlarımızın ilişkimizi kontrol etmesine izin vermeyiz. Zaman yoksa, zaman *yaratırız* ." Sesimin çatladığını duyunca irkildim. "Hokey önemli değil. Okul işi. Sen ve ben mücadele ediyorsak hiçbirinin önemi yok. Bağlanmıyorsak."

Kız arkadaşımın gözlerinde yaşların dolduğunu görünce ben de aynı şekilde irkildim.

"Siktir," diye mırıldanıyorum. "Seni ağlatmak istemedim."

"Sorun değil." Yanaklarını siliyor. "Sadece... haklısın. Gerisi önemli değil. Evet, okula ve işe karşı sorumluluklarımız var ama aynı zamanda kendimize ve mutluluğumuza karşı da sorumluluğumuz var. Ayrıldığımızda mutlu değilim."

"Ben de," diyorum boğuk bir sesle. "Bu yüzden anlaşmaya bağlı kalmalıyız. Sen ve ben önemliyiz. Sanırım birimiz ilişkide mutsuz hissettiğimizde ya da mesafe ve zamanın bizi olumsuz etkilediğini hissediyorsak, ilk fırsatta böyle bir şey yapmalıyız."

"Bir kar fırtınasına mı takıldınız?" dalga geçiyor.

"Bir maceraya atıl," diye düzelttim. "Öyleyse ne diyorsun - anlaşma?"

O tereddüt etmez. "Anlaştık mı."

B&B'ye giden dar şeritte ilerlerken kar lastiklerimizin altında çatırdadı. Dün gece bir ton kar yağdı ve tüm manzarayı beyaza boyadı. Bu güzel. Yanımda oturan kadın da öyle.

"Başardık," diyorum, iki katlı ilginç yapının önünde durmak için yavaşlayarak. Grace'e muzaffer bir gülümseme vermek için arkamı döndüm.

B&B'nin ön kapısı açılır ve ellili yaşlarının sonlarında bir çift ortaya çıkar. Parkalar ve eşarplar içinde toplanmışlar, üstlerinden buharlar yükselen iki büyük kupa tutan kadın.

"John ve Grace?" Arabadan indiğimizde adam sesleniyor.

"Bu biziz," diye seslendim.

Grace, Erken geldiğimiz için çok üzgünüz, dedi.

Kadın bunu reddeder. "Ah, sus, üzülme! Buraya tek parça halinde geldiğin için mutluyuz. Dün geceki kar fırtınası! İyi keder, kötüydü!" İki kupayı da dışarı fırlatır. "Biraz sıcak çay. İhtiyacın olacağını düşündüm."

"Teşekkür ederim." Minnettar bir Grace kupalardan birini kabul eder.

Diğerini alıyorum, yüzümü ısıtan buhar bulutunu selamlıyorum.

Kadın, "Muhtemelen anladığınız gibi, biz ev sahibiniziz" diyor. "Ben Amanda ve bu da kocam Rahip Steve."

Kocas, "Size sahip olduğumuz için çok memnunuz" diyor. "Kısa bir konaklama için bile olsa." Bana doğru mahçup bir gülümseme sunuyor. "Ben büyük bir hayranıyım oğlum."

Yalan söylemeyeceğim - övgü asla eskimez. "Teşekkürler bayım. Ve ben-özür dilerim, ama karınızın takdimi, um..." Garip, neredeyse diyecektim. "Belirsiz," diye bitiriyorum. "Sana Steve mi yoksa Papaz mı demeliyiz?"

"Ya çalışır," diyor neşeyle.

"Papaz mısın?" Grace çayından bir yudum daha aldıktan sonra sordu.

"Gerçekten öyleyim. Burada küçük topluluğumuzda küçük bir cemaate liderlik ediyorum."

Karısı gururla gülümsüyor. "Mütevazı davranıyor! Bowen County'deki hemen hemen her sakine danışmanlık yapıyor. "

Papaz Steve'in sıcak kahverengi gözlerini inceledim, sonra Grace'e baktım. Düşünceli. Demek istediğim... önümüze çıkan her fırsattan yararlanmak konusunda kelimenin tam anlamıyla bir konuşma yapmadık mı?

"Bu ne?" İşe yaramadığımdan şüphelendiğinde kullandığı ses tonuyla aynı.

Papaza dönmeden önce ona hafif bir gülümseme gönderdim. "Böyle. Sadece meraktan..." Sırıtmam genişledi. "Düğün yapıyor musunuz?"

BÖLÜM II

ÖNERİ

DEKAN

"Allie, nereden başlayayım ki? Alt satırda: sen inanılmazsın. Tanıştığımız günden beri, böyle olmamız gerektiğini biliyordum... Tamam, hayır, tanıştığımızda bir erkek arkadaşın vardı ve ben bir erkek fahişeydim. Ancak. Takıldığımız günden beri - kahretsin, hayır, bu tek gecelik bir ilişkiydi ve sen utandın ve günlerce benimle konuşmadın..."

Bir nefes alıyorum ve yeniden toplanıyorum.

"Ayrıldıktan sonra beni geri aldığın günden beri, çünkü ben bir pisliktim, kafam karıştı ve senin oyununu kaçırdım."

Hayır. Ayrıca korkunç.

tekrar denerim

"Ali. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Garrett'in kuru sesi "Açıkçası" geliyor. "Bu arada, cevap hayır. Devam et ve o kutuyu kapat."

Elimdeki açık mücevher kutusuna bakıyorum, hepsi peluş mavi kadife ve ışıltılı elmas, hayal kırıklığımı bastırmaya çalışıyorum. Diğer en iyi arkadaşımız kanepeden eğlenerek izlerken, hâlâ pahalı Boston kumtaşının oturma odasında, eski kolej oda arkadaşı ve ömür boyu en iyi arkadaşım olan Garrett'in önünde diz çöküyorum.

Buna aldırış etmedim, dedi Logan dürüstçe. "Çoğu teklifin eksik olduğu samimiyeti ekliyor."

"Korkunçtu," diye düzeltiyor Garrett. "Ve seninle evlenmeyeceğim, Dean Heyward-Di Laurentis. Seni kırdığım için üzgünüm. Şimdi tekrar yap."

"İyi." Normalde G'nin bana böyle patronluk yapmasına izin vermezdim ama ben önemli bir görevde bir adamım. Böyle kör bir şeye giremezsin.

Yani, bir kez daha pozisyon alıyorum. Bir diz. Elinde kadife kutu. Bu benim üçüncü evlenme teklif etme girişimim çünkü anlaşıldığı kadarıyla Garrett Graham'ı memnun etmek çok zor. Acaba Hannah onu tatmin etmekte bu kadar zorlanıyor mu?

"Allie," diye başladım.

"Gözlerime bak" diye emretti.

Dişlerimi sıkıp gri gözlerine baktım.

"Gözlerini kısmayı kes."

Gözlerimi kocaman açıyorum.

Logan kıkırdar. "Dostum, ele geçirilmiş gibisin. Göz kırpman gerekiyor."

göz kırpıyorum.

"Allie, sen başıma gelen en harika şeysin," diye başladım bakışlarımı Garrett'a dikerek.

"Gerçek bu değil mi?" diye belirtiyor Logan.

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Yorum yok, pislik. Sizlerin geri bildirimde bulunmanız gerekiyor."

"Ben. Onun senin zavallı kıcının başına gelen en iyi şey olduğuna dair geribildirim sunuyorum. O kadın olmadan, mahkeme salonunda davaları tartışarak ve müstehcen miktarda para kazanarak, bir Lambo veya başka bir iğrenç spor araba sürerek, hayatınızı mahvetmeye devam ediyor olurdunuz ve - biliyor musunuz? Kulağa o kadar da kötü gelmiyor. Belki de onunla evlenmene gerek yoktur."

Garrett bir kahkaha patlatıyor.

sadece iç çekiyorum Bu iki salak, düğünü için şehirde olduğum arkadaşımız Tucker ile birlikte bana öz kardeşimden daha yakın. Bu çok şey söylüyor çünkü kardeşim Nick ve ben çok yakınız. Ama haklılar. Allie olmasaydı, şu an hayatım nasıl olurdu bilmiyorum. Ondan önce, ailemin ayak izlerini takip etme ve yapmak istemediğim Harvard Hukuku'na katılma yolundaydım. Ben de kız arkadaş yapmadım. Lisedeyken, ondan ayrıldıktan sonra kendini öldürmeye çalıştı ve - yalan söylemiyorum - bu beni korkuttu.

Ama sonra tek gecelik bir ilişki tüm hayatımı değiştirdi. Allie Hayes benim için öyle. Neredeyse dört yıldır birlikteyiz ve evleneceğim, birlikte çocuk sahibi olacağım, birlikte yaşlanacağım kişinin o olduğuna dair hiçbir şüphem yok. Daha önce evlenme teklif etmek için hiç acelem olmadı ama son zamanlarda bir şeyleri ilerletmek için bu dürtüyü hissediyorum. İlişkimizde ilerlediğimizi bilmek için. Ve evet, şimdi Tucker ve Sabrina nihayet düğümü attıklarına ve hepimiz onlarla kutlamak için Boston'a gittiğimize göre, sanırım düğün ateşim var. Bunun erkeklere olduğunu bilmiyordum, ama işte böyle. Her nasılsa, dün sabah Tiffany & Co.'da bir yüzük seçerken buldum ve o zamandan beri geriye bakmadım.

"Peki. Allie," diye tekrar denedim, yetişkin bir adamın beklenti dolu gözlerine baktım. "Seni seviyorum. Senin hakkındaki herşeyi seviyorum. Mizah anlayışını seviyorum. Bu kadar melodramatik olmana bayılıyorum..."

Veto, diye araya girdi Garrett. "Teklifinde ona hakaret edemezsin."

"Ama bu bir iltifat," diye itiraz ettim. "Dramayı seviyorum."

"Evet, ama kadınlar drama olduklarını duymak istemiyorlar."

"Haklı," diye araya girdi Logan. "Grace'e Yeni Yılda mahsur kaldığımızda dramatik davrandığını söyledim ve o da kaybetti." Duraklıyor. "Eh, teknik olarak kaybetti çünkü kışını yemedim."

"Üzgünüm, ne?" Garrett kibarca sordu.

"Göründüğü gibi değil." O kıkırdar. "Birimiz kar fırtınasında ölürse diğerini yiyeceğimize dair söz vermemi istedi."

G başını salladı. "Ah. Tıpkı o film gibi."

Logan'ın yüzü bembeyaz oldu.

"Birini biliyorsun. Bir futbol takımı ya da dağlara çarpıp hayatta kalabilmek için birbirini parçalayan bir şey hakkında mı? İç açıcı."

"Kulağa benziyor," diyorum kuru bir sesle.

"Evet, aynen öyle öyleyse," diyor Logan G'ye. "Ama söz vermedim ve o sinirlendi. Neyse ki bu onu-" Aniden durdu.

"Neyden?" rica ederim.

Logan elini uğuldayan saçlarında gezdiriyor. Bir an için gergin olduğu hissine kapılıyorum. kaçmak. Ama sonra kurt gibi bir sırtış dudaklarını büktü. "Yılbaşının tamamını benimle yatakta geçirmekten. Neyse. İnanın bana, kızlar dram-lama olarak anılmak istemezler."

Bir an için Grace'in varsayımını düşündüm. "Önce ben ölseydim *beni* yer miydin ?" ona soruyorum.

"Ah, kesinlikle. Sen de G."

Garrett'in sesi merak uyandırdı. "Bizi rızık olarak yiyeceksin ama kız arkadaşını yemeyecek misin?"

"Yapamadım. Tamamen yanlış hissettirir. Onun kusursuz etini kesme fikri..." Ürperdi. "Hayır, yapamam. Ölmeyi yeğlerim. Ayrıca o ölüyorsa ben de onunla birlikte öleceğim. O olmadan yaşayamam."

Orada, dedi Garrett, parmağını havaya kaldırarak. "Bu senin söylediğin şey."

"Onun mükemmel etini kesip yiyemeyeceğimi mi?"

"Hayır, onsuz yaşayamazsın. O seninle değilse hayat yaşamaya değmez, falan filan."

Son olarak, bir yön. "Anladım," diyorum. "Burada. Tekrar denememe izin ver."

Bu sefer, Garrett ellerini kalbinin üzerinde kenetleyip başıyla onaylarken, sensiz yaşayamam konuşmasının tamamını yönetiyorum. Cevabından cesaret alarak acele ettim.

"Birlikte olmak istediğim başka kimse yok. Sikişmek istediğim başka kimse yok. Vücudunun her santimini seviyorum ve hayatımızın geri kalanını seni çıplak görerek geçirmek için sabırsızlanıyorum..."

"Numara! Raydan çıktınız," diye azarladı Garrett. "Bu çok seksi. Seksilik bir teklifte rol oynamaz."

Logan, "Katılıyorum," dedi. "Daha da seksi ol derim."

"Onu dinleme."

Logan, "Daha seksi," diye savunuyor.

"Daha az," Garrett karşılık veriyor.

Bakışlarım ikisi arasında masa tenisi oynuyor, şakaklarım zonklamaya başlıyor. Bu imkansız. Bu tekliften nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. Romantik kelimelerle aram iyi değildir. Kirlilerle aram iyi, ona beynini dağıtmak istediğimi söylüyorum. Allie'ye onu sevdiğimi söylemekte iyiyim çünkü seviyorum. Onu tüm kalbimle seviyorum. Bir teklifin neden koca bir konuşmayı içermesi gerekiyor?

Logan, "Biliyor musun, benim üzerimde dene," dedi. "G açıkça iyi bir teklif alıcı değil."

"Oh, siktir git, ben harika bir teklif alıcıyım. Sadece teklif berbat. Beni şaşırtmayan bir şeye evet demeyeceğim."

"Vay canına," diye mırıldandım orta parmağımı yukarı kaldırarak.

Garrett bana gülümsüyor. "Yaparım. Her gün aynaya baktığımda."

Pislik. O düzeltilemez. Yine de, devasa egosu tamamen haksız sayılmaz. Dört yıl boyunca Briar'daki kampüsteki büyük adam olmasının bir nedeni var. Garrett Graham, sürekli susamış kızlar tarafından kuşatıldı. Kabul ediyorum, ondan çok daha fazla gol atıyordum, çünkü Garrett her zaman hokeyle çok meşguldü ve onunla ciddileşmeye çalışan her piliç için bunu açıkça belirtti. Takıldı ama benim ya da Logan kadar değil. Ama hey, onun için işe yaradı. Hokeye olan bağlılığı, Bruins tarafından imzalanmasını sağladı ve şimdi ligdeki en yüksek ücretli hokey oyuncularından biri ve taptığı bir kız arkadaşı var.

Benim için çılgın olan, G ve Logan'ın yeniden takım arkadaşı olması. Dört yıl boyunca birlikte kolejde oynadılar, sonra iki kişi için ayrı yollara gittiler, ancak Logan Boston'da Garrett ile aynı çizgide oynamaya başladı. Serendipity hakkında konuşun. Bence. Bu kelimeyi hep yanlış kullanırım.

Logan, "Burada bir kadın için başarıyla şiir yazan tek kişi olarak, bir teklifi değerlendirmek için en iyi donanıma sahip olduğumu düşünüyorum," dedi Logan, beni düşüncelerimden ayırarak.

Garrett gözlerini deviriyor. "Tamam, Shakespeare."

"Bir haklısı var," diyorum G.

"Görmek?" Logan bana işaret parmağını salladı. "Gel, koca oğlan."

Ona doğru yürürken kıkır kıkır gülüyorum. Oturuyor, uzun bacaklarını kanepenin kenarından sarkıtıyor. Kot pantolon ve uzun kollu siyah bir gömlek giyiyor ve öne eğildiğinde, kokusunu alıyorum ve başımla onaylıyorum.

"Lanet olsun, güzel kokuyorsun, ahbap. Ne giyiyorsun?"

"Vücut yıkamam bitti, bu yüzden Grace's kullanıyorum," diye yanıtlıyor sırtarak. "Çok lezzetli, değil mi?"

"Ah evet. Garrett'in bütün o gizli erkek erkeğe kemik bölgesi seansları için neden otel odalarınıza gizlice girdiğini anlayabiliyorum."

"Kıskanç?" Garrett sırtıyor.

Sırtarak yerine geçiyorum ve kutuyu milyonuncu kez açıyorum.

Başımızın üzerindeki aydınlatma armatüründe elmas parıldayarak Logan'ın bana aval aval bakmasına neden oldu. "Tanrım, o şey o kadar parlak ki retinamda bir delik açacak. Ben odanın karşısındayken bu kadar parlak değildi."

muzipçe kafa sallıyorum. "Onları nasıl seçeceğimi biliyorum."

"O şey bir canavar. Allie'nin elinin ağırlığını taşıyabilecek kadar güçlü olduğundan emin misin?"

"Güven bana, daha önce nişan yüzüklerinden bahsetmiştik. Onları büyük seviyor." göz kırpmıyorum. "Büyük yüzükler de."

Garrett homurdanıyor. Gezinir ve deri koltuğuna yerleşir. "Tamam ciddiğim dostum. Bunu iyi yapmalısın."

Büyük bir maçtan önceki gibi parmak eklemlerimi kırma dürtüsüne direniyorum. Tamam. Bunu anladım.

Allie, dedim Logan'a. "Seni çok seviyorum. Beni sevginle kutsamaya karar verdiğinde tüm hayatımı değiştirdin. Sen benim dünyamı güzelleştiriyorsun."

Logan, Daha seksi, diye mırıldandı.

"Seninle olduğum her an, kalbim patlayacakmış gibi geliyor." duraklıyorum. "Ve benim sikim de öyle."

Gözümün ucuyla Garrett'in kahkahalarla titrediğini görüyorum.

Ancak Logan başını sallayarak onayladı. Bakışlarımız rahatsız edici derecede yakın göz temasında kilitlendi.

"Benim için tek sensin bebeğim."

"Daha fazla fiziksel temas" diye ısrar ediyor.

Benimle dalga mı geçiyor bilmiyorum. Onun olduğuna karar verdim, bu yüzden birlikte oynuyorum.

"Ne kadar çarpıcı olduğun hakkında hiçbir fikrin yok." Öne doğru eğildim, hala bir elimde yüzük kutusunu tutuyorum. Diğer elimi kaslı uyluğuna koydum.

Logan gözlerini kısıyor.

Bunu sen istedin, sanırım bir sırtışla savaşıyor.

"Sana her baktığımda, benim olduğumu bile anlayamıyorum. Senin güzelliğin başka bir dünya. Kıyafetlerini yırtmak istememe neden oluyor. Beni çok zorluyorsun." Elim göğsünden köprücük kemiğine doğru kayıyor. Kirli yanağını okşarken umutsuzca gülmemeye çalışıyorum. "Bebek. Benimle evlenir misin?"

Kısa bir sessizlik oluyor.

Sonra Logan'ın ağzı açık kalıyor. Gözleri irileşmiş Garrett'a döndü. Sonra bana dön.

"Üşüyor," diye nefes alıyor. "Gerçek bir ürperti, adamım. Bakmak." Bana kolunu göstermek için gömleğinin kolunu sıvadı. "Bu o."

"Bu o değil!" Garrett koltuktan homurdanıyor. "Sakın bunların hiçbirini söyleme yoksa kızı kaybedersin."

Ayağa fırladım çünkü tüm bu egzersiz tamamen işe yaramazdı. "Sanırım burada işimiz bitti," diye duyuruyorum. "Siz ikiniz gerçekten ve kesinlikle en kötüsünüz."

"Yoksa biz en iyisi miyiz?" Logan sayaçları.

gözlerimi deviriyorum. "Bir bira alıyorum, ister misin?" onlara soruyorum.

Başlarını salladıklarında, Garrett'ın geniş mutfağına girdim ve paslanmaz çelik buzdolabına yöneldim.

"Ne zaman yapacaksın?" Logan diğer odadan arar.

Kafamı buzdolabına sokup arıyorum. Üç şişe alıyorum. "Bilmiyorum. Mükemmel zamanı bekliyorum," diye itiraf ediyorum oturma odasına geri dönerken. "Belki düğünde mi düşünüyordum?"

İki çift göz bana inanamıyormuş gibi bakıyor.

"Düğün?" Garrett yankılanır. "Deli misin? Tucker taşaklarınızı koparacak."

Logan, "Başka birinin düğünde birinden seninle evlenmesini isteyemezsin" dedi.

"Ama romantik değil mi?" boş soruyorum. Verdikleri yanıt şaşırtıcı. "Ölümsüz aşklarına yemin ediyorlar, ben ölümsüz aşkıma yemin ediyorum. Havada çok fazla ölümsüz aşk var. Siz pisliklerin ölümsüz aşka karşı ne derdiniz var?"

Dostum, bize güven, dedi Logan. "Bunu yapmak istemezsin."

Hala büyük bir anlaşıma görmüyorum.

"Tamam. Sakin olmak. Ben başka bir şey bulacağım."

"Sen daha iyisin." Garrett titriyor. "Bu, Logan'ın onlara Alexander'ı düğün hediyesi olarak vermek istemesi kadar korkunç."

Logan'a bakakaldım. "Deli misin? O iblis bebekle düğünlerini lanetleyemezsin."

"Ah, ama onların gök gürültüsünü çalarak onu mahvedebilirsin?" diye karşılık veriyor.

Bölümün diğer ucunda otururken, "Tanrı aşkına, sana bunu yapmayacağımı söylemiştim," diye homurdandım.

Biramdan uzun bir yudum alırken, bu hafta sonunun ne kadar anıtsal olduğu aklıma geliyor.

"Oğlumuzun evleneceğine inanamıyorum," dedim hayretle.

"Yapabilirim." Garrett sırtıyor. "Yani, onun zaten bir çocuğu var."

İyi bir nokta. Tucker'ın sadece çocuğu olmakla kalmıyor, yakında üç yaşına girecek. Küçük yeğenim Jamie'nin düşüncesi kalbimi eritiyor. Tuck ve ben kan bağı olmayabiliriz ama o bir aile ve kızını parçalara ayırmayı seviyorum. Kahretsin, bu günlerde üniversitede gergin bir kaltak olduğunu düşündüğüm Sabrina'yı bile seviyorum. Ama etimizi uzun zaman önce ezmiştik ve onun Tucker için iyi olduğunu inkar edemem. Ve harika bir anne.

"Doğru. Ama bazen tüm evlilik olayını yapmak için çok gençmişiz gibi geliyor," diye yanıtlıyorum.

"Kız arkadaşına evlenme teklif etmek üzere olan adam bunu söylüyor." Garrett gülüyor.

"Yirmi beş yaşındayız," diye itiraz ediyor Logan. "Bu çok genç değil, değil mi? Yani, kahretsin, bazen bir maçtan sonra o kadar hırpalanıyor ve yaralanıyorum ki, kendimi yaşlı hissediyorum."

ciddiyetle başımı sallıyorum. "Sen yaşlı bir adamsın. Yakında emekli olmak zorunda kalacaksın."

"Siktir et, otuzlu yaşlarıma kadar iyi oynuyorum."

Garrett, "Otuzların sonu," diyor.

"Kırklar," diyor Logan.

Garrett'a babasının emekli olmadan önce ne kadar süre oynadığını sormak üzereyim ama son anda kendimi durduruyorum. Phil Graham'ı gündeme getirmek, tasasız ruh halini öldürecek. Garrett üniversiteden mezun olduğu ve babasının mali baskısından kurtulduğu anda, büyürken onu taciz eden adamı temelde reddetti. Artık ondan "babam" ya da "babam" bile demiyor; Garrett'ın onu gündeme getirdiği nadir zamanlarda ona "Phil" diyor.

Ne yazık ki, G ondan tamamen kurtulamıyor çünkü Phil Graham hala hokey dünyasında bir efsane. Ama Phil'in kırk iki yaşına kadar oynadığından oldukça eminim ki bu etkileyici.

"Ah, bu arada Tuck'ın sürprizine yardım ettiğin için teşekkürler." Bira şişesini dizimin üzerinde dinlendiriyorum. "Her şeyin yoluna girdiğine inanamıyorum."

Garrett, "Tuck çıldırarak," diyor.

Cidden, dedi Logan bana. "Egona daha fazla yakıt vermekten nefret ediyorum ama bence bu şimdiye kadar sahip olduğun en iyi fikirdi."

"Doğruyu biliyorum? İyi bir tane."

Ah, yarın gece Tucker'ın yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum. Ve Allie'nin şimdiden buraya gelmesini bekleyemem.

Düğün hafta sonu başlasın.

MÜTTEFİK

"Gel Bizimle oyna."

Kostarıma bakıyorum, Trevor'ın yüzündeki heves beni gülümsetiyor. İnce çerçevesi ve genç hatlarıyla, yirmi yedi yaşındaki bir erkek yerine genç bir çocuk gibi görünüyor.

"Malcolm ve ben Broadway'deki şu yeni martini bara gidiyoruz," diye ekliyor. "Bir VIP salonu var, bu yüzden hayranlar tarafından takip edilmeyeceğiz." Trevor kaşlarını baştan çıkarıcı bir şekilde kıpırdatıyor.

Pişman bir bakış sunuyorum. "Yapamam. Bu kostümü değiştirdiğim an havaalanına gidiyorum."

"Havalimanı?"

"Evet, hatırladın mı? Bu hafta sonu düğünüm var."

Üç yıldır evim dediğim stüdyonun arka koridorunda birbirimize adım atıyoruz. Trevor, bu sezon, kolejden hemen sonra rol aldığım kablolu drama *The Delaneys'de yeni*. Şovun bu son sezonu için aşk ilgim olarak seçildi ve geçtiğimiz altı ayda yakınlaştık. Bir yanım şovun bu yıl bitmemesini diliyor, özellikle de reytinglerimiz tüm zamanların en yüksek seviyesindeyken. Ama dizinin baş yapımcıları Brett ve Kiersten her zaman bunun üç sezonluk bir hikaye yayını olmasını planlamışlardı ve her sezon, benim ortanca kızı oynadığım bu korkunç işlevsiz ailenin hikayesini güzelce anlattı.

Son birkaç yıldır ülkedeki bir numaralı dizide oynadığımı düşünmek hala gerçeküstü. Vedalaşmak çok zor olacak ama ben dışarı çıkıp inilti yerine gürleyerek çıkmaya inananlardanım.

"Öf. Doğru," dedi Trevor. "Bu hafta sonu mu?"

"Evet."

"Kim tekrar evleniyor?"

"Üniversite arkadaşları," diye yanıtlıyorum. "Erkek arkadaşımın eski takım arkadaşı."

Ah, hokey erkek arkadaşı, diye dalga geçti Trevor. "Bir sporcuyla birlikte olduğun gerçeğini asla unutmayacağım."

"Güven bana, geleceğini ben de görmedim." Artık gerçekten oynamıyorsa, yine de bir sporcu olarak kabul edilir mi? Bu günlerde Dean, Manhattan'da hokey ve voleybol takımlarına koçluk yaptığı özel kız okulu Parklane Academy'de ders veriyor.

Yardımcı oyuncuların soyunma odalarının bulunduğu koridora ulaşıyoruz. Büyük yıldızların arazisinde karavanlar var ama biz bu

köylülerin karargahına emanetiz. Şaka yapıyorum. Kendime ait soyunma odamın olması, kapıda adımın ve her şeyin olması, dünyanın en güzel duygusu. Minnettar bir şekilde uyanmadığım bir gün bile geçmiyor.

Trevor, yaklaşık üç yıldır ikinci evim olarak gördüğüm rahat odaya peşimden geldi. Ah, her şeyi toplayıp bu odanın kapısını son kez kapatacağım günden korkuyorum. Final için hâlâ birkaç gece çekimimiz var, ama sonra *The Delaneys'in sonu olacak*. Acı tatlı bir duygu. Aynı karakteri bu kadar uzun süre oynadıktan sonra Bianca Delaney'i özleyeceğim. Yine de aynı zamanda yeni bir şeyle uğraşmaya hazırım. Yeni bir meydan okuma üstlenin.

"Erkek arkadaşını gelecek haftaki nişan partisine mi getiriyorsun?" diye soruyor Trevor. "Çünkü Malcolm'un altın tanrıya son bir kez bakmak isteyeceğini biliyorsun."

kıs kıs gülüyorum. Filmdeki erkek kardeşim, rol arkadaşımız Malcolm, Dean'e büyük bir hayranlık duyuyor ve Dean seti ziyaret ettiğinde bir köpek yavrusu gibi peşinden koşturuyor. Onu suçlamıyorum. Dean Heyward-Di Laurentis, muhtemelen Tanrı'nın yeşil dünyasındaki en çekici adamdır. Yönetmenimiz onunla ilk tanıştığında, Dean'i oyunculuk yapmaya ikna etmek için bir saat harcadı. Hatta bir sonraki filmde ona bir rol teklif etti. Ama Dean'in filmlerle ilgisi yok.

Özel tür değilse.

Yanaklarımın hatırayla ısındığını hissediyorum. Yemin ederim, seks hayatımız haddinden fazla sıcak ama bir zamanlar Briar Üniversitesi'nin en büyük erkek fahişesi olan adamdan daha azını beklemezdim. Cinsel partnerler söz konusu olduğunda, Dean... muhteşem.

Dahası, daha iyi bir ortak isteyemezdim, nokta. Özenli, tatlı, komik. Hatta babamla iyi geçiniyor ki bu büyük bir başarı çünkü babam huysuz bir huysuz.

"Muhtemelen orada olacak, ama bu onun programına bağlı." omuz silkiyorum. "Koçluk yaptığı hokey takımı, biz Boston'dan döndükten sonra bir sürü hafta sonu turnuvası düzenliyor, ama umarım bu onu en azından ortaya çıkmaktan alıkoymaz."

"İyi. Seni partiden sonra da bekliyorum," dedi Trevor kararlı bir şekilde, kara gözleri parıldayarak. "Seraphina, Malcolm ve ben kulübe gidiyoruz."

"Ha. Herhangi bir söz vermiyorum. Parti sonrası tavşan deliğinden aşağı sizi takip edip etmeyeceğime karar vermeden önce, siz manyakların partide ne kadar sarhoş olduğunu görelim."

"Numara. Gelmelisin. Dansımızı tekrar sürdürme şansımız ne zaman olur kim bilir." Abartılı bir surat asıyor.

Yine de haklı olduğu bir nokta var. Gösteri bittikten sonra iletişimde kalacağımızı söylemek zor. Daha bu yıl tanıştık ve çekimler bitince o Los Angeles'a dönecek ve ben burada New York'ta kalacağım. Hollywood arkadaşlıkları kararsız ve geçici olma eğilimindedir.

"Bunu düşüneneğim," diyorum ona. "Şşş şimdi. Bu makyajı değiştirmem ve temizlemem gerekiyor."

"Bu hafta sonu iyi eğlenceler. Seni seviyorum bebeğim."

"Seni seviyorum."

O gittikten sonra hızla sokak kıyafetlerimi giyip yüzümdeki makyajı sildim. Aynaya baktığımda cildim ham ve kırmızı ve kuru görünüyor. Kaşlarımı çatarak her tarafına nemlendirici sürüyorum. Düşün için lekeli olmasam iyi olur. Bu kabul edilemez olurdu.

Dışarıda beni bekleyen siyah bir şehir arabası var. Prodüksiyona dahil olan herkesin stüdyonun araba servisine erişimi var, ancak önceden rezerve edilmesi gerekiyor. Tekerlekli bavulumla kaldırıma yaklaştığımda, şoför çantamı almak için hızla arabanın etrafında dönüyor.

Onu sıcak bir gülümsemeye selamlıyorum. "Merhaba Ronald."

"Heya, Allie," diyor kolayca. O bizim düzenli sürücülerimizden biri ve benim de favorim. "Yol programı havaalanına gideceğinizi mi söylüyor?"

"Evet lütfen. Teterboro," diyorum, milyarderlerin ve ünlülerin fark edilmeden şehre girip çıktığı özel havalimanına isim vererek.

"Süslü!" alay eder, gözleri parlar.

Kızardığımı hissediyorum. Dean'le çıkmak, dikkat çekmenin ve harika seksin ötesine geçen avantajlarla birlikte gelir - tıpkı ailesinin birkaç yıl önce satın aldığı özel jet gibi. Evet. Heyward-Di Laurentis'in artık bir jeti var. Yıllardır Connecticut ve Manhattan'daki evleri ile St. Barth'daki yerleri arasında gidip geliyorlardı, o kadar sık sık ki Dean'in babası Peter bir jet satın almanın "mali mantıklı" olduğuna karar verdi. Ben bile yapamam.

Şikayet ettiğimden değil. Dean'in kız arkadaşı olarak, yanında zenginim. Bu, kullanımda değilse aile jetine erişimim olduğu anlamına geliyor. Şimdiye kadar sadece iki kez uçtum ve bir keresinde Dean'in annesi Lori'ye uçuşlar için onlara ne kadar borçlu olduğumu sormaya çalıştığımda bana güldü ve endişelenmememi söyledi. Bütün bir jete yakıt vermenin ne kadara mal olması gerektiğinden çok korkuyorum, ama Dean

bana Boston'a bir saatlik uçuşun ailesinin bankasını batırmayacağına dair güvence verdi.

Ronald ve ben arabada sohbet ederken aynı anda en iyi arkadaşım Hannah Wells ile mesajlaşıyorum. O ve erkek arkadaşı Boston'da yaşadıkları için düğün için seyahat etmeleri gerekmedi. Dean ve ben hafta sonu için onların evinde kalacağız ama Dean benden birkaç gün önce gitti.

BEN: *Arabada, şimdi havaalanına gidiyorum. Seni görmek için sabırsızlanıyorum Han-Han.*

HER: *OMG ben de. Aptal yüzünü özledim.*

BEN: *Senin aptal suratını özlediğim kadar değil.*

Nerede olduğumu bilmesi için Dean'e mesaj attım.

BEN: *Havaalanına giderken. Biraz sonra görüşürüz.*

DEAN: *Güvende olun.*

DEAN: *Seni becermek için sabırsızlanıyorum.*

bir kahkaha atıyorum. Seks hakkında açık sözlü konuşma tarzına hazırlıksız yakalanırdım ama bugünlerde buna alıştım.

Ve eğer kendime karşı dürüst olursam, onu biraz seviyorum.

DEKAN

Allie dokuz gibi giriyor. Akşam yemeğini uçakta yemesine rağmen, Garrett omlet yaparken Hannah onu kahvaltı tezgahında bir tabureye oturtmaya zorlar. Tekrar eski zamanlardaki gibi hissettiriyor. Üniversite günlerimiz. Bu ana kadar arkadaşlarımı her gün görmeyi ne kadar özlediğimin farkında değildim.

En son altı ay önce Garrett Islanders'ı oynarken bir araya geldik. Hannah eşlik etti ve dördümüz Allie'nin babasıyla Brooklyn'deki bir restoranda yemek yedik. Ve ya bunu kirli kafamda canlandırdım ya da o hafta sonu Garrett'ın otel odasına çıplak bir disk tavşanı girdi ve kazara onun yerine uyuyan bir Hannah'yı ellemeye başladı.

Dostum, hokey oynamayı özledim. Ne bekleyeceğini asla bilemedim.

Yemek yerken Hannah, Allie'ye geçen gün benimle paylaştığı haberi anlatıyor: Yazı stüdyoda geleceği parlak bir rapçiyle geçirecek. Yetenekli bir söz yazarı olmasının yanı sıra, Hannah ayrıca birkaç müzik yapımcısıyla çalışıyor ve yakın zamanda onun için bir sürü kapı açan süperstar Delilah Sparks için bir hit single yazıp ortak yapımcılığını yapmıştı.

Allie sırtıyor. "Seni hip-hop sözleri yazarken hayal etmekte zorlanıyorum."

"Tanrım, hayal et? Ama hayır, sadece bazı ritimler üretiyor ve bazı koroları yazıyor. Bu harika yeni şarkıcıyı bir şarkı için getiriyorlar. Onunla stüdyoya girmek için sabırsızlanıyorum. O sadece on beş yaşında."

Bir süre daha sohbet ediyoruz, ama yakında sabrım tükeniyor. Kız arkadaşımı görelî üç gün oldu ve onu yalnız bırakmak için can atıyorum. Sanırım üst kattaki çantamdaki o kadife kutunun bilgisiyle hâlâ kafayı sıyrıyorum. O aşk saçmalığına hiç girmedim ama yemin ederim, o yüzüğü Allie'nin parmağında hayal etmek beni biraz zorluyor.

Üst kattaki misafir odasında baş başa kaldığımız an dudaklarım onun dudaklarında ve onu aç bir adam gibi öpüyorum. Allie de aynı iştahla beni öpüyor. Kızını tutup kaldırdığımda bacaklarını bana doladı ve tırnaklarını gömleğimin önünden aşağı doğru kaydırıldı. Ateşli, istekli vücudu o kadar çekici ki, onu neredeyse orada duvara yaslayacağım ama kotunun düğmesine uzandığım anda geri çekildi.

"Uh, önce bir duşa ihtiyacım var," dedi nefes nefese. "Kendimi çok pis hissediyorum. Bütün gün çalıştım ve sonra uçağa bindim ve şimdi koklayabildiğim tek şey bayat uçak kahvesi."

Burnumu altın rengi saçlarına gömdüm. Onu öpüyorum, içinize çekiyorum. Çilekler ve güller. Koku, rahmetli annesinin bir zamanlar tanıdığı biri tarafından onun için özel olarak yapılmıştı.

"Harika kokuyorsun," diye düzelttim. Kadınlarla ilgili olan şey, kendilerini sizin onları tuttuğunuzdan çok daha yüksek bir standartta tutmalarındır.

"Duş," diyor kararlı bir şekilde.

"İyi. Ama sadece katılabilsen."

Mavi gözleri dumanlı oluyor. "Anlaştık mı."

Birkaç dakika sonra çırlıçıplak ve sıcak spreyin altında birbirimize sarılmış durumdayız. Elimi bacaklarının arasına kaydırmadan ve sıcak, kaygan cenneti çukurlaştırmadan önce dolgun göğüsleriyle oynayarak onu sabunladım. Onu öpmek için başımı eğdim, sonra ağzımı kulağına getirdim, böylece akan sudan beni duyabilirdi.

"Seni burada sikmek istiyorum. Bana izin verecek misin?"

"HI-hı." Yarı inleme, yarı inleme gibi bir ses çıkarıyor. Sonra arkasını döndü ve şımarık yuvarlak kıcının görüntüsü neredeyse beni olay yerine getiriyor.

Duşta seks yapmanın en iyi yolunun bu olduğunu deneyimlerimizden biliyoruz. Eğer onu tutarsam, o çok paranoyaktır, elimden kayıp düşerim ve böylece asla içine girmez. Bu pozisyonda ikimiz de ayaklarımızı yere sağlam basıyoruz ve ikimiz de ihtiyacımız olanı alıyoruz.

Ağrıyan aletimi kavradım ve onu kıcının kıvrımı boyunca gezdirdim. Duşun sıcaklığına rağmen titriyor. Diğer elimin ayasını kuyruk kemiğine bastırdım, ardından onu omurgasının tümsekleri boyunca alaycı bir şekilde yukarıya doğru kaydırmadan geçirdim.

"Seni özledim," diyorum kalın bir sesle. Üç işkence günü oldu ve ondan uzak durmaktan nefret ediyorum.

"Ben de seni özledim," diye fısıldıyor.

Bu kızı bu kadar çok sevmem neredeyse acınası. Onu ne kadar arzuluyorum. Üniversitede ilk kez takıldıktan sonra en çılgınca şey oldu - sikim Allie dışında kimseye yanıt vermeyi bıraktı. Ve o zamandan beri durum aşağı yukarı böyle. Pek çok başka kadını çekici buluyorum, ama yatmak istediğim tek kadın şu anda önümde duran ve onu becermek için konuşulmayan bir yalvarışla kıcını dışarı çıkaran kadın.

İçine girdiğimde ikimiz de inledik. İlk başta yavaş hareket ediyorum, ama cehennemde o hızı koruma şansım yok. Ona çok ihtiyacım var ve

çıkardığı sesler çok tahrik edici. Kalçalarım kendiliğinden hareket etmeden önce üç yavaş vuruşu zar zor yapıyorum ve ona teslimiyetle vurdum. Zorlukla nefes alıp bir kolumu ona doladım ve göğüslerini kavradım, birini sıktım, büzüşen ve baş parmağıma karşı çıkan meme ucuyla oynadım. Diğer elimi uyluklarının birleştiği yere götürüyorum ve klitorisini sırtı kavislenene kadar ovuyorum ve yakın olduğunu biliyorum.

"Daha derin," diye emretti, seks sırasında ondan duymayı sevdiğim o otoriter ses tonuyla.

Ve memnun etmeyi amaçladığım için kalçalarımı öne eğip açığı değiştirerek ona istediği derin vuruşları verdim. Nefes kesici sesleri, etrafımızı saran buhara karışarak kabinde yankılanıyor. Tek ihtiyacım olan onun zevkten nefesi kesiliyor. Hızla onu takip ederek içeri giriyorum. Akıllara durgunluk veren serbest bırakmadan kurtulduğumda, hareket edemeyecek kadar doydum, bu yüzden orada öylece durdum, onu göğsüme sımsıkı tuttum, yüzüm ensesine bastırdı. Mükemmellik. Bu kız mükemmel.

Biraz sonra, ben büyük etkinlik için giyinirken Allie yatmaya hazırlanıyor. "Tucker'ın hala neler olduğu hakkında hiçbir fikri yok mu?" diye soruyor saçlarını kısa bir atkuyruğu yaparak.

"Hiçbir ipucu yok," diye onayladım. "Yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum."

"Filmi çektiğinizden emin olun."

"Obvs." Kot pantolonumun fermuarını çekip uzun kollu gömleğimin düğmelerini iliklemeye başladım. "Beni bekleyecek misin?"

"Bağlı olmak. Bu gece ne zaman döneceksin?"

"2? Üç?"

"O zaman hiç şansın yok. Bekarlığa veda var, yarın sabah on bir gibi."

"Bu erken?"

"Evet. Çay salonu için Taj'da yer ayırttık."

"Çay?" Bunu ilk kez duyuyorum. Kızların şık bir otelde Sabrina için bir şeyler yaptığını biliyordum ama bunun bir spa olayı olduğunu varsaydım.

"Evet, Jamie Alice'i geçen ay ilk kez *Harikalar Diyarında* gördü," diye açıklıyor. "Çizgi film versiyonu. Şimdi çay partilerine kafayı takmış durumda. Ve Sabrina düğün gününde gece geç saatlerde bir şey yapmak istemediğini ve şişmiş görünmesini istemediğini söylediğinden, mütevazı bir şey yapmaya ve çocuk bebeği getirmeye karar verdik."

"İsa. Bekarlığa veda partilerinden bahsediyoruz ve kimse striptizciyle görüşmüyor mu?" yakınırım. "Ve bir *çocuk mu* getiriyorsun ? Bu bir travesti."

"Hey, kimse sizi striptizci olmaktan alıkoyamadı," diye hatırlattı bana. "Sosis partisi yapmaya karar veren sensin."

"Evet, ben de bunu telafi edeceğinizi düşündüm, sizinkini vajina partisi yapmayın!" Ona büyük bir gülümseme gönderiyorum. "Planlarınızı değiştirmek için çok geç değil. Çıldır bebeğim. Bazı paketleri terli Speedo'larda okşayın."

Allie bir öğürme sesi çıkarır. "Dürüst olmak gerekirse, bu şimdiye kadar duyduğum en çekici şey. Sırnaşıklık."

kıs kıs gülüyorum. "İyi. Her neyse. Sabrina'nın istediği çay partisiyse, biz kimiz ki onu inkar edeceğiz? Jamie zaten buna bayılacak."

"Tanrım, bu çocuk çok tatlı. Sabrina, kızlarımızın grup sohbetine günlük resimler gönderiyor ve her biri bir öncekinden daha sevimli."

"Güven bana, biliyorum. Tuck günde en az bir tane gönderiyor."

Pijama üstünü giyerken gülüyor. Eski Briar Hokey Tişörtlerimden biri, yumuşak, yıpranmış ve dizlerine kadar sarkıyor. "O tam bir baba."

"Gerçekten. Grup sohbetimizi *görmelisiniz* . Tuck'ın tek yaptığı babalığın erdemlerini övmek. Hepimizin hepimizi hamile bırakmamız ve her yere çocuklar göndermemiz gerektiğini düşünüyor."

"Güzel görüntü. Onun için nasıl gidiyor? Henüz kimseyi dönüştürdü mü?"

"Hayır. Garrett şu anda tamamen hokey ile ilgili. Logan ve Grace çocuk isteyip istemediklerini bile bilmiyorum. Sanırım sen ve ben mantoyu almamız gerekecek."

Allie gözlerini devirerek kraliçe konuk yatağına tırmanıyor. "Tuck şimdilik mantoyu tutabilir. Çocuklar şu anda aklımdaki son şey."

"Hey, yakında olacağını söylemedim," dedim kıkırdayarak. "Bundan önce gelen birkaç adım olduğunun farkındayım."

Her şeyden önce, bir nişan.

İçimdeki beklenti baloncukları ve umarım ifadem bunu açığa çıkarmaz. Bu hafta sonu Tucker ve Sabrina ile ilgili. Ama New York'a döndüğümüz an, o yüzüğü Allie'nin parmağına geçirerek vakit kaybetmem.

DEKAN

Gece yarısını geçti ve limuzinin arkasındayız. Sadece dördümüz, çünkü Tucker hala bunun küçük bir mesele olacağına inanıyor. Son on dakikadır, dört kişi için bir "savurganlık" olarak gördüğü bir limuzin almak için "parayı boşa harcadığımızdan" şikayet ediyor. Sonunda Garrett eline bir bardak şampanya koyup, "Aman Tanrım, sakın ol, bunun için para bile vermedik. Franchise'a sordum ve ayarladılar."

Tucker ona bakıyor. "Az önce bir limuzin istedin ve sana bir tane mi verdiler?"

Logan homurdanıyor. "Bu adamın kim olduğunu biliyor musun?" Başparmağını Garrett'a sallıyor. "Bu Garrett Graham, ahbap."

gülmeye başlıyorum

Doğru, unuttum, dedi Tuck da gülerek. "Yani, sonunda bana nereye gittiğimizi ya da ne olduğunu söyleyecek misin? Bir tür striptiz kulübü olduğunu varsayıyorum ama..."

Garrett, "Daha da iyi," diye söz veriyor.

Tıpkı patronlar gibi, şampanyamızı yudumlayıp, şehir vızır vızır geçip giderken limuzinin arkasında dinleniyoruz. Seyircilerin bizi araba sürerken gördüklerini ve içeride kim olduğunu merak ettiklerini hayal ediyorum. Boston bir hokey şehridir, bu yüzden bu renkli camların arkasında Garrett Graham ve John Logan'ın olduğunu bilseler, kızlar ve erkekler muhtemelen akıllarını kaybederlerdi.

"Hey, bitir beni," dedim bardağımı uzatarak.

Logan eğilip içine biraz daha köpük döküyor.

Garrett, Tuck'a "Yakında orada olmalıyız," dedi. Sırıtmamaya çalışıyor gibi görünüyor.

Ben de heyecanıyla savaşıyorum. Bu sürpriz bir sonraki seviye harika. Çok fazla koordinasyon ve ip çekme gerektirdi, ancak mucizevi bir şekilde bunu gerçekleştirebildik.

"Tamam. O zaman biz oraya varmadan önce," diye başladı Tuck, yüzü bana dönük olacak şekilde koltuğunda kıpırdandı, "Seninle bir şey konuşmam gerekiyor."

alnımı buruşturuyorum. "Elbette. Naber?"

"G, yarınki düğünde Allie'ye evlenme teklif etme fikrini dalgalandırdığını söyledi."

Garrett'a anında suçlayıcı bir bakış fırlatıyorum. "Cidden mi, ahbap?"

"Evet, özür dilemiyorum," diyor G, etkilenmemiş bir şekilde. "Tavsiyemizi dikkate almazsan ve haydut olursun diye onu uyarmak zorunda kaldım."

"Pislik."

"Hey, şimdi," diye araya girdi Tuck, Güney çekişmesi daha belirgin hale geldi. "Ben kızgın değilim. Eğer bir şey varsa, bence bu iyi bir fikir."

Garrett ve Logan ona aval aval bakıyorlardı.

şaşkınlıkla göz kırpyorum. "Yok canım?"

"Evet." Bardağını dudaklarına götürüyor, bir yudum alırken ağzının üzerinden beni izliyor. Kahverengi gözlerinde hiçbir saçmalık göremiyorum. "Biraz romantik."

"Benim söylediğim de bu!" Kendimi haklı hissederek haykırıyorum.

Bardağını yanındaki bardaklığa koyuyor, sonra iki kolunu da dizlerine dayayıp öne doğru eğiliyor, ciddi bir ifadeyle. "Bence yapmalısın."

"Bekle, gerçekten mi?"

"Neden? Sabrina ve ben düğünümüzü seninle paylaşmak isteriz. Ve pek çok başka kapıyı da açıyor, biliyor musun? Bunu düşün. Tüm büyük başarılarınızı birlikte paylaşabiliriz. Mesela sen ve Allie evlendiğinizde mi? İkinci çocuğumuzun duyurusu ile hemen orada olacağız. Peki Allie'nin hamileliğini paylaştığınız zaman? Yeni evimizi duyurmak için orada olacağız."

Logan şampanyasını yudumlarken boğuluyor.

gözlerimi kısıyorum. "Nokta alındı."

Hayır, bekle, daha da iyi olacak, dedi Tucker coşkuyla. "Allie ilk çocuğunu doğurduğunda, bil bakalım kim orada olacak! Yine ben, sizi onurlandırmak için bebeğinizin adını vereceğim yeni köpeğimizle tanıştırmak için oradayım. Ve çocuğunuz büyüdüğünde, üniversiteyi bitirdiğinde, nişanlandığında ve kendi düğününde ben orada ön sırada oturuyor olacağım. Kalp krizi numarası yapmak."

Logan şaşkınlıkla başını sallıyor. "Vay be. Tuck bir sosyopat. Sana her zaman zencefillerin deli olduğunu söylemedim mi?"

Garrett histeriye girer.

"Tamam, anladım." diye mırıldandım.

Tucker'ın gülümsemesi kesinlikle ölümcül. "Yapıyor musun, Di Laurentis? Çünkü yarın Allie'ye evlenme teklif ederek Sabrina'yı üzersen sen, ben orada olacağım. Her zaman orada olacağım. Her köşe başında, öleceğiniz güne kadar hayatınızın her önemli anını mahvediyorsunuz. Ve

sonra, sen ölüm döşeğindeyken, gitmeden hemen önce, sırf gök gürültüsünü çalmak için intihar edeceğim. Ne düşünüyorsun dostum? Bu gelecek kulağa nasıl geliyor?"

Garrett bana kendini beğenmiş bir bakış attı. "Sana öyle söylemiştim."

eyvallah. Haklıydı. Görünüşe göre Logan da öyleydi. Sanki Tuck şimdi burada oturuyor, şampanya içiyor ve sanki ölüm yatağında intihar etmekle tehdit etmemiş gibi bana gülümsüyor.

Zencefil psikozdur.

ON BEŞ DAKİKA SONRA, hedefimize yaklaştığımızda limuzin yavaşlıyor. Tucker pencereden dışarı bakmaya çalıştığında Logan onu kolundan savuruyor ve "İzin verilmiyor" diye azarlıyor.

"Bir rampadan aşağı mı ineceğiz?" Tucker'ın alnı merakla çatıldı.

Bunun için endişelenme küçük adam, dedi Garrett gizemli bir şekilde.

"Küçük adam?" Homurdanıyor. "Sizin kadar büyüğüm pislikler."

Daha önce oraya soktuğum bandana için gömleğimin cebine uzandım.

"Tamam, gözleri bağlı."

Kaşları havaya kalkıyor. "Hiçbir yolu yok."

"Çok güvensiz," diye soruyor Logan.

Garrett sırıttırıyor. "Bunun, senin bir Jell-O havuzuna falan atılmanla bitmeyeceğine söz veriyoruz."

Tucker bir an için grubu değerlendirir. Bize güvenebileceğine karar vermeli, çünkü başını sallıyor ve görev bilinciyle göz bağını korumama izin veriyor. Psikotik monologunun intikamı olarak çok sıkı bağlarım.

Biz limuzinden indikten sonra Logan, yüzüstü yere düşmemesi için Tucker'ın kolunu tutuyor. TD Garden'ın ekip girişine doğru yürürken, yüksek şekerli bir çocuk gibi bir aşağı bir yukarı zıplıyorum. Bu gece sadece Tuck için değil. Hepimiz için.

Soyunma odalarına doğru tünelden aşağı inerken sesler beton duvarlardan yansıyor. Garrett'in yapabileceğinin en iyisi olan ziyaretçi alanına girmemize izin verildi, ama eminim ki şikayet etmiyorum. Organizasyon, Garrett'in bu isteğini yerine getirmek için elinden geleni yaptı. Açıkça takımda en çok gol atan oyuncu olmanın avantajları var. Tüm ligin en skorer ismi olsaydı ona ne verirlerdi merak ediyorum. Belki de

şehrin anahtarı. Ama şimdiye kadar, bu sezon ligin en skorer ismi Edmonton'daki Jake Connelly'nin onuru oldu. Connelly'nin takma adının patenlerde yıldırım olmasının bir nedeni var. Çaylak sezonu patlayıcı oldu.

Soyunma odasının kapısına ulaşıyoruz. Garrett ayrıntılı bir vuruşla parmaklarını şaklattığında, kapının ötesindeki sesler anında sustu.

Gözleri bağlı bir Tuck ihtiyatla başını ileri geri hareket ettirir. "Neler oluyor..."

Kıkırdarak Garrett kapıyı açar ve Logan ve ben Tuck'ı içeri yönlendiririz. Beni karşılayan tanıdık yüzler denizinde adeta genç bir kız gibi ciyakladım. Sessiz kalmak tüm irademi gerektiriyor ve heyecanımın herkesin gözlerine yansıdığını görüyorum. Parmağımı dudaklarıma götürerek gruba ağızlarını kapalı tutmalarını işaret ettim.

"Hazır mısın?" Garrett, Tuck'a sorar.

"Hazır doğmuş," diye çiziyor.

Birisi kıkırdar.

Tucker bandanayı boynuna sararak aşağı ittiği anda nefesi keskin bir şekilde kesiliyor. Bir koi balığı gibi ağzı açık, soyunma odasını dolduran otuz küsur adama bakıyor. Sonra şimdiye kadar gördüğüm en büyük, en sersem gülümsemesini sergiledi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun!" Dizini tokatlıyor ve kendini dik tutmaya çalışan yaşlı bir kadın gibi kalçasını tutuyor, mutluluk dalgalar halinde üstünden yuvarlanıyor. "Bunu nasıl yaptın?" Hayret dolu bakışları Briar'dan eski takım arkadaşlarımızın üzerinde gezinirken talep ediyor.

Yıllar boyunca düzinelerce adamla oynadığımız düşünülürse, otuz tanesini Boston'a getirmeyi başarmış olmamız şaşırtıcı. Garrett'tan önceki takım kaptanımız Jake Bergeron, diğer adıyla Birdie. Nate Rhodes, Garrett'tan sonra takım kaptanı. Hunter Davenport, şu anki kaptan. Bize üç Frozen Four şampiyonluğu kazandıran kaleci Simms var. Jesse Wilkes, Kelvin, Brodowski, Pierre. Diğer kalecimiz Corsen. Traynor, Niko, Danny. Son birkaç yıldır kız kardeşimle çıkan Colin Fitzgerald. Liste uzayıp gidiyor.

"Hepinizin burada olduğuna inanamıyorum." Sersemlemiş bir Tucker, bazılarını yıllardır görmediğimiz eski dostlarımızı selamlamaya başlar.

Karısı Rupi ile bir yıl yaşadığı Hindistan'dan dönen Mike Hollis gibi. Yakın zamanda Amerika'ya geri döndüler ve şimdi New Hampshire'da yaşıyorlar, bu yüzden Boston onun için uzak bir yolculuk değildi.

Tucker her erkeğe sarılır. Zaman alıcı ve muhtemelen gereksiz ama John Tucker tam da bu. Herkese kucak dolusu selam vererek basitçe "hey" diyemez. Her birini kişiselleştirmesi gerekiyor.

Tuck'ın burada barını yenilemesine yardım eden Fitzzy ile bitiyor. İkisinin çok yakın olduğunu biliyorum. "Seni görmek çok güzel dostum. Yeterince sık ziyaret etmiyorsun."

Fitzzy kederle, "Çalışmak çılgınlık," diyor. "Ve Yaz tüm boş zamanlarımı tekeline alıyor."

Bir kahkaha atarak bakıyorum. "Hey, yüksek bakım gerektirdiği konusunda seni uyarmıştım."

"Buna değer", beni onaylayarak başımı sallamamı sağlayan rahat yanıtı. Ablam çılgın biri olabilir ama yine de onun onurunu korumak ve onu aşığlayan herkesi, Fitz'i bile dövebilmek için ölürdüm.

Yanımda, Tucker şimdi mağaramsı odaya bakıyor, sonunda nerede olduğumuzu anladı. "Kutsal sikiş. Burası TD Bahçesi."

"Evet." Garrett'in cevap veren sırtışı kendini beğenmiş ve tamamen haksız değil. Bu inanılmaz bir başarı.

Dolaplara bak, dedim Tuck'a.

Dolapların ekipmanla dolu olduğunu fark edince gözleri büyüyerek bakışlarımı takip ediyor. Çoğu erkek bir dolabı paylaşıyor, ama Tucker'ın kendine ait bir forması var ve her birinin içinde bizim isimlerimiz olan özel bir forma asılı. Summer'ın yaptığı buydu. Formaları o tasarladı ve yaptırdı.

"Bu..." Yemin ederim gözleri şimdi biraz sulu görünüyor. "Bu en büyük hediye, çocuklar. Hepinizi burada görmeyi beklemiyordum ve-" Yüzünden bir suçluluk ifadesi geçerek aniden gerildi. "Ah, kahretsin. Yarınki resepsiyon için kalıyor musunuz? Hepiniz davetliydiniz, ancak herkes LCV yanıtlamadı. Yemek şirketini ve Sabrina'yı aramak zorunda kalacağım ve..." Peşinden gidiyor, zihni bu son gelişmeyi gidermek için dakikada bir milyon mil çalışıyor.

Birkaç adam onun görünür kaygısına kıs kıs gülüyor.

"Her şey halledildi," diye temin ederim onu. "Bekarlığa veda partisi için seni kimin şaşırttığını bilmeni istemedik ama merak etme, tüm LCV'ler Sabrina'da."

"Her şeyi biliyordu," diye ekliyor Garrett, bu nedenle Tuck, düğünlerine fazladan otuz misafir göndermediğimizi biliyor.

Rölyef geniş omuzlarını gevşetir.

"Ve şimdi, daha fazla düşün konuşması yok," dedim kararlı bir şekilde. "Bu gece, çocukların tekrar buza çarpmasıyla ilgili."

"Gerçekten? Oynayacak mıyız?" Tucker'ın tüm yüzü aydınlandı. *Burada mı ?* "

Tam olarak nasıl hissettiğini biliyorum. Bruins'in oynadığı aynı yüzeyde paten kayma düşüncesi sikimi yarı sertleştiriyor. Bu, her hokey hayranının ıslak rüyasıdır.

Garrett gruba "Yalnızca iki saatimiz var" diyor. "Öyleyse şimdiden hazırlanalım ve bir gecede bakım ekibi bizi dışarı atmadan önce her saniyenin avantajlarından yararlanalım."

Vakit kaybetmeden herkes dolaplarına gider ve elbiseler yere düşmeye başlar. Kaotik ve harika ve planlamada aylar süren böyle parlak bir fikir bulduğum için kendimle gurur duyuyorum. Garrett ve Logan bize pisti ayarladılar ama ben şahsen bu adamların üçte ikisini Boston'a uçurup bir otele yerleştirdim. Herkes hafta sonu tatilini karşılayamazdı ve bazı adamlar paralarını ödememe izin vermeyi protesto etseler de sonunda onları Tucker için duydukları gururu yutmaya ikna ettim. Özellikle bu gibi durumlarda, bir güven fonuna sahip olmanın kesinlikle zararı olmaz.

Şimdi dört yıl boyunca birlikte paten yaptığım eski arkadaşlarla çevriliyim ve daha iyi bir gece hayal edemiyorum. Çıplak striptizcileri ve bir adamın kaçınılmaz olarak herkesin önüne çıktığı cüretkar kucak danslarını unutun. Bu şimdiye kadarki en iyi bekarlığa veda partisi.

MÜTTEFİK

Yakında Sabrina Tucker olacak olan Sabrina James, bir odaya girdiğinde herkesin kafasını çeviren o iğrenç derecede güzel kadınlardan biridir. Parlak siyah saçlardan, dipsiz kahverengi gözlerden ve çocuk taşıdığına dair hiçbir belirti göstermeyen kusursuz bir vücuttan bahsediyorum. Onu tanımasaydım, muhtemelen ondan nefret ederdim. Ya da en azından kıskançlıktan ölmek. Ve bu kız sadece baş döndürücü olmakla kalmıyor, aynı zamanda hukuk fakültesinden mezun olmak üzere. Ergo, güzellik *ve* beyin. Bazı insanlar sadece şanslı doğar.

Yine de onu tanıdıktan sonra Sabrina'dan hoşlanmamak çok zor. O, özüne sadık ve mesafeli dış görünüşünün önerdiğinden daha komik, ya git ya da öl tipinde bir arkadaştır.

Özel çay salonuna girdiğinde parlak bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor. Sanki hepimizi burada bulmak beklenmedik bir sevinçmiş gibi, bunun planlanmasına yardım etmiş olmasına rağmen.

"Hepinizin burada olduğuna inanamıyorum." Sesinde alışılmadık bir duygu titriyor. Sabrina genellikle salatalık kadar soğuktur. Kendinden emin. Duygulanmıyor. Ama küçük Jamie'yi kollarında tutarken inanılmaz uzun kirpiklerine yapışan gözyaşlarının olduğuna oldukça eminim.

Bu arada üç yaşındaki çocuk, aşağı inmek ve annesinin anakonda kolları tarafından ölümüne sıkılmamak için yaygara koparıyor.

Sabrina'nın isteği üzerine, misafir listesi küçük tutuldu, bu yüzden küçük grubumuz geniş, zarif odada zar zor bir göçük yapıyor. Sabrina hiçbir zaman sosyal bir kelebek olmadı. Kolej boyunca çalıştı, sonra hukuk fakültesine başlamadan hemen önce bir çocuğu oldu, bu da sosyalleşmek için fazla zaman bırakmaz. Bugünkü grubumuz ben, Hannah ve Grace'den oluşuyor; Dean'in kız kardeşi Summer; Hope ve Carin, Sabrina'nın Briar'dan en iyi arkadaşları; ve Samantha ve Kelsey, Harvard Hukuk'tan iki arkadaş.

Ama herkesin dikkatini çeken Jamie. Yürümeye başlayan çocuk Tucker'ın koyu kırmızı saçlarına ve Sabrina'nın iri çikolata kahvesi gözlerine sahip. İkisinin mükemmel birleşimi ve onun kadar muhteşem olacağından şüphem yok. Bu sabah tutu etekli mor bir elbise giyiyor, saçları iki atkuyruğu şeklinde düzenlenmiş.

"Ali Teyze!" Bir çift tombul kolu dizlerime dolamadan önce çılgılık attı.

Ona doğru dürüst sarılabilmek için eğiliyorum. Hey, prenses, dedim Dean'in takma adını kullanarak. Herkesin Jamie için kendi evcil hayvan

ismi var gibi görünüyor. Garrett ona sakız diyor. Logan ona fışkırtma diyor. Hope'un kocası D'Andre ona snickerdoodle diyor ki bu benim favorim olabilir.

"Aman Tanrım, bu bir taç mı?" dedim, kumral başının tepesindeki ışıltılı gümüş tacı hayranlıkla seyrederek.

"Ya! Babam benim için aldı!" Gururla, Jamie tacı tüm gruba gösteriyor, çünkü hepimiz buna göre ooh ve aah.

Ardından, şık giyimli bir otel çalışanı çayın yakında servis edileceğini duyurmak için gelene kadar etrafta dolaşıp kendi aramızda sohbet ediyoruz.

"Heyecanlı mısın küçüğüm?" Sabrina kızına sorar. "Çay içmek üzereyiz. Alice gibi."

"Alice gibi!" Jamie bağırıyor, çünkü küçük çocuklar ses düğmesiyle gelmiyor. Jamie Tucker'ın *yüksek sesle* kelime kavramına sahip olduğunu sanmıyorum .

Hepimiz masanın etrafında tahsis ettiğimiz koltuklara yerleşiyoruz. Tam karşımızda Sabrina ve Jamie ile Hannah ve Summer arasındayım. Yükseltici koltuğuna oturduğu an Jamie, güzelce ayarlanmış masanın üzerindeki gevrek, çiçekli masa örtüsünden bir çay fincanı kapmaya çalışıyor. Sabrina bir profesyonel gibi müdahale ederek Jamie'nin elini bir kalecinin debriyaj kurtarışı yapması kadar ustalıkla bloke ediyor.

Hayır, bu fincan Hope Teyze'nin, dedi güzel çinileri siyah örgülü sırtan kadına doğru uzatarak. " *Bu* senin için."

bir gülümseme gizlerim. Jamie'nin bardağı açıkça plastikten yapılmış.

Sabrina, bilmiş gülümsememi yakalayarak, "Bir kıvılcım aşamasından geçiyoruz," diye açıklıyor. "Bunun için çin yok. Düştüğü tüm bardakları değiştirmek bir servete mal olacak."

Üç garson çayımızı doldururken Hannah'nın biraz solgun görüldüğünü fark ettim. Onu nazikçe dürtüyorum. "İyi misin?" mırıldanıyorum.

"İyiyim. Sadece biraz rahatsız," diyor. "Dün gece yatmadan hemen önce tam dolu bir omlet yemenin iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Sanırım bunlardan birinin zencefil çayı olduğunu söylediler? Bu, mide bulantısına yardımcı olacaktır." Bize yaklaşan erkek sunucuya baktım. "Zencefil hakkında bir şey mi söyledin? Bunu deneyebilir miyiz, lütfen?"

"Elbette hanımefendi."

Hanımfendi. Bu beni süslü mü yoksa sadece yaşlı mı hissettiriyor bilmiyorum.

Güzel kokuyor, dedi Hannah çay fincanını ağzına götürürken. Tatlı bir yudum alır. "Mükemmel. Tam ihtiyacım olan şey."

Masanın karşısında Jamie, Hannah'yı sevimli bir şekilde taklit ediyor. "Mmmmm!" diyor, çayını höpürdeterek. "Mükemmel!"

Herkes gülmemeye çalışıyor.

"Çay gerçekten seviyor mu?" Kelsey, Sabrina'nın diğer tarafından, şaşırmış gibi konuşuyor. "Onun için çok acı değil mi?"

"Bu ÜZÜM SUYU," dedi Sabrina sırtarak. "Bu çocuğu kafeinle doldurmamın imkanı yok. Sen deli misin?"

"Kafeinsiz var," diye belirtiyor Carin.

"Yanlışlıkla başka bir şey yemesi ihtimalini göze almıyorum. Geçen yılki kahve fiyaskosundan sonra değil. O kadar bağılydı ki, Tuck onu neredeyse acil servise götürüyordu."

Sunucular, ilk turdaki sandviçleri abartılı üç katmanlı tepsilerde çıkarır. Ve sonraki bir buçuk saat boyunca tepsiler gelmeye devam ediyor. Minik salatalıklı sandviçler ve doldurulmuş bademli kurabiyeler yerken *Downton Abbey*'den bir sahneyi canlandırıyormuşum gibi hissediyorum. Sabrina'nın günü olmasına rağmen, Jamie sabahın bariz yıldızı. O bir kırbaç kadar akıllı ve çok tatlı, bana Tucker'ı hatırlatıyor. Ve tam daha sevimli olamayacağını düşündüğümde, herkese iyi olup olmadıklarını sormak gibi garip yeni bir alışkanlığı olduğunu keşfettim, masanın etrafında atlayarak yapmaya devam ediyor.

"İyi misin Samanda Teyze?" diye soruyor, Samantha'nın sandalyesinin yanında durarak.

Sabrina'nın Harvard'lı arkadaşı açıkça gülmekle mücadele ediyor. "Harikayım, sorduğun için teşekkür ederim."

"Rica ederim." Kocaman, ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle Jamie, bana ait olan bir sonraki koltuğa geçti.

"İyi misin, Allie Teyze?" diye soruyor.

Dudaklarım seğiriyor. "İyiym prenses."

Hareket ediyor. "İyi misin Anna Teyze?"

Hannah anlayışla gülümsüyor. "Ben harikayım, sakız damlası."

Jamie çizgiyi atlıyor. Sabrina'ya bakıp, "Onu son gördüğümde çok daha sakin," diyorum. Sonbahardaydı ve Jamie tam bir korku içindeydi, odanın içinde dolaşıp yaramazlık yapıyordu.

"İnan bana, o hâlâ bir kabus," diye yanıtlıyor Sabrina. "Kahvaltıdan sonra uyumasını sağladım. Daha sakin olması için biz buraya gelmeden onu yıpratmaya çalıştım."

Sunucularımız herkesin çay fincanlarını dolduracak şekilde geri dönüyor ve sohbet Jamie'den bu geceki düğün resepsiyonuna geçiyor. Törenin kendisi ondan yaklaşık bir saat önce yapılıyor ama bu özel bir olay. Sadece Sabrina ve Tucker ve Tucker'ın annesi.

Carin'in surat astığı bir gerçek. "Yeminlerini okuduğunu göremeyeceğimize inanamıyorum."

Umut kıkırdar. "Yapabilirim. Orospu kalbini iki yüz kişinin önünde dökecekti."

Sabrina buna gülümser. "Beni iyi tanıyorsun Umutsuz." Omuz silkiyor. "Bu bizim uzlaşmamızdı. Tuck büyük bir karşılama alıyor ve bana bakan dört yüz çift göz olmadan ona onu ne kadar sevdiğimi söyleyebiliyorum."

Yanımda Summer da somurtuyor. Sabrina'ya "Evlendiğin için çok kıskandım" diyor. "Dürüst olmak gerekirse, Fitzzy'nin bana henüz onunla evlenme teklif etmediğine inanamıyorum. O adamın siniri."

Tek kaşımı kaldırıyorum. "Yirmi iki yaşındasın," diye hatırlatıyorum ona.

Altın sarısı ipeksi saçlarını omzunun üzerinden atıyor. "Böyle? Yirmi iki yaşındakilerin evlenmesine izin verilmiyor mu?"

"Hayır, tabii ki öyleler. Sadece... Daha genç. Yakında yirmi beşime giriyorum ve kesinlikle şu anda evlenmek istemiyorum."

Yaz saygısız elini sallıyor. "Yirmi beş? Aman Tanrım. Neredeyse yaşlı bir hizmetçisin." Parıldayan yeşil gözleri bana şaka yaptığını söylüyor. "Bilmiyorum, kendimi hep genç yaşta evlendiğimi hayal etmişimdir. Ve genç bir anne olmak," diye itiraf ediyor. "En az dört çocuğum olsun istiyorum."

"Dört mü?" püskürtüyorum.

Kirişler. "Babaları gibi dört büyük becerikli çocuk."

Sabrina kıkırdar. "İlkinden sonra benimle konuş. Bakalım diğer üçünü hâlâ istiyor musun?"

Yaz duruşunu koruyor. "İki erkek kardeşe sahip olmayı seviyorum ve Fitz tek çocuk, bu yüzden büyük bir aileye sahip olmaktan keyif alacağını düşünüyorum." Alt dudağını dışarı çıkarıyor. "Yine de bunların hepsi tartışmalı, çünkü pislik bana sormuyor." Nefes nefese kalıyor. "Aman Tanrım. Ya sonsuza dek onun insanı olduğumu düşünmüyorsa?" Kimse

cevap veremeden, aceleyle nefesini bıraktı, sonra gülmeye başladı. "Tamam, bu sadece çılgınlık. Elbette ben onun sonsuza kadar insanıyım. Tanrım."

Sadece başımla onaylıyorum. Summer Heyward-Di Laurentis'in tüm konuşmaları tek başına yapabildiğini uzun zaman önce öğrendim.

Aniden, bana çeviriyor. "Beklemek. Gerçekten şimdi sorarsa Dicky ile evlenmeyeceğini mi söylüyorsun? o meydan okuyor.

Dean'in çocukluk lakabı beni gülümsetiyor. "Eh, sormuyor, yani bu soru da tartışmalı."

"Ama öyle olsaydı?" o iter. "Evet demeyecek misin?"

"Ben... bilmiyorum. Doğrusu, muhtemelen sormasına bile izin vermezdim."

"Yok canım?" Hannah şaşırmış görünüyor.

Omuz silkiyorum çünkü bunu kelimelere nasıl döneceğimi bilmiyorum.

Dean'i sevmediğimden değil. Tabii ki yaparım. Ve elbette bir gün evleneceğimizi ve bir ailemiz olacağını hayal ediyorum. *Bir gün* operatif kelimeler olmak.

Grace tek kaşını kaldırarak tartışmaya katıldı. "Sonsuza dek senin kişi olmayabileceğini mi söylüyorsun?"

Bu, Summer'dan bir hırıltı getirir. "Bunu söylemesen iyi edersin, çünkü şimdiden özel gelinlerimiz Noel tulumları için aklımda bir tasarım var."

"Bunu hiç söylemiyorum," diye itiraz ediyorum. "Dean kesinlikle benim sonsuza kadar insanım. Oyunu bitiriyoruz. Ama benim için nişanlanmak sadece bir adım değil. Sanki hepsi birleşmiş üç adım gibi. Nişan hemen ardından evlenmeli, bunu aile kurmak da yakından takip etmeli ve ben bu adımların hiçbirine hazır değilim. Yakın gelecekte anne olmak bana ürkütücü geliyor." Sabrina'ya baktım. "Suç yok."

"Hiçbiri alınmadı." Kuru bir gülümseme sunuyor. "Benim için de korkutucuydu. Üniversitedeki son senemde hamile kalmak kesinlikle planın bir parçası değildi. Çocuk sahibi olmaya hazır değilseniz, kimsenin sizi buna zorlamasına izin vermeyin."

"Dean bana baskı yapmıyor," diye temin ederim onu. "Ama dediğim gibi, tüm bu adımlar benim için bağlantılı. Geri kalanı için hazır olduğumu bildiğimde evlenmeyi tercih ederim. Sadece hepsini bir kerede yap, ne demek istediğimi anlıyor musun? Sanırım bunu çok kötü açıklıyorum."

Yaz omuz silkiyor. "Hayır, bu mantıklı. Bak, beş yıldır nişanlı olsam da umurumda değil. En destansı düğünü planlamak için devam etmeyi

beklerken giyecek ışıltılı bir şeyler giymekten mutlu olurum." Zaten ışıltılı şeylerle kaplı olan elini uzatıyor. Yaz temelde bir moda ikonudur. Pahalı giysiler ve takılar onun dinidir.

"Şimdilik iyi görünüyorsun," dedim gülümseyerek.

"Bu farklı. Fitzy'den bir tane istiyorum. Ve kendi gelinliği tasarlamak için sabırsızlanıyorum." Sabrina'ya sert bir bakış atıyor. "Ve sen, resepsiyonda elbiseni giysen iyi olur. Görmek için can atıyorum."

Sabrina hafifçe kızarır. Dean'in moda tutkunu küçük kız kardeşine "Gerçekten de süslü bir şey değil" diyor.

"Önemli değil. Ne olursa olsun içinde güzel görüneceğini biliyorum," diyor Summer. Yeşil gözleri mutlulukla dans ediyor. "Ah, düğünleri çok seviyorum! Heyecanlı mısın? Bu çok heyecan verici!"

"ÇOK HEYECANLI!" Jamie rastgele bağırıyor. Sonra annesine bakar. "Heyecan verici olan ne?"

Sabrina güler. "Hayat" diyor kızına. "Ve evet, heyecanlıyım. Bu, planın bir parçası olmayan başka bir şey olsa da, evlenmek. Ama Tuck ve benim zaten bir çocuğumuz var. Ve hayatımın geri kalanında birlikte olmak istediğim kişi o, yani..." Omuz silkerek uzaklaştı.

Eyvahın cevap veren korusu onun kızarmasını daha da zorlaştırıyor.

"Anne, hepiniz kırmızısınız." Jamie annesinin kucağına tırmanıyor ve yapışkan bir parmağıyla Sabrina'nın yanağını dürtüyor.

Sabrina gözlerini kısıyor. "Ve sen çikolataya bulanmışsın."

Birden Jamie'nin gül goncası ağzının her tarafında çikolata lekeleri olduğunu fark ettim.

"Çikolatayı nereden aldı?" Sabrina sorar.

Herkes masanın etrafına bakar. Hamur işlerinin çoğu yutuldu ve kalanların çoğu şekerli kurabiye. Çikolatalı her şeyi oldukça hızlı bir şekilde yok etmiştik.

"Carin Teyze'nin kurabiyesi yere düştü ve ben onu aldım ve yedim!" Jamie gururla duyurdu ve neredeyse kahkahalarımı boğulacaktım.

Sabrina iç çekiyor. "Tamam. Hadi seni temizleyelim küçüğüm."

Bir peçete aldı ve Jamie'nin çikolata bulaşmış ağzını sildi. Buruşuk peçeteyi bırakır bırakmaz Jamie ağzına kremalı bir pasta tıkıyor ve şimdi yüzünün her yerinde pudra şekeri var.

Sabrina başka bir peçeteye uzanıyor.

Ah dostum. Çocuklar yorucu. Sabrina'nın sonsuz sabrına tanık olmak başka bir şey. Ve tüm bu sinir bozucu adımları hayatımın sonraki zamanlarına erteleme kararımı güçlendiriyor.

Çok, çok sonra.

DEKAN

Saat altıda hepimiz yeni evlilerin resepsiyonun yapıldığı butik otelin balo salonuna girmelerini bekliyoruz. Özel tören bir süre önce sona erdi, ancak Tucker'ın annesi, otelin çatısında bazı fotoğraflar çektikleri ve birazdan aşağı inecekleri güncellemesiyle sonradan geldi.

Balo salonu şu anda, çoğu şimdiki veya eski hokey oyuncularını olan ve hepsi de uygun olmayan takım elbiseler içinde sosis gibi doldurulmuş yaklaşık iki yüz misafir alıyor. Ben değilim açıkçası. Kimseyi ilgilendirmez gibi bir takım elbise sallıyorum. Allie gözleriyle uyumlu gök mavisi bir elbise ve ona biraz yükseklik veren ve bacaklarını sonsuz gösteren gümüş stiletolar giyiyor. Sarı saçlarını zarif bir şekilde arkaya toplamış, kulaklarındaki elmas çivileri ortaya çıkarmış, geçen yılki yıl dönümü hediyesi, gerçekten nezaketinizle.

"Bu yeni Tom Ford koleksiyonundan mı?" diye sordu ablam pis ellerini çok pahalı takım elbisemin ön kısmında gezdirerek. Pekala, güzel, manikürü muhtemelen bu takımdan daha pahalı ama bir erkeğin özel diktiği yün, pamuk ve ipek karışımına pati atarak dolaşamazsın.

"Evet," diye yanıtlıyorum kibirli bir şekilde. "Kıskanç?"

"Evet, Dicky, çok kıskanıyorum," diye yanıtlıyor Summer, dramatik bir şekilde gözlerini devirerek. Sonra iç çekiyor. "Aslında, evet, öyleyim. Bu gece benden daha iyi görünüyorsun."

"Bunu kabul ettiğin için teşekkürler," dedim ciddiyetle.

Fitz başını sallıyor. "Siz ikiniz deliydiniz."

Onu görmezden gel, dedi Summer. "Giyisilerden bizim anladığımız gibi anlamıyor."

O haklı. Fitz, hayatının geri kalanında yırtık kot pantolon ve eski tişörtler giymekten mutlu olurdu. Tasarımcı kıyafetlerine hiç ihtiyacı yok. Ama bu, Summer'la benim yaşam şehvetimizle ortak olan birçok şeyden biri. Bu yaz onu New York'ta görmek güzel olacak. Briar'dan gelecek ay mezun olduktan sonra, o ve Fitz Manhattan'a taşınacaklar.

Summer, sanki aklımı okuyormuş gibi, "İkimiz de şehre tekrar gelene kadar sabırsızlanıyorum," dedi. "Aslında sadece ikimiz değil, hepimiz!" düzeltiyor, ifadesi daha parlak parlıyor. "Sürpriz öğle yemekleri ve alışveriş gezileri için Nicky'nin ofisine uğrayacağım ve neden gidemediğine dair bahaneler bulmasını izleyeceğim için heyecanlıyım."

Yaz, işkolik ağabeyimize eziyet etmekten keyif alıyor. Ve bana eziyet ediyor. Ve erkek arkadaşı. Temelde, o kutsal bir terör. Ama hepimiz onu seviyoruz.

Kalabalığın arasında bir mırıltı dalgalanıyor.

"Buradalar," diyor biri.

Tüm bakışlar kemerli kapı aralığındaki çift kapıya odaklanıyor. Bir an sonra fırlayarak açıldılar ve Jamie Tucker, tam etekli beyaz tül bir elbise içinde bir melek prenses gibi süzülerek balo salonuna girdi. Kumral saçlarına gümüş bir taş takmış ve melek yüzü yüzünde ısıltılı bir gülümseme var.

Tucker'ın annesi Gail, yürümeye başlayan çocuğun peşinden koşarak, "Jamie! Sinyali beklemen gerekiyordu."

Kahkahalar kopuyor, bu da Sabrina ve Tucker ortaya çıktığında nefes nefese kalıyor.

"Aman Tanrım," Allie nefes aldı. "Muhtemelen kendisine bakan herkesten nefret ettiğini biliyorum, ama *şuna bir bakın*."

O haklı. Sabrina, oldukça leziz bir dekolteyi ortaya çıkaran yuvarlak yakalı sade beyaz saten bir elbise içinde enfes. Siyah saçları çıplak bir omzunun üzerinden dökülüyor, bir kısmı elmas bir iğneyle yandan kesilmiş. İnanılmaz derecede yüksek topuklu ayakkabılar giyiyor olsa da, Tuck bir buçuk metreden daha yüksekte duruyor ve hala onun üzerinde yükseliyor. Balo salonuna girerken el ele tutuşuyorlar. Sabrina kızarıyor ve Tucker'ın yüzü gülüyor ve o anda onu çok kıskanıyorum.

Allie'nin elini sıkıyorum ve geri çekilip gülümseyerek başını bana doğru eğdiğinde kalbim sıkışıyor. Bu şansı nasıl elde ettim?

"Bir gün bu biz olacağız." Sürprizi dağıtmak istemiyorum ama kulağına alaycı sözleri fısıldamadan da edemiyorum.

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Bir gün," diye kabul ediyor. "Yine de geleceğe doğru."

bir saniye bocalıyorum. Ondan "iyi bir gelecek" tanımlamasını istemek istiyorum ama bu elim devrilecek, bu yüzden açık tonumu koruyorum. "Bilmiyorum... Er ya da geç seni bir gelinlik içinde görmeye karşı olmazdım. Çok ateşli görürsün."

"Açıksa," diye yanıtlıyor ve ben sırtıyorum. Onun özgüveni benimkiyle yarışıyor. Onu sevme nedenlerimden biri de bu.

"Vera Wang'ı aramamı ister misin?" nezaketle sunuyorum. Ben sadece yarı şaka yapıyorum. Aile bağlantılarım sayesinde Vera'yı kolayca hatta bağlayabilirdim.

Yüzümü incelerken Allie'nin ifadesi düşünceli bir hal alıyor. Orada ne gördüğünü bilmiyorum ama her ne ise dudaklarında bir kahkaha daha var. "Bunun üzerinde durmak isteyebilirsin. Demek istediğim, muhtemelen babamı ikna etmen biraz zaman alacak."

Onun babası?

Boş bakışımı not etti. "Ah, tatlım," diye mırıldandı, mavi gözleri dans ediyor. "Onun rızasını istemen gerektiğini biliyorsun."

midem bulanıyor. Ah tatlı bebek İsa. Onun *lütfunu* istemek zorunda mıyım?

Beni yanlış anlama—Joe Hayes ve ben yıllar içinde geçici bir dostluk geliştirdik. Yani, bana hala "tatlı çocuk" diyor ama benden hoşlandığını biliyorum.

Yine de küçük kıızıyla evlenmeye yetecek kadar mı? Tek çocuğu mu?

Kahretsin.

Bana acıyan Allie parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi ve beni

öne doğru çekti. "Haydi, gidip mutlu çifti tebrik edelim."

VE BURADA eski takımımın TD Garden'da paten kaymanın tüm zamanların en güzel gecesi olduğunu düşündüm. Bu düğün resepsiyonu mu? Lanet olsun. Ağız sulandıran bir akşam yemeğinin ve düğün tarihinin en komik konuşmalarından bazılarının ardından, canlı grup sahneye çıkıyor ve dans pisti canlanıyor. Yine de birkaç şarkıdan sonra Allie'yi terk ediyorum ve o kız arkadaşlarıyla dans ederken ben de elimden geldiğince çok eski arkadaşına yetişmeye çalışıyorum. Çünkü bu geceden sonra onları tekrar ne zaman göreceğimi kim bilir.

Üniversite mezuniyeti yaklaşırken, hepimizin ayrılacağından endişelendim. Ve bazılarımız var. Birdie ve uzun zamandır sevgilisi Natalie evlendi ve Oklahoma'ya taşındı. Traynor Los Angeles'ta yaşıyor ve Kings için oynuyor. Pierre Kanada'ya döndü.

Üniversite arkadaşlarıyla teması kaybetmek, hayatın iç karartıcı kaçınılmazlıklarından sadece biri, ama aynı zamanda bu adamların çoğu hala hayatımda olduğu için şanslıyım. Fitzy'yi kız kardeşimle çıktığı için sık sık görüyorum. Hunter ve ben hala sürekli mesajlaşıyorum, bu yüzden hayatından haberdarım. Bu gece gelemeyen kız arkadaşı Demi ile tanıştım ve takım arkadaşı Conor ve Conor'un kız arkadaşıyla birlikte aynı eve taşındıklarını biliyorum. Garrett, Logan ve Tuck ile konuşuyorum ve onları düşündüğümde çok daha sık görüyorum.

Gerçekten göremediğim, konuşamadığım tek bir yakın arkadaşım var ve o da Beau Maxwell, çünkü o gitti. Bence Beau burada olsaydı bu gece eğlenirdi.

Boğazımda bir keder yumrusu yükseldi, bu yüzden yoğun duyguyu atmaya çalışmak için emzirdiğim rom ve koladan bir yudum aldım.

Şans eseri, Koç Jensen küçük hokey toplantımızı gruba gizlice takip ederek böldüğünde dikkatimi dağıtıyor.

"Hey, Koç," dedi Tucker, dört yıl boyunca bize meydan okuyan ve azarlayan adama gülümseyerek. "Yapabildiğine sevindim. Sen de Iris," diye ekliyor, Koç'un yanındaki muhteşem kadına gülümseyerek.

Yalan söyleyemem - Koç yeni kız arkadaşıyla resepsiyona geldiğinde şaşırdım. Herkesin Koç kadar somurtkan ve sürekli sinirli biriyle çıkmayı seçeceği aklımı karıştırıyor. Ama Iris March havalı görünüyor ve kesinlikle harika biri. Yine de bu kısım sürpriz değil. Chad Jensen kırklı yaşlarındaki bir adama göre seksi. Tabii ki bayanlarla öldürüyor.

Bize sahip olduğunuz için teşekkürler, dedi Koç sert bir şekilde.

Bir sessizlik dalgası var.

Sonra başını salladı. "Tamam. Sürdürmek." Büyük elini Iris'in küçük sırtına koyarak onu uzaklaştırmaya çalışıyor.

Logan kahkahayı patlatıyor. "Gerçekten? Konuşmadan çekip gidecek misin? Damadı tebrik etmeden mi?"

"Bunu ne tür bir sosyopat yapar?" Nate Rhodes konuşuyor.

"Aşağılık," diye kabul ediyor Garrett, ciddi bir şekilde başını sallayarak.

Koç, bir migreni savuşturuyormuş gibi burnunun köprüsünü ovuyor. Yıllar boyunca binlerce kez gördüğüm bir jest.

Yanında, Iris hafifçe gülüyor. "Ah, hadi, Çad. Birkaç kelime söyle."

Bir nefes veriyor. "İyi." Ama sonra devam etmiyor.

Hala gülüyor, Iris onun için tekmeliyor. "Bardaklarımızı Tucker'a kaldıralım..."

Hepimiz bardaklarımızı veya bira şişelerimizi kaldırıyoruz.

Sonunda, Koç Jensen boğazını temizliyor. "Pekala," diyor, kapalı gözleri grubun üzerinde gezinerek. "Bildiğiniz gibi benim oğlum yok. Siz çocuklara bunca yıl koçluk yaptıktan sonra, iyi ki yapamadığımı fark ettim."

Mike Hollis yüksek sesle ötüyor. Gülüşümü avucuma bastırıyorum.

Koç bize bakıyor.

"Bunu söyledikten sonra," diye devam ediyor, "koçluk yaptığım tüm oyuncular arasında John, bana en az acı veren sensin. Bunun için teşekkürler. Her şey için tebrikler. Avukat karısı. Şirin halı faresi. Seninle gurur duyuyorum evlat."

Tucker'ın gözleri biraz parlak. Gözlerini birkaç kez kırptırdıktan sonra, "Teşekkürler, Koç" diyor.

Maço bir yan kucaklamayı paylaşırlar. Koç geri adım atıyor ve rahatsızlık içinde kravatını çekiştiriyor. Iris'in kolunu tutup kaçmadan önce, Bir içkiye daha ihtiyacım var, diye mırıldandı.

gidişini izliyoruz. Garrett somurtarak, "Onun moral konuşmalarını özlüyorum," dedi.

Hunter bize "Kısaldılar ve çok daha az şevkli oldular" diyor.

Logan kıkırdar. "Bir içki daha alıp Grace'i bulacağım. BRB."

Bakışlarım bara yeni ulaşan Koç ve Iris'e çevrildi. Yakışıklı bir çift olurlar. Koçun kaslı vücudu bir takım elbise için yapılmıştı ve Iris'in kıçı siyah kokteyl elbisesinin içinde çok iyi görünüyor.

"Koç'un bir kız arkadaşı olduğuna inanamıyorum." Sonra aklıma başka bir düşünce geliyor. Sessizce ilerliyorum ve onlara doğru gözlerimi kısıyorum.

"İnme mi geçiriyorsun?" Hunter kibarca sorar.

başımı sallıyorum. "Hayır, Koç'un seks yaptığını hayal etmeye çalışıyordum."

Etrafımda kahkahalar patlıyor. Ancak Hollis şiddetle başını sallıyor. "Bunu her zaman düşünüyorum" diyor.

"Her zaman?" Fitzy yankılanıyor.

Hollis en iyi arkadaşını görmezden gelir. "Ah evet. Gizemi çözmek için yıllarımı harcadım."

"Yıllar mı?" Tekrar Fitz.

"Ne gizemi?" Avcı eğlenmiş görünüyor.

Hollis, "Nasıl sikiştiğinin gizemi" diye açıklıyor. "Çünkü olay şu: Koç bu iri yarı adamın adamı gibi, biliyor musun? Yani onun güç belası olacağını düşünürdünüz, değil mi?" Hollis giderek daha hareketli hale geliyor. "Gibi, hızlı ve sert bir şekilde deecek."

Garrett dürüstçe, "Bu konuşmayı sevmiyorum," dedi.

"Ama belki de bu çok açık," diye devam ediyor Hollis.

"Peki ne düşünüyoruz?" diye sorar, büyülenmiş bir Nate.

"İtaatkar" dedim hemen. Bu uygun bir düğün konusu olmayabilir, ama şimdi yatırım yaptım. "Bahse girerim onu bağlamasına ve onunla birlikte olmasına izin verir."

Hunter, "Olmaz," diye savunuyor. "Kontrolün onda olması gerekir."

"Kabul," diyor Hollis, kesin bir şekilde başını sallayarak. "Ama benim tasavvur ettiğim şey şu: ihale."

Hayır, dedi Hunter.

"İhale," diye ısrar ediyor Hollis. "O *tamamen* ön sevişmeyle ilgili. Hanımını memnun etmek için saatler harcıyor. Ama kontrol tamamen onda, değil mi? Sonra, dört kez gelmesini sağladıktan sonra, yavaşça içine giriyor –"

"Ona mı giriyor?" Nate ötüyor.

Fitz iç çekiyor.

"–ve sevişiyorlar," diye bitiriyor Hollis. "Tüm yol boyunca sevişmek."

dudaklarımı büzüyorum. Dürüst olmak gerekirse, görebiliyorum. Koçun dış görünüşü o kadar sert ki, yatakta kıvılcımlar atacağına bahse girerim.

Hayır, diye tekrarladı Hunter. "Hala güç herife oy veriyorum."

Hollis, "Koç sikişmez," diyor. "O sevişiyor."

Biri boğazını temizliyor. "Beyler."

Iris Marsh arkamızda görüldüğünde şaşkınlıkla sıçradık. Sanki kahkahalara boğulmamaya çalışıyormuş gibi dudağını ısırarak, Tucker'ın yaslandığı masanın üzerindeki gümüş debriyayı almak için gelişigüzel bir şekilde Tucker'ın yanından geçiyor.

"Çantamı bıraktım," dedi hafif bir sesle.

Hollis'in kredisine göre, en ufak bir utangaç değil. Bu adamın utanç duyabileceğini sanmıyorum.

"Uh, gruptan zevk alıyor musun?" Garrett ona, sanki Koç'la seks hayatını incelediğimizi duyduğunu bilmiyormuşuz gibi soruyor.

"Mükemmeller" diye yanıtlıyor. "O Arcade Fire kapağını sevdim." Çantayı kolunun altına sıkıştırıyor ve bir adım geri gidiyor. "Neyse. Böldüğüm için üzgünüm."

Ancak gitmeden hemen önce Hollis'e doğru eğilir ve bir şeyler mırıldanır. O kadar sessiz ki, ilk başta hayal ettiğimi düşünüyorum.

"Kesinlikle sikiyor."

Hollis'in çenesi düşüyor.

"Ama bunu benden duymadın," diye omzunun üzerinden seslendi Iris, Koç'a doğru vals yaparak.

Sana söylemiştim, dedi Hunter kendini beğenmiş bir şekilde.

MÜTTEFİK

"Gerçekten harika görünüyorsun." Gelinin yanına yanaşıp koluna dokunuyorum.

Sabrina bana baktı, gülümsemesi hüzünlüydü. "Teşekkürler. Sanki herkes bana bakıyormuş gibi hissediyorum."

"Onlar." sırtıtırım. "Size haber vermekten nefret ediyorum ama o elbiseyi giymeseniz bile size bakıyor olacaktı. sen ateşlisin."

Bakışlarım, Dean'in bir düzine eski takım arkadaşıyla bir araya geldiği odaya doğru kayıyor. Daha önce beni gelinlikle gördüğüne dair yaptığı yorumlar hala canımı sıkıyor. Bunun şu anda istediğim bir şey olmadığını biliyor. Ya da en azından bilmesi *gerekir*. Geçen yıl tartıştığımızda, evliliğin ve bebeklerin gündemimde olmadığını fazlasıyla netleştirmiştik. Ama Dean dürtüseldir. O, Sabrina ve Tucker'ı evlilik mutluluğunun tadını çıkarırken görebilecek ve kendiliğinden bana evlenme teklif etmeye karar verebilecek türden bir adam.

"Orada ne hakkında fısıldaştıklarını sanıyorsun?" Erkek grubuna doğru başımla onayladım. Konuşmaları yoğun görünüyor.

"Hokey, muhtemelen." Onları incelemek için bir saniye ayırıyor, sonra başını sallıyor. "Hayır, seks hakkında konuşuyorlar."

"Ha! Nasıl söyleyebilirsin?"

"Fitzy'nin yüzü. Solup gitmek ve oracıkta ölmek istiyor gibi görünüyor."

Bakışlarını takip edip tekrar gülüyorum. Evet, Fitz gizli tutmayı tercih ettiği konular hakkında konuşmaya zorlandığında o acılı bakışa sahip oluyor. Genelde onu içeri çeken Hollis olur. Bakışlarımı başka yöne çevirdim. Evet, Mike Hollis konuşmanın çoğunu yapıyor gibi görünüyor ki bu asla iyi değil. Dürüst olmak gerekirse, karısının bu gece gelemeyeceği için biraz hayal kırıklığına uğradım. Mike Hollis'le evlenen kadınla tanışmayı çok isterdim. Ya bir azizin sabrına sahip, ya da onun gibi guguk muzları. Summer onunla yaşardı ve ikinci olduğunu iddia ediyor.

"Hannah'ı gördün mü?" diye sordum, kalabalık balo salonunu arayarak. Bu gece en iyi arkadaşımı bulmak zor oldu. Ve ben Boston'a geldiğimden beri tamamen kendinde değil. Daha önce makyajını yaparken dikkati o kadar dağılmıştı ki bir noktada bu gece nereye gittiğimizi unuttu.

Sabrina, "Sanırım tuvalete doğru gittiğini gördüm," diyor.

"Peki. Onu takip edeceğim ve onu dans pistine çıkarmaya çalışacağım. Hemen dönecek." Hannah'ya da bir şeyler söylemesini sağlayabileceğimi

umuyorum. Grubun ona izin vermekten mutlu olacağına eminim ve Tucker'ın buna bayılacağını biliyorum.

Balo salonunun dışında, sessizliği memnuniyetle karşılıyorum. Resepsiyondaki sürekli gürültü ve vızıltı seslerinden hoş bir rahatlama. Elbisemin eteğini düzeltirken, geniş lobi alanında bir sütuna karşı duran Logan ve Grace'i bir anlığına yakaladım. Dedikodu köşe yazarlarının dediği gibi canoodling. Beni henüz fark etmediler ve sesleri bana doğru geldiğinde merhaba demek üzereyim. Duyduklarım beni durduruyor.

"Bir an önce buradan çıkalım mı Bayan Logan?"

Um.

Ne?

"Bunu söylemekten asla bıkmayacaksın, değil mi?" Grace gülüyor.

"Hiçbir zaman." Dudaklarına bir öpücük kondurur. "Bayan. Logan."

Evet. İlk defa hayal etmemiştim.

Bir roket gibi ileriye doğru ateş ediyorum. "Üzgünüm – ama...NE?" Şok sesim mağara gibi lobide yankılandı.

Ben onlara doğru yürürken suçluluk duygusuyla parçalanıyorlar. O kadar hızlı hareket ediyorum ki neredeyse stiletolarıma takılıp düşüyorum. çalışamıyorum. Ya da doğru düşünün. Çıkarımlar yatıştırken ağzım açılıp kapanmaya devam ediyor.

"Neden sana böyle sesleniyor?" Grace'e soruyorum. "Aman Tanrım. Siz çocuklar..."

Bitirmeden önce beni kesiyor. "Gel! Gidip burnumuzu pudralayalım!" Sonra kolumdan tuttu ve beni resmen sürükledi.

Omzumun üzerinden baktığımda Logan'ın mahcup bir şekilde sırtıttığını gördüm. Bana omuz silkiyor, sonra göz kırpmıyor. Tüm ihtiyacım olan bu. Vay be. Kutsal *bok* .

"Siz *evlendiniz* mi?" Banyoya girdiğimizde bağırdım. Neyse ki, boş.

Hayır, dedi Grace.

Gözlerimi ona kısıyorum.

Evet, dedi Grace.

"Aman Tanrım. Nasıl? Ne zaman?"

Açık kahverengi gözleri benden başka her yere odaklandı. Süslü lavabolardan birinin yanındaki keten havlu yığına hayranmış gibi yapıyor.

"Ne zaman?" Tekrarlıyorum.

"Yeni Yıl bitti" diye itiraf ediyor.

"Ne!" ıgık atıyorum. "Dört ay önce evlendin ve kimseye söylemedin mi?" Sonra aklıma korkunç bir şey geliyor. "Bir dakika, diğerk herkes biliyor ve bunu benden ve Dean'den bir sır olarak mı saklıyorlar?"

Grace beni hemen rahatlatıyor. "Bizden başka kimse bilmiyor. Mezuniyetten önce babama vermek istemedik. Okula tamamen konsantre olmadığımı düşünse çıldırırdı."

Şaşkınlıkla, Grace'in komşu kızının yüz hatlarına ve tereddütlü gülümsemesine göz gezdirdim. Logan için mükemmel bir eş, evet, ama ondan iki yaş küçük. Ve evliler mi?

"Yani siz ikiniz... kaçtınız?" tamamen şaşkınım.

"Bir çeşit? Biz planlamadık. Henüz oldu."

"Az önce oldu," diye tekrarladım. "Nasıl böyle bir şey 'bir anda olur'?"

"Demek istediğim, daha önce evliliğit tartışmıştık ve ikimizin de gerçekten bir düğün istemediğini fark ettik. Ailesi aynı odada bile olamıyor, bu yüzden Logan seçim yapmak zorunda kaldığı bir pozisyonda olmak istemedi. Ve tatillerde, Vermont'ta bir papaza ait olan bu pansiyonda kaldık. Ve sadece düğünleri yönetmekle kalmıyor, aynı zamanda bize son dakika evlilik cüzdanı almayı başardı çünkü kasaba katibi sürüsünün bir parçası ve bu şans gibiydi. Bu kelime mi? Bu kelimeden nefret ediyorum." O kadar çok kızarıyor ki, burnundaki çiller bile daha kırmızı görünüyor. "Her neyse, sıfır pişmanlığım var. O da değil. Biz sonsuza kadar."

Duygu boğazımı tıkar ve gözlerimi acıtır. Ben her zaman özlü bir romantik oldum. "Bu şimdiye kadar duyduğum en romantik şey," diye feryat ediyorum.

"Hiçbir şey söylemeyeceğine söz vermelisin, Allie. Mezun olana kadar kimseye söylemeye hazır değiliz."

"Söz veriyorum," diyorum, gözyaşlarımı nazikçe silmek için işaret parmaklarımin pedlerini kullanarak. "Aramızda kalacak..."

Banyoda aniden yüksek bir öğürme sesi yankılanır.

" – ve orada kim kusuyorsa," diye bitirdim.

Grace solgun. Sıradaki son bölmeye panikle bakıyor. Beni buraya sürüklediğinde o kadar küsmüşüm ki, o kapalı kapıyı fark etmemiştim bile. Yalnız olduğumuzu varsaydım.

"Orada her şey yolunda mı?" Tezgaha sesleniyorum.

Uzun bir duraklama var, ardından, "Evet, her şey yolunda. Bana bir saniye ver."

Bu Hannah.

Bir dakika sonra göründü, Dean'in ona bir düğünde siyah giyip giymediğini söylemesinden sonra bugün onun için seçtiğim yeşil kın elbisesiyle hâlâ giyinik haldeydi, gelin ve damadı sonsuz bir ızdıraba mahkûm ediyordu. Bunun bir şey olduğunu sanmıyorum ama Hannah'yı hayatına biraz renk katmaya ikna etmeyi başardı. Elbise, lavaboların ve aynaların duvarına yaklaşırken yorgunluktan dolmuş gözleri ile aynı yeşil tonda.

"Ne kadar duydun?" Grace iç çekiyor.

Hannah alaycı bir gülümseme sunuyor. "Hepsini."

Kapattığı ellerini otomatik musluğun altına yerleştiriyor ve suyla dolduruyor. Gözleri tekrar aynada bizimkileri bulmadan önce ağzını çalkalamaya devam ediyor.

"İyi misin?" üzülüyorum.

Yavaşça başını sallıyor. "Hayır diye düşünmeye başlıyorum."

Midemde bir düğüm oluşuyor. "Sorun nedir?"

"Bir... um...hamilelik testine ihtiyacım olabilir."

Sessizlik çöküyor üzerimize. Yüksek sesli nefesim havada yankılanmadan önce yaklaşık bir saniye sürüyor.

Grace dudaklarını büzdü. "Bunun *Friends*'in bir bölümü olduğundan oldukça eminim . Tekrarlarını izliyorum."

Beynimin mantıklı kısmı hamile olsa bile henüz ortaya çıkmayacağını bilse de bakışlarım anında Hannah'nın midesine kaydı.

Hannah gözlerimin nereye gittiğini yakaladı ve sert bir bakışla beni düzeltti. "Dean'e bir şey söyleme." Grace'e döner. "Ya da Logan. Lütfen. Garrett'a anında söylerler ve ben daha test bile yaptırmadım. Tek bildiğim, bu yanlış bir alarm."

"Ne kadar geç kaldın?" diye soruyor.

Hannah dudağını ısırır.

"Ne kadar geç?" basıyorum.

"Üç hafta."

tekrar iç çekiyorum.

"Cidden, ben bir sınava girene kadar Garrett'ın hiçbir şey bilmesini istemiyorum," dedi Hannah kararlı bir şekilde. "İkinizin de tek kelime etmesine izin yok."

"İkinizin de benim şeyim hakkında tek kelime etmesine izin verilmiyor." Grace'in ifadesi de aynı derecede sertti.

"Ama..." diye mırıldandım.

Hannah, "İkinci bir emre kadar tek kelime etme," diye emretti, Grace de onaylayarak başını salladı.

Orada öylece durup ikisine baktım.

Bu düğün resepsiyonu BÜYÜK HABERLER ile dolu ve bir sonraki emre kadar bundan kimseye bahsetmeme izin yok mu? Dean bile değil mi?

Bu benim en kötü kabusum.

DEKAN

"Tatlı çocuk. Burada ne yapıyorsun?"

"Yolda olduğumu söylemek için sana mesaj attım." Gözlerimi devirerek, Allie'nin büyüdüğü Brooklyn kumtaşının ön kapısından içeri girdim.

"Evet ve nedenini sordum. Böyle. Burada ne yapıyorsun?"

Joe Hayes, içeri girmemi izlerken bastonuna yaslanıyor. Yüzünde sadece hafif bir düşmanlık var ki bu normalden daha iyi. Allie'nin babası ve ben tanıştığımız anda anlaşılmadık ama yıllar geçtikçe ondan büyüdüğümü düşünmek hoşuma gidiyor. Bir keresinde bu düşüncemi dile getirmeme rağmen, Joe başını salladı ve "Mantar gibi" dedi. O gerçek bir zevk.

Sana biraz yiyecek getirdim, dedim ayakkabılarımı tekmeleyerek.

"Niye ya?"

"Tanrım, Tucker'ın üç yaşındaki çocuğu gibisin. Çünkü yiyeceğe ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Kaşlarımı çatarak ona döndüm. "Birisi size yiyecek getirdiğinde doğru yanıtı bilmek ister misiniz? *Teşekkürler, güzel çocuk, jestinizi takdir ediyorum. Kızımın hayatında olduğun için nasıl bu kadar şanslı oldum ?*"

"Dekan. Bir saçmalığa saçmalamayın. sen iyi bir çocuksun Ama sen sebepsiz yere bakkal bırakan bir adam değilsin. Bu da gizli bir amacın olduğu anlamına geliyor." Tuttuğum iki kese kağıdına bakıyor. "Orada konserve sığır eti var mı?"

"Kurs." Sokağın aşağısındaki şarküteriden ne sevdiğini bilecek kadar burada bulundum. "Haydi, art niyetimi ortaya çıkarırken ikimize de sandviç hazırlayacağım."

Kıkırdayarak, bastonuna çok fazla güvenerek arkamdan mutfağa gitti. Neredeyse gidip tekerlekli sandalyesinin tozunu almamızı önereceğim ama son anda kendimi durduracağım çünkü bu onu daha da kötü bir ruh haline sokacak. Allie'nin babası o sandalyeyi kullanmayı reddediyor. Onu suçladığımdan emin değilim - formda, fiziksel bir erkekten dejeneratif bozukluğu olan zayıf bir adama geçmek harika bir duygu olamaz. Ne yazık ki, MS'in bir tedavisi yok ve Joe'nun sonunda durumunun daha da kötüleşeceği gerçeğini kabul etmesi gerekiyor. Cehennem, zaten var. Topallaması ilk tanıştığımız zamandan çok daha belirgin. Ama o gururlu bir adam. Kızı gibi inatçı. Tekerlekli sandalyeyi insanca mümkün olduğu kadar uzun süre kullanmaya devam edeceğini biliyorum.

Joe kendini yavaşça bir sandalyeye bırakırken, tezgahta iki sandviç hazırlıyorum, sonra buzdolabından iki bira alıyorum.

"Öğlen oldu," diye işaret ediyor.

"Sıvı cesarete ihtiyacım var."

Aynen böyle, ifadesi normalden daha fazla acı çekiyor. "Ah adamım, hayır. bu mu? Gün bugün?"

kaşlarımı çattım. "Hangi gün?"

Bir eliyle gözlerini ovuyor, diğeriyle siyah sakalını. "Benden rızamı isteyeceksin. Vay canına. Bitir ve sor o zaman. İşkenceyi uzatıp ikimizi de rahatsız etmeye gerçekten ihtiyacın var mı? Su tahtası olmayı tercih ederim. Allah kahretsin. Evet diyeceğimi ikimiz de biliyoruz, tamam mı? O yüzden şimdiden yap."

Bir saniye ona bakakaldım. Sonra bir kahkaha dalgası yayılır. "Saygılarımla efendim? Sen en kötüsüsün. Bütün bir konuşma hazırlamıştım."

Ama sanırım onu tekrar etmek zorunda olmadığım için mutluyum. Duygularını paylaşmayı gerçek bir işkenceye denk tutan bir adama kalbini dökmekten daha aşağılayıcı bir şey düşünemiyorum.

Masanın karşısına oturmadan önce önüne bir tabak koydum. Ben homurdanırken, tüm rüzgar yelkenlerimden çıktı, "Yani senin rızanı mı aldım?"

Sandviçinden bir ısırık alır, yavaşça çiğner. "Yüzük yanınızda mı?"

"Evet. Görmek ister misin?"

"Çıkar onu evlat."

Mavi kadife kutuyu almak için cebime uzanıyorum. Kapağı açtığımda, kara kaşları iki helyum balonu gibi havaya kalktı.

"Daha büyük bir şey bulamadınız mı?" alaycı bir şekilde soruyor.

"Sence bundan hoşlanmayacak mı?" Bir an umutsuzluğa kapılıyorum.

"Ah, buna bayılacak. AJ'i tanıyorsun. Mücevher söz konusu olduğunda, ne kadar büyük ve parlak olursa o kadar iyi."

"Bu benim düşünce sürecimdi," dedim sırtarak. Yüzük kutusunu kapatıp cebime geri koydum. "Ciddiyim, ondan benimle evlenmesini istesem gerçekten iyi misin? İlk tanıştığımızda tam olarak benim en büyük hayranım değildin."

"Eh, iyisin." Dudakları seğiriyor. "Gençsiniz ama."

"Allie'nin annesiyle ne zaman nişanlandın?" merakla soruyorum.

"Yirmi bir," diye itiraf ediyor. "Yirmi iki yaşında evlendi."

Başımı der gibi salladım, *gördün mü ?* "Bizden çok daha genç."

"Evet, ama şimdi zamanlar farklı," dedi huysuzca. "AJ'nin bir kariyeri ve hedefleri var. Ve kadınlar bu günlerde daha sonra bebek sahibi oluyorlar. Artık acelesi yok." Joe omuz silkiyor. "Ama ikinizin de istediği bir şeyse, o zaman yolunuza çıkmayacağım. AJ seni seviyor. senden biraz hoşlanıyorum Benim için yeterince iyi."

Bir kahkaha patlatıyorum. Bu, Joe Hayes'ten alabileceğim bir onay kadar.

Bira şişelerini şingırdatıyoruz ve sonra sandviçlerimizi yerken hokey

konuşuyoruz.

BİR SONRAKİ DURAĞIM MANHATTAN. Allie ve ben Yukarı Doğu Yakası'nda yaşıyoruz, ama annemin ofisi batı ucunda, neredeyse bir saat sonra taksi beni buraya bırakıyor.

Resepsiyonist beni ofisine gösterdiğinde annem mutlu bir şekilde gülümsüyor. "Tatlım! Bu hoş bir sürpriz!"

Peluş deri sandalyesinden kalktı ve gelip bana sıcacık bir sarılmak için masanın etrafında döndü. Arkasına sarılıp yanağına bir öpücük konduruyorum. Annem ve ben yakınız. Ben ve babam için aynen. Gerçeği söylemek gerekirse, ailem harika. İkisi de yüksek profilli avukatlar, yani evet, kardeşlerim ve benim bu yüzden büyüyen dadılarımız vardı. Ama aynı zamanda ailece bolca vakit geçirdik. Annem ve babam onlara ihtiyacımız olduğunda her zaman yanımızda oldular ve vahşi çocuklar gibi kaçmamıza kesinlikle izin vermediler. Belki Summer, bir dereceye kadar. O kız, milleti küçük parmağına dolamış.

Anneme masasının köşesine otururken, "Senden büyük bir iyilik isteyeceğim," diyorum. "Bu gece çatı katını ödünç alabilir miyim?"

Tüm çocukluğum boyunca zamanımızı Greenwich'teki evimiz ile Heyward Plaza Otel'deki çatı katımız arasında bölüştürürdük. Ailemin anne tarafı Heywards, onları milyarlarca dolar yapan bir emlak imparatorluğu kurdu ve Heyward Plaza onun en değerli mücevherlerinden biri. Gerçi St. Barth'daki villamız da dalga geçilecek bir şey değil.

Annem gözlerini kısıarak, "Yine genç olduğunu hissediyorum," diyor. Benimki ve Summer'inkiyle aynı deniz yeşili tonu. Kardeşim Nick, babamın kahverengi olanlarını miras alan tek çocuk. "Bir fıçı planlamıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Bunun gibi değil."

"O zaman durum ne?"

Sırıtmama engel olamayarak elimi pantolonumun cebine soktum. Tek kelime etmeden kiraz lekeli masasına koyduğum yüzük kutusuyla çıkıyor.

Annem hemen anlar. Bir sevinç çılgılığı atıyor ve aniden bana yeniden sarılıyor.

"Aman Tanrım! Ne zaman yapacaksın? Bu akşam?" Mutlulukla ellerini çırpıyor. Ailem Allie'ye bayılıyor, bu yüzden onun coşkulu tepkisine şaşırmadım.

"Umuyordum. Bunu haftanın ortasında yapmanın garip olduğunu biliyorum ama Cumartesi Allie'nin gösteri için son partisi ve ardından Pazar günü kızlarım Albany'de bir turnuva var, bu yüzden şehir dışındayım. Pazar gecesine kadar beklemek istemedim, bu yüzden." omuz silkiyorum. "Bu gecenin gece olduğunu düşündüm. Bu hafta çatı katında olduğunu biliyorum, ama merak ediyordum da birkaç saatliğine dışarı çıkabilir misin..."

"Daha fazla konuşma. Bu gece Greenwich'e geri döneceğim."

"Şehri terk etmek zorunda değilsin," diye itiraz ettim.

"Zaten Cuma günü eve gidiyordum. Birkaç gün erken olması önemli değil." Ellerini tekrar çırpıyor. "Ah, baban çok mutlu olacak!"

"Hayır. Ben yapana kadar ona söylemene izin yok."

Annemin çenesi düşüyor. "Gerçekten ondan böyle bir sır saklamamı mı bekliyorsun?"

"Başka seçeneğin yok. Babam Summer'a her şeyi anlatır ve Summer onun hayatını kurtarmak için çenesini kapalı tutamaz."

Bir vuruştan sonra, Anne teslim olur. "Haklısın. Kız kardeşin berbat." bir kahkaha patlatıyorum.

"İyi. Babama söylemeyeceğim." Bana ışınlanıyor. "Bebeğimin nişanlı olduğunu söyleyen bir telefon gelene kadar dudaklarım mühürlü kalacak." iç çekiyorum. "Anne. Kendini utandırıyorsun."

Bu onu sadece güldürür.

MÜTTEFİK

Dean en sevdiği Tom Ford takımını giyiyor ve bu bir problem.

İçinde iyi görünmediğinden değil. Kesinlikle öyle. Dean, var olan en seksi erkek ve bunu onun kız arkadaşı olarak söylemiyorum. Objektif olarak, daha iyi görünen bir erkeğin var olduğunu düşünmüyorum. Ve her şeyde iyi görünüyor. Yüzme mayoları, eşofmanları, khakis - o bir yürüyüş kataloğu modeli. Ama bu adam tasarımcı takım elbiselerini giydiğinde tehlikeli oluyor.

Olduğu gibi, geniş omuzlarına uzanan yün ve ipek karışımı ceketini görünce libidomu kontrol etmekte zorlanıyorum. Boğazının güçlü sütununu ortaya çıkarmak için üstten düğmeli gevrek beyaz gömleği.

Ama özel gün takımını giymiş olması ve çatı katında romantik bir akşam yemeği ayarlamış olması bana her şeyi berbat ettiğimi söylüyor. Büyük zaman.

Hangi fırsatı kaçıyorum, lanet olsun?

Doğum günüm değil. Yıldönümümüz olduğunu da sanmıyorum, ancak bu tarihi belirlemek daha zor çünkü birkaç seçeneğimiz var. İlk ilişkimizin yıl dönümü var ki saymıyorum çünkü ikimiz de sarhoştuk. Tabii, ne yaptığımızı bilemeyecek kadar sarhoş değilim ama özel bir günde alkolü lekeleyemem.

Şahsen, yıldönümümüzü sarhoş gecedan birkaç hafta sonra gerçekleşen ilk ayık seks yaptığımız zaman olarak görüyorum. Her iki durumda da, bu tarihlerin hiçbirisi ilkbaharda değildi.

Belki bir keresinde Dean'den ayrıldıktan sonra tekrar bir araya gelmemizin yıl dönümünü kutluyoruzdur? Ah. Ama eminim Nisan ayındaydı. Bugün 5 Mayıs.

Beklemek. Cinco de Mayo belki? Bunu şimdi mi kutluyoruz?

Kendimi dünyanın en kötü kız arkadaşı gibi hissediyorum.

"Konuşacak mısın?" Dean neşeyle sorar.

İşte o zaman, neden akşam yemeği yediğimizi anlamaya çalışırken, düşüncelerimde kaybolmuş neredeyse dört sessiz dakika geçirdiğimi fark ettim. Ben bir pisliğim.

"Üzgünüm." Sonra, ona karşı her zaman dürüst olduğum için ellerimi masa örtüsüne kenetleyip, "Sıçtım," diyorum.

Yeşil gözlerinde eğlence titriyor. "Tamam... Nasıl yani?"

"Neden burada olduğumuzu bilmiyorum!" ağlıyorum.

O kıkırdar. "Dünyadaki gibi mi? Evren? Bu varoluşsal bir şey mi, Allie-Cat?"

"Hayır, yani burada çatı katında. Aradın ve seninle burada buluşmamızı söyledin ve bana bunun özel bir durum olduğunu ve giyinmem gerektiğini söyledin. Ve şimdi bu elbiseyi giyiyorum ve bu masada oturuyoruz ve nedenini bilmiyorum. Cinco de Mayo için mi?"

"Cinco de Mayo?" Alnı kırışıyor. "Yani hayır, ama istersen bunu kutlamaya başlayabiliriz."

Acı bir nefes veriyorum. "Yıldönümümüzü kaçırdım mı?"

"Numara. Yani Ekim'de."

"Teşekkür ederim! Yani gerçek seks yaptığımız ilk andan itibaren de saydın mı?"

"Evet." Gülmeye başlar. "Gerçek seks." Sonra sırtıyor. "Bu yemeğin tadını çıkarabilir miyiz lütfen? Yıldönümü değil. Sadece chillax. Bak, en sevdiğin ekmeği aldım."

En sevdiğim her şeyi aldı. Bu masada müstehcen miktarda makarna var. Fettuccini alfredo üzerinde ızgara kabak ve mantar. Gül sosunda pişmiş ziti. Mozzarellalı domates sosunda pişmiş penne ve ıspanaklı tavuk. Önce ne denemek istediğime karar vermeye çalışırken ağzım sulandı. Normalde çekimler sırasında karbonhidrat yüklememe izin vermezdim ama sette son haftamız ve artık kilomu izlememe gerek yok.

Saatler önce stüdyodan eve geldiğimden beri yemek yemedim çünkü Dean iştahım olduğundan emin olmamı söyledi. Bu yüzden, tabağıma makarna yığıyorum. Dean davayı takip etmiyor. Bunun yerine, sonunda rahatsızlığım değişene kadar yemek yememi izliyor.

"Orada oturup yemek yememi mi izleyeceksin? Bu tuhaf."

"Bunda tuhaf olan ne?"

"*Garip* ! Çatalını al ve bir şeyler ye."

Bunu yaparken gözlerini devirse de itaat ediyor. Bir parça ekmeği yutarken boğazı düğümleniyor. Dairemizin köşesindeki en sevdiğimiz fırından. Sanırım sarımsak ve yağ fıçısında pişiriyorlar ama umurumda değil.

Bir ağız dolusu ekmeğin arasından, "Çok güzel," diye mırıldandım.

Dean yine beni izliyor, bu sefer kapüşonlu gözlerle.

"Bana neden öyle bakıyorsun?" Ama nedenini tam olarak biliyorum. Çünkü ağzım dolu ve tamamen ona oral seks yaptığımı hayal ediyor.

"Bana oral seks yaptığımı hayal ediyorum" diyor.

Kahkahalardan neredeyse makarnamla boğulacaktım. "Tanrım, asla değişme bebeğim."

"Bunu planlamıyorum." Duraklıyor. "Aslında, şunu çiz. Tüm değişiklikler kötü değil, değil mi?"

"Sanırım hayır." Sanırım *The Delaneys'in bittiği gerçeğinden bahsediyor* ve benim yeni bir şey bulmam gerekecek. "Yine de beni iş konusunda daha iyi hissettirmeye çalışmana gerek yok. Ira'ya bana olabildiğince çok senaryo ve tedavi göndermesini söyledim. Eminim etli yeni bir rol gelecek."

"Ah. Evet. Elbette. Ama sadece kariyer değişikliklerinden bahsetmiyordum. Diğer değişiklikleri de kastettim."

Bununla nereye gidiyor?

Suyundan küçük bir yudum aldı, sonra muhtemelen babamın evindeki mobilyaların yarısından fazlasına mal olan keten bir peçeteyle ağzını sildi. Bu milyonlarca dolarlık çatı katına geldiğimde her zaman çok gerçeküstü geliyor. Ve beni Greenwich'teki Di Laurentis malikanesiyle tanıştırmayın, arazisinde gerçek anlamda bir buz pateni pisti ve birden fazla havuzu var.

Dean'in yüzünü incelerken temkinliliğim omurgamdan yukarı tırmanıyor. Yine garip davranıyor. Koca ellerinden biri masadan kalkıyor ve sanki cebine kaydıracakmış gibi karnının üstüne dayayacak ve...

Vay be.

Oh hayır.

Aslında gitmeyecek...

Elini cebine attığında anladım ki, evet öyle.

Aniden hepsi beynimde tıklıyor. En sevdiğimiz yerlerden en sevdiğim yemeklerden oluşan süslü bir akşam yemeği. Abiye kıyafetlerimiz. Bu çatı katı. Dean'in annesinin şehirde olduğu gerçeğini biliyorum, bu da evi bizim için boşaltmak için onu Connecticut'a geri göndermiş olması gerektiği anlamına geliyor.

Dean'in eli cebinden çıkmak üzereyken onu sert bir "Yapma" ile dururdum.

O donuyor. "Ne?"

"Bu bir teklif mi?" İstiyorum.

İhtiyacım olan tek onay, gözlerindeki koyun gibi parıltı.

"Dekan." Bu bir uyarı.

"Ne?"

"Bunu neden yapıyorsun? Ve bütün gecelerin bu gecesi?"

Kafa karışıklığı yüzünü kaplar. "Niye ya? Cinco de Mayo olduğu için mi? Kahretsin, bu kadar umursadığını fark etmemiştim..."

"Bu umurumda değil! Bu konu hakkında bir sürü konuşma yapmış olmamız umurumda. Bunu *konusmuştuk* , Dean. Evlilik ve çocuklar konusunda anlaşmıştık ve tüm bunlar gelecekte tartışacağımız şeylerdi."

"Gelecek bu," diye işaret ediyor. "Dört yıldır beraberiz."

Hayal kırıklığı boğazıma yapışıyor ve konuşmayı zorlaştırıyor. Bununla birlikte muhtemelen hissetmemem gerektiğini bildiğim bir tahriş yanığı geliyor, ama...cidden mi? Bütün bu tartışmalar sırasında söylediğim tek kelimeyi dinlememiş miydi? Ona hazır olmadığımı söyledim. Tucker ve Sabrina evlenmeden hemen önce bunu tekrar etmişim çünkü böyle bir şeyin olacağından, düğün ateşinin bütün erkekleri etkileyeceğinden şüpheleniyordum. Dördü gülünç derecede yakınlar ve diğerinin yaptığı her şeyi kopyalamaya meyillidirler. Mesela, Garrett üniversitede ciddi bir ilişkiye giriyor ve bir sonraki şey, Logan'ın Grace'e olan aşkını radyoda ilan etmesi ve Tucker'ın Sabrina'yı hamile bırakması gibi. Yani evet, duygularımı Dean'e açıkça ifade ettiğimden emin oldum.

Ve beni dinlememesi ya da isteklerimi tamamen göz ardı etmeye karar vermesi beni rahatsız ediyor.

Sinirli görünüyorsun, dedi temkinli bir şekilde.

"Üzgün değilim." Rahatsızlığımı bastırıyorum. "Bu adımı atmaya hazır olmadığımı açıkça belirttiğimde neden tüm bunları planladığımı anlamıyorum."

"Bebekler için hazır olmadığını kastettiğini düşündüm. Düğün." Bir elini saçlarının arasından geçirir. "Bir nişanla ilgili büyük meselenin ne olduğunu anlamıyorum."

"Çünkü benim için her şey birbirine bağlı. Nişan evliliğe atılan bir adımdır ve evlilik de bebeğe doğru atılan bir adımdır ve şu anda bunların hiçbirini istemiyorum."

"Yani bana cebimdeki bu kutuyu çıkarırsam ve benimle evlenmeni istersem, hayır mı diyeceğini söylüyorsun?" Sesi de ifadesi kadar düz.

Göğsümde garip bir sıkışma var, kalbimin sıkışmasına neden oluyor. Böyle bir soruya cevap vereceğimi hiç tahmin etmemiştim. Teklif ettiğinde, ikimiz de hazır olduğumuz için olacağını düşündüm. Ve ikimizin de hazır olduğunu *bilirdi* çünkü ben her zaman, ona duygusal olarak nerede olduğumu söylerim. Belli ki görmezden gelmeyi seçmişti.

"Belki..." derdim. kekeliyorum. "Bilmiyorum Derin."

Belki diyebilir misin?" Sesi bıçak gibi. Gözler karanlık ve parlıyor. "Bunu söylediğine inanamıyorum."

Çenem sertleşiyor. "Nişanlanmaya hazır olmadığımı söylediğimde dinlemediğine inanamıyorum."

Derin bir nefes alır. Bir an bana bakıyor. Gözlerindeki acıyı görüyorum ve onu incittiğimi biliyorum. Ama çabucak maskeliyor, hâlâ dolu olan şarap kadehini alıp yarısını bir yudumda içerken ifadesi kepenklerini kapatıyor.

Hâlâ bardağı tutuyor, tekrar bakışlarımla buluşuyor. "Beni seviyor musun?"

İnanamayarak ona bakıyorum. "Yaparım bilirsin."

"Gelecekte kendini benimle görüyor musun?"

"Yaparım bilirsin."

"Ama benimle evlenmek istemiyorsun."

Hayal kırıklığım tüm gücüyle geri dönüyor. "Seninle evlenmek istediğimi biliyorsun. Sadece şimdi değil."

"Şimdi ya da bir yıl sonra ne fark eder?" meydan okuyor.

"Cidden tekrar açıklamam gerekiyor mu? Kelimenin tam anlamıyla sana bu konuda ne hissettiğimi söyledim. Sen sadece dinlememeyi seçiyorsun!" Sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Daha önce ne zaman konuşsak, beklemekte sorun olmadığını söylemiştin."

"Pekala, belki de benim için sorun yok. Belki evlenmek istiyorum. Yakın zamanda."

"Ve her zaman ne istediğinle ilgili mi?"

"Hayır, görünüşe göre her zaman ne istediğinle ilgili . "

"Ah, saçmalık." Şimdi sadece bir eşek oluyor. "Sürekli taviz veriyoruz. İlişkimiz her zaman elli elli olmuştur Dean ve bunu sen de biliyorsun."

"Bildiğim şey, bu gece kız arkadaşşıma evlenme teklif etmek istedim ve o bunu duymak istemiyor, o yüzden... siktir et bunu."

Şarap kadehini yere vurur ve sandalyesini geriye iter. Ayağa kalkıp kapıya yönelirken bana bakmıyor bile.

"Dekan!" arkasından bağırırım.

Ama o zaten gösterişli yemek odasından gizlice çıkıyor. Bir an sonra, altımızda Heyward Plaza Hotel'e giden asansörün sesini duydum.

Orada oturup Dean'in boş sandalyesine bakıyorum ve az önce ne olduğunu merak ediyorum.

MÜTTEFİK

Dean benimle konuşmuyor. Teklifin verilmemesinin üzerinden iki gün geçti ve resmen bana sessiz muamelesi yapıyor. Daha da kötüsü, geçtiğimiz birkaç gün iş yerinde sabah erken çekimler yaptık, bu da benim saat beşteki görüşme saatlerim için stüdyoya gitmek için sabah dörtte uyanmak anlamına geliyordu. Dean sekize kadar okula gitmediği için ben ayrıldığımda iki sabah da derin uykudaydım. Ve iki öğleden sonra işten eve geldiğinde benimle konuşmayı reddetti.

Çocuk gibi davranıyor. Mantığımı anlamaya çalışmayacak ya da belki de evliliğe, nişanlara ve tüm o yetişkinlere yönelik şeylere hazır olmadığımı kabul etmeyecek.

Bir türbede kırk sekiz saat yaşadıktan sonra, Trevor o gece bazı rol oyuncularımızla beni bir kulübe davet etmek için mesaj attığında, dikkatimi dağıttığı için minnettarım. Ona burada olduğumu söylüyorum ve Soho'daki kulübe giderken beni alması için onun payını ayarlıyoruz.

Tabii ki, Dean beni yatak odamızda ısıtılı bir elbise giymiş halde bulduğu an, aniden benimle tekrar konuşmaya karar verdiği andır.

"Nereye gidiyorsun?" gömme dolabımızın kapısına yaslanarak mırıldandı.

"Bir kulübe. Trevor, Seraphina ve Malcolm ile. Ve belki Evie. Gelmek ister misin?"

"Numara." Bir çift gümüş topuklu ayakkabının içine süzülürken, taşlı bakışları beni takip ediyor.

"Emin misin?" itiyorum.

"Evet."

Böyle devam ederse saçımı yolacağım. Dişlerimi gıcırdatarak konuyu elli milyarıncı kez açmaya çalışıyorum. "Lütfen bunun hakkında konuşabilir miyiz?"

"Konuşacak bir şey yok." Dean omuz silkip uzaklaşıyor.

"Konuşacak tonla şey var!" Yatak odasından çıkarken peşinden koşuyorum.

Durdu ve omzunun üzerinden bana üstünkörü bir bakış attı. "Ben teklif ettim ve sen hayır dedin," dedi düz bir sesle.

"Hayır, evlenme teklif etmene bile izin vermedim. Sana yapma dedim."

"Bu daha da kötü, Allie!" hırlıyor. "Sanki babana gittim falan filan! Ne kadar salak gibi hissettiğimin farkında mısın?" İki elini saçlarının arasından geçirir.

Çenem düşüyor. Bunu ilk kez duyuyorum. Evlenme teklif etmeye çalıştığı gece “babama gitme” kısmından bahsetmemiştii. "Babamdan hayır duasını mı istedin?"

"Elbette! Bu ilişki konusunda bu kadar ciddiym!" Bana dik dik bakıyor. "Görünüşe göre tek ben varım."

"Ah, bu adil değil. Bu ilişki konusunda ciddi olduğumu biliyorsun. Seni seviyorum. Ben uzun süredir işin içindeyim. Sadece uğraşmak istemiyorum..."

"Anlaştık mı?"

"Bu yanlış çıktı." bir nefes alıyorum. "Bak, başka birinin düğün hafta sonundan yeni döndük ve *bu* kaotik ve stresliydi. Bunu şu anda kendim için istemiyorum. Bir düğün planlamak istemiyorum ya da..."

"Hemen evlenmek zorunda değiliz," diye öfkeyle araya girdi.

"O zaman nişanlanmanın ne anlamı var? Neden sen-" Duruyorum. "Biliyor musun, bu tartışmayı bir daha yapmayacağım."

"İyi. Evlenmek istemiyorsun. Her neyse. Bu gece eğlendim."

Bununla birlikte, duvardaki kancadan gök mavisi bir rüzgarlık aldığı apartmanımızın ön salonuna doğru ilerliyor.

"Nereye gidiyorsun?" arkasından sesleniyorum.

"Dışarı."

"Ah, bu olgun." Yumruklarımı yanlarıma sıkıyorum. "Bir pislik gibi davranıyorsun, biliyorsun."

"Umurumda değil."

Sonra kapıdan çıkıyor.

KULÜPTE, VIP salonunda, flaş ışıklarının ve sağır edici dans müziğinin ortasında, Hannah'ya mesaj atarak grubumun üyelerine ayırdığımdan daha fazla zaman harcıyorum. Ve bunun faydalı bir konuşma olduğunu bile iddia edemem. Düğünden beri Hannah ile yaptığım sohbetlerin hiçbiri çok verimli olmadı.

Testi yapıp yapmadığını her sorduğumda hayır diyor.

Garrett'a söyleyip söylemediğini her sorduğumda, o da hayır diyor.

Ne zaman Dean'le barışıp barışmadığımızı sorsa, hayır diyorum.

Bazı anıtsal sorulara endişe verici miktarda tek heceli cevaplar oldu.

Yine de bu gece, Hannah'nın bana söyleyecek çok şeyi var gibi görünüyor. Ona Dean'in dışarı çıktığını söyledikten sonra, benim tarafımda olmadığını keşfedince irkildim.

HANNAH: *Yani... adamı suçlayabilir misin? Bütün bir teklifi planladı ve sen sadece... bilirsin...*

telefonuma bakıp gülüyorum.

BEN: *Hayır, bilmiyorum.*

HER: *Onu incittin.*

HER: *Ve onu utandırdı.*

HER: *(Ulak'ı vurmayın.)*

ME: *Bu konu hakkında yaptığımız düzinelerce konuşma sırasında beni dinleseydi, kendini bu utançtan kurtarabilirdi. Ona hazır olmadığımı söyledim.*

HER: *Evet, ama bu Dean. Dean'i tanıyorsun. Bay Dürtüsel. O içerideyken, hepsi içeridedir.*

O haklı. Dean benden hoşlandığına karar verdiğinde peşinden koşmaya başladı. Ve son sınıfın sonunda ondan ayrıldıktan sonra, büyüdüğünü ve değiştiğini bana kanıtlamak için her şeyin ötesine geçti. O zamandan beri inanılmaz bir ortak oldu. Onu ruhumun her zerresi ile seviyorum.

Öyleyse neden onunla nişanlanmıyorsun ? bir ses iter.

"Ali! Yeterlik! Telefonunuzu bu büyük kova şampanyaya mı atacağım?" dedi Trevor sabırsızca.

Şaka yapmıyor. Standımızda dört pahalı köpüklü şişeyle dolu gerçek bir kova var. Müstehcen bir miktara mal oldu ama Trevor tedavi etmekte ısrar etti. Para harcamayı sever.

"Cidden, sana ne oluyor?" Seraphina'nın kara gözleri endişeyle üzerimde geziniyor. Dizide ablamı oynuyor, ancak üç sezon boyunca yakın çalışmamıza rağmen, gerçek hayatta asla yakınlaşmadık. Sera çok ciddi ve mizah duygularımız özellikle örtüşmüyor.

Bununla birlikte, tavsiye almak için en iyi kişi olabileceğinin farkındayım. Seraphina ile ilgili olan şey, on altı yaşından beri evli olmasıdır. Evet. On altı. Lise erkek arkadaşıyla evlenmek için ailesinden özel izin alması gerekiyordu ama on beş yıldır birlikteler.

"Erkek arkadaşım la kavg a ediyorum," dedim.

"Hayır! Altın Tanrı mı?" Malcolm nefesini tuttu. En küçük kardeşimiz *The Delaneys*'deki karakteri karanlık ve sinirlidir. Bir eroin bağımlısı, her sahnede kendi yolunu kara kara kara kara düşünen mafya infazcısı oldu. Gerçek hayatta Malcolm bundan daha farklı olamazdı.

"Ne yaptın?" beni suçluyor.

"Neden benim hatam olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü böyle bir adam hata yapmaz."

Bu doğru değil, dedi Trevor. "Her zaman söyledikleri şey nedir? Hata yapmak insana mahsustur."

"O insan değil!" Malcolm, kabinimizin pelüş yarım daire sırasına atlamadan önce karşılık veriyor. Oprah dönemi Tom Cruise'u kanalize etmeye ve bir manyak gibi aşağı yukarı zıplamaya devam ediyor. "O, saf erkeksi güzelliğiyle biz ölümlülerin gözlerini kamaştırmak için yukarıdan gönderilen güzel bir tanrı!"

Demek istediğim, bununla tartışamam. Dean *oldukça* göz kamaştırıcı.

"Ne oldu?" Seraphina yerinden kalktı ve Malcolm'un zıplayan bacaklarından uzaklaşarak yanıma oturdu.

"Tamamen romantik bir teklif ayarlamaya çalıştı ve bunu yapmasına izin vermedim," diye itiraf ediyorum.

Sonra bir inilti yuttum çünkü yüksek sesle söylemek gülünç geliyor.

İfadeleri şüphemi doğruluyor. Malcolm'unkini görmezden geliyorum çünkü Dean'in bana Subway sandviçi alma teklifini geri çevirsem o da aynı derecede korkmuş görünür. Ama Trevor ve Seraphina bana delirmişim gibi bakıyorlar.

"Ona delice aşık değil misin?" Trevor boş boş sorar.

"Evet."

"Öyleyse neden evlenme teklif etmesine izin vermiyorsun?" Sera'yı istiyor.

Bunu Dean'e başarılı bir şekilde açıklayamadıktan sonra, hislerimi rol arkadaşlarıma daha iyi aktarmaya çalışıyorum. "Ben her zaman bir planlayıcı oldum" diyorum onlara. "Ve ben kesinlikle bir ilişki kızıyım. Ama ben ilişkileri...bilmiyorum, bir merdiven hayal et olarak görüyorum. İlişki bir merdivendir ve tüm basamaklar basamaklardır." Sesim biraz huysuz bir hal alıyor. "Önce aşk gelir. Ardından nişan gelir. Sonra evlilik gelir, sonra da aptal bebek arabasındaki aptal bebek.

Trevor kahkahayı patlatıyor. "Çocuklar hakkındaki düşünceleriniz ilham verici."

"Üzgünüm. Dean benimle konuşmadığı için huysuzum. Ama ne demek istediğimi biliyorsun."

Sera'nın cevap veren gülümsemesi nazik. "Eminim. Ama olay şu. Evet, çoğu ilişkide bunlar doğal adımlardır –"

"Benimkinde değil. Ben poliaşığım," diye araya giriyor Trevor. "Adımlarımız vahşi."

Onu görmezden geliyor. "Ama merdivenin ne kadar büyük olduğuna siz karar vereceksiniz. Basamaklar arasında ne kadar boşluk var."

"Basamaklar eşit aralıklı olmasaydı, bu kötü inşa edilmiş bir merdiven olurdu," dedim kaşlarımı çatarak. "Ona düzgün bir şekilde nasıl tırmanabilirsin?"

Aman Tanrım, bu sadece bir benzetme, dedi gülerek. "Tek söylediğim, buna birinci basamak eşittir nişan ve basamak iki eşittir evlilik olarak bakmanıza gerek yok. Belki ilk basamak nişandır, ama sonra biraz tırmanırsınız ve beşinci basamakta evlilik gelir. Taşa konmamış. Ve sırf kendin için bu planı *yaptın diye* ..." Bakışları yumuşarken sesi sert ama yine de şefkatli hale geldi. Merdivendeki tek kişi sen değilsin Allie. Açıkça, basamakları senin gördüğün gibi görmüyor. Aynı merdivendesiniz, aynı yere tırmanıyorsunuz ama Dean'in basamakları farklı pozisyonlarda ve o titriyor. Merdivende kendinizi güvende hissediyorsunuz ama o hissetmiyor. Sizin de aynı basamakta olmanıza ihtiyacı var. "

Yeniden oturan Malcolm, huşu içinde ona bakıyor. "Vay canına. Bu *derin* ."

"Okyanus gibi." Trevor başını salladı.

Aman Tanrım, o haklı mı? Bu, Dean'in her zamanki dürtüsel benliği olmasından daha fazlası mı? Kendiliğinden olduğu ve sadece düğün vagonuna atladığı için teklif ettiğini varsaydım. Ama ya bu Dean'in daha güçlü bir bağlılığa, birlikte ilerlediğimizi bilmeye ihtiyacıyla ilgiliyse?

"Çete!"

Düşüncelerimden sıyrılarak Elijah'ın yaklaşımına baktım. O, bu gece bizimle birlikte olan ve gecenin çoğunu babasının Atlantik kıyılarında yukarı ve aşağı lüks oteller zincirine sahip olmasıyla övünerek geçiren Malcolm'un bir arkadaşı. Tanıştığımızdan tam on beş dakika sonra, Trevor sonunda beni kurtarana kadar Azure Otel Grubu hakkında kulağımı kapadı.

Neyse ki, Elijah uzun süre hareketsiz oturamaz. Adam kokain serileri yapmak için tuvalete fırlayıp duruyor. Ben de sadece tahmin etmiyorum. Kabinden her ayrıldığında göz kırpmıyor ve "Burnumu pudralayacağım. Kelimenin tam anlamıyla!"

"Neden sssso ssscididi?" Elijah, Joker hakkında kötü bir izlenimle söylüyor. "Kulüpteyiz!"

Trevor onu dolduruyor. "Allie'ye ilişki tavsiyesi veriyoruz."

Elijah kendini diğer tarafıma yerleştirmek için adamları itiyor. Kot pantolonlu kalçası benim çıplak kalçama bastırıldığında, bariz bir şekilde Sera'ya yaklaştım. Bütün gece benimle flört etti ve tek bir buraya gel sinyali vermediğimi fark etmiş gibi görünmüyor.

"İşte tavsiyem: kaybedeni bırak ve bu gece benimle eve git." Sıcacık bir gülümseme sergiliyor.

Hayır, ama teklifin için teşekkür ederim, diye kibarca yanıtladım.

"Hadi ama böyle olma." Eli dizime doğru kayıyor.

Malcolm eğilip şaplak atarak bana bir iyilik yapıyor. "Elijah," diye azarladı. "Davranmak!"

"Hiç mi?" Bana başka bir müstehcen gülümseme göndermeden önce geri çekildi, bu, dilini ağzının kenarını dışarı çıkararak içeriyordu.

Ve o zaman bir şeyin farkına varıyorum.

bu adamla aynı merdiveni paylaşıyor olsaydım ?

Ya korkunç bir alternatif evrende, merdiveni birlikte tırmanmak yerine uyuşturucu için satma olasılığı daha yüksek olan tüyler ürpertici bir kokainle çıkan bir Allie Hayes varsa?

Bu arada, bu Allie Hayes erkek arkadaşı planının belirli adımlarını takip etmediği için mi ağlıyor?

Eğer bir teklif, Dean'i ilişki merdivenimizde daha güvende hissettiriyorsa ve bir gün o adamla evleneceğimi zaten biliyorsam, o zaman benim sorunum ne?

Başımın üstünde bir ampul yanıyor ve şu sözcükleri yanıp sönüyor: *Ben tam bir aptalım.*

"Dean'e mesaj atmam gerek." İç çekip telefonuma tekrar uzanıyorum. Bu sefer hiçbir arkadaşım telefonu şampanya kovalarında boğmakla tehdit etmiyor. Sera'nın belli belirsiz gülümsemesi, yaptığım hataları gördüğümü bildiğini söylüyor.

BEN: *Neredesin?*

Sonra, metni görmezden gelebileceğini fark ederek, görmezden gelemeyeceğinden emin olduğum iki kelime ekledim.

BEN: *Endişeliyim.*

DEAN: *Burada her şey yolunda.*

Onu iyi tanıyorum. Bana ne kadar kızmış olursa olsun, Dean endişelenmeme asla izin vermezdi.

BEN: *Burası neresi?*

O: *Newark.*

ben: ?

Kısa bir gecikme var, sanki değerli açıklamasını hak edip etmediğimi tartışıyormuş gibi. Yine de sinirli değilim. Muhteşem, seksi Dean'imi sallanan merdiveninde tek başına hayal ettikçe midemdeki suçluluk duygusu daha da sertleşiyor.

HIM : *G & Logan bu gece NJ Devils'i oynadı. Logan'ın odasında mini bara baskın yapıyoruz.*

BEN: *Ah güzel. Ne oteli?*

HIM: *Prudential Center yakınlarındaki Azure Tower.*

BEN: *Ne zaman evde olacağın hakkında bir fikrin var mı?*

: *Geç değil. Sabah erkenden uçuşları var.*

HIM: *20 soruyla işimiz bitti mi?*

Ah. Ama bunu hak ediyorum.

Mesaj yoluyla önemli bir konuşma başlatmak istemediğim için onu daha sonra evde görene kadar beklemem gerekiyor sanırım. Her neyse, arkadaşlarıyla birlikte ve...

nefesim kesiliyor.

"İlyas!" yarım bağıriyorum.

Yanımdaki kolonyada boğulan küstah adam kabul edilmek için heyecanlı görünüyor. "Ne var güzelim?"

"Azure Grubu'nun ailenize ait olduğunu mu söylediniz? Buna Newark'taki Azure Tower da dahil mi?"

"Lanet olsun öyle."

Aman Tanrım. Huzur.

Kaşlarını sallıyor. "Niye ya? Özel bir tur ister misin?"

tıkaç. "Hayır, ama..." Heyecan omurgamı gıdıklıyor. "Büyük bir iyilik istemem gerekiyor."

DEKAN

"Geri geleceğini sanmıyorum." Sırtarak başımı bitişik odaya açılan kapalı kapiya doğru salladım. Bir saat önce Logan'ın odasında başlamıştık ama mini barı boşalttıktan sonra Garrett'in odasındaydık. *Daha* doğrusu, mini barı boşalttıktan sonra. Benim savunmama göre, orada sadece iki bira ve iki mini şişe viski vardı. Acınası. Bugünlerde Azure Tower'da profesyonel hokey oyuncularına böyle mi davranıyorlar?

Sonra Logan'ın barını doldurmayı unuttuklarını fark ettik çünkü yan kapiya gittiğimizde Garrett's küçük içki şişeleriyle tıklım tıklım doluydu. Logan'ı beklerken kendime bir rom ve kola hazırlıyorum. Son bir gece içkisi için bize katılmadan önce hızlıca duşa atladığını söyledi ama aradan yirmi dakika geçmişti.

Garrett, "Bahse girerim Grace ile telefonda seks yapıyordur," diye tahminde bulunuyor. "Ya da çük resimleri göndermek. Ne zaman uçsak, jet banyosuna gizlice giriyor ve onu göndermek için ıvır zıvırının fotoğraflarını çekiyor, biliyor musun?"

burnumu çekiyorum "Ha, aynı şeyi Wellsy için yapmıyormuşsun gibi."

"Açıkçası. Hanımımı tüm *bunlardan* mahrum bırakmayacağım ..."
Vücudunu aşağı yukarı hareket ettiriyor, ardından Bruins tişörtü ve ekoseli pijamasıyla poz veriyor.

Sosyal çevremde en sevdiğim şey? Hiçbirimiz güven eksikimiz yok.

"Neden bitişik odalarınız var ki?" Logan'ın kapısına baktım. "Bütün dünya zaten birbirinizin sikini emdiğinizizi biliyor. Sadece adam ol ve bir odayı paylaş."

"Gülünç."

"Teşekkürler."

G, "Logan'ın benim korumama ihtiyacı var," diye açıklıyor. "Bir tavşanın tekrar yatağına gizlice girmesinden korkuyor."

"Üzgünüm, ne?"

"Bir süre önce San Jose'de başına geldi." Garrett kıkırdar. "Huysuz budala kendini koridordan odama kadar sürükledi ve beni uyandırdı. Şimdi her zaman yan kapımda olmamı istiyor, bu yüzden benimle yatmak isterse fazla uzağa gitmesine gerek kalmayacak."

"Vay. Diva çok mu?"

"Doğru?"

Masaya yaslanıp içkimi yudumlarken Garrett'in ifadesi ciddileşti. "Peki, ne yapacaksın? Gerçek gibi. Çünkü onun etrafında dans etmeye devam ediyorsun."

Otele vardığımda arkadaşlarıma geçen gece Allie ile olanları anlatmakla vakit kaybetmedim. Sözde beni sevdiğini söyleyen kız arkadaşımın ağzından çıkan acımasız reddedilmeyle ilgili tüm sefil hikaye. Ama elimizden gelen bu kadar.

Garrett, viski bardağındaki buz küplerini dudaklarına götürmeden önce fısıldıyor. "Özetlemek gerekirse, sana defalarca nişanlanmaya hazır olmadığını söyledi."

"Evet," diyorum ihtiyatla.

"Ve sen bu bilgiyi özüksedin ve "ha, o zaman teklif etmeliyim" dedin.

ona gülümsüyorum. "Ah, siktir git. Böyle değildi."

olmadığını anlamaya çalışıyorum çünkü sana hazır olmadığını söylemiş gibi görünüyor ve sen karşılık olarak bir yüzük aldın ve süslü bir akşam yemeği hazırlayıp onu pusuya düşürdün."

"Bu konuda Allie Takımı olduğuna inanamıyorum."

"Değilim. Ben Takım Mantığıyım. Tahmin et ne oldu dostum? Şansımız yaver gitti. Bir şey söyleyen ve başka bir şey ifade eden piliçlerle sonuçlanabilirdik. O büyük iç çekişleri bırakanlar ve sonra neyin var diye sorduğunuzda, onlar bir şey değil -" *Tiz* bir sesi taklit ediyor. "Ama yapmadık. Kız arkadaşlarımız bir şey söylediğinde genellikle oyun oynamadıklarını keşfettim."

"Doğru ve Allie bizi bir gün evli gördüğünü söylerdi," diye mırıldandım.

"Evet. Bir gün."

"Öyleyse şimdi nişanlı olsak da on yıl sonra evlensek ne fark eder?"

"Aynen öyle," diyor, başı meydan okurcasına eğilerek, "ne önemi var? Parmağındaki o yüzüğe neden bu kadar çok ihtiyacın var?"

Bu bana duraklama veriyor. Sanırım haklı olduğu bir nokta var. Nişanlanmamıza gerek yok. Biz zaten birlikte yaşıyoruz. Uzun vadede işin içinde olduğumuzu biliyoruz.

Bu sadece bir yüzük, değil mi?

Elim bardağıma daha sıkı dolandı. Hayır ama. Değil.

Bu bir *sembol* .

Bağlılığımızın bir sembolü. Evet, birlikte yaşıyoruz ve uzun süredir birlikteyiz ve evet, nişanların her zaman bozulduğunu biliyorum, ama...

Tanrım, artık bilmiyorum bile. Ve tüm bu durumun ironisi benden kaçmıyor. Üniversitede yatıp kalkmış, kendini erkek fahişesi ilan eden, takma adı Seks Makinesi Dean olan adamın bir taahhüt taahhüdüne ihtiyacı var, yoksa ukala, ukala kalbi kendini güvende hissetmez mi?

"Gördüğüm kadarıyla bir çıkmazdasın. Onu nişanlanmaya zorlayamazsın."

"Hayır," katılıyorum.

"O zaman ne yapacaksın? Ayrıl ondan mı?"

ona bakakaldım.

"Ne? Bu geçerli bir soru."

"Ondan ayrılmıyorum." Bitkin bir halde masaya koymadan önce içeceğimin neredeyse yarısını yudumladım. "Sanırım tek seçeneğim onun beni sevdiğini kabul etmek ama hazır değil. Ve sonra bu değişene kadar hayatımızı yaşamaya devam edin."

"Vay be. Bu senin için çok olgun."

sırıttım. "Benim anlarım var."

Garrett'in komodinin üzerindeki telefonu titrer. Ekranı kontrol etmek için ona doğru eğildi. "Bu Wellsy. Bir sn. İzin ver de ona mesaj atayım--"

"NE OLSUN!"

Logan'ın kapısının ötesinde bir erkek çığlığı yankılanınca ikimiz de sıçradık. Hemen ardından bir kadın çığlığı gelir.

Çok tanıdık bir çığlık.

Kaşlarımı çatarak kapıya doğru yürüyorum ve yüksek sesle parmak eklemlerimi kapıya vuruyorum. "Logan, o benim kız arkadaşım mıydı?" İstiyorum.

"Dekan?" Allie'nin eşsiz sesi.

"Allie-Kedi mi?" Geri ararım. "İçerideki sen misin?"

"Evet, Logan ile buradayım." Bir duraklama var. "Ve penisi."

Garrett'in kafası telefonundan çıkıyor. Saf zevk yüzünü aydınlatır. "Aman Tanrım. Jersey'nin kıcımızı bize teslim etmesi umrumda bile değil. Bu gece resmen en büyüğü oldu."

Yataktan atlıyor ve yanıma koşuyor. G'nin en sevdiği eğlencelerden biri - pisliğin kendisinden alıntı yapmak - "aptallığımıza seyirci olarak hizmet etmek".

Kapıyı tekrar çalıyorum. "Bu şeyin kilidini aç."

Bir tık sesi duyduğumda, kapıyı açıp Logan'ın odasına daldım, burada Allie ve Logan'ı karşı karşıya buldum. Kızım, kulüp için giydiği pullu

elbiseyi giymiş, kral yatağın bir tarafında duruyor. Yine de sadece bir stiletto. Etrafıma bakındım ve banyonun yanındaki duvarın yanındaki halının üzerindeki diğer topuğu fark ettim.

Yatağın diğer tarafında Logan var. O çıplak.
tek kaşımı kaldırıyorum. "Güzel çük," diyorum ona.
İç çekiyor.

"Kız arkadaşşıma göstermenin bir nedeni var mı?"

"Ona hiçbir şey göstermedim." Nemli saçlarını taramak için iki elini kaldırırken çıplak göğüsleri esniyor. Su damlacıkları boynundan aşağı kayıyor. "Duştan çıktım ve o tam oradaydı, yatağında oturuyordu. Başka bir susamış tavşan olduğunu düşündüm."

"Yani havlunu düşürmeye mi karar verdin?" Allie'nin zorlukları.

"Banyodan çıktığımda düşüşün ortasıındaydım. Senin için soyunuyormuşum gibi davranma." O alay eder. "Dilersin."

Garrett kıkırdar. Yararlı bir hareketle havluyu alır ve güzel paketini aceleyle örten Logan'a fırlatır.

Dikkatim kız arkadaşşıma dönüyor. "Neden Logan'ın odasıındasın?"

"Neden Logan'ın odasında değilsin? " geri ateş ediyor. "Mesajınız Logan'ın odasını söyledi!"

Minibarı boştu, biz de G'lere geçtik. İçeri girdiğinde ve orada kimsenin olmamasının garip olduğunu düşünmedin mi?"

"Ceketini sandalyede gördüm ve banyoda birini duydum. Sen olduğunu sandım." Kollarını savunmacı bir şekilde kavuşturuyor. "Arkadaşının aptal penisiyle çekip gitmesini kesinlikle beklemiyordum."

"Penisim aptal değil," diye karşı çıkıyor Logan. "Buraya nasıl girdin?" Bıkkın bakışları Garrett'a gitti. "Buraya nasıl girip duruyorlar!"

Garrett kahkahalarla titriyor.

Allie, "Kostarım Malcolm bu gece kulübe bir arkadaş getirdi" diyor. "Ve adamın babasının tüm Azure otellerinin sahibi olduğu ortaya çıktı. Sakın onu ispiyonlama ama belboylardan birinden Logan'ın anahtar kartının bir kopyasını bana vermesini istedi." Genişçe gülümsüyor. "Mutfağın arkasındaki servis girişinde buluştuk ve her şeyi gizlice teslim etti. Uyuşturucu ticareti gibiydi."

Gülmek için savaşıırım. Sadece Allie, tamamen yabancı biriyle sahte bir uyuşturucu anlaşmasından hoşlanırdı. Bir gün bir role hazırlanmak için ihtiyaç duyması ihtimaline karşı muhtemelen tüm karşılaşmayı ezberlemiştir.

Müthiş, dedi Logan, sesi alaycılıkla dolu. "Görünüşe göre böyle hissedenden herkes odamın anahtarını isteyebilir ve kimse gözünü kırpmaz. Artık otellerde güvende hissetmeme izin verilmeyeceğine kim karar verdi?"

"Ah, kahretsin hoo," diye alay ediyor Garrett. "Her ay olduğu gibi başıma geliyor."

G.'ye sırtıyorum. "Brag."

Bu küçük buluşma ne kadar eğlenceli olsa da, diye araya girdi Allie, mavi gözleri bana odaklanarak. "Konuşabilir miyiz? Tek başına?"

G, "Benim odamı kullanabilirsiniz," diye teklifte bulunuyor. minnetle bakıyorum. "Teşekkürler."

Bekle, ayakkabımı alayım, dedi Allie, bir topuklu ayakkabıyla odanın öbür ucunda topallayarak.

gözlerimi kısıyorum. "Neden her şey orada?"

Logan, "Çünkü kafama fırlattı," diye homurdandı.

Garrett ötüyor. "Ne kadar iyi bir gece," dedi mutlu bir şekilde.

Bir an sonra, Allie diğer ayakkabısını aldı, sandalyeden rüzgarlığını kapıyorum ve diğer odaya geçiyoruz. Kapıyı arkamızdan kapattım, sonra çekinerek yatağın kenarına otururken önünde durdum.

Kısa bir sessizlikten sonra, "Özür dilerim," diyor.

"Onca yolu Jersey'e bunu söylemek için mi geldin?" alaycı bir şekilde soruyorum.

"Hayır, sadece bu değil."

"Başka ne?"

"Gerçekten üzgünüm."

bir gülümseme gizlerim. O çok tatlı. Parlayan gözleri. O kısa elbisenin içindeki dumanlı vücudu. Dürüst olmak gerekirse, tüm dünyada en sevdiğim kişi.

"Dahası da var," diye ekliyor, zarif ellerini dizlerinin üzerinde kenetleyerek. Bir nefes alır. "Sana ne söyleyeceğimi planlamak için kırk dakikalık bir taksi yolculuğum vardı, ama bütün alıştırma konuşmalarım kulağa çok klişe ve yapmacık geliyordu. Şoförüm için yüksek sesle birkaç şey yaptım ve bana bunu fazla düşündüğümü söyledi."

alnımı buruşturuyorum. "Neyi fazla düşünmek? Özür diledin mi?"

"Numara." Aceleyle nefes veriyor. "Benim teklifim."

Bu sefer gülümsemeyi kesinlikle durduracak bir şey yok. Yüzüme yayılıyor, çenemi seğiriyor. "Teklifiniz," diye tekrarlıyorum.

Allie başını salladı. "Seraphina ile konuşuyordum ve önemli bir şeyi anlamama yardım etti. Hayatım boyunca her şeyi planladım. Adım adım bir şeyler yapmayı seviyorum. Odaklanmamı sağlıyor ve bilmiyorum, sanırım her büyük değişiklikle karşı karşıya kaldığımda bunalmana yardımcı oluyor." Kafasını sallıyor, benden çok kendine. "Ama bu ilişkide yalnız değilim. Sen de buradasın ve benim adımlarım her zaman senin adımlarınla aynı hizada olmayacak. Her zaman her şeyi benim yöntemimle yapamayız."

Yanına gidip yanına çöküyorum. "Hayır, daha önce her şeyin seninle ilgili olduğunu söylediğimde tam bir pisliktim. Haklıydın. Bizde her zaman elli elli oldu."

"Evet, ama bazen olmamalı. Bazen birimizin diğerine yüzde yüzünü vermesi gerekiyor." Elime uzanıyor ve parmaklarını benimkilere doluyor. "Seni seviyorum Dean. Ben yüzde yüz seninim. Ve o düğünü yapana kadar -ki Summer ve annenin devasa, abartılı bir prodüksiyona dönüşeceğini biliyorum- ne zaman yeni biriyle tanışsak, seni tanıştırmak ve diyebilmek istiyorum, işte bu adam olacağım adam. evlen."

Kalbim şimdi biraz daha hızlı atıyor.

"Bir gün seninle evlenmek istiyorum. Ve o güne kadar seninle nişanlanmak istiyorum." Gergin bir şekilde yutkunurken boğazı daraldı. "Böyle. Bu sözü edilen. Dean Sebastian Kendrick Heyward-Di Laurentis, nişanlım olur musun?"

Boğazımı sıkan duygu yoğunluğuyla savaşmak için yanağımın içini ısırmam gerekiyor. Birkaç kez yutkundum, sonra boştaki elimi ağzına götürdüm ve başparmağımla alt dudağını ovaladım.

"Tabiki yapacağım." Sesim o kadar kısıktı ki devam etmeden önce boğazımı temizliyorum. "Eğer bana sahip olursan."

Her zaman, dedi Allie, dokunuşuma eğilerek. "Sana *her zaman* sahip olacağım."

Sonra kollarını boynuma doladı ve ben yüzümü saçlarına gömdüm, çilek ve güller soludum. Başımı kaldırdığımda dudakları iki saniye içinde tatlıdan kirliye giden bir öpücükle benimkileri buldu. Dilinin benimkinin üzerinde kayma hissi, kasıklarına bir sıcaklık sarsıntısı gönderiyor.

Nefes nefese, geri çekilip, "Siktir. Yüzüğün üzerimde olmasını isterdim. Ama evde."

Merak gözlerini doldurur. "Büyük mü?" o talep ediyor.

"Kocaman."

"Ne kadar büyük?"

"Cüsseli. Baban bile etkilendi."

"Sikini babasına mı gösterdin ?"

Garrett tökezleyerek odaya girince Allie ve ben irkildik, eşofmanlı Logan da peşinden uçarak geldi.

"Ne oluyor be?" onlara patlıyorum. "Beyler kulak misafiri miydiniz?"

Garrett'in savunması, "Odamdasın!"

Logan, "Ve ben sadece meraklıyım," diye fısıldıyor. Bana memnun bir gülümseme gönderiyor. "Sonunda siki ortaya çıkarmak iyi bir karar. Sana söyledim, her teklifin bir tutam seksiliğe ihtiyacı var."

"Sikim hakkında konuşmuyorduk," diye hırladım. "Yüzük hakkında konuşuyorduk!"

"Ah." Göz kırıyor. Sonra Allie'ye baktı. "O şey devasa. Parmağını kıracak."

Allie bakışlarını bana çevirerek parlak bir şekilde parladı. "Beni çok iyi

biliyorsun."

Ertesi sabah, Allie yatağımızda yanımda kıvrılmış olarak uyandım . İnce bir kol çıplak göğsümün üzerinden geçti, parmakları kalçamın üzerinde kıvrıldı. Aşağıya baktığımda, parmağındaki elmas yüzünden neredeyse kör oluyorum. Yemin ederim, dün gece çıkardığım o kayayı gördüğü an o kadar tahrik oldu ki beni bir anda cırlıçıplak bıraktı, aletimi ağzına tıktı.

Şimdi, parmak uçlarımı çıplak sırtının kıvrımında usulca kaydırıyorum ve tavana gülümsüyorum. Nişanlıyız bebeğim. Diğer erkekler biraz korkmuş olabilir, ama ben gaza geldim. Allie'nin parmağındaki bu kör edici yüzük, tanıdığımız ve tanıyacağımız herkese bu kadının benim olduğunu ilan eden bir ilan panosu gibi. O benim kalbimin sahibi.

Komidin titrer. Henüz telefonumu kontrol etmeye hazır değilim çünkü bir dizi mesaj ve cevapsız arama bekliyorum. Dün gece Jersey'den eve geldiğimizde arama yapmak için çok geçti ama haberleri paylaşmak için Allie'nin babasına ve tüm aileme mesaj attık. Sonra ablam ve annemden gelen beş FaceTime girişimini görmezden geldik ve bunun yerine

birbirimizin beynini mahvettik. Uyumadan hemen önce Joe Hayes'ten bir mesaj aldık. Basit bir başparmak yukarıya. O adamı seviyorum.

Ama telefonum tekrar titreyince bunun normal bir telefon görüşmesi olmadığını anladım. Kapıcı aradığında yaptığı uğultu sesini yapıyor.

Hızlıca ona ulaşıyorum. "Merhaba?" diyorum uykulu bir şekilde.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm Bay Di Laurentis, ama aşağıda Bayan Hayes'e teslimat yapan bir kurye var. Onu yukarı gönderebilir miyim?"

Bina güvenliğimiz Fort Knox'tan daha sıkı olduğu için, bunun saçma bir istek olmadığını biliyorum, bu yüzden "Evet, sorun değil. Teşekkür ederim."

Telefonu kapattım ve kendimi Allie'nin sahiplenici tutuşundan kurtarmaya çalıştım. O kıpırdamıyor. "Bebeğim, kolunu hareket ettirmen gerek," dedim, kalçasını hafifçe sıkıştırmak için elimi aşağı kaydırırken.

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor.

"Kapıya cevap vermeliyim. Bir teslimatımız var."

Uykulu bir halde, Allie yuvarlandı ve bana çıplak kıcını gösterdi. Ah. Aniden sertleşen penisimi o tatlı kıvrımın üzerine sürtmek için tüm irademe ihtiyacım var. Bir iniltiyi bastırarak kendimi yataktan çıkmaya zorladım ve boxerımı yerden aşağı kaydardım. Onları kalçalarımın yukarı ittim, ardından göğsümü kaşıyıp esneyerek ön kapıya doğru ilerledim.

"Allie Hayes için teslimat mı?" Kapıyı açtığımda pembe saçlı ve burnu halkalı kısa bir kız diyor.

"O benim nişanlım." Evet, bunu duymaktan asla bıkmayacağım. "İmzaya ihtiyacı var mı?"

"Hayır. Hepsi senin."

Bir sonraki bildiğim şey, orta boy bir kutuyu ellerime sokup asansörlere geri dönüyor. Gönderenin Grace Ivers olduğunu öğrendiğimde kaşlarımı kaldırarak etiketi inceledim. Açıkça Logan büyük nişan haberlerini kız arkadaşına söylemek için hiç vakit kaybetmedi.

"Kimden geldi?" Yatak odasına girdiğimde Allie oturuyor, saçları buruşmuş. Gözlerinden uykuyu siler.

Grace ve Logan, dedim ona.

"Bu kadar hızlı oldu."

"Doğru?"

Kutuyu şiltenin üzerine koydum, ambalaj bandının bir köşesini çıkardım, sonra tüm şeridi yırttım.

Ben kutuyu açarken yüzüğünü hayranlıkla izleyen Allie, "Bu geceki partide bunu göstermek için sabırsızlanıyorum," dedi.

Karton kapakların altında katlanmış bir kağıt parçası buldum. İçerideki mesaj kısa ve öz.

Nişan için tebrikler! Üçümüzün senin adına çok mutluyuz!

"Üçü mü?" Allie omzumun üzerinden notu okuyor, hevesli elleri şimdi kutuya uzanıyor.

Boğazıma hastalıklı bir his geliyor. Korkunç bir şüphem var, tam olarak ne olduğunu biliyorum...

"Numara!" porselen bebek kutudan çıktığında inliyor. "Aman Tanrım, Dean, yatağımızda! Çarşafı şimdi yakmamız gerekiyor!"

Alexander'ın kırmızı yanaklarına ve boş gözlerine dik dik baktım. "Orospu çocuğu," diye hırladım. Logan'ın bunu bir gecede Grace'den istemek zorunda kalacağını farkında mısın? Bu resmen ihanettir."

"Bir sonraki seviye ihanet."

İkimiz de bebeğe bakıyoruz, ikimiz de onu kaldırıp hareket ettirmek istemiyoruz. Jamie için Alexander'ı aldığımda bu grotesk Pandora'nın Kutusu'nu açanın ben olduğumu biliyorum, ama daha kaç kez özür dilemem gerekiyor? Bu sosyopatlar neden onu geri gönderip duruyor?

dişlerimi gıcırdatıyorum. Logan'ın bunu bize yapacağına inanamıyorum. Ve biz onun aletine iltifat ettikten sonra?"

Nişanlım iç çekiyor. "Biz?"

"Ah, sanki sen de etkilenmemişsin gibi," benim suçlayıcı cevabım.

"İyiydim," diye yumuşadı Allie. Omuz silkiyor. "Bayan. Logan şanslı bir kadın."

başımınla onaylıyorum. "Çok şanslı bir..." Aniden durdum. "Beklemek. Ne?"

BÖLÜM III

BALAYI

TUCKER

Önceki gün

Hiçbir şey bir adamı babalık kadar alçaltamaz. Briar Üniversitesi'nin arnavut kaldırımlı patikalarında hokey ceketimle yürürdüm, yıldızlı civcivler üzerime atılırken. Şimdi, Haziran ayının başında, pembe göz kamaştırıcı fırırlar giymiş minyatür bir kişi elimden tutarak Boston banliyösünde yürüyorum. Sonra tekrar, dinazorun babası olabilirim. Bu kapalı oyun alanının her yerinde, çocuklarımıza iblis sahipleri gibi yerleşen kostümlü karakterler, efsanevi savaşlar veriyor ve gizli dillerinde hem kafa karıştıran hem de alarm veren karmaşık toplumlar yaratıyor.

Diğer babalar ve ben köşemizde toplanmış, oynayan çocukları izliyoruz. Erkeklerin çoğu otuzlarında, bu da beni grubun en genç babası yapıyor. Yirmi iki yaşında Jamie'ye sahip olduğumu öğrendiklerinde yarısı etkilendi ve diğer yarısı prezervatife karşı neyim olduğunu sordu. Anladım ama. Çocuk yetiştirmek yorucudur.

Dinazorun babası Danny nihayet sahneye uygun kıyafet hakkında soru sorduğunda, "Christopher dinazor evresine altı hafta kaldı" diyor. "Önce mutfak eşyaları kullanmayı bıraktı. Şimdi 'dinazorlar ellerini kullanmaz' diye ağzını tabaktan kaldırarak yiyor." Havadan alıntılar ve hiddetle noktılıyor. "Annesi dünyanın tüm sabrına sahip, ama ben üç yaşındaki çiğ etimi yerde servis ederken sınırı çizeceğim."

Geri kalanımız kahkahayı patlattı.

Alternatif göz önüne alındığında, Jamie'nin prenses aşaması hafif bir iştir. Bütün günü o elbisenin içinde ortalığı kasıp kavurarak geçirdikten sonra her gece yapay elmasları tekrar yapıştırmak, alabileceğim en kötü baba detayı değil.

Birkaç saat sonra, gözleri ağır ve dalgalı kumral saçlarıyla atkuyruğundan düşen Jamie aylak aylak dolaştığında, birkaç aksesuarın eksik olduğunu fark ettim.

"Tacına ve mücevherlerine ne oldu, küçük sevgilim?" Onu kucağıma alıyorum çünkü minik ayakları üzerinde uykuya dalabilir. "Onları halat tüneline mi kaybettin?"

"Onları verdim," diye yanıtlıyor, yanağını omzuma yaslayarak.

"Şimdi bunu neden yapasın ki?"

"Çünkü Lilli ve Maria da prenses olmak istediler ama onların prenses eşyası yoktu, ben de onlara prenses eşyası verdim."

Ah adamım, dedi Danny, Mark'a. "Nasıl oluyor da o tatlı prensesi alıyor da ben köpeği yemeye çalışan çocuğu alıyorum?"

"Eşyalarından ayrılmanın sakıncası olmadığına emin misin?" Jamie'ye soruyorum.

"Hayır! Daha fazla prenses olmalı." Sonra daha da sokuluyor ve ben neredeyse eriyip lanet olası bir su birikintisine dönüşüyorum.

O çok tatlı bir çocuk. Yarın onunla vedalaşmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Onu çok özleyeceğim ama bu balayı çok gecikti. Düğünün üzerinden bir ay geçti. Koca bir ay. Ama artık Sabrina resmi olarak hukuk fakültesinden mezun olduğuna göre, sonunda onu bir yetişkinle baş başa geçirebileceğim.

Planım, önümüzdeki on günü karımı Pazar'a altı yoldan gelmekle geçirmek.

Jamie'nin pembe payetli çantasını alıp uykulu kızımı binadan çıkarmadan önce diğer babalara "Birkaç hafta sonra görüşürüz çocuklar," diyorum.

On beş dakika sonra eve geldiğimizde annemin arabası barın önüne park etti. *Tucker's Bar* tabelasını ne kadar görürsem görsün, yine de bu gerçeküstü duygu beni kaplıyor. Burayı Jamie doğduktan hemen sonra açtım ve neredeyse üç yıl içinde zaten kâr etmiş *ve* Fenway yakınlarında ikinci bir yer açmıştım. Henüz yapamadığım şey küçük ailemi üst kattaki daireden çıkarmaktı. Yani, bir barın tepesinde yaşamakta yanlış bir şey yok ve tabii ki çatı katımızda üçümüz için bolca yer var. Ama Jamie'nin bir bahçesi olsun istiyorum. Sabrina'nın düzgün bir ofisi olmasını istiyorum. Belki benim için de bir tane.

Sabrina'nın okulla işi bittiğine göre artık ev aramanın zamanı gelmiş olabilir. Jamie'yi tuğla binanın yan tarafındaki dar merdivenden yukarı taşırken bunu aklıma not ettim. Ön kapıdan girdiğimizde annemle Sabrina'nın mutfakta sesini duydum.

"Geri döndük," diye seslendim. Jamie'yi yere bıraktım ve o, annesinin sesine doğru sendeleyerek sendeledi.

Mutfak adasında duran anneme Sabrina, "Genellikle yedi ile sekiz arasında uyanır," diyor. "Kahvaltıda ne istediğini sana söyleyecek. Kilerde mısır gevreği ve yulaf ezmesi var. Buzdolabında biraz yoğurt. Önümüzdeki birkaç gün için meyveleri önceden kestim ya da üstüne biraz muz dilimleyebilirsiniz. Size tost ya da muffin istediğini söyleyecektir, ki

bunu yiyebilir, ama sadece birkaç ısırik alır ve sonra yoğurdu ister, böylece onu hazırlasan iyi olur."

Sabrina beni zar zor fark ediyor. Otopilotta, Jamie'yi öğleden sonra kestirmeden önce bir şeyler atıştırmak için koltuğuna kaldırıyor.

"İyi anlaşıcağız," diye onu temin etti annem sadece biraz sıkıntıyla. Sabrina bu konuda biraz gergin olabilir.

Yolculuğumuza yaklaştıkça Sabrina, Jamie'nin rutinini planlama konusunda daha yoğun hale geldi. Evimiz anneme eşyaların nerede olduğunu ve Jamie'nin yatma saatinin ne zaman olduğunu hatırlatan yapışkan notlarla kaplıydı. Bu çok fazla. Çok şükür annemde alıyor.

"Bu bizim ilk rodeomuz değil. Değil mi, evlat?" Annem Jamie'nin koyu kıızıl saçlarını karıştırıyor ve torununa hayranlıkla bakıyor. Annem bu çocuğu bizim kadar seviyor. Belki daha da fazlası. Demek istediğim, kıştan nefret eden bu kadın, bize yakın olmak için Teksas'tan Boston'a taşındı. Mesela *kıskanır* .

"Onun eşyaları nerede?" Sabrina, Jamie'nin aksesuarlarının gittiğini fark ettikten sonra bana soruyor.

"Arkadaşlarıyla paylaşmak istedi. Annem daha fazlası için onu alışverişe götürebilir."

Kaşlarını çatması bana bu cevaptan memnun olmadığını söyledi ama çocuk meyve ve sebze tabağında uykuya dalıyor, bu yüzden Sabrina onu aldı ve ben de koridorda Jamie'nin odasına doğru onları takip ettim.

Jamie'yi yatağa yatıran Sabrina, "Gail'in bütün sabah söylediğim tek kelimeyi duyduğunu sanmıyorum," diye fısıldadı.

Bir gülümsemeyle savaşıyorum. "İyi olacaklar sevgilim. Hep birlikte eğlenirler."

"Bir gece için. Ama on gün uzun bir süre. Bu kötü bir fikirdi." Sabrina alt dudakını ısırır. "Ne düşündüğümü bilmiyorum."

Ne düşündüğümü biliyorum . Bir aydır evli olduğumuzu düşünüyordum ve karımı düzgün beceremedim çünkü küçük kulaklar bu dairede olan her şeyi duyar. Ve Sabrina yatak odamızın kapısını kilitlememe izin vermiyor çünkü Jamie'nin evin yanmakta olduğu konusunda bizi uyarmaya çalıştığı ve bunu yapamadığı hakkında kabuslar görüyor. Sanki bir golden retriever gibi. Yine de hayal kırıklıklarımı dile getirmemekte iyiydim, çünkü mezuniyete giden ayların Sabrina için ne kadar zor olduğunu biliyorum, özellikle de hukuk fakültesini annelikle

dengelemek zorunda kaldığında. Süper kadın olmak için çok çalışıyor, benim bokumu da onun üzerine yıkmak yanlış geliyor.

"Gel buraya." Jamie'nin odasının dışında, onu kollarıma alıyorum ve siyah saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum.

Orada duruyorum, bir an için onun dipsiz kara gözleri tarafından büyülendim.

"Ne?" diye soruyor bana gülümseyerek.

Aniden kuruyan dudaklarımı yaladım. "Sen güzelsin, biliyor musun? Bugünlerde kendimize neredeyse beş dakika ayıramıyoruz. Sanırım senin ne kadar güzel olduğunu unutup duruyorum."

Sabrina gözlerini devirir. "Kapa çeneni."

"Gerçekten. Çok güzel. Ve bu kötü bir fikir değil. Bu geziye ihtiyacın var, hayatım. Yıllardır neredeyse tek bir gün izin vermedin. Aynısı benim için de geçerli." omuz silkiyorum. "Buna ihtiyacımız var."

"Yapar mıyız?" Hala stres yapıyor.

"Kesinlikle öyleyiz. Güneş, kum ve istediğimiz kadar geç uyumak," diye hatırlattım ona.

Sanki cennet yüksek sesle söylüyormuş gibi geliyor. St. Barth'da Dean'in ailesinin tatil evinde on gün. Uçak biletleri annemin düğün hediyesi. Dinlenmek, rahatlamak ve genel olarak Sabrina'nın beynini dağıtmak için mükemmel bir kokteyl olacak çünkü bu yerde küçük bir insanın koşturması durmadan bir engel oldu. Çocuğu seviyorum ama anne ve babanın birbirlerine pis şeyler yapması gerekiyor.

"Bana güven," diye temin ederim onu. "Büyülü olacak."

Kaşını kaldırıyor. "Bilmiyorum. Uzun zaman oldu. Fazla söz vermek istemeyebilirsin."

"Ha. Bir şey olursa, söz vermiyorum. " Onu beline sarıp öpmek için eğiliyorum.

Sabrina beni öpüyor, sonra geri çekilip nefes alıyor. Gözlerini kapatır. Nefes verir. "Haklısın. Bir kaçmağı hak ediyoruz. Bu iyi olacak."

Bir mantra haline geldi. Kendini biraz zaman ayırmaya ikna etmek, eğer yaparsa dünyasının yıkılmayacağına. Bu geziyi planlarken günde en az altı kez heyecandan korkuya döndü. Onu ön kapıdan çıkarabilirsem, bunu bir kazanç olarak kabul edeceğim.

SABRINA

1.gün

Tucker, havaalanı barında beni şarapla oyalamaya başladı. Havada, elime bir bardak şampanya daha koymadan bir uçuş görevlisinin geçmesine izin vermiyor. Şikayet ettiğimden değil. Jamie'den ayrılmanın hayal ettiğimden daha zor olduğunu kabul ediyorum ama o haklı: Jamie, Gail'le emin ellerde. Ve bir şeyler ters giderse, eve kısa bir uçuş. Hayatta kalacağız.

"Seni onun ayakkabılarına bakarken gördüm, Harold."

"Tanrıya yemin ederim ki Marcia, hiç kadın ayakkabısı görmedim."

"Bana sahip çıkma. Neye bulaştığını biliyorum, seni sapık."

Ancak birinci sınıfta önümüzde duran orta yaşlı çift, uçuşu sürdüremeyebilir.

"Ben Team Marcia," Tucker kulağıma fısıldamak için eğildi. "O bazı gölgeli ayak işlerinin peşinde."

"Mümkün değil. Bu onun tuhaflığı, onun değil. Kıvılcımı canlı tutmak için onunla halk arasında kavgalar başlatmayı seviyor."

Oturduklarından beri oradalar. Şeker paketleri ve uçak içi eğlence sistemi hakkında tartışmak. Marcia, Harold'ı cin tonik istediği için azarlıyor. Harold, alerjisini alevlendirmek ve onu öldürmek için aldığı yemin ettiği ezici parfümünden yüksek sesle, hareketli öğürme sesleri çıkarıyor.

Tuck ve ben böyle kavga etmediğimiz için çok mutluyum. Arkadaşlarımın bu konuda farklı görüşleri olmasına rağmen, hiç kavga etmiyoruz. Carin bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyor, bu ilişkimizin diğerlerinden biraz daha üstün olduğu anlamına geliyor. Bu arada Hope, çiftlerin kavga etmemesinin normal olmadığına ısrar ediyor. Ama, gerçekten, bu konuda ne yapabilirim? Tucker, gezegendeki en soğuk adam. Bir yandan onun öfkesini kaybettiğini kaç kez gördüğüme güvenebilirim.

Büyük yuvarlak bir ganimet, dedi Harold gururla. Bir uçuş görevlisinin kafası kadırgada kahve yapmaktan kalkar ve ona korkarak bakar. "Bu benim hoşuma gidiyor ve sen bunu biliyorsun. Başka bir kadına bakıyorsam, bu onun ayakkabıları değil, Marcia."

"Kıçımın senin için yeterince büyük olmadığını mı söylüyorsun? Bana sıksa mı diyorsun?"

"Sana şişman dememi mi tercih edersin?"

Vahşi bir kedi gibi hırlıyor. "Şişman olduğumu mu düşünüyorsun?"

Tuck tekrar yaklaştı. "Kadınlar, amiright?"

Gülmeme engel olmak için yüzümü omzuna bastırdım. Harold ve Marcia şovuna dört saat daha dayanabileceğimden emin değilim. Biraz daha şampanyaya ihtiyacı olabilir.

Görevlinin dikkatini çekmeyi umarak mutfakta doğru bakarken, bir duman kokusu alıyorum. 3E'de koridorda hantalca ilerleyen adamın ardından bana gizlice yaklaşıyor. Bagajlarımızı bıraktığımızda kaldırım kenarındaki check-in sırasında onu zincirleme sigara içerken gördüm ve adam ya koşuyor ya da tuvalette her beş dakikada bir vape emiyor.

Tucker'a, "O adam yüzünden geri dönersek, sinirlenirim," diye mırıldandım.

"Endişelenme, sanırım uçuş ekibi onu arıyor." 3E'ye anlamlı bir şekilde bakarken, mutfak kapısındaki iki görevliye doğru başını salladı.

Erkek görevli bizim baktığımızı fark edince süzülür ve plastik servis endüstrisi gülümsemesini sunar. "Yeni evliler için biraz daha şampanya mı?"

"Lütfen," diyorum minnetle.

"Hemen geliyor."

Tam o uzaklaşırken, Harold'ın etli kolu onu durdurmak için ileri atılır. "Bir cin tonik daha lütfen."

"Cesaret etme," diye uyarıyor Marcia. "St. Maarten'e indiğimizde Peter ve Trixie-Bell bizi alacaklar."

"Böyle?"

"Yani oğlumuzun nişanlısıyla ilk tanıştığınızda sarhoş olamazsınız!"

"O lanet olası bir striptizci, Marcia. Adı Trixie-Bell! Kısa çizgi ile! Aptal aptal çocuğumuzun iki hafta önce bir Karayip dans kulübünde tanıştığı egzotik dansçıyı etkilemeyi umursayacağımı mı sanıyorsun?"

Sessiz kahkahalarla titreyerek yüzünü omzuma gömme sırası Tucker'da. Zavallı uçuş görevlisi, avcının gözü önünde donmuş bir geyik gibi koridorda duruyor, cin tonik konusunda ne yapacağından emin değil.

"Sayın?" diye sorar.

"Cin tonik," dedi Harold inatla.

Marcia'nın salak oğulları hakkındaki coşkulu konuşması dışında, Marcia'yı etkilemiş olmalı, çünkü Marcia altın kostüm takılarıyla dolu elini kaldırıyor ve "Şu iki yap, lütfen," diye mırıldanıyor.

Kocam gözlerinden sevinç yaşlarını silerek bakıyor. "Dostum film izlemek ister misin?" İlgili ekranlarımıza işaret ediyor, uçuş menüsüne açılıyor.

"Elbette. Yine de bana bir saniye ver. Sadece Wi-Fi'ye giriş yapmak ve annen mesaj atmış mı diye bakmak istiyorum."

Ayaklarımın dibindeki çantamdan telefonumu çıkardım ve tarayıcı bağlantı talimatlarını takip ettim. Wi-Fi devreye girdiğinde ekranım e-postalarla doluyor.

Tucker, "Gelen kutunuz havaya uçuyor," diye dalga geçti.

Bildirimler arasında geziniyorum ama Gail'den hiçbir şey yok. "Evet. Billings, Bower ve Holt'taki İK, bir şeyler göndermeye devam ediyor." daha da kaydırıyorum. "Öf. Fischer ve Associates de e-postayla gönderildi."

"Onlara ne zaman cevap vermen gerekiyor?"

"Döndüğümüzde."

"Öyle mi yoksa diğeriyle mi daha fazla eğiliyorsun?"

"Bilmiyorum," diye iç çekiyorum.

"Ekranla oynamayı keser misin?" Marcia kocasını yine cezalandırıyor.

"Ama film yüklenmiyor," diye homurdanıyor Harold. " *Avengers*'ı izlemek istiyorum, kahretsin."

"Tüm düğmelere basmaya devam edersen yüklenmeyecek!" Öfler. "Ne yaptığına bak. Şimdi donmuş."

"Neden lanet işine bakmıyorsun ve kendi ekranına odaklanmıyorsun, kadın."

Şans eseri şampanyamız geldi. Bininci kez seçenekler üzerinde düşünürken çok ihtiyacım olan bir yudum aldım. Mezun olduktan sonra Boston'daki iki numaralı hukuk firmasından bir iş teklifi aldım. Bir rüya işi, kapıdan bir adım öteye gidiyor. Küçük bir sivil savunma firmasından bir telefon gelene kadar, önceliklerimin son birkaç yılda nasıl değiştiğini düşünmemi sağlayana kadar bunu kabul etmem hiç de kolay değildi.

"Pratik olarak konuşursak, fark nedir?" diye soruyor.

"Büyük firma tam benim tekerlekli evimde. Suç savunması. Büyük kurumsal müşteriler. Büyük paranın olduğu yer orası," dedim ona. "Elde edeceğim davalar kesinlikle zorlayıcı olurdu. uyarıcı."

Yavaşça başını salladı. "Peki. Ya Fischer?"

"Öncelikle sivil savunma. Seksi şeyler değil ama eski bir firma. Yaklaşık yüz yıldır şehirdeler. Ücret rekabetçi, bu da muhtemelen eski para müşterileri anlamına geliyor."

"Bu seçenekler fena değil."

"Birincisini alırsam, haftada seksen saatten bahsediyoruz. Asgari. Gece gündüz telefonda. Diğer yüz ast ortakla birlikte merdivende bir basamak için savaşıyorlar."

"Evet, ama dirsek atmayı seviyorsun," diye hatırlattı Tucker çarpık bir sırıtışla.

"İkinciye alsaydım, sen ve Jamie ile daha çok evde olabilirdim."

Hukuk fakültesi boyunca, hayalimdeki işi yapmadığım sürece tatmin olmayacağıma ikna olmuşum. Zor vakalarla dış ve çiviyle savaşmak, siperlerde savaşmak. Mezun olduktan sonra bütün gün evde Jamie ile olmak tavrımı değiştirdi. Uzun vadede iş ve aileyi dengelemenin sürdürülebilirliği konusunda beni endişelendiriyor.

Tucker, her zamanki gibi, kendini benim rock'ım olarak sunuyor. Tek kişilik destek sistemim. Bizim için endişelenme, dedi bana, sesi pürüzlüydü. "Bu ana ulaşmak için tüm hayatın boyunca çalıştın sevgilim. Hayalinizden vazgeçmeyin."

ifadesini inceliyorum. "İşi daha fazla saatle alırsam sorun olmayacağından emin misin? Dürüst ol."

"Ne karar verirsen ver ben iyiyim."

Yüzünde samimiyetten başka bir şey göremiyorum ama Tucker'ı asla tam olarak bilemeyiz. Canını sıkıran bir şey olduğunda bana söylemekte pek iyi değil, nadiren canı sıkılıyor.

Elime uzanıyor, nasırlı parmak uçları eklemlerimde geziniyor. "İçeri girip evin etrafında daha fazlasını yapabilirim. Jamie iyi olacak. Ne karar verirsen ver, işe yarayacağız."

Southie'de yıkılmış bir evden gelip üniversitede hamile kalarak Tucker'la kalmaktan çok daha kötüsünü yapabilirdim. Yarı kapasitede olsa bile harika bir adam olurdu, ama bu büyük, güzel adam gider ve yine de olağanüstü olmaya karar verir.

Onunla bir adada on gün geçirmek için sabırsızlanıyorum. Bazen ilişkimizin ilk günlerini gerçekten özlüyorum. Küçük canavarımız gelmeden ve uyanık olduğum her saniyeyi ya sınıfta ya da bir ders kitabına eğilerek geçirdim. Kamyonunda seviştiğimizde ya da işten geldikten sonra geldiğinde, beni duvara yasla ve eteğimi yukarı kaldır. Birbirine dokunmak için duyulan ezici ihtiyaç dışında hiçbir şeyin önemli olmadığı anlar. Hala orada, bu ihtiyaç. Araya başka şeyler giriyor. Bir yanımda nasıl spontane olunacağını hatırladığımdan bile emin değil.

Sonra Tucker elini dizimin üzerine koydu, parmaklarını ileri geri sürükledi ve ışıklı tuvalet tabelasına bakmaya başladım.

Bir noktada uyuklamam gerekiyor çünkü uçuşun yaklaşık yarısında kısa bir türbülans ve Marcia ile Harold'ın yükselen sesleriyle sarsılarak uyandım.

"Hamile kaldı, sözlerime dikkat et."

"Harold! Peter öyle olmadığını söyledi."

"Bu çocuk patolojik bir yalancı, Marcia."

"Oğlumuz bu konuda yalan söylemez."

"Tamam o zaman, üzerine bahse girelim. Trixie-Bell'in fırında çöreği yoksa, bu gülünç düğünde bir damla alkole dokunmam."

"Ha! Güya!"

"Ama eğer *hamileyse* ..." Düşündü. "O iğrenç parfümün şişesini okyanusa boşaltacağım."

"Ama üç yüz dolara mal oldu!"

Bu bahsi seviyorum. Aklım şimdiden sonucu nasıl öğrenebileceğimizi bulmaya çalışıyor. St. Maarten'de bazı düğün kayıtları var mı? Belki St. Barth'dan özel bir tekne alıp Peter ve Trixie-Bell'in törenine çarpabiliriz.

Herhangi bir fikri olup olmadığını sormak için Tucker'a baktım ama o etrafa bakmakla, uçağı taramakla meşgul.

"Her şey yolunda?" huzursuzca soruyorum.

"Bu kokuyu alıyor musun?"

"Ah. Evet. 3E'deki zincirleme sigara içen kişi. "

Pencereden dışarı bakarak kısık bir sesle, Bunun sigara dumanı olduğunu sanmıyorum, dedi.

Bir kaş çatma kaşını kırar. Sabahın dördünde Jamie'nin beslenmeleri arasında beş saat boyunca televizyonda havacılık felaketi belgeselleri izledikten sonra aldığı görünümüne sahip.

Aynı iki uçuş görevlisi, profesyonel gülümsemeleriyle koridorda gelişigüzel bir şekilde süzülüyorlar, ama şimdi hareketlerinde onları izlerken rahatsız edici hale gelen bir kasıtlılık var. Neredeyse belli belirsiz bir şekilde, uçak kademeli bir inişe başlıyor.

"Düşüyor muyuz?" ona tıslıyorum.

"Bence de."

Ve duman kokusu kötüleşiyor. Yemin ederim havada hafif bir pus var ve bunu fark eden bir tek ben değilim. Birinci sınıf kabinde bir mırıltı dalgalanıyor.

"Harold, tatlım, kokuyu alıyor musun?" Marcia'nın panikle ağzından çıktığını duydum.

"Evet tatlım. Yaparım."

Oh hayır. Duman, bu ikisinden sevgi terimlerini getirecek kadar kötüyse, o zaman işler acımasızdır.

Uçak irtifa kaybetmeye devam ederken midem bulanıyor. "Tuck," diye endişeleniyorum.

Yüzünü tekrar pencereye yapıştırdı, sonra elime uzandı. "Pist ışıklarını görüyorum," diyor tarlanın ortasına falan düşmek üzere olmadığımızın güvencesi olarak.

"Millet, kaptanınız konuşuyor," diyor monoton bir ses dahili telefondan. "Eminim şimdiye kadar fark etmişsinizdir, gerçekten de alçalıyoruz. Hava trafik kontrolü bize Jacksonville Uluslararası Havalimanı'na inme izni verdi. Yönümüzü değiştirdik ve mekanik bir arıza nedeniyle kısa süre sonra acil iniş yapacağız. Lütfen yerlerinize dönün ve kemerlerinizi bağlayın. Uçuş görevlileri, lütfen kabini iniş için hazırlayın."

PA kapanır.

Tucker'ın elini tutuyorum ve artan paniğimi bastırmaya çalışıyorum. "Bu gerçekten oluyor."

"İyi. Önemli değil. Pilotlar sürekli acil iniş yapıyor." Tucker'ın bunu benim yararım için mi yoksa onun için mi söylediğinden emin değilim.

Mürettebat, aynı yapay gülümsemelerle işlerini sürdürüyor, kibarca çöpleri topluyor ve dağınıkları tepsi masalarını kurmaya çağırıyor. Bu sosyopatlar, alevlere ve bükülmüş metallere sıçrasak bile maskaralığı sürdürmeye kararlılar.

Önümüzde Marcia ve Harold birbirlerine sarılırlar, aşklarını ilan ederken eski dertleri unutulur.

"Seni seviyorum Harold. Sana sapık dediğim için özür dilerim."

"Ah, tatlım, hiçbir şey için benden bir daha asla özür dileme."

"İrademizden faydalanan kişiyi değiştirmek için çok mu geç? Peki ya bu peçeteye bir şeyler yazsak? Trixie-Bell'in Galveston'daki tatil dairemizi miras almasını istemiyorum!"

Korkuyla Tuck'a döndüm. "Aman Tanrım. Bir irademiz yok."

İnterkomda pilotumuzun sesi yine çatırdıyor. "Yolcular ve mürettebat, lütfen destek pozisyonuna geçin."

İkimiz de kolçaklarımızı kavrayıp çarpışmaya hazırlanırken Tucker elini benimkinin üzerine koydu.

TUCKER

gece 1

Biz ölmüyoruz.

Uçak, rahatlamış iç çekişler ve birkaç garip alkış ve ıslık sesiyle Jacksonville'e güvenli bir şekilde indi. Uçaktan indirildiğimiz ve kapı personeli tarafından bir bekleme alanına götürüldüğümüz için mürettebat kapıda bolca özür diler ve burada ücretsiz atıştırmalıklar ve kahve ile rüşvet alırız. Blazer ceketli bir bayan onun yerine bira istediğimde gülmüyor.

Jamie için kimi istiyoruz? Sabrina, anneme check-in yapması için mesaj attıktan sonra diyor. Hem büyükanne hem de çocuk iyi.

Öte yandan karısı...

"Ha?" Onu şaşkınlıkla izliyorum.

"İrademiz için. Jamie için bir gözaltı planına ihtiyacımız var." Çantasını karıştırmaya başlar. "Bence annen en iyi koruyucu olur, değil mi?"

"İşte sevgilim. Biraz kurabiye al." Karşımızdaki sandalyedeki sepetten üç torba mini Oreo alıp kucığına fırlatıyorum. "Hala adrenalini hissediyorsun. Gececek."

Sabrina çantasından başını kaldırıp bana ölümcül bir bakış attı. "Beni kurabiyelerle susturmaya mı çalışıyorsun? Ateşli bir uçak kazasında neredeyse ölüyorduk ve ikimiz de ölürssek kızımıza ne olacağına dair elimizde hiçbir şey yok."

"Kendini çölde turkuaz takılar yaparken bulana kadar bir sirk göçebesi olacağını düşünmüştüm."

"Tanrım, John, bunun komik olduğunu düşünmene sevindim."

Bok. Bana John dedi. Şimdi ciddi olduğunu biliyorum.

"Komik değil," diye temin ederim onu. "Ama bu konuşma biraz hastalıklı olabilir, sence de öyle değil mi?"

"Lütfen herkesin dikkatini çekebilirim." Havayolundan uzun boylu, otoriter görünümlü bir temsilci, pantolonlu bir takım elbiseli, bekleme alanımızın ortasında duruyor. "Bakım ekibi, uçakta erken inmeyi gerektiren küçük bir elektrik arızası olduğunu belirledi."

"Erken." Sabrina, örtmeceyle alay eder.

"Uçak içi eğlence sistemi kısa devre yapmış gibi görünüyor."

Marcia'nın izniyle, sıramızın sonundan yüksek bir nefes sesi geldi. "Bunu bize tüm bu düğmelere basarak yaptın! Ekranı dondurdun," diye suçladı kocasını, kırmızıya boyanmış bir pençeyi ona doğrultarak.

Çirkin adam ona dik dik bakıyor.

"Sizi temin ederim," dedi havayolu temsilcisi sorunsuz bir şekilde, "arıza herhangi bir yolcunun ekrana dokunmasının bir sonucu olarak değil, kablolanın kendisinde meydana geldi."

Sonra bize uçağımızın indiğini ve bizi St. Maarten'e götürmek için yeni bir uçakla uçtuklarını, Sabrina ve benim St. Barth'a giden bir feribota bindiğimizi söylemeye devam ediyor.

"Ne kadar sürecek?" birisi soruyor.

Temsilci, huysuz yolculardan inilti ve tartışmalar alan bir zaman dilimi konusunda tarafsızdır. İçini çekerek, planlı hareketimize gitmediğimizi bildirmek için mesaj atmaya başladım. Önce annem, sonra evinde kaldığımız Dean.

Bana bir kalem ver, dedi Sabrina beni dürterek.

"Ha?"

"Bir kalem. Kaleme ihtiyacım var."

El bagajımdan bir tane çıkarıyorum, o da elimden kapıyor. Zamansız ölümlerimiz fikrine kafayı takmış olan Sabrina, gecikmeyi evden çıkmadan önce yazdırdığımız uçuş onayının arkasına öfkeyle bir vasiyetname yazmak için kullanıyor. Kolumu ona dolamayışını, onu kendime çekmeyi ve orada oturup diğer yolcularımızı dinlemeyi tercih ederim ama Sabrina tamamen elindeki göreve odaklanmış durumda.

"Jamie Mama Tucker'a mı gidiyor?" diye sorar. "Garrett ve Hannah yedek olarak mı?"

"Bu konuda iyiyim."

"Tamam. Bu kolaydı. Ya mali durumumuz? Barları satmak için talimat mı bırakmak istiyorsun yoksa Jamie reşit olana kadar başka birinin onları çalıştırmalarını mı istiyorsun? Belki Fitz? Muhtemelen bundan hoşlanırdı." Kalemin kapağını çiğniyor. "Birine parasal hediyeler bırakmak mı yoksa hepsini Jamie'ye mi vermek istersin?"

"Bence en önemli soru şu: tarayıcı geçmişimizi silmek için kime güveniyorsunuz?"

"Ne?" Sabrina başını bana çeviriyor, yazarken kucağına eğiliyor.

"Annemin yapmasına izin veremeyiz ve bence Jamie dizüstü bilgisayarları kullanmak için hâlâ biraz genç olabilir."

Sabrina'nın burun delikleri parlıyor. "Benimle dalga geçiyorsun."

"Hayır," diyorum masumca. "Sadece ölüm dileklerimize katkıda bulunmaya çalışıyorum."

Bana siktir olup gitmemi söylemek için konuşmasına gerek yok. Kahverengi gözleri hançer çıgıkları atıyor. Bir sırtış gizleyip kurabiye poşetlerinden birini açtım.

ST. Maarten'e indiğimizde Sabrina bana kızdı çünkü nasıl gömülmek istediğim veya kolej Xbox oyun koleksiyonumu kimin alacağı konusunda güçlü hislerim yok. St. Barth'a giden özel feribotta, sanki beni denize atmayı hayal ediyormuş gibi karanlık suya bakıyor. İkimiz de yorgun ve terliyiz ve tüm bu çileden tamamen pişmanız - tekne bizi iskelemizde indirene ve gece göğüne karşı kehribarla aydınlatılmış eve giden bir tepeye kumlu yoldan yürüyene kadar.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Ön kapıdan içeri giren Sabrina, çantalarını düşürür ve yüksek tavana ve açıkta kalan kirislere bakarak tam bir dönüş yapar. Mermer zeminleri ve evin muazzam genişliğini kabul ediyor. "Burası inanılmaz."

"Dean'in ailesi korkunç derecede zengin. Bunu biliyorsun."

"Yaptığımı sanıyordum, ama bu *müstehcen* " diyor. "Özel bir iskeleleri var. Ve özel bir plaj. Ve - aman Tanrım, yemek var!"

Onu mutfakta bir şişe Acqua Panna kaynak suyu açarken buluyorum. ağzına meyve atarken. Beyaz mermer tezgahın üzerinde, Dean'in temizlik personeli, su ve bir şişe Dom Perignon ile birlikte kesilmiş ananas, kavun ve papayadan oluşan bir servis tepsisi bırakmıştı. Uçakta şampanyamı doldurmuşum, bu yüzden şişeyi bir kenara koydum. Ayrıca ince bir ciltleyicinin üzerinde duran daktilo edilmiş bir kağıt parçası var.

Sabrina bir kavun parçasını ısırırken kağıdı alıp yüksek sesle okudum. "'Villa le Blanc, Sabrina ve Tucker'a hoş geldiniz! Bu klasör, konaklamanız için bilmeniz gereken her şeye sahiptir ve gerekli tüm anahtarları şarap dolabının üzerindeki dolapta bulacaksınız. Herhangi bir sorunuz varsa, hizmetçimiz Isa'ya veya mülk yöneticimiz Claudette'e sormaktan çekinmeyin. Yeni evliler için tebrikler! Aşk, Lori ve Peter."

Tanrım, Dean'in ebeveynleri süper ev sahipleri. Cilt, bir bilgi hazinesidir. Alarm kodları. Yayılan mülkün haritası. Özel şef, yerel restoranlar, tur şirketleri için telefon numaraları. Görünüşe göre her sabah taze meyve ve gazete getiren Isa'nın iletişim bilgileri. Villaya yiyecek

tesliminin nasıl yapılacağına dair talimatlar. Tekne nasıl sürülür. ATV'ler ve diğer plaj oyuncakları. Mini bir tatil köyü gibi. Lanet olası Dean burada lüks bir hayat yaşıyor.

Önden plaja bakan ve arkada palmiye ağaçlarıyla çevrili birinci katta hızlı bir yürüyüş yapıyoruz. Sabrina, etrafında dalgalanan beyaz perdelerle serin okyanus esintisini karşılamak için havuz güvertesinin cam kapılarını kaydırarak açıyor.

"Duydun mu?" diyor parlak bir gülümsemeye.

Yaparım. Okyanusu duyuyorum. Kıyıda koşan dalgalar. Uzaktaki böceklerin cıvıltıları. Çığlık atan bir çocuk veya televizyondaki çizgi filmler tarafından bozulmayan yatıştırıcı neredeyse sessizlik.

Daha önceki travmamız gece havasında eriyor, ana süitin dış duşunu kapatıp pahalı çarşafların altına çırlıçıplak girdiğimizde tüm öfke ve asabiyet yatışıyor.

"Hala geldiğine pişman mısın?" diye sordum, sıcak vücudunu daha da yakınlaştırarak.

Başını göğsüme yaslıyor, kısa tırnakları dalgın dalgın karın kaslarımı okşuyor. "Ölümcül felaket bir yana? Hayır, burada olduğumuza memnunum. Burası inanılmaz."

Bence çift duş başlığı, geziyi onun için buna değer kılan devrilme noktasıydı.

"İyi bir spor olduğun için teşekkürler," dedi özür dileyerek.

"Terleme yok." Evlendiğim kadını tanıyorum. Yoğun olabilir, ama sonuçta onun hakkında sevdiğim şey bu.

"Birlikte kaliteli zaman geçirmeyi gerçekten dört gözle bekliyorum." Sabrina'nın parmak uçları göğsümden yüzüme doğru kayıyor, çenemin çizgisini nazikçe takip ediyor.

"Sadece sen, ben ve bu eşek." Bir avuç alıp sıkıyorum, kaburgalarımın beni dürtüyor.

"Sen tam bir adamsın."

"Ha, sanki benim kadar istemiyormuşsun gibi."

Sessiz kahkahası meme ucumu gıdıklıyor. "Doğru."

Ve bugünün çilesinden hem yorgun hem de zihinsel olarak tükenmiş olsak da, bu fırsatı boşa harcamak için bir mazeret değil. Bu yüzden beni öpmek için çenesini kaldırdım ve elimi saçlarının arasından geçirdim.

Gerçekten onun hakkında özlediğim küçük şeyler. Saçlarının nasıl koktuğunu. Ensesindeki teni ne kadar yumuşak. Yan dönerken bacağına

kalçamın üzerinden kaldırdım. Sanki ona aylardır hiç dokunmamışım gibi. Vücudunun kıvrımları çok tanıdık ama yine de onu özledim. Aramıza uzanıyor ve ereksiyonumu okşuyor, ben göğüslerine özellikle dikkat ederek, kontrolsüz bir şekilde inleyene kadar boncuklu uçlarını emerken, yumruğunu ağrıyan bedenime sıkıca sardı.

"Buraya gel ve sikime bin," dedim boğuk bir sesle, onu üzerime oturtması için çekerek.

Üzerime yerleşip yavaşça aşağı inerken kalçalarını tutuyorum. Kahretsin, onun horozumda zıplamasını izlemeyi seviyorum. Bu inanılmaz kadın. Karım. O ileri geri sallanırken göğüslerini avuçladım, bacaklarının sallanmasına ve dişlerinin alt dudağına girmesine neden olan noktaya vurmak için beni kullandım. Ağır ve kararlı bir şekilde nefes alırken uzun, siyah saçları yüzünün etrafına dökülüyor.

"Yaklaş bebeğim," diye fısıldadım. "Gelmeme izin ver."

Kirli istek, tırnaklarının avuçlarının göğsüme dikildiği cildime batmasına neden oluyor. Sokma, vücudumu sıkıca çeken toplarına bir ısı cıvatası gönderir. Lanet olsun, kendime yaklaşıyorum. Çok yakın.

Kıçımı yanaklarımı sıkıyorum ve doruğa çıkmamak için dudağımı ısırıyorum. Henüz değil. Sabrina önce kontrolünü kaybedene kadar olmaz.

Adımları yavaşladığında, kolumu beline sardım ve kendimi onun daha derinlerine gömmek için ters çevirdim. Köprücük kemiğinde biriken ter damlalarının tadına bakmak için eğilirken onu daha da açmak için dizini yukarı ittim. Sabrina sırtımı pençelerken sert bir meme ucunu emmek için dilimi göğsünden aşağı sürükledim.

"Daha zor," diye yalvarıyor. "Daha güçlü."

Beni sıkıştığını hissettiğimde ve orgazmıyla ilgili tatlı iniltilerini duyduğumda inleyerek vücudunun üzerinde kendimi kaldırıyorum. Yastığın avuçlarını kavrayarak altımda kıvranıyor, dışarı atabileceği her türlü zevki dışarı çekiyor. Dizlerimin üzerinde yükseliyorum, kalçalarını yukarı kaldırıyorum ve amının kaslarım sıkışana ve nefes nefese onun içine girene kadar şaftım üzerinde ileri geri kaymasını izliyorum.

"Tekrar gitmekte fayda var, değil mi?" Ben üstüne çökerken Sabrina dalga geçiyor.

"Sevgilim, bunu bütün gece yapabilirim."

"Seni buna tutuyorum." Beni öpmek için aşağı çekiyor. Terli saçlarımı alnımdan itiyor. "Bir duşa daha ihtiyacımız olabilir," dedi kederle.

Evet, ikimiz de yine çok terledik. Muhtemelen açık banyo kapısından içeri giren ve dışarıdaki duşa açılan nemden. Ya da belki ateşli, ilkel seksti.

Hadi, yıldızların altında bir duş daha alalım, dedim onu yataktan çekerek.

Çok, çok sonra, tekrar yatağa dönüp uykuya daldığımızda, Sabrina mırıldanır, "Anlatmak için harika bir balayı hikayesi, ha?"

"Hayır," diye uykulu bir sesle cevap verdim. "İnsanlara seni Dean'in duşunda yediğimi söylememiz gerektiğini düşünmüyorum."

Hafifçe mideme vuruyor.

Hayır, ne demek istediğini biliyorum. "Yarın daha iyi olacak," diye söz veriyorum ona. "Daha kötüsü olamaz, değil mi?"

SABRINA

2. gün

Bu balayının tadını çıkarmak için her niyetle uyanıyorum. Ölümcül terörün akşam haberlerinde neredeyse baş hikaye olmaya karşı tamamen makul bir tepki olduğunu düşünsem de, bir yanım Tucker'ın bu geziyi planlamak için bu kadar çok çaba sarf etmesine ve tüm bunların neredeyse kendi yüzüne patlamasına neden olmasına üzülüyor. Şimdi ölüme yakın deneyimimizi aklımdan çıkarmanın ve uzakta geçirdiğimiz zamandan yararlanmanın zamanı geldi. Ev muhteşem, hava mükemmel ve bronzlaşmaktan başka tek bir sorumluluğumuz yok.

Bu yüzden Tucker sabah sersemliği içinde esneyerek ilk kıpırdandığında, bir barış teklifinde bulunuyorum. Taşaklarını tutmak ve büyüyen ereksiyonunu okşamak için elimi çarşafın altına soktuğumda inliyor.

"Günaydın sevgilim."

"Günaydın," diye tatlı bir şekilde cevap veriyorum.

Sonra ucu yalayarak, onun horoz başının etrafında dudaklarımı sarmak için aşağı kaydırın.

Ah, ağzını seviyorum, dedi parmaklarını saçlarıma dolayarak.

Kalçalarını itip saçımı yumruklayana kadar okşayarak, yalayarak ve sıkarak onu derinden emiyordum. Onu oraya götürmek uzun sürmüyor ve iyileştiğinde, iyiliğini geri alıyor, bu da evi çevreleyen ve bize tam bir mahremiyet sağlayan yemyeşil bitki örtüsü içinde gizlenen süitin özel dalma havuzuna sıska dalmaya yol açıyor. Bizi devasa mülkün yakınında bile olmayan en yakın komşularımızdan ayıran gerçek bir hindistancevizi korusu var.

Havluları temizleyip günlük giyindikten sonra kahvaltı yapmak için mutfığa iniyoruz. Ama devasa odaya girdiğimiz anda, lanet olası cinayeti haykırıyorum.

"Ne! Bu ne!" Başı telefonuna eğik olan Tucker, hemen dövüş moduna geçiyor. Beni tehlikeden korumaya hazır, çılgınca etrafına bakınırken uzun, kaslı vücudu savunmacı bir poz veriyor.

Tek kelime etmeden tezgahı işaret ediyorum.

Yüzü solgun. "Numara. Kabul edilemez," diye homurdandı.

Tanrıya karşı dürüstçe gözyaşlarımın gözlerimden aktığını hissediyorum. "O nasıl *burada* ?"

Donmuş duruyoruz, bir sepet taze ananasın arkasına yaslanmış Alexander'a bakıyoruz. Onu kahya getirmiş olmalı, anlıyorum. Ama neden? Bunu bize neden yapsın ki? Güvensiz bakışlarım, bebeğin ürkütücü beyaz yüzünü ve o küçük kırmızı ağzını, dudakları ürkütücü bir sırtışla büzerek sanki hastalıklı bir sır saklıyormuş gibi geziniyor.

Aniden koyu saçlı kısa bir kadın belirdiğinde kızımı kanalize etmeye ve epik bir sinir krizi geçirmeye yarım saniye kaldı. Pembe pastel bir tişört ve beyaz pantolon giymiş, yüzü endişeyle kırıkmış halde mutfağa koşar.

"Ne oldu? Herkes iyi mi?" Sesi çok aksanlı ama çıkaramıyorum. Diğer adada konuştuğumuz insanların çoğu Fransızca konuşuyordu ama bu kadının aksanı pek öyle değil.

"Evet, iyiyiz," diye yanıtlıyor Tucker. "Seni korkuttuysak özür dilerim. Sen İsa olmalısın?"

O ihtiyatla başını salladı.

"Ben Tucker ve bu da karım Sabrina. Bize ananas getirdiğin için teşekkürler! Lezzetli görünüyor." Bakışları bebeğe doğru kayıyor. "Şey. Bu şeyin buraya nasıl girdiği hakkında bir fikrin var mı?"

İsa kafası karışmış görünüyor. "Oyuncak bebek? onu getiriyorum. Bay Dean düğün hediyesi olduğunu söyledi. A olduğunu söyledi, kelime nedir, koleksiyoncu oyuncak? götürmemi mi istiyorsun?"

Alexander'ı kaldırmamak ve porselen yüzünü tezgahın kenarına çarpmamak için her türlü iradeyi gerektirir. Ama zavallı İsa şimdiden sarsılmış görünüyor ve deliler için taze ananas getirdiğini düşünmesini istemiyorum. Bu onun suçu değil. Bilmeden şeytanın işini yapıyordu ve ona kızamıyorum.

Tucker aklımı okuyor. DNA'sında zor durumdaki bir kadını kurtarmak için programlandığından, sıcak, güven verici bir gülümseme sergiliyor. "Hayır, hayır, onu burada bırakabilirsin," dedi İsa'ya. "Güvensiz yakalandık ama merak etmeyin, sorun değil. Sadece bizimle Bay Dean arasında küçük bir şaka."

Şaka? Evet doğru. Garip bir oyuncak bebeğin içinde hapsolmuş ölü bir Gold Rush çocuğunun ruhunda en ufak bir komiklik bile yoktur. Dean'in tatlı, masum kızımın bu korkunç şeyden hoşlanacağını düşündüğüne hâlâ inanamıyorum. O zamanlar sadece on sekiz aylıktı. Bir bebeğe bunu kim yapar? Bunu yetişkin yetişkinlere kim yapar?

bir nefes alıyorum. Hayır. Dean Heyward-Di Laurentis'in balayını mahvetmesine izin vermeyi reddediyorum.

Güven verici bir gülümseme yapıştırdım ve sarsılmış hizmetçiye yönlendirdim. "Meyveleri ve gazeteleri bıraktığınız için çok teşekkür ederim. Bu çok düşünceliydi."

"Şimdi tekneye gidiyorum."

Hâlâ emin görünmüyordu, bu yüzden Tucker bir kez daha acıklı Teksaslı çocuk gülümsemesini yaptı ve "Seni dışarı çıkaracağım. Bu arada, aksanını seviyorum. Anladığım kadarıyla St. Maarten'in Hollanda tarafında oturuyorsunuz?"

Flemenkçe. Bu kadar. Komşu adamızın bir Fransız ve bir Hollanda tarafı olduğunu unutmuşum, her biri iki ayrı kültür sunuyor.

İsa rahatlar. "Evet ediyorum."

"Doğmak ve büyümek mi? Yoksa başka bir yerden mi göç ettin?"

Onlar ön kapıdan kaybolurken hala onunla sohbet ediyor.

Beni Alexander'la yalnız bırakmak.

titrememeye çalışıyorum. Neden kırmızı ayakkabı giyiyor? Ve neden bu kadar parlaklar? ondan nefret ediyorum.

"Senden nefret ediyorum," diyorum bebeğe.

Boş gözleri ruhumun dokusunda bir delik açıyor. Neredeyse göz kırpmalarını bekliyorum. Logan onların kendi başlarına hareket ettiklerini gördüğüne yemin ediyor, ama Alexander'a sahip olduğum üç talihsiz kez, hiç yüz­süz bir musallat yapmamıştı.

Tucker'ın dönmesini beklerken, Alexander'ı tezgahtan -çünkü orası insanların yemek yediği yer, kahretsindir- odanın karşı tarafındaki credenza'ya götürüyorum.

Kocam döndüğünde telefonda, yüz hatları sıkıntıdan gergin. "Onu bir vesileyle birdenbire göndermek bir şey," diyor, "ama bizim balayımız, ahbap? Hiç utanmadın mı?"

"Dean bu mu?" İstiyorum. Tuck dalgın dalgın başını salladı. "Onu hoparlöre al. Şimdi!"

Tucker parmağını ekranda kaydırıyor. "Şu anda hoparlördesin. Sabrina'nın söyleyecek bir şeyi var."

"Bayan. Tucker!" Dean'in göt deliği sesi telefondan cıvıladı. "Mutlu balayı!"

"Bize mutlu balayına cüret etme," diye hırladım.

Tuck, benimkini ve Allie'nin hediyesini beğenmediğini söylüyor. Ben yaralıyım. Bize nişan hediyesi vermemiş olman en az benim kadar incindi."

acı çekmeye başlamadın bile ."

"Ah, hadi, siz ikiniz. Şimdi ikiyüzlü olmayalım. Onu daha önce hepimize gönderdin."

"Onu sana *göndermiyorduk* . Onu bizden *uzağa gönderiyorduk* ," dedi Tuck karanlık bir sesle.

Derin bir nefes alıyorum. "Dekan."

"Evet, Sabrina?" Gülmeye cesareti var.

"Bugün bitiyor, duydun mu beni? Hepimiz bu suça ortak olduk, ama artık değil. Ne kadar mal olduğu umurumda değil. Telefonu kapattığımız an onu dışarı çıkarıp okyanusa atacağım."

"Okyanusu kirletemezsiniz," diye karşı çıkıyor Dean.

"Beni izle."

Sonra telefonu alıp aramayı sonlandırıyorum.

Tucker bana gülümsüyor. "Cidden küçük ahababı denizde gömecek miyiz?"

"Düştün?"

"Ah evet."

İşte bu yüzden, beş dakika sonra Alexander'ı evden tepeden sadece birkaç adım aşağı sahile taşıyoruz. Dün gece St. Maarten'den iskeleye karanlık, biraz uğursuz bir yolculuk dışında, Karayip Denizi'ni daha önce hiç bu kadar yakından görmemiştim. Ve Atlantik'ten milyonlarca kat daha iyi. Suyu hiç bu kadar şeffaf gördüğümü sanmıyorum. Alt tarafı görebilirsin, Pete aşkına. Kıyıya vuran nazik dalgalara ve bulutsuz mavi gökyüzüne hayranım. Kum turkuaz suya karşı berrak beyazdır. Dostum, Jamie küçücük bir delikten diğerine koşuşturan keşiş yengeçleri için tamamen çıldırırdı.

"Hazır?" diyor Tucker.

"Yap."

Başını sallayarak kolunu geri sarıyor ve İskender'i mümkün olduğu kadar uzağa fırlatıyor. Sonra orada el ele tutuşup, sakın dalgalarda yavaşça denize taşınan bebek bobunu izliyoruz.

"Tanrı ile git," dedi Tucker ciddi bir şekilde.

"Bebeğim. Şeytan'a gidiyor ve bunu ikimiz de biliyoruz."

"Gerçek, sevgilim."

Alexander sonunda gözden kaybolduğunda, keder hissetmiyorum. Sadece rahatlama.

Özgürlük.

BİR SAAT SONRA, kahvaltıdan doyduk ve bir çift plaj sandalyesine uzandık. Tuck midesinin üstünde, uyukluyor. Oyulmuş sırtı, üzerine sürdüğüm güneş kremi yüzünden parıldıyordu. Kırmızı bikinim ve kucağım da ciltsiz bir gerilim filmi var ama kitap çok yavaş başlıyor ve içine giremiyorum. Sonunda masanın üzerine sandalyelerimizin arasına koydum, onun yerine telefonumu aldım ve check-in yapmak için FaceTime eve geldi.

"Merhaba küçük!" Jamie'nin sevimli yüzü ekranı kapladığında diyorum. "Seni özledim. Babana selam söyle."

Merhaba babacığım, dedi ekrana el sallayarak.

Hey, küçük sevgilim, diye seslendi Tuck dönmeden. "Grammy için iyi misin?"

"Evet."

"Bu sabah dişlerini fırçalıyor musun?"

"Evet."

Tuck'ın annesi, çoktan mayosunu ve tül eteğini giymiş olan Jamie için telefonu kaldırdığı arka planda, Henüz değil, diyor. Ben aradığımda mahalle havuzuna gitmeye hazırlanıyorlardı.

Yukarı çık ve dişlerini fırçala, dedi Tucker. "İki dakika. Ve çok fazla diş macunu kullanmayın."

Jamie uzaklaştığında, Gail evin hâlâ ayakta olduğuna ve Jamie'nin ona ayak uydurmayacağına dair beni temin ediyor. Acil inişten sonra nasıl olduğumuzu sorduğunda hep birlikte cevap veriyoruz.

"Hala sallandı."

"Onu çoktan unuttum."

"Neredeyse ölüyorduk, Tuck!" Ona dik dik bakmak için döndüm ama yüzü hâlâ koluna bastırılmış durumda. Kumral saçları sabah güneşinde parlıyor.

"O kadar ciddi miydi?" Gail endişeli görünüyor. "Küçük mekanik bir şey olduğunu düşünmüştüm."

"Onu çalıştırma anne. O kadar da kötü değildi. Gerçi Sabrina el yazısıyla yazılmış bir vasiyetini bir şişeye koyup okyanusa atmak üzereydi."

"Eğlence sistemi patladı," diye bilgilendiriyorum onu.

"Yapmadım." Tucker gülüyor.

"Grammy! Dişlerim temiz ve havuza gitmek istiyorlar!"

Jamie'nin dönüşü, konuşmanın sona erdiğini gösterir. Kızımın yakalıyormuş gibi yaptığı telefona bir demet hava öpücüğü gönderiyorum ve pembe yanaklarına şaplak atıyorum. Telefonu kapattıktan sonra, yüzüme vuran güneşin tadını çıkararak sandalyeme geri oturdum.

Sahilin birkaç metre aşağısında, otuzlu yaşların başında bir adamın kumun üzerine bir kamera tripodunu taşıdığını fark ettim. Tuhaf manzara ilgimi çekiyor ve sonraki beş dakikayı pervasızca adamı gözetleyerek geçiriyorum. Bir iPhone'u tripoda taktıktan sonra, kamera için hareketli bir şekilde anlatım yaparken, bir dizi şınav ve ardından değiştirilmiş burpe'ler yapmaya devam ediyor. Kaslı, yağlı ve iyi bronzlaşmış. Bu mükemmel Instagram fitness adamlarından biri.

Beni bakarken yakaladığında, casusluk için utanç bile toplayamıyorum. Merhaba sallıyorum, performansını izleyerek büyülendim. Ekranın diğer tarafından izlemek garip. Bu da beni diğer TikTok'ların arka yüzü olan bir TikTok fikri hakkında düşündürüyor. Böyle bir şeyin peşinden gidecek zamanım ya da eğilimim olsaydı harika bir fikirdi. Oh iyi.

Yanımda, Tucker bir inilti bırakıyor. "Ah, burada eriyorum, sevgilim." Yüzmeye gelmek ister misin?"

"Elbette." Ben de ısıyı hissetmeye başlıyorum.

Suya iniyoruz ve sörfün içine giriyoruz. Su sıcak ve kristal berraklığında dibe kadar, tıpkı sadece gemi reklamlarında gördüğünüz gibi. İnanılmaz.

"Şunu gördün mü?" Daha derin suya doğru yürürken Tucker omzumun üzerinden işaret ediyor.

Korku midemi dolduruyor. "Ah hayır, İskender mi?" Dalgaları arıyorum ama yüzen on dokuzuncu yüzyıl porselen bebekleri göremiyorum.

"Hayır, sudan bir şey fırladı."

"Ne, köpekbalığı mı?" Ah *hayır* hayır. Çılgınca kıyıya doğru geri çekildim ama Tucker kolumdan tuttu.

"Yine oradaydı." Ben ısırmadığımda, daha empatik oluyor. "Gerçekten. Sıçramayı duymadın mı?"

"Boklarla dolu olduğunu biliyorum." Ona su sıkıyorum.

"Neden yalan söyleyeyim?" o iri, masum gözlerle ısrar ediyor. "Oraya bak." Tekrar işaret ediyor.

Omzumun üzerinden ona gülümseyerek bakıyorum. Bunu yaptığım an, suyun altında bir şey bacağımı sıyrıyor. Gülen bir Tucker'a dönmeden önce bir an korku içinde, haysiyetimin sevdiğinden daha yüksek sesle ağlıyorum.

"Sen, pislik. Bunu yapacağını biliyordum. +

"Ama yine de aşık oldun."

Acı dolu bir çığlık atarken yüzüne bir avuç su daha çarptım.

"Ah, hadi ama." Gözlerimi ona çeviriyorum. "Sadece su."

"Kahretsin. *Kahretsin* ." Tucker'ın ses tonu sahte acılarla dolu. "Bir şey beni yakaladı," diye mırıldandı.

"Buna iki kez kanmıyorum bebeğim."

"Numara. Lanet olsun. Gerçekten lanet olası bir şey beni yakaladı."

Daha sonra kıyıya doğru dart yapar. Bacağının arkasını incelemek için döndüğünü görene kadar ikna olmadım. Peşinden suya daldım ve yaklaştığımda vücudunda kırbaç izine benzer büyük kırmızı bir kirpik olduğunu fark ettim.

"Sokuldum," diye homurdandı. "Sanırım bir denizanası tarafından sokuldum." Tucker kışının üzerine çöküyor ve kuma uzanıyor, yakışıklı yüzü acı içinde buruşuyor. "Siktir, bu acıtıyor."

Evet, kesinlikle yalan söylemiyor. Deri zaten kırıışmış ve şişmiş, parlak kırmızı işaretlerin etrafında şişlikler oluşuyor.

"Biz ne yaptık?" diye mırıldandım. "Üzerine mi işeyeyim?"

Tucker tekrar oturma pozisyonuna geçer. "Ne? Asla."

"Sanırım yapmam gerekiyor, değil mi?"

"Bebeğim, üzerime işemene izin vermeyeceğim. Bu gerçek bir şey bile değil."

"Eminim öyledir."

Dişlerini gıcırdatıyor, hâlâ kırmızımsı-mor yaraya bakıyor. "Dostum, acıyor."

"Aman Tanrım, bunun İskender'i boğmanın bir tür kozmik cezası olduğunu mu düşünüyorsun? Willie'nin ruhu intikamını aldı mı?"

Tucker bunu bir kez daha düşünür. Sonra "Hayır" diyor. Bana dik dik bakıyor. "Sanırım az önce bir denizanası tarafından sokuldum."

"Bir şey yapmazsak ne olur?" Acıyla dudağımı ısırıyorum. "Kalamın losyonunun bunu düzelttiğini sanmıyorum."

Bu tam olarak küçük bir arı sokması değil. Ya bütün bacağı böyle şişerse? Denizanası sokması için kesiyorlar mı?

"Bence idrar en iyi çözüm, Tuck." Bir iç vücut taraması yapıyorum ve sonra inliyorum. "Biliyorsun, yapabileceğimi sanmıyorum," anladım. "Gitmeme gerek yok-"

Bize yaklaşan fitness görevlisini görünce durdum. Tanrıya şükür. Kollarımı sallayarak onu işaretliyorum. Bize doğru koşarken adımları hızlanıyor.

"Sabrina, hayır," diye uyarıyor Tucker. "Sakın cüret etme."

"Her şey yolunda?" adam bize ulaştığında soruyor. Kara gözler Tucker'ı keskin bir şekilde değerlendirir.

"Kocamın üstüne işeyecek misin?" yabancıya soruyorum. "Bir denizanası tarafından sokuldu, ama benim gitmem gerekmiyor."

"Onu görmezden gel. Sabrina, sana söylüyorum, bu bir efsane. İyi olacağım."

Ama gözyaşlarının eşiğinde ve ne kadar sert ısırıldığı, çenesini gıcırdattığı için dişini kırma riskiyle karşı karşıya gibi görünüyor. Bacağı korkunç görünüyor.

Fitness Guy ona "Bu bir efsane mi bilmiyorum" diyor. "Yani, eğer işe yaramadıysa neden herkes bunu yapmamı söylesin ki?"

Tucker'a gözlerimle yalvarıyorum. "Bırak denemesine izin ver."

Kocam bu fikre inatla karşı çıkıyor. "Paslı bir kaşıkla kesmeni tercih ederim."

"Seni eve tek bacakla Mama Tucker'a getirmeyeceğim! Bana ısınmasının ne kadar sürdüğünü hatırlıyor musun?" Durumun stresinden resmen titriyorum.

Fitness Guy bana baktı. "Bir nefes al güzelim. Ona yardım edebilirim. Yapılacak komşu şey, değil mi?"

Sonra, benim içim rahatladı ve Tucker dehşete kapıldı, adam kargo şortunun düğmelerini açmaya başladı - tıpkı keten gömlekli ve panama şapkalı başka bir adamın kumu yırtarak gelmesi gibi.

"Bruce, bu insanlara ne yapıyorsun Allah aşkına?"

"Hayır, hayır, sorun değil," diye temin ederim yeni gelene. "Kocamın bacağına işemesini istedim. Sokuldu-"

Tucker inliyor. "Bu fikre hâlâ şiddetle karşıyım, Bruce."

"Pişman olmaktansa sağlıklı davranmak iyidir." Bruce omuz silkiyor. Şu anda fermuarını açma sürecinde. "Doğru?"

Yeni gelen şapkasını çıkarır ve alnındaki teri silerek kahkahasını bastırır. "Bu bir kocakarı masalı. İdrarın denizanası sokmasını veya başka herhangi bir acıyı yatıştırdığını gösteren kesinlikle hiçbir kanıt yoktur. Aslında, bazı araştırmalar ağrıyı ve şişliği şiddetlendireceğini öne sürüyor."

Bunun üzerine Bruce şortunun fermuarını çeker.

"Yok canım? Sadece onun sözüne mi inanıyorsun?" Bana ihanet eden adama öfkeyle baktım.

"Ah, kesinlikle. Kevin yürüyen bir ansiklopedidir. Eğlenmek için bilimsel dergileri okur."

"Görmek?" Tucker rahatlayarak iç çekiyor. "Sikiş aşkına."

Adam elini bana uzatarak, Ben Kevin, dedi. Yağa bulanmış Bruce'dan daha yaşlı görünüyor, belki kırklı yaşlarının başında. "Onun adına özür dilerim."

"Sadece yardım etmeye çalışıyorum." Bruce, Tucker'a özür dileyen bir gülümseme gönderir.

"Millet ziyaret ediyor musunuz?" diye soruyor.

"Bir haftalığına Di Laurentis'in evinde kalacağız," diyorum onlara. "Seni tüm bunlara bulaştırdığım için üzgünüm." Tucker'a bakıyorum. "Gerçekten sadece yardım etmeye çalışıyordum."

"Kendimizi doğru dürüst tanıtalım. Yarın akşam sizi yemeğe davet etmekten mutluluk duyarız," dedi Kevin.

Gülüyorum. "Bu harika olur. Teşekkür ederim."

Kevin, Tucker'a anlayışlı bir şekilde başını sallayarak, "Onu halledin," dedi. "Sıcak bir duşun altında çalıştırın veya yaklaşık yirmi ila kırk dakika boyunca bir jakuzide bekletin. Biraz ağrı kesici al. Bunun için yapılması gerekenler bu kadar. İki kez sokuldum, bu yüzden tatbikatı biliyorum."

"Yapacağız, teşekkürler."

"Bu uçak içindi, değil mi?" Tucker, Bruce ve Kevin'den ayrıldıktan sonra onu eve geri götürmekle suçluyor.

"Ben asla."

"Neredeyse bir adamın üstüme işemesine izin veriyorsun, Sabrina."

"İşte seni bu kadar seviyorum."

SABRİNA

3 gün

Tucker ertesi gün, "Bana bakıcılık yapmak zorunda değilsin," dedi. Yanımdaki plaj sandalyesine yayılmış, dalgın bir şekilde karnındaki kumu silkeliyor. "Yüzmek istersen burada iyiyim."

"Şöyle?" Önümüzde duran güzel mavi genişliğe başımı sallamak için kitabımdan başımı kaldırdım. Hepsi anlatılmamış korkularla dolu. "Şans değil."

"Yani okyanus şimdi şeytan mı?"

"Evet. Evet öyle."

Karanlık güneş gözlüklerinin arkasından bana bir kahkaha attı. Bunu görmezden gelmeyi seçiyorum. Şimdi bunun komik olduğunu düşünüyorum ama dün gece bacağı kırık ağlayan bir bebektir. Ben irademiz üzerinde çalışmaya devam ederken günün geri kalanını içeride yatarak, yemek yiyip film izleyerek geçirdik. Tam olarak hayallerimizdeki balayı değil.

"Okyanus ve benim bir anlayışımız var," diye açıkladım. "Ondan uzak duruyorum ve o beni öldürmeye çalışmıyor."

"Bin kere sahile gittim. İlk defa bir şey beni yakaladı. Bundan korkmana gerek yok."

"Okyanusun söyleyeceği bir şeye benziyor."

Telefonum bip sesi duyduğunda sonraki sayfaya geçiyorum. Villa Wi-Fi, plajın bu bölümünü kapsıyor, bu yüzden evde acil bir durum olması ihtimaline karşı her dışarı çıktığımızda ona bağlanmaya özen gösteriyorum. Grace'in kızlarımızın grup sohbetine gönderdiği mesajı bulmak için ekrana baktım.

GRACE: *O aptal Hockey Hotties blog gönderisini görmeden önce haberi paylaşmak istedim. Ve zaten gördüyseniz, evet, doğrudur.*

Ne haberi? Ve hangi blog yazısı? Açıklama istemek yerine, telefonum tarafından oluşturulan ve beni bir grup kuduz grup tarafından yönetilen o gülünç hokey bloguna götüren otomatik bağlantıya tıklıyorum.

Söz konusu makale sayfanın en üstünde yer almaktadır.

Gizli Düşün Skandalı!!!!

Oturduğunuzdan emin olun bayanlar baylar!! ÇÜNKÜ HABERİMİZ VAR!!!

Kendi John Logan'ımızın piyasadan kaldırıldığını size bildirmekten dolayı üzgünüz!

Sen mendilleri alırken biz bekleyeceğiz...

Tamam, döndün mü??! Bu doğru, millet. Kaynaklarımız, JL'nin uzun zamandır sevgilisiyle gerçekten evlendiğini doğruladı. Ve sadece bu değil, sinsi adam bunu AYLAR ÖNCE yaptı!! Mesela kış mevsiminden bahsediyoruz. Onun siniri!!!

O büyük seksi adam için mutlu muyuz? İyi evet. Elbette!! Ama biz de Ezildik!!!!

okumayı bırakıyorum. Aşırı noktalama çok fazla. Ayrıca, ben zaten onun özünü anladım. Bu aptal blog doğruysa, Grace ve Logan arkamızdan evlendiler. Geçen kış .

Bunların siniri.

"Tucker!" hırlıyorum.

Alarm halinde yukarı bakar. "Bu ne?"

Logan ve Grace'in evlendiğini biliyor muydunuz? İstiyorum.

Çenesi düşüyor. "Numara. Gerçekten?"

Grup sohbetine geri dönüyorum ve öfkeyle bir fırtına yazmakla vakit kaybetmeden.

BEN: *Aman. İnternetten öğrenmemizi mi sağladın? Bu nasıl bir arkadaşlık??!*

ALIE: *Cidden!??*

GRACE: *Ah, kapa çenen, Allie. Biliyordun.*

BEN: *BİLİYOR MUSUN?*

ALLIE: *Hey, savunmamda Hannah da biliyordu.*

BEN: *Evet, ama Hannah dedikoducu değil. Gruptaki dedikodu SİZSİNİZ ve bu, bize söylemek sizin göreviniz olduğu anlamına gelir.*

HANNAH: *Teşekkürler, S.*

ALIE: *Hadi ama. Bu bana nasıl? Gizlice evlenen onlar.*

GRACE: *Daha önce bir şey söylemediğimiz için üzgünüm. Mezuniyetim bitene kadar babama söylemeyi bekliyorduk. Sonunda haberi dün gece onunla ve annemle ve Logan'ın anne ve babasıyla paylaştık.*

BEN: *Ayrıntılara ihtiyacım var. Şimdi.*

GRACE: *Yeni Yıl için Vermont'a gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Bir nevi kaçışa dönüştü. Tamamen plansız. Ama sıfır pişmanlık <3*

Yanımda, Tucker telefonuma bakmaya çalışıyor. "Neler oluyor?" yalvarır. "Onlar ne diyorlar?"

"Grace az önce onayladı. Görünüşe göre o ve Logan, Yeni Yıl boyunca Vermont'a kaçmışlar.

"Yeni yıl!" çekiniyor. Şüphesiz kendi grup sohbetini açmak için telefonuna uzanıyor.

"Evet. Aylardır herkesten saklıyorlar. Daha dün gece ailelerine söylemişler."

Artık her birimiz kendi telefonlarımıza yazıyoruz.

BEN: *Ahh, bu harika bir haber! Yani hain taktikler bir yana ikiniz adına çok sevindim <3*

GRACE: *Teşekkürler! Kendimiz oldukça mutluyuz.*

HANNAH: *Ne olursa olsun, Allie ve ben sadece senin düğününde haberlere rastladık, S. O zamana kadar zaten aylardır evlilerdi.*

ALIE: *Evet, bak! Hiçbir şey söylemedim çünkü büyük gününü mahvetmek istemedim. Rica ederim, kaltak.*

Orta parmak emojişi gönderiyorum, ardından başka bir kınama geliyor.

BEN: *Düğünümü bahane etme seni hain. Öğrendiğin an herkese haber vermeliydin. Seni hayal kırıklığına uğrattım, Allison Jane.*

ALIE: *Hannah hamile.*

Çılgılığım Tucker'ı neredeyse sandalyesinden uçuracaktı. "Ne?" endişeyle söylüyor. "İyi misin?"

Hannah'nın yanıtı belirip çenemin kapanmasına neden olduğunda yanıtlamak üzereyim.

HANNAH: *Hayır. Adil değil. Hiçbir şey söylemeyeceğine söz vermiştin.*

ALIE: *omg üzgünüm. Sadece dışarı çıktı. Parmaklarım kendi hayatlarını aldı. Belki İskender onlara sahipti.*

BEN: *Sakın dikkatimizi dağıtmaya kalkışma. Ayrıca İskender balıklarla yüzüyor.*

GRACE: *Bekle, ne?*

BEN: *Onu boğduk.*

GRACE: *Hayır, Hannah olayı. Hamile misin? Düğünden sonra test yaptırdığını ve negatif çıktığını sandım bu yüzden bir şey söylemedin.*

HANNAH: *Üzgünüm. Kimseyi bilerek karanlıkta tutmuyorum. Test pozitif. Bunu bilen tek kişi Allie.*

HANNAH: *Daha Garrett'a bile söylemedim.*

ME: *Bu bir grup sohbeti mi yoksa sırlar ve yalanlar mı?*

HANNAH: *Çocuklara bir şey söyleme. Lütfen. Garrett'a söyleyene kadar olmaz.*

"Sabrina mı?" Tucker sürekli ekranımı okumaya çalışıyor.

köşeye koyuyorum. "Üzgünüm. Sohbet evliliği bizden sakladığı için hepimiz Grace'e üzülmüyoruz."

"Evet, Logan da bizden sıcıyor." Bir metin daha gönderiyor.

Tucker'ın dikkati dağıldığında, dikkatimi kendi çalkantılı sohbet başlığıma verdim.

HANNAH: *Lütfen, çocuklar. Hiçbir şey söyleme. Henüz ne yapacağımı bile bilmiyorum.*

Geri kalanımız onu hemen rahatlatır.

ALIE: *Kusura bakmayın ağızımdan kaçırdım. Dudaklarım resmen deli gibi kapandı bebeğim.*

GRACE: *Benim de.*

BEN: *Tek kelime etmeyeceğim. Söz vermek.*

Cevabı gönderdikten sonra dudağımı ısırdım. Normalde Tucker'dan sır saklamam. O adama hayatım pahasına güveniyorum. Kızımızın hayatıyla. Ama planlanmamış bir hamilelikle baş etmenin nasıl bir şey olduğunu da biliyorum. En azından, bunun plansız olduğu hissine kapılıyorum. Ve eğer öyleyse, o halde Hannah'nın duygu ve hormon selinden kurtulmak için zamana ve alana ihtiyacı vardır, muhtemelen şu anda bir anlam vermekte zorlanıyordur.

Bu yüzden haberleri kafamın içinde *lanet olası ağızını kapat etiketli küçük bir kutuya gönderiyorum* . Tuck anlayacaktır. Benden başka birinden hamile olduğumu öğrenseydi, bundan tüm kalbiyle nefret ederdi. Garrett bunu bizden değil kız arkadaşından duymayı hak ediyor.

SABRİNA

gece 3

Kevin ve Bruce'la daha sonra akşam yemeğinde, Tucker, balayımızın geri kalanında okyanusta yüzmeyi reddettiğim gerçeğini hala aklımdan çıkarmıyor. Cehennem, hayatımızın geri kalanı için.

Kusursuz yemek odalarında ton balığı tartarı eşliğinde, "Isırılan benim, ama şimdi su perili oluyor" diyor. Büyük açık alan, havuz güvertesine ve mülklerinin ötesindeki turkuaz panoramaya bakmaktadır. "Yemin ederim, her fırsatta gökgürültüsümü çalmaya çalışıyorum."

"Senin gök gürültüsünden hiçbirini istemiyorum," dedim tatlı bir şekilde, şarap kadehimin kenarından ona sırtarak. "Devam et ve denizanası iğneni bir onur nişanı olarak tak. Orada, karada güvende olacağım."

Tuck snickers.

Ev sahiplerimize bakıyorum. "Savunma olarak, buraya gelmek için ateşli bir uçak kazasından zar zor kaçtım. Sinirlerim biraz gergin."

Kocam, "Bütün gününü vasiyetimizi yazmakla geçirdi" dedi. "Daha iyisini bilmeseydim, benden kurtulmayı planladığını düşünürdüm."

"Sen ciddi değilsin?" Bruce bize dehşet içinde bakıyor ve ardından bir yudum kırmızı şarapla onu yıkıyor.

"Gerçek hikaye" diyorum. "Uçakta bir tür elektrik yangını vardı ve acil iniş yapmak zorunda kaldık."

"Bu arada, uçuş boyunca birbirlerinin boğazına yapışan önümüzdeki bu çılgın çift, birden Titanik'e binen çift gibi davranıyor. Birbirlerine sarılıp aşklarını ilan ediyorlar." Tucker kararlı bir şekilde başını salladı. "Eğlenceli zamanlar."

"Görmek?" Bruce kederli bir şekilde talihsizliğimize gülen Kevin'e bakıyor. "Bize asla heyecan verici bir şey olmaz."

"Arabalardan birine giden fren hattını kesebilirim ve hangisi olduğunu söyleyemem," diye yanıtlıyor Kevin, süratle.

Tucker keskin bir kahkaha patlatıyor.

"Ah, kes şunu." Bruce, Kevin'in kolunu itiyor. "Bensiz yaşayamazsın." Sonra bana, "Anladım tatlım. Bak bana nasıl davranıyor."

Ana yemek sırasında Bruce, tadı çok pahalı şarap gibi olan bir kaç bardakta bizi ızgaraya koymaya başlıyor. İlişkide açıkça daha gürültücü, daha dışa dönük olan o, Kevin ise arkasına yaslanıp konuşmanın çoğunu partnerine bırakmayı tercih ediyor gibi görünüyor. İlginç bir çift olurlar.

"Peki kimi evimize aldık?" diye sordu Bruce, gözlerini kısarak bana bakarken bardağını çevirerek. "Bildiğimiz tek şey, *Natural Born Killers*'taki çocuklarla güzel bir yemeğin tadını çıkardığımız."

"Derin dondurucuda bir ceset yığınının içinde Di Laurentis'ler varmış gibi mi?"

Bu çok lezzetliydi, dedi Bruce bana sırtarak. Göz kamaştırıcı beyaz bir gülümsemesi var ve giyinirken çok daha az salak görünüyor.

Onu görmezden gel, dedi Kevin. "Birinin onun ölmesini istemesi için çaresiz."

"Ben aşığım. Öyleyse vur beni." Bruce, Tucker'a bakar. "Peki yaşamak için ne yapıyorsun, Tuck? Fiziğine bakılırsa tahminimce? Sporcu."

"Hayır." Tucker omuz silkiyor. "Dean ve ben kolejde birlikte hokey oynadık ama şimdi Boston'da birkaç bar işletiyorum."

Adamlara işini anlatmaya devam ediyor. Kolejden hemen sonra açtığı ilk Tucker's Bar, birçok profesyonel sporcuyu çeken popüler bir mahalle mekanı haline geldi. Başarısı ile daha da iyi olan ikinci lokasyon geldi. Bruce, Instagram'da, akşam yemeğinin ortasında telefonunu çıkardığı için partnerine kaşlarını çatan Kevin'in utanmasına çok benziyor.

Bruce, "İçeriğiniz ve pazarlamanız etkileyici" diyor. "Bütün bunları kendin mi yapıyorsun?"

"Biraz. Bizim için video ve profesyonel fotoğrafçılık yapan birkaç yerliyi işe aldım. Kurum içi personel sosyal ağlarımızı yönetir. Dürüst olmak gerekirse, birçok iyi arkadaş başlangıçta bize yardımcı oldu." Omuz silkiyor. "En iyi arkadaşlarımdan birkaçı Bruins için oynuyor, bu yüzden barda konuştular ve şimdi bazı ünlü müşterilerimiz var."

Bruce oldukça etkilenmiş görünüyor. "Barların ötesinde planların var, yoksa bu franchise bebek mi?"

"Bir sürü fikri var," diye araya giriyorum. "Henüz bitmiş değil."

"Kesinlikle diğer şehirlerde daha fazla bar açmayı düşünüyorum. Ama...sıkıldım," diye itiraf ediyor Tucker.

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Barlardan sıkıldın mı?" Bunu ilk kez duyuyorum.

"Numara. Yani bazen." Omuz silkerek şarabına uzanıyor. "Harika bir kadronun ve mükemmel bir genel müdürün iki ucu keskin kılıcı. Barlar bensiz çalışıyor ve elimde çok fazla boş zaman kalıyor. Beni huzursuz ediyor."

Her ne olursa olsun yüz ifademi korumasını umarak tabağıma bakıyorum. Tuck'ın işinden hoşlanmadığını duyduğumda nasıl hissettiğimden emin değilim. İşinde kendini tamamlanmamış hissettiğine dair hiçbir şey hissetmemiştim. Tek bir ipucu yok. Her zaman ona iş hakkında soru sormaya özen gösteriyorum ve o her zaman sadece gülümsüyor ve her şeyin yolunda olduğunu söylüyor.

Seni duyuyorum, dedi Bruce, Tuck'a başını sallayarak. "Ben de aynı durumdayım. Fikirlerle dolu. Her zaman hareket halindeyken."

Lanet olası adam yerinde duramaz, dedi Kevin alaycı bir gülümsemeyle. "Sanırım bir fitness gurusunun hayatı böyle."

"Yaptığın bu mu?" Bruce'a soruyorum, kendimi kocamın bariz mutsuzluğuna değil de yeni arkadaşlarımıza odaklanmaya zorluyorum. "Seni orada kameranla gördükten sonra merak ettim."

Tuck ve ben onu bir "etkileyici" olmanın ayrıntılarını tartışırken, yapılacak daha çok şey olduğunu keşfediyoruz. Bruce, tüm sosyal medya hesaplarında milyonlarca takipçiye sahip olmanın ve sponsorlu gönderilerden bir servet kazanmanın yanı sıra, seçkin bir müşteri için kişisel bir eğitmen olarak da çalışıyor.

Kevin, partneriyle açıkça gurur duyarak, "İki New York Kongre üyesini ve bir eski başkanı eğitiyor," diye övünüyor. "Prez'in kim olduğunu söyleyemem ama tahminde bulunmaktan çekinmeyin."

Tucker ve ben uygun şekilde etkilendik.

Bruce çapraz sorgusunu bana yönelttiğinde ve hukuk fakültesinden yeni mezun olduğumu söylediğimde Kevin'in de bir avukat olduğunu keşfediyorum. Sadece bu da değil, New York'taki ilk üç firmadan birinin kıdemli ortağı.

Kevin bana "Ceza hukuku uyguluyoruz" diyor. "Benim bölümüm, yalnızca haksız mahkumiyet davalarıyla ilgileniyoruz. Çoğunlukla pro bono iş."

öne eğiliyorum. "Bak, bu büyüleyici. Hukuk fakültesine başladığımdan beri ceza hukuku alanında çalışmak istediğimi biliyordum. Böyle bir şey inanılmaz derecede tatmin edici olmalı."

"Dürüst olmam gerekirse, bu hayal kırıklığından çok. Kapsamlı bir inceleme sürecimiz var, yalnızca kanıtlayabileceğimize içtenlikle inandığımız davaların geri çevrilmesi gerektiğine inanıyoruz. Ancak yüksek bir bar var. Mahkemeler genellikle isteksizdir. Yine de her yenilgi bizi bir sonrakinde daha çok denemeye motive eder. Her dava uzun ve

zahmetlidir, ancak evet, kesinlikle ödüllendiricidir." Bana gülümsüyor. "Senin gibi genç bir kadının sıkı çalışmaya oldukça aşına olduğunu hayal ediyorum. Hukuk fakültesindeyken çocuk yetiştirmeyi bile anlayamıyorum. Harvard'dan sinir krizi geçirmeden zar zor geçtim ve bu çocuksuzdu."

"Kolay değildi," diye itiraf ediyorum. "Tucker muazzam bir destektir."

"Mütevazı davranıyor," diye ısrar ediyor. "Biz tanışmadan önce bile, üniversiteye girmek için iki işte birden çalıştı. Daha sonra, her sabah ve gece kızımızla birlikte kalkar, besler, bezler ve tüm bunları yaparken ders kitaplarının altını çizer ve makaleler yazardı. Onu izlemek bile yorucuydu."

Kevin, Bruce gözlüklerimizi doldururken, "Siz oldukça sıra dışı iki gençsiniz," diyor. "Senin yaşında herkes senin kadar motive ya da çalışkan değil. Kesinlikle değildim. Yolumu bulmam birkaç yılımı aldı."

Tucker elimi masanın altından tutarak, "Kızımızın olması ikimizi de onun için yapabileceğimiz en iyi hayatı yaşamaya gerçekten teşvik etti," diye yanıtlıyor. "Ona her şeyi vermek istiyoruz. Her zaman onunla ilgilenildiğinden emin ol."

"Dur," diye inliyor Bruce. "Tapılası birisin. Dayanamıyorum."

Tatlı sırasında, Bruce ve Tucker fitness konusunda tartışır. İki adam vücut ağırlığı direnç tekniklerini karşılaştırmaya başlamak için masadan ayrıldığında Kevin'in gözleri yerinden fırlıyor. Tucker inanılmaz bir formda ve gömleğini çıkarma dürtüsüne direnmesine rağmen, Bruce kocamın inanılmaz karın kaslarını ve pazılarını fark ediyor ve yorumluyor. Sanki kimse yapamazmış gibi. Kevin ve ben mango köpüğümüz hakkında kanun hakkında konuşurken Bruce onunla bariz bir şekilde flört ettiğinde bunu kişisel algılamıyorum. Değeri ne olursa olsun, Kevin aksi halde çapkın partnerinden etkilenmemiş görünüyor. O iyi bir sporcu.

Harika bir yemekten sonra bizi dışarı çıkarırken, "Birkaç gün daha burada olacağız," dedim. "Eminim tekrar karşılaşacağız, ama iyiliğin karşılığını vermek güzel olurdu. Bu kadar harika bir yayılma bulabileceğimizden emin değilim, ama belki bizim evimizde içki içebilir?"

Bruce yanağımı öperek, Sadece beni buz kovalasına doğrult, dedi.

Ay ışığı altında eve yürürken, Tucker elimi tuttu, başparmağıyla eklemlerimin üzerinde şekiller çizdi. "Eğlendin?"

"Kesinlikle." Sonra bir şey hatırlıyorum ve ruh halim hafifçe düşüyor. "Barlardan sıkıldığını neden bana söylemedin?"

Bu bana bir omuz silkiyor. "Tam olarak sıkılmadım. Sadece bazen huzursuz."

"Yine de bir şey söylemeliydin."

"Önemli bir şey olmadığı için bir şey demedim. Harvard'daki son yılınızda dikkatinizi dağıtmanın bir anlamı da görmedim."

"Bir yıldır böyle mi hissediyorsun ?" Yemin ederim bu adamı tüm kalbimle seviyorum ama her zaman güçlü, destekleyici tip olmaması onu öldürür mü?

Tucker elimi sıkıyor. "Hiçbir şekilde hissetmiyorum. Ama bakın, bu yüzden gündeme getirmedim. Küçük bir sorunu çözmeye çalışırdın ve ikimiz de stres seviyelerinin tabağına başka bir şey eklemeye gücünün yetmeyeceğini biliyoruz. Zaten dolu, sevgilim."

Kocamın işinden mutsuz olması kulağına "küçük bir sorun" gibi gelmiyor. Ama Tucker üzerinde durmama izin vermiyor. Yürümeyi bıraktı ve elimi dudaklarına götürüp parmak eklemlerimi öptü.

"Bu gece ne kadar seksi görüldüğünden bahsetmiş miydim?" o çizer.

"Beni iş işlerinden uzaklaştırmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, seksi karıma iltifat etmeye çalışıyorum."

Pes etmeyeceğini hissedince, bırakmaya karar verdim. Bunun hakkında konuşmaya hazır olduğunda, bunun hakkında konuşacaktır. Şimdilik, kocamla bu gecenin tadını çıkaracağım. Jamie'yi kontrol etmek için sürekli koşmak zorunda kalmadan diğer yetişkinlerle bir akşam geçirmeyeli uzun zaman oldu. Sadece ebeveyn olarak değil, bir çift olarak biz olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum.

"Pekala, yapma zamanın geldi." somurtkanla alay ediyorum. "Bu elbiseyi seçmek için bütün zahmete girdim ve sen ona iltifat etme zahmetine girmedin mi?" İtiraf etmeliyim ki, seçtiğim uzun, keten anvelop elbise hamilelik sonrası göğüslerim için harika şeyler yapıyor.

Ne bencil bir piç, diye kabul etti, beni bir palmiye ağacına dayanana kadar geri götürmek için kalçalarımından tutarak. "Sana ne kadar muhteşem görüldüğünü söylemeyi ihmal ediyorum."

"Ne kadar kötü bir çocuk," diye fısıldıyorum.

Tucker beni öpüyor, şarabın tadı hâlâ dilinde. İki evimiz arasındaki vahşi yeşil çalılar ve uzun palmyeler arasından geçen bu kumlu yolda, tenimi ılık bir esinti süzüyor. Sadece yakındaki dalgaları ve böcek şarkılarını duyuyorum. Tam olarak özel olmasa da تنها.

"Bunu bütün gece yapmak istemiştim," diye mırıldandı ağızıma karşı. Elleri kıcıımı sıkmak için vücudumu sıyırdı. "Güzel olan sensin."

elini çekiştiriyorum. "Neredeyse evdeyiz."

"şimdi gelmeni istiyorum."

Ah oğlum. O böyle konuştuğunda, tutarlı düşünceler oluşturamıyorum. John Tucker'ın pek çok yönü var ve dürüstçe söyleyebilirim ki onun bu ilkel, alfa yanı benim favorilerimden biri. Tucker çoğu zaman çok uyumlu, benim ve Jamie'nin hizmetinde kendi ihtiyaçlarını ve isteklerini görmezden geldiğı için çok mutlu.

Ama *bu* Tucker tam olarak ne istediğini ve onu nasıl elde edeceğini biliyor. Tanıştığımız gece, o kadar zahmetsizce beni baştan çıkardı ki, geldiğini zar zor gördüm. Bir dakika bir kolej spor barında flört ediyorduk, sonra o bana kirli sözler fısıldarken kamyonunda çıplaktık.

Öpücüğüne karşılık verirken, parmaklarım saçlarının arasından kaydı ve ensesini kavradı, onu daha da yakınına çekerek. Elini bacaklarımın arasına sokmak için elbisemin ağızını aralıyor ve parmaklarını cılız külotumun altına sokuyor. Sıcak, muhtaç etime ilk dokunuşu nerede olduğumuzu ya da sırtımdaki ağacın sert gövdesini tamamen unutturuyor. Bacaklarımı biraz daha araladım ve onu avucunda sallanarak devam etmesi için cesaretlendirdim.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, iki parmağını içime bastırarak. "Çok güzelsin."

Onu gerçekten duymuyorum. Vücuduma yaptıklarından çok etkilendim. Ayaklarımın üzerinde durmak için dudağıımı ısırıp ona tutundum. O kadar hassasım ki, kaslarımın gevşemesi ve bacaklarımın titremesi uzun sürmüyor. İnemelerimi omzuna bastırarak, sersemlemiş hissetmeme neden olan bir orgazm sırasında titredim.

üstümüzden bir *çıt sesi* duyduğumda hâlâ ağır nefes alıyorum .

Ağır bir şey kafamın tepesinde çatlamadan önce göz kapaklarım bir kalp atışı kadar açıldı. Her şey kararmadan önce bir saniyelik yakıcı bir acı yaşıyorum.

TUCKER

4. Gün

"Hey. Selam Sabrina." Başını kucağıma yaslayarak yanağını nazikçe ovuyorum, alnını okşuyorum.

O kadar uzun süre hareketsiz kaldı ki, onu eve geri taşımayı düşünüyorum ama onu taşımaktan korkuyorum.

"Uyan sevgilim. Haydi."

Sonunda göz kapakları titrer. Sonra dudakları ayrılır. Acı verici bir inilti ile kucağımda kıpırdandı ve bana baktı. Gözlerinin odaklanması biraz zaman alıyor.

İşte buradasın, dedim rahat bir nefes vererek.

"Ne oldu?" Uzanır ve başının tepesini hisseder. Anında irkilir, tıslar.

"Sen, uhh..." Boğazımı temizledim. Artık komaya girmediğini bildiğime göre, kahkahalarımı bastırmakta güçlük çekiyorum. "Kafana hindistan cevizi düştü."

Bir sessizlik dalgası var.

"Gerçekten?" İnler, yüzünü elleriyle kapatır. "Sikiş aşkına."

"İyi misin? El ve ayak parmakları?"

Hepsinin hareket ettiğini doğrulamak için aşağı bakarak onlara bir kıpırdanma veriyor.

"Evet, iyi."

"Seni kaldırmayı deneyelim." Ona elimi verdim ve biz dururken onu sabitledim, ama hemen biraz yana doğru gitti.

"Vay canına. Evet, hayır." Başını tutarak bana yaslandı, bacakları titriyordu. "Her şey dönüyor."

"Anladım."

Onu kollarıma alıp karanlık, kumlu yolda ilerliyorum. Eve döndüğümde, onu üst kata, elbisesini değiştirmesine ve yatağına yatırmasına yardım edeceğim ana süite taşıyorum.

"Doktorun telefon numarası için ciltte bir kontrol edeyim," diyorum. "Seni kontrol ettirmeliyiz."

"İyiyim," diye ısrar ediyor, zayıf da olsa.

"Bir sarsıntı geçirebilirsin."

"Sanmıyorum. Ve yapsam bile, bunun için beni her saat başı izlemekten ve hangi gün olduğunu sormaktan başka bir şey yapmayacaklar. Bunu burada yapabiliriz."

"İyi. Ama sarsıldığına dair en ufak bir his alırsam, bir doktor bulacağız."

"İyi. Çantamdan bana biraz ibuprofen alır mısın? Beni bekleyen migrenin önüne geçmek istiyorum."

Banyoya daldım, bir dakika sonra bir bardak su ve yarın kafasına fena halde çarpacak bir ağrı kesiciyle geri döndüm.

"Bana gülme," diye mırıldandı Sabrina, ardından sımsıkı kıvranarak ve başını iki yastığa kaldırarak.

"Ben asla."

"Seni tanıyorum," diyor çaresizce. "Ses duymak istemiyorum."

"Yemin ederim."

Ben duş almak için soyunurken Sabrina oradan uzaklaşıyor. Banyo kapısı kapalıyken ağzımı kapattım ve akan suyun sesi altında boğuk bir kahkaha attım. Çünkü bu saçmalık çok komikti. Karım incindiğinden değil, hadi ama. Kafasına hindistan cevizi düşer ve onu bayıltır mı? Ön koluma bir kahkaha dalgası daha bırakıyorum. İsa. Başka biri için, oranlar

astronomik olurdu. Ama bizim için? Bu gezideki kurs için sadece eşit.

ERTESİ SABAH Sabrina erkenden uyanır. Suyla ve daha fazla ağrı kesiciyle gözleri açılınca bekliyorum.

Perdeleri kapat, diye homurdanıyor, pencerelerden uzaklaşıyor. "Kafam beni öldürüyor."

Onları kaydırarak kapattığımda oda kararıyor. "Hangi gün?"

"Çarşamba sanırım?" Onaylamamı veya reddetmemi bekliyor.

Sadece omuz silkiyorum. "Dürüst olmak gerekirse, kendimi tanımıyorum."

İkimiz de sırtıyoruz.

"Kızımızın adı ne?"

"James. Kısaca Jamie. Annenin adı Gail. Harvard'daki en sevdiğim profesör Profesör Kingston'dı. Benim favori rengim yeşil." Oturur ve haplar için elini uzatır. "Eminim sarsılmamışımdır."

"Kafanı görebilir miyim?" İlaçları yuttuktan sonra soruyorum.

Tek kelime etmeden saç derisini kontrol etmeme izin verdi. "Prognoz nedir?" diye soruyor iç çekerek.

"Evet, oldukça iyi bir şişkinliğin var, ama açık bir ten göremiyorum. Ben sadece..." Şişmiş bölgenin çevresine hafifçe bastırıyorum.

"Ah! Dick." Sabrina elimi uzaklaştırıyor.

"Kırığın olduğunu sanmıyorum."

"İsa. Bir dahaki sefere beni uyar."

Kahvaltı için bize biraz pastırma ve yumurta yaparken onu televizyonun kumandasıyla baş başa bırakıyorum. Buraya gelmeden önce yaptığımız tüm planlar - şnorkelle yüzme, arazi gezintisi, özel koyları keşfetmek için tekneye binme - bu ada görünüşe göre bizi öldürmeye çalıştığı için cehenneme gitti. Boston'dan ayrıldığımız an gibi, kötü bir *Final Destination* devamındaydık.

Alt katta kahvaltıyı bitirirken, "Bunda çok kötüyüz," dedi. Sabrina ağzına bir çileği atıyor ve somurtkan bir şekilde çiğniyor.

İsa bu sabah bize yine taze meyve ve fırından yeni çıkmış bir sepet dolusu kruvasan getirdi. Yemin ederim kahyamızın bir süper güç olarak görünmezliği var. Tek bir ses çıkarmadan bu eve girip çıkıyor.

"Neye göre korkunç?" diye soruyorum tabaklarımızı temizleyerek.

"Tatil. Yolculuğun çoğunu içeride geçirmişiz gibi hissediyorum."

"Evet, çünkü burası bizi alacak."

"Üzgünüm." Sabrina boş bardaklarımızı taşıyor ve lavabonun yanına, yanıma koyuyor. "Bugün tekneye binmekten bahsettiğimizi biliyorum ama sürekli başım dönecek diye endişeleniyorum."

"Hey Hayır." Onu beline sarıp alından öpüyorum. "İhtiyacınız olan tüm zamanı ayırın. Ben daha çok senin daha iyi hissetmenle ilgileniyorum. Birkaç gün önce bacağım yüzünden yatan bendim." Bu arada, hala iğrenç görünüyor. Ama en azından ağrı geçti.

Biz temizlik yaparken arka güverteden mutfağa sesler geliyor. "Evde kimse var mı?"

Bruce'un sesini tanıyarak, "Buradan," diye seslendim.

Bir an sonra komşularımız açık cam kapılardan içeri girdiler ve yemek odasını geçerek bize doğru geldiler. Polosu, haki şortu ve panama şapkasıyla Kevin, bir günlük deniz yolculuğuna hazır gibi görünüyor. Bu arada Bruce, yağlı kollarını ve çok dar mayolarını ortaya çıkaran dar bir atlet giyiyor.

Derin deniz balıkçılığı yapmak için dışarı çıkıyoruz, dedi Bruce, kocaman bir gülümsemeyle bizi selamlayarak.

Kevin, İki kişilik daha yerimiz var, dedi.

Başımı pişmanlıkla sallıyorum. "Bu kulağa inanılmaz gelse de, sanırım bugün burada kalıyoruz," diyorum onlara. "Sabrina biraz kötü durumda."

"Oh hayır. Yok canım?" Kevin endişeli görünüyor. "Yardımcı olabilecek biraz ekinezya ve çayım var."

O tür bir rahatsızlık değil, dedim Sabrina bana dik dik bakarken. "Dün gece senin evinden dönerken küçük bir aksilik yaşadık."

"Aksilik?" Kevin'in kurnaz bakışları Sabrina'yı süpürür.

Mortified, o oflar ve uzağa bakar.

Gülmemek için çok mücadele ediyorum. "Hindistan cevizi gökten düştü ve başının üstüne bir şaplak indirdi. Neredeyse bir dakika boyunca onu üşüttü."

Bruce iç çekiyor. "Aman Tanrım!"

"Dalga geçiyorsun?" Kevin, Sabrina'nın öldürücü ifadesini fark eder ve hafifçe kıkırdar. "Şaka yapmıyorum, anlıyorum."

"Seni zavallı şey," dedi ortağı anlayışla. "İyi misin?"

"İyiyim," diye mırıldanıyor. "Sadece bir baş ağrısı."

Kevin, "Buralarda düşündüğünüzden daha yaygın" diyor. "Ciddi olmadığı için şanslısın."

Kulağa samimi geliyor ama bence bunu sadece kendini daha iyi hissettirmek için söylüyor.

"Her neyse, bugün burada kalacağız," diyorum. "Ama teklifi takdir ediyoruz."

Sabrina koluma dokunuyor, yüz hatları yumuşadı. "Hayır, gitmelisin. İkimizin de kaçırmaması için hiçbir sebep yok."

"Umurumda değil. Bir şeye ihtiyacın olursa burada olmayı tercih ederim."

"İyi olacağım. Ben sadece havuz kenarında takılacağım, belki ve FaceTime Jamie. Muhtemelen de uzun bir şekerleme yapar. Sen yokken bir şeye ihtiyacım olursa, Isa'ya mesaj atabilirim."

İşte, dedi Bruce, başını sallayarak. "Anlaştık."

Evet, dedi Kevin bana. "Haydi. Suyun üzerinde güzel bir gün olacak. Ve çok geç kalmayacağız."

Sabrina ısrar edince sonunda teslim oldum ve onları kabul ettim. Suya çıkmak kulağa harika geliyor. Ve doğrusu, bu plaj tatilinde daha fazla kahrolası film izleme düşüncesi gözlerimi oymak istememe neden oluyor.

"Beş dakika sonra iskelemizde buluşalım mı?" Kevin diyor.

"Hemen orada olacağım."

"Güneş kremi sürmeye devam et," diye hatırlattı Sabrina, adamlar gittikten sonra. Beni yatak odamıza kadar takip ediyor, hazırlanmamı izliyor. "Ve bir marlin ya da başka bir şey tarafından kazığa alınmamaya çalış."

"Sen de. Güneş kremi kısmı." ona göz kırpıyorum. "Ve hiçbir ağacın

altında uyuyakalma."

TEKNEDE balık tutmak harika. Birkaç orfoz ve mahi mahi indirmeyi başardık. Bir çift sarıkuyruk balığı. Bunu düşünmek bile ihanet gibi geliyor ama muhtemelen buraya geldiğimizden beri geçirdiğim en güzel gün. Öğleden sonrayı birkaç birayla geçirmek, okyanus esintisini yüzümde hissetmek, sadece saçmalamak. Bruce ve Kevin iyi adamlar. Ve neredeyse yüzüme bir kanca taktığımda yakın bir çağrı dışında, kuru araziye zarar görmeden dönmeyi başardım.

Uzun ahşap rıhtımdan kıyıya doğru adım atarken Bruce, Görünüşe göre hanımefendi sizi karşılamaya gelmiş, diye şaka yapıyor.

Bakışlarını takip ediyorum ve Sabrina'nın plaj sandalyelerimizden birinde oturduğunu görüyorum. Büyük boy güneş gözlüklerini takıyor, koyu renkli saçları gevşek bir yan örgüyle toplanmış ve burnu gerilim filmine gömülmüş.

Akşam yemeği için o mahi-mahi'yi ızgara yapacağız, dedi Kevin, elini omzuma vurarak. "Sen ve Sabrina bize katılabilirsiniz."

Bunun üzerine midem gurulduyor. Saat daha dört, akşam yemeği için biraz erken ama teknelerinde yediğimiz ıstakoz salatası ve ekmek çubukları içimi doldurmamıştı. "Gidip hanıma sorayım."

Sabrina benim yaklaşmama gülümsüyor. "Hey! Nasıldı?"

"Harika," diye itiraf ediyorum. "Çocuklar isteyip istemediğimizi sordular..." Korku içinde durdum. "Sana ne oldu?"

Kitabını plaj çantasına tıkmak için arkasını dönen Sabrina şaşkınlıkla bana bakıyor. "Ne? Ne demek istedin?"

Onu sandalyeden çekip döndürüyorum. Sırtını yakaladığım kısa bir bakış beni yanıltmamıştı. Artık tam ve net bir görüşüm olduğuna göre, güneş yanığını karıştırmak yok. Teni bikini ipleriyle neredeyse aynı kırmızı tonda.

İç çekerek onu kürek kemiklerinin arasından hafifçe dürttüm.

"Ah! Bu ne içindi?"

"Güneşten yanmışsın. Kötü görünüyor canım. Güneş kremi sürmedin mi?"

Burnu kırışıyor ve bir an düşünürken başka tarafa bakıyor. Jamie ile telefonu kapattıktan sonra biraz uyuyakaldım. unutmuş olabilirim."

İç çekiyorum, sadece ona bakıyorum.

"Bana o baba bakışını atma," diye uyarıyor. "Çünkü sen de biraz kırmızı görünüyorsun."

"İyiym."

Gözleri kısıldı, tişörtümün kenarını kaldırdı ve mideme şaplak attı.

çekiniyorum. "Siktir, Sabrina. İsa." Bana kaynar su dökmüş gibi geliyor.

İşte o zaman aşağıya bakıyorum ve çok kırmızı bir tuval üzerinde geride bırakılan sade beyaz el izini görüyorum.

"Pekala, kahretsın." Sanırım ben de unuttum.

Sabrina gülse mi ağlasa mı bilemiyormuş gibi görünüyor. Konuşmak için ağzını açar ama su kenarından gelen bir kargaşayla kesintiye uğrar. Dikkatimiz ıslak kumda bir şeyi inceleyen Bruce ve Kevin'e kaydı.

"Tut!" Bruce bakışlarımı yakaladığında bağılıyor. "Sabrina! Gel! Buna inanmayacaksın!"

İhtiyatlı bir bakış atarak, tüm bu yaygara hakkında ne olduğunu görmek için adamların yanına gidiyoruz. Onlara ulaştığımızda Bruce, tam olarak seçemediğim bir nesneden yosun tutamlarını soyuyor.

Deniz yosununun sonuncusunu da fırlattığında, derin bir nefes alıyorum. Tanrı aşkına.

"Bu ne kadar dikkat çekici?" Kevin gözlerini kocaman açarak diyor. "Az önce gelgitte geldi ve ayaklarımıza kadar süzüldü."

Ben onu durduramadan meraklı bir Sabrina öne çıkıyor. "Bu ne?"

Sonra İskender'i görür ve ağlamaya başlar.

SABRINA

5. Gün

Bu yolculuk birbiri ardına rezalet. Alexander'ın kendini yeniden hayatlarımıza girmeye zorlamasının ertesi günü, Tucker ve ben ikimiz de kızarmış tavuk parçaları gibi hissederek uyanıyoruz. Sabahı, oturma odasındaki pahalı beyaz kanepeyi mahvetmemek için havluları yere koyarken birbirimizin üzerine aloe sürerek geçiriyoruz. Bununla soğuk mermer zeminde yatmak arasında gidip geliyoruz.

Belki de aramalıyız, dedim Tucker'a.

"Bunu aramak?"

"Yenilgiyi kabul et ve evine dön."

"Ayrılmak istiyorsun?" Yere sıvanmış, kanepede yüzüstü yattığım yere bakmak için yüzünü çeviriyor çünkü sırtıma dokunan hava bile tenimde ziyafet çeken bir milyon ateş karıncası gibi hissettiriyor.

"Bu yolculuğun yarısındayız ve bu gidişle daha yolculuk bitmeden öleceğiz. Ve Jamie'yi özlüyorum. Telefonda birkaç dakika yeterli değil. Annenin onu neyle beslediğini kim bilebilir?"

"Ben de onu özlüyorum ama iyiler." Başparmağının yanı yanlılıkla güneşten yanmış midesine dokunduğunda yüzünü buruşturarak doğruldu. "Birkaç sorun olduğumu biliyorum ama yeni işine başladıktan sonra bir süre bu konuda başka şansımız olmayacak."

"Bana hatırlatma."

Mezun olduğumdan beri her gün beni takip eden sürekli düşünce bu. Yanlış seçim yapmanın stresi boğazım kumla doluyormuş gibi artarken karar vermeye hiç yaklaşıyorum. Ve açıkçası, çok gecikmiş balayımız cehenneme gittiği için Tucker'ın daha fazla suçluluk duymasını takdir etmiyorum.

"O bakış ne?" talep ediyor, çünkü beni bir kitap gibi okuyabiliyor.

"Hiç bir şey."

"Sabrina."

Ben de doğruldum, kelimelerin dilimi ısırmasına engel olmaya çalıştım. Ama yine de dökülüyorlar. "Üzgünüm, kariyerim senin için her şeyi mahvediyor."

"Hey. Ben öyle söylemedim. Ama buna değer olarak, iki harika fırsat arasında seçim yapmak, sahip olunabilecek kadar büyük bir sorun değil. En azından iki iş için de heyecanlısın."

"Senin aksine, değil mi? Bana işinden memnun olmadığını söyleme zahmetine katlanamayan sen."

Ayağa kalkıyor, viski kahverengisi gözleri kısılıyor. "Ne duymak istiyorsun? Barlarda yapacak pek bir şeyim olmadığını mı? Kendi kendilerini yönettiklerini ve benim boktan sıkıldığını mı? Çenesi sıkışıyor. "Çekleri topluyorum, evet, ama kendimi işe yaramaz hissediyorum."

"Ve bana tüm bunları aylar önce söylemeliydin," dedim, sesim düşündüğümünden biraz daha keskindi.

"Pekala, şimdi söylüyorum. Can sıkıntısından ölüyorum ama sana daha fazla baskı yapmamaya çalıştığım için bir şey söylemiyorum."

"Yani şimdi sefil olman benim suçum mu?"

"Burada bir taslak var mı?" diyor acı bir alayla. "Bunu nereden duyuyorsun, çünkü bunlar benim sözlerim değil."

"Her neyse. Sanırım hepsi kafamda, değil mi?"

Tartışmayı etkili bir şekilde masaya yatıran yukarı çıkıyorum. Ama açtığımız solucan kutusu açılmamış olamaz. Sadece konunun etrafından dolandık, orada olduğunu fark etmediğim bir kızgınlık havuzuna parmaklarımızı daldırdık.

Ancak daha sonra, güneş battıktan sonra bu bok gerçek oluyor. Sahilde yürüyüşe çıkmaya karar veriyoruz, çünkü ikimiz de çılgına dönüyoruz ve bu sabah huysuz uyandığımızdan beri ikimiz de neler olduğunu kabul etmek istemiyoruz. Kaynayan tencerenin kapağı tıngırdatıyor, su kenarlarından taşma tehlikesiyle karşı karşıya.

Ciddiyim, dedim dümdüz karşıya bakarken. "Biletlerimizi değiştirelim ve eve erken uçalım. Sadece evin etrafında oturacaksak, bunu evde kızımızla birlikte yapabiliriz."

Ay parlak ve başımızın üzerinde dolu. Ufkun hemen altına düşen güneş, nihayet yoğun nemden ve zonklayan güneş yanıklarımızdan biraz rahatlama sağlamak için serin bir esintiye yol açtı.

"Tanrım, Sabrina, bize bir kez öncelik verebilir misin?"

Olduğum yerde durup onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Affedersiniz?"

"Beni duydun. Okul, iş, Jamie, lanet olası bir vasiyet ve vasiyet bile benim yerime geçiyor. Her nasılsa, her zaman öncelik listenizin en sonunda yer alıyorum. Buraya neden geldiğimizi hatırlıyor musun?" Tucker öfkeli bir nefes aldı. "Birlikte vakit geçirmek içindi. Seni evde hiç görmüyorum."

Beş dakika yalnız kalamayız. Haftada doksan saatlik aptal işi kabul ettiğinizde bu daha iyi olmayacak."

"Oh, demek gerçekten böyle hissediyorsun, ha? Bana daha büyük firmadan teklifi kabul etmemi söyleyen sendin."

"Çünkü gerçekten istediğinin bu olduğunu biliyorum," diye tersledi, sesini yükselterek.

"Yani yalan söyledin."

"Bana biraz izin ver, Sabrina." Ellerini saçlarından geçirerek çekiştiriyor. Sanki hayal kırıklığımda haklı değilmişim gibi. "Medeni hukuktan nefret edersin. Seni aptalca sıkardı."

"Senden ne haber?"

"Ya ben?"

Neredeyse çılgılık atacağım. "Aman Tanrım. Bay Anlayışlı ve destekleyici olmayı bırak ve, *Endişelenme sevgilim, yapman gerekeni yap, ben de burada iyi olacağım* . Sadece bir kez, neden bana ne istediğini söylemiyorsun ? "

Öfke ifadesi su yüzüne çıkıyor. "Eşimin günde birkaç saatten fazla evde olmasını istiyorum!"

Geri çekildim, sersemledim.

Tucker, onun karakteristik olmayan patlaması karşısında aynı derecede şaşırmış görünüyor. Nefes alıyor, kolları iki yanına düşüyor. "Ama dilimi ısıırıyorum çünkü ne seçersen seç seni desteklemek istiyorum."

"Bu Tucker's Bar'la mı ilgili? Bu işi almam, orada sıkışıp kaldığın anlamına mı geliyor sanıyorsun?"

"Bar konusunda ne yapacağımı bilmiyorum. Senin mutlu olmanı umursuyorum."

"Sürekli bana kızgınsan nasıl mutlu olabilirim?"

İkimizin de sessizce acı çektiğimiz, birbirimizden nefret ederek büyüyene kadar seçimlerimizin kölesi olduğumuz o kırgın evliliklerden biriyle ilgilenmiyorum. Bunu Jamie için kesinlikle istemiyorum.

"Destekleyici olmaya çalıştığım için nasıl kötü adamım?"

"Pasif-agresif olmak destekleyici hissettirmez." Hayal kırıklığım gök yüksek seviyelere ulaşıyor. "Peki bana karşı dürüst olmazsan ben ne yapayım? Senden başka her şeye öncelik vermem için beni cesaretlendiriyorsun ve sonra senin sözüne inandığımda bana kızıyor musun? Bu nasıl adil? Bana söylediklerine güvenebilmem gerek, kahretsin."

"İyi." Tucker ellerini havaya kaldırıp arkasını dönüyor. "Pes ediyorum."

"Nereye gidiyorsun?" Ağzı açık bir şekilde, evin yönüne doğru tekmelemesini izliyorum.

Omzunun üzerinden, "Bir içki için kasabaya," diye havlıyor. "Jeep'i alıyorum."

Elbette. Bu balayı felaketi, büyük bir öfke krizine dönüşen bir kavga olmadan tamamlanmış sayılmaz. Tucker beni orada dalgalar ve ay ışığıyla baş başa bırakıyor. Ayak parmaklarımın arasında kum. En azından terk edildiğim en güzel yer.

"Sevgililerin tartışması?"

Kevin ve Bruce yakındaki bir avuç avuç içinden çıkıp bir el feneri ile yaklaştıklarında irkildim.

dudağımı ısırırım. "Sanırım sıcaklık sonunda kafasına geldi."

Bizi bağışlayın, dedi Kevin. "Terastan sizi duyduk ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için aşağı indik."

Mülklerinin önünde olduğumuzu fark ettiğimde utanç yanaklarımı ısıtıyor. "Ses gerçekten burada işliyor, ha?"

Sempatik bir omuz silkme sunuyor. "Gerçekten öyle."

"Bunun için üzgünüm," diyorum onlara. Yorgun bir iç çekiş çıkıyor. "Görünüşe göre tüm sorunlarımızı paketledik ama yeterli güneş kremi yok."

Kevin bakar ve Bruce'un devasa pazılarına hafifçe dokunur. "Bak bakalım ona yetişebilecek misin? Başını belaya sokmadığından emin ol."

"Yapar mısın?" soruyorum, rahatladım.

Tucker'ın garip bir kasabada tek başına dolaşması fikri beni heyecanlandırmıyor. Özellikle de içiyorsa. Şansımız olsaydı, Jeep'i bir iskeleden falan indirirdi. Ben de peşinden giderdim ama Bruce'un onu kötü kararlardan vazgeçirme konusunda daha şanslı olacağı hissine kapılıyorum. Muhtemelen yanlışlıkla daha fazlasını yapması için onu zorlardım.

"Terleme yok." Bruce, Tucker'ın peşinden koşmadan önce bana güven

verircesine başını salladı.

KEVIN, adamlarımızın dönmesini beklerken sinirlerimi yatıştırmak için bir kadeh şarap içmeye beni villalarına davet ediyor. Havuzun yanında otururken, son birkaç günün tüm bastırılmış stresini bu zavallı, habersiz adama atarken buluyorum kendimi.

"Sanırım özel bir şey değil. Eminim ki tüm çiftler sürekli iş ve zaman konusunda kavga eder ve geleceği hesaplar. Ve evet, insanların bize para fırlatmasından şikayet ederek gerçek bir cennette olduğumuz için oldukça şanslı olduğumuzu biliyorum. Yani, bir çift olarak, ebeveynler olarak bu şeyler önemli, değil mi?"

"Öyle," diyor sabırla.

"Keşke her zaman her şey yolundaymış gibi davranmak yerine bana gerçekte ne hissettiğini söyleseydi."

Kevin kıkırdar. "Savunmasında, birçok erkek duygularını paylaşmakta zorlanıyor. Eğer durum böyle olmasaydı, tüm romantik kendi kendine yardım endüstrisi çökerdi. Erkekler Mars'tan, unuttun mu?"

"Sanırım. Ama Tucker'ın onlardan biri olduğunu bilmiyordum. Bana karşı her zaman çok samimi oldu, ya da en azından ben öyle olduğunu düşündüm." Biraz daha şarap içiyorum. "Ben bir zihin okuyucu değilim. Benim için bir öncelik gibi hissetmiyorsa, bana söylemesi gerekiyor. Kötü davrandığının farkına bile varmazsam, davranışımı nasıl değiştirebilirim?" Bir hıçkırık çıkıyor. "Ve şimdi kendimi çok kötü hissediyorum. Biliyor musun? İkinci iş teklifini kabul etmeliyim. Daha az heyecan verici bir iş, ancak saatler çok daha iyi ve para hala iyi. Ve sonra evde Tucker ve Jamie ile daha fazla olabilirim."

Dürüst olmak gerekirse, Tucker'ın uzlaşmacı olmadığı söylenemez. Hukuk fakültesi ve hamilelik boyunca, bir kez bile yemek yapmaktan ya da daireyi temizlemekten şikayet etmedi. Jamie'yi yeniden uyutmak için bez değiştirmek veya sabah dörtte kalkmak. Sırf ders çalışmayı bırakmamak için. Ve hepsini o kolay gülümsemesiyle, adım adım ilerleyerek yaptı.

"Biraz karşılık vermemi isteyecek kadar haddini aşan biri değil," diye itiraf ediyorum. "Yani kendisini neyin mutlu edeceğini anlayacak, kuracak yeni bir iş bulabilecek alana sahip. Her ne ise."

Kevin gülümseyerek, "Birbirinizin iyiliğini çok önemsiyormuşsunuz gibi görünüyor," dedi. "Bu, başlamak için iyi bir yer."

"Hala bu gezi tam bir fiyasko olmuş gibi geliyor. Bu noktada konuşmuyoruz bile."

“Bundan bir şey kurtarmayı denemeyi kendinize borçlusunuz. Kötü şansın olduğunu inkar edemem ama bu sonsuza kadar süremez. Vakit verirsen, birkaç güzel gün kötülere değebilir.” Tekrar gülüyor. “Tam bir baskının ne olduğunu bilmek ister misin? Sana Bruce'la yaptığımız ilk tatili anlatayım. Amalfi kıyısındaydık ve...”

Telefonu çalıyor, yanıyor. Aramızda havuz güvertesinde oturduğundan, Bruce'un fotoğrafının ekranda yanıp söndüğünü açıkça görüyorum.

Kevin cevap vermekle vakit kaybetmez. “Her şey-” Diğer uçta Bruce tarafından sözünü kesmeden önce, kelimeyi zorlukla ağzından çıkardı. Dinliyor, sonra “Nereye?” diye soruyor. Gözleri benimkilere kayıyor.

Midemde bir düğüm oluşuyor.

“Ne kadar?”

Sıkışıyor, içlerime doğru uzanıyor.

“Hemen orada olacağız.” Kevin aramayı sonlandırıyor ve yüzünü nötr bir ifadeye getirmeden önce bir nefes alıyor.

“Ne oldu?” Tırnaklarım avuçlarıma batıyor, destekleniyor.

“Şey, olay şu... Kocanız tutuklandı.”

SABRİNA

gece 5

Belediye kompleksindeki hapisanede, taksiler otoparkta yuvarlanarak, sürekli bir bitkin akıntısını boşaltıp toplarken, turistler tökezlerken, insanlar telefonlarla dışarıda oyalanıyorlar. Kevin ve ben Land Rover'ından atlادık ve çatlak, engebeli kaldırımdan ön girişe doğru aceleyle geçtik. Bruce'u lobide, saksı bir avuç içi ve dönen bir fanın yanında çılgına dönmüş halde görmek uzun sürmez.

"Tanrı aşkına ne oldu?" Kevin, sıkıntılı ortağına sorar.

"Anladığımdan emin değilim." Bruce alnında boncuk boncuk terlerle bana bakıyor. "Fransızcam berbat."

"Bir işin vardı tatlım. İkiniz neredeyse bir saatliğine gitmiştiniz," diye azarladı Kevin. "Bu nasıl oldu?"

"Barda oturuyorduk. Perşembe geceleri karaoke ve güçlü mai tais ile yat limanının yanındaki o nokta, "Bruce açıklamak için acele ediyor. "Kısa boylu küçük adam bir anda gelip bize bağırmaya başladı. Kim olduğu ve nereden geldiği hakkında hiçbir fikri yok. Söylediği tek kelime anlaşılamadı. Parmağıyla Tucker'ın göğsünü işaret ederek dumanı tütüyor. İçeri giriyorum ve uzaklaşmasını sağlıyorum. Yaklaşık yirmi dakika sonra iki polis içeri girdi, Tucker'ı kelepçeledi ve dışarı çıktı. Atlayıp onları buraya kadar takip etmeme izin vermesi için scooter'lı bir adama otuz dolar ödedim."

"Bu kadar?" dehşet içinde soruyorum. "Kimseyle konuşmadı mı? Sokakta? Yolda birini yana kaydırmak mı? Bir tampona dokunun?"

"Hayır, bir şey değil. Tuvaleti kullanmak için bile kalkmadı." Bruce hayranları bir elini alnına koydu. Zavallı adam adanın diğer tarafından buraya koşmuş gibi görünüyor. Yüzü kırmızı ve gömleği teninde nemli. "Özür dilerim Sabrina. anlamıyorum."

Kevin, "Bunu halledeceğiz," diye bana güvence verdi.

Çeviri yardımı ile, Tucker'ı görmek için bana genel holdinge kadar eşlik edecek bir memur bulduk. Yaklaşık yirmi erkekle birlikte bir hücrede. Çoğunlukla genç, sarhoş ve Amerikalı. Ayrıca, duvara dayalı küçük bir masada yemek dergisi okurken onu görmezden gelen, muhafıza gevezelik eden yüksek sesle İrlandalı adam.

İçeri girdiğimi görünce Tucker ayağa fırlıyor ve parmaklıklara sarılıyor. "Sabrina, yemin ederim..."

Memur kalın bir aksanla "İki dakika" diye havlıyor.

Merak etme, biliyorum, dedim Tucker'a. "Bruce bizi doldurdu."

Uzun bir iç çeker ve parmaklıklara yaslanır. "Harika bir tatil ha?" Zayıf bir gülümsemeyi yönetiyor. "Üzgünüm. Konuşmanın ortasında çekip gitmemeliydim. Bu adil değildi."

"Sorun değil. İkimiz de yorulduk."

"Artık kavga etmek istemiyorum." Sanki kendini azarlıyormuş gibi başını birkaç kez sallıyor. "Bu yolculuğu daha da kötüleştirmeyi başardığım için üzgünüm."

Gardiyan, "Zaman doldu," diye duyuruyor kapı aralığından.

Kısık gözlerle bakıyorum. "Bu iki dakika *değildi*."

Üniformalı adam sadece sırtıyor.

Tucker'a dönerek ona güven verici bir şekilde gülümsedim. "Bebeğim, kocamın balayında hapiste çürümesine izin vermek için Harvard Hukuk'ta üç yıl geçirmedim. Kadınının çalışmasını izle."

Kevin'in tekrar yardımıyla, vardiya amiri bizimle konuşmak için öne çıkıyor. Görünüşe göre buralarda akıcı İngilizce konuşan tek kişi o.

Daha adam merhaba demeden, suçlama belgelerini ve Tucker'a karşı ellerinde ne varsa kanıtlarını görmemi isteyemedi kovuldum.

Karşılığında bizi havaya uçurmaya çalışıyor. "Yarın gelmelisin," dedi omuz silkerek.

"Kesinlikle hayır. Bir Amerikan vatandaşını haksız yere elinizde tutuyorsunuz ve neyle suçlandığını öğrenene kadar buradan ayrılmayacağım."

Sırf benden kurtulmak için evrakları toplamak için tepindiği kışıma yeterince acı verene kadar birkaç kez böyle dolaşıyoruz. Rapor Fransızca olarak sona eriyor, bu yüzden Kevin bizim için tercüme ediyor. Esasen, görünüşe göre Tucker ve Bruce'a yaklaşan adamın polisleri, Tucker'ı dükkânından hırsızlık yapmak ve bir miktar vandalizm ve mülk tahribatına neden olmakla suçlamak için aşağıladığını söylüyor.

"Hiçbir yolu yok," diye ısrar ediyor Bruce. Tucker'ı evden çıkmadan yakaladım ve doğruca bara gittik. Başka hiçbir yerde durmadık."

kaşlarımı çattım. "Ve Tuck ve ben senin evine, sahile ya da balığa gitmek dışında evden çıkmadık. Adaya ayak bastığımızdan beri kelimenin tam anlamıyla içeride sıkışıp kaldık. Yanlış adamı yakaladılar."

Bir kez daha resepsiyondaki görevliye, masanın arkasındaki bir kapının diğer tarafından bizi izlerken kendini belli etmemeye çalışan vardiya amiri ile konuşmam gerektiğini söylüyorum.

"Dinle, müvekkilimi oraya kilitledin." Masa jokeyine gözlerimi kısıtım. "Eğer biri gelip benimle konuşmazsa, ben buraya on avukat ve ABD Büyükelçisi ile birlikte geri geleceğim ve siz de masum bir adamı delil olmadan neden hapse attığınızı ve açıklama yapmayı reddettiğini açıklayacaksınız. avukatına erişebilir."

Memur isteksizce ayağa kalkar. Vardiya amiri tekrar üçümüze yaklaşmadan önce kapının arkasında hareketli bir konuşma gerçekleşiyor. Ve yine bizi itmeye çalışıyor, sabahki duruşmaya kadar Tucker'ı tutmaları gerektiğinde ısrar ediyor.

Başımı meydan okurcasına eğiyorum. "Onu aradın değil mi? Sözde çalıntı mallar onun üzerinde miydi?"

Adamın sessizliği yeterli cevap.

"Onları cipte mi buldun?"

Yine, sadece somurtkan sessizlik.

"Numara. Çünkü davacınız yanlış adamı parmakladı. Şimdi, isterseniz, evimizden güvenlik kamerası görüntülerini, cipinden ve cep telefonundaki GPS verilerini, ayrıca onu bir bar taburesinde otururken gören bir düzine tanığı alıp sonra da sahte hapis cezası için departmanınıza dava açabilirim. Ya da hatanı kabul edebilirsin, bırak gitsin, ben de seni rahat bırakayım."

Biraz daha ileri geri ve sıkışık, nemli lobide yaklaşık kırk dakika dolaştıktan sonra, kocam nihayet kişisel eşyalarıyla bir plastik torba içinde dışarı çıktı.

"Sen benim kahramanımsın," dedi nefes nefese, çantayı çöpe atmadan önce cüzdanını ve telefonunu ceplerine geri sokarken.

Beni kollarına alırken, "Bir avukatla evlenmek, asla bir geceyi hapiste geçirmek zorunda kalmamak demektir," diye alay ettim.

Bir dakikaya ihtiyacımız olduğunu biliyorlarmış gibi Kevin ve Bruce'un önümüzden otoparka doğru yürüdükleri yerde dışarı çıkıyoruz.

"Bu arada ben de üzgünüm." Yürümeyi bırakıp kollarımı Tucker'ın boynuna doladım. "Haklısın. Ben de savaşmak istemiyorum. İhmal edilmiş hissettiğini bilmiyordum. Bence de-"

"Hey, hadi bunu evde konuşalım," diye araya girdi ve parmaklarını saçlarımın arasında dolaştırdı. "Şu anda sadece buna ihtiyacım var . "

Beni öpmek için çenemi kaldırdı. Bu arada elleri aylardır kadın görmemiş gibi kıcımı kavramak için geziniyor.

Aç dudaklarına karşı gülüyorum. "Sadece birkaç saat hapisteydin."

"Ben değişmiş bir adamım bebeğim. Sen benim gördüğüm Şeyleri bilmiyorsun."

Sonra kıcıma bir şaplak indirerek elimi tuttu ve beni Kevin'in SUV'sine götürdü. Jeepimizi almak için marina da mola verdikten sonra eve geri dönüyoruz.

Çantamı holdeki masaya dşrmemi izlerken, "Özür dilerim, fırlayıp kaçtım," dedi.

"Özür dilerim, seni fırtınaya srklediğim için."

"Buna sen sebep olmadın." Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Ben sadece olgunlaşmamış bir eşek oluyordum. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir Şeye kızmıyorum bile."

"Bu doğru değil," diye azarladım.

"Gerçekten deli değilim," diye itiraz ediyor.

"Belki deli değilsin ama kesinlikle hüsrana uğradın. Ve sadece işinle değil." Ona sivri bir bakış atıyorum. "Sana ncelik vermediğimi düşünüyorsun."

"Sabrina-

"Ve bunda doğruluk payı olabilir," diye bitirdim dudağımı ısırarak. "Hayatım her zaman yoğun geçti. Okul, ev işleri ve yapılması gereken başka Şeylerle iki ya da üç iş arasında hokkabazlık yapmadığım bir zamanı bile hatırlayamıyorum. Sonra bir çocuğumuz oldu ve" -inledim-"Onu seviyorum, gerçekten seviyorum, ama o tam zamanlı bir iş."

"Anladım. Jamie çok yorucu."

"Ve ben de mutsuz olursan ya da ihmal edilmiş hissedersen bana söylersin diye düşündüm. Her zaman sormak için bir noktaya değinirim-"

"Bildiğini biliyorum," diye araya giriyor ve inleme sırası onda. "Hep soruyorsun ve bunun için seni seviyorum. Bu benden. Seni strese sokmak istemediğim için bunu her zaman üzerinden atan benim."

"Mutluluğun gözden kaçmamalı, Tuck."

Omuz silkiyor. "Senin mutluluğun benim için daha önemli. Elimde değil, aynen böyle hissediyorum. Seni ve Jamie'yi mutlu etmek beni mutlu ediyor."

"Her zaman değil." tek kaşımı kaldırıyorum. "Bize ncelik vermemi istediğini söylemiştin, unuttun mu? Pekala, bundan sonra yapacağım Şey bu. Ama neye ihtiyaın olduğu konusunda daha dürüst olacağına söz vermelisin, tamam mı? Çünkü ben bir zihin okuyucu değilim."

"Biliyorum." Utanarak tekrar gülümsüyor. "Bunda daha iyi olmaya çalışacağım."

"İyi. Ve sana benim bir numaram olduğunu gösterme konusunda daha iyi olmaya çalışacağım. Hep."

"İyi" diye taklit ediyor.

Bir an orada durup birbirimize sırtıyoruz. Sanırım Hope haklıydı - bazen çiftlerin kavga etmesi *gerekir* . Bu yolculukta her şey birdenbire yüzeye çıkmasaydı, kırgınlığın kökleri ne kadar derine inerdi kim bilir.

"Yani..." Başını yana yatırdı. "Artık yatabilir miyiz?"

"Neden hala buradayız?"

Göz açıp kapayıncaya kadar, beni yatağın ayakucunda köşeye sıkıştırıp dudaklarını benimkilere bastırana kadar neredeyse merdivenlerden yukarı kovaladı. Kıyafetlerimi kabaca soyarken dili aralık dudaklarımın arasından kayıyor.

"İnanılmazsın," diye hırlıyor.

"Bunu söylüyorsun çünkü neredeyse birinin hapishane erkek arkadaşı oluyorsun."

"Kapatılmak için fazla güzelim." Tucker boynumdan aşağısını, omzumun üzerinden öpüyor. "Artık kavga etmeyelim. Hiç gibi." Duraksadı, elleri kalçalarımın doğru kayarken bakışlarımla buluştu. "Bunca yolu birbirimizle didişmek için gelmemizden nefret ediyorum."

"Ben de. Ama her şeyi görmezden gelemeyiz. Eninde sonunda tüm iş konularını çözmemiz gerekecek. Bunu biliyorsun."

"Yapacağız," diye beni temin ediyor. "Ama bu yolculukta çözmemiz gereken bir şey değil."

O haklı. Birlikte geçirdiğimiz zaman önceliğimiz olmalı. Balayımızın yarısı zaten felakete kurban gitmişti. Geride bıraktığımız günleri ağır yaşam kararlarıyla mahvetmeye hiç niyetim yok. "Ev için saklayalım."

Başını sallıyor. "Ve bil diye söylüyorum, ne olursa olsun, her zaman senin yanında olacağım. Arkanı kolluyorum."

"Biliyorum. Ben de seninkini aldım. Seni seviyorum. Hep."

Tucker dudaklarını benimkilerin üzerine kapatıyor. Gömleğini çıkarıp pantolonunu kalçalarından indirirken beni nazikçe yatağa indirdi. Sonra çıplak vücudunu benimkinin üzerine örterek, önkolları üzerinde doğrulurken dudaklarını yaladı. Daha seksi bir manzara görmedim.

"Harikasin," diye bilgilendiriyorum onu.

Bir gülümseme ağzını büküyor. "Unutma sevgilim."

"Hiçbir zaman."

TUCKER

10. Gün

Son sabahımızda Sabrina'dan önce uyandım, başının göğsümde ağırlığının ve ipeksi bacağıının benimkinin üzerine örtülmesinin tadını çıkardım. Orada tamamen memnun bir şekilde uzandım, parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve güneş yavaşça odayı doldururken onun uykusunu izledim. Bir süre sonra esniyor ve ayak parmaklarına kadar uzanıyor. Bana bakıyor.

"Günaydın," diye mırıldandı, dudaklarındaki kuruluğu yalayarak.

"Son şans. Dean'i arayıp ona sonsuza kadar kalacağımızı söyleyebiliriz."

"Cazip."

Sonra iki telefonumuz da havaalanında olmamıza iki saat var uyarısıyla çalmaya başladı.

Sabrina'nın alnını öperek, Önce sen duş alabilirsin, dedim. "Bize yiyecek bir şeyler yapacağım. Umarım Isa o kruvasanlardan daha fazlasını bırakmıştır."

"Seni seviyorum." Yataktan çıplak çıktı ve banyoya gidişini izlememe izin verdi. Yaşadığım sürece, bu manzaradan asla bıkmayacağım.

Görünüşe göre, Karayipler'deki bir hapisane hücresinin yapışkan bankında dibe vurmak balayı sıkıntılarımızın tedavisiymiş. Sabrina beni orospudan çıkardığından beri, başıboş denizanası ya da öfkeli dükkan sahibi olmadı. Hindistan cevizi saldırıları veya kırmızı, lekeli cilt yok. Sadece açık gökyüzü ve mavi sular ve bol güneş kremi. Sonunda, aradığımız tatil... yani tabii ki, çok erken bitti ve buradan gitme vakti geldi.

Çantalarımızı kapıda toplarken komşularımız vedalaşmak için uğrarlar. Kevin ve ben el sıkışırken, Bruce ve ben daha az resmi bir şekilde arkadan tokat atıp yan kucaklaştık. Bu adamları özleyeceğim. Dördümüz bu hafta hızlı arkadaş olduk ve dün son öğleden sonramızı yatlarında sarhoş olup taze istiridye yiyerek geçirdik.

Bruce, Sabrina'ya o ilk gece akşam yemeğinden çok sevdiği bir şişe şarabı uzatarak, "Seni küçük bir şeyle uğurlamak istedik," diyor. "Ve bir dakikan varsa, biraz iş konuşalım mı?"

Sabrina ve ben birbirimize şaşkın şaşkın baktık.

Kevin, onları içeri davet ederken Sabrina'ya "Geçen gece yaptığımız konuşmayı düşündüm" diyor. "Umarım sorun olmaz, ama seni biraz kontrol ettim."

"Denetleniyor?"

"Harvard transkriptleriniz. Profesörlerinizle konuştunuz. Aslında söyleyecek çok şeyi vardı. Elbette tam bir geçmiş kontrolü. Çok titiziz."

gülmemeye çalışıyorum "Ve bu biraz "kontrol etmek" sayılır mı?

"Anlamıyorum." Sabrina'nın sesi sertleşiyor. " *Biz kimiz ?*"

"Bu konuyu şirketteki ortaklarla konuştum ve gelip bizimle çalışmanı istiyoruz."

Gözleri genişliyor. "Üzgünüm, ne?"

Manhattan'daki şirketim Ellison ve Kahn için çalışmanı istiyoruz.

"Bana iş mi teklif ediyorsun?" Sabrina James'i hazırlıksız yakalamak nadirdir, ancak şu anda düşüncelerini formüle etmekte zorlanıyor gibi görünüyor.

Benim gibi Kevin de onun şok olmuş ifadesine gülümsüyor. "Takımımızda müsait bir yer var. Yanlış kanaatleri temsil etmek. Bu zorlu bir iş ve korkaklar için değil. Ancak saatler yönetilebilir ve biraz program esnekliğiniz olur. Eğer müsaitsen. "

"İ..."

Sabrina'yı en son ne zaman suskun gördüğümünden emin değilim.

"Bu cömert bir teklif," diye sesini bulurken ben konuşuyorum.

Kevin, "Elbette bir nokta var," diye ekliyor. "New York'a gelmen gerekecek."

Şimdi ikimiz de hazırlıksız yakalandık. Firmasının Manhattan'da olduğunu söylediği kısmı duymuştum ama aptalca bir nedenden dolayı bu noktaları birleştirmedim.

Sabrina bir cevap için beni arıyor. Boston'dan ayrılmak asla tartıştığımız bir şey değildi. Ama aklının bir köşesinde olması gerektiğini biliyorum. Dünyanın en iyi hukuk firmaları New York ve LA'dedir ve bu, şehirde kaldığı sürece hırs açısından ancak ulaşabileceği bir yer olduğu anlamına gelir. Bu, bir dizi yeni olasılık açacaktır.

"Cevap vermeden önce," diye fısıldıyor Bruce, "bir şey daha var. Fitness markamı gerçek mekana genişletmek istiyorum. Çevrimiçi rejimime fiziksel bir varlık verin."

"Spor salonları?" Sanırım, tüm bu süre boyunca Sabrina ve benim buna nasıl uyum sağladığımızı merak ediyorum.

Başını sallıyor. "Bir, başlamak için. Manhattan'daki en iyi emlak. İhtiyacım olan tek şey, mütevazı bir yatırıma sahip, ancak küçük bir işletmeyi yerden nasıl çıkaracağını, pazarlayacağını ve karlı hale

getireceğini anlayan bir ortak. Sonra, umarım, ülke çapında bir franchise. "Genişçe sırtıyor. "Gördüğüm kadarıyla, çok iyi bir operasyon şefi olursun."

"Ciddi olamazsın. Aynen böyle?" O hindistancevizlerinden birini almadığımdan ve hatırlamadığımdan emin olmak için kafamın arkasını kaşıyarak gülmeden edemiyorum.

Bruce omuzlarını silkerek, "Ben pek iş yapmıyorum," dedi. "Ama insanları tanıyorum. Senden hoşlanıyorum, John Tucker. Bence ikimiz birlikte iyi şeyler yapabiliriz. Eğer meydan okumaya hazırsanız."

"Vay. Düşünecek çok şey var," dedi Sabrina, hissettiğim kadar sersemlemiş görünüyordu.

Kevin, "İkinizi de kör ettiğimiz için üzgünüm ama sizi yakalamadan gitmenize izin veremezdik," diye açıklıyor.

"Teşekkür ederim. Gerçekten," diye ısrar ediyorum. "Bunu ne kadar takdir ettiğimizi size söyleyemeyiz."

"Biraz zaman alabilir miyiz?" Sabrina sorar. "Jamie'yi düşünmeliyiz. Ve bar."

"Elbette." Kevin elini uzatıyor. "Konuş bunu. Numaralarımız sizde."

Onlara tekrar teşekkür ediyoruz, sonra gittikleri an haberlerden neredeyse düşüyoruz.

"Cidden oluyor mu bu?" Sabrina bana bakıyor, gözleri parlıyor. Belki de Boston'dan ayrıldığımızdan beri onu gördüğüm en mutlu şey bu.

Bu eğri topa hayret ederek tekrar gülmeye başladım. Tam olarak iki eğri topu. "Sanırım bu lanet olası adada biraz şansımız vardı."

Yat limanına giden takside bu planın ne kadar uygulanabilir olabileceğini anlamaya çalışıyoruz.

"Annem torununu takip etmek için her yere giderdi," diye temin ederim Sabrina, yabancıların Jamie'ye bakıcılık yapmasına izin verme konusunda endişelendiğinde. Annem bize daha yakın olmak için Teksas'tan Boston'a taşındı. New York'a gitmemesi için hiçbir sebep yok.

"Ve Kevin, saatlerin yönetilebilir olduğunu söyledi. Esnek." Sabrina'nın sesinde heyecanlı bir akor var. "Yani o kadar çok bebek bakıcılığına ihtiyacımız olmayabilir. Sizi Boston işlerinden birini kabul ettiğimden çok daha fazla görebilirim."

"Ayrıca barda herhangi bir akşam geçirmek zorunda kalmazdım. Bruce'la olan konserin gündüz olacağını varsayıyorum."

"Beklemek. Ama Jamie sonbaharda anaokuluna başlar. Onu Boston'a yerleştirmenin zor olduğunu düşünüyorsun, Manhattan'da ne kadar zor olacağı hakkında bir fikrin var mı?"

"Dean ve Allie oradalar," diye hatırlattım ona. "Bahse girerim ailesi, onlara iyilik borçlu olan birine, bir yönetim kurulu üyesine para veriyordur. Değilse, çalışmasını sağlayacağız. Bu büyük bir şehir."

Alt dudağını ısırarak, "Ve orada zaten arkadaşlarımız olurdu," diye ekliyor. "Yani tamamen yalnız olmayacakmışız gibi."

"Belki de fena fikir değildir."

"Doğru, aynı arkadaşlar Alexander'la balayımızı mahvetmeye çalıştılar, bu yüzden gerçekten onları hayatımızdan çıkarmayı tartışmalıyız, onları gruba yaklaştırmayı değil."

İfadem kararıyor. "Orada olduğunu bilmek hoşuma gitmiyor," diyorum, başımı valizime doğru sallayarak.

"Belki havaalanı güvenliği onun ürkütücü kafasının içinde uyuşturucu kaçakçılığı yaptığımızı düşünecek ve ona el koyacaktır."

Umutlu yüzüne gülümsüyorum. "Bebeğim, uyuşturucu katırları olduğumuza karar verirlerse, perili bir bebekten daha büyük sorunlarımızla uğraşacağız. Yine de endişelenme. Eve varır varmaz onu göndereceğiz."

"Dean olsa iyi olur."

"Hayır. Bunu bekleyecekler." duraklıyorum. "Geçen Şükran Günü'ne geldiklerinde onu yastığının altında bırakan Garrett değil miydi?"

Kızgınlık gözlerinde yanar. "Jamie çılglık attığımı duyunca uyandı ve onu saatlerce uyutamadık."

Başımınla onayladım. "G."

Başını sallıyor. "Kabul ediyorum. Demek istediğim, o ve Hannah orada en iyi hayatlarını yaşıyorlar. Buna izin veremeyiz."

"Birinin onları bir çiviye vurması gerekiyor."

"Kesinlikle."

Sırıtarak, suç ortağıma bir kolumu asıyorum. "Şimdi konumuza dönelim. New York'a taşınmak istiyor muyuz?"

"Öf. Bilmiyorum Tuğçe."

St. Maarten'e giden tekneye binerken hala konuşuyoruz, ta ki sonunda Sabrina elini kaldırıp, "Boston'a dönene kadar bir kararı ertelemek için oyum, diyene kadar. Bu fikrin bir süre oturmasına izin verin. Ama... adamım, bu kesinlikle cezbedici."

"Lanet olası çekici," katılıyorum. "Ama haklısın, hadi içine bir iğne koyalım."

Şu anda tek yapmak istediğim eve gidip kızımızı görmek.

BÖLÜM IV

MIRAS

HANNAH

Bir kavernöz mermer tuvalette gürültülü bir çışten daha az onurlu çok az şey vardır. Her nasılsa, göğüslerimin etrafını saran, daracık pullu bir elbise bunu daha çekici kılmıyor. Oditoryumun lobisinden bu banyo tezgahına çılgın bir atılım oldu. Garrett ve Logan arasında duran kırmızı halıda, bağırarak muhabirlere ve kamera flaşlarına karşı yüzümde bir gülümsemeyle geçen yirmi dakikanın tamamı, vücudumdaki her kas çaresizlik içinde kasılırken ıstırap verici bir dayanıklılık egzersiziydi. Limuzinde su şişesinin kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Son zamanlarda sıvıya bile bakıyorum ve yarış atı gibi işlemek zorunda kalıyorum.

Bloglar ve makaleler bunun geleceğini söylüyordu, ama düşündüm de, ne kadar kötü olabilir ki?

Cevap: kötü.

Berbat.

Aşağılayıcı bir şekilde uygunsuz.

Hamilelik darbeleri.

Şu anda olmak isteyeceğim en son yer Boston şehir merkezindeki bu seçkin otel, ama kendime bunu berbat etmemi söylüyorum. Bu gece Garrett'in kariyeri için büyük bir an ve hiçbir şeyin kutlamayı baltalamasına izin veremem.

Bu da son sekiz haftadır kendimi kaşıyla beslediğim sayısız bahaneden sadece biri.

İlk olarak, en iyi arkadaşlarımızın düğün hafta sonu olduğu için sınava girmek istememiştim. Sonra testi yaptım ve pozitif, ama kesinlikle Garrett'a söyleyemezdim ve normal sezonun sonunda böylesine önemli bir anda onun dikkatini dağıtamazdım. Takım playofflara odaklanırken haberi ona veremedim. Sonra ilk rauntta elendiler ve Garrett o kadar ezildi ki, sezon dışını bir kreş boyayarak geçirmesinin daha iyi olacağını duyurmak için doğru zaman gibi görünmüyordu.

Yine de ona bu gece söyleyeceğim. Eve geldikten sonra, içinde birkaç içki varken ve yıldızlar hâlâ gözlerinde parlıyorken. Onu nazikçe rahatlatacağım.

"Bunun bir nakit bar olduğuna inanabiliyor musun?" Parlak zeminde iki çift ince topuklu, tezgâhımın yanından gıcırdayıyor ve lavaboların yanında duruyor. "LeBron'un karısı bu boka katlanmıyor."

"LeBron'un karısı bir basketbolcuyla evlendi."

"En azından bir hediye çantası olur diye düşündüm."

"Ha! Bir kutu Molson Ice ve Applebee's için bir hediye sertifikası olurdu."

bir kahkaha atıyorum. Gisele ve Victoria Beckham ile South Beach'te dolaşacaklarını umarak NHL'de çıkan veya evlenen kadınlar kaba bir uyanışa sahip olma eğilimindedir. Hokey sahnesi kazanılmış bir zevktir.

Bu gece, geçen sezondaki başarıları takdir eden bir ödül töreni olan NHL Honors var. Tam olarak ESPY'ler olmasa da, Garrett'ın Yılın Golü ödülünü eve götürmesi büyük bir olay. Bu adam oyununu geliştirmek için çalışmayı asla bırakmaz. Her gün vücudunu inanılmaz bir strese sokar. Kendisini geride tutan zihinsel engelleri aşıyor. Hayallerinin gerçekleşmesini izlemek için yapabileceğim tek şey, bir gece süslü bir elbise içinde acı çekmek ve her şey normalmiş gibi davranmak. Ve Grace yaz için Paris'te annesini ziyaret ederken, kol helvası olarak çifte görev alıyorum. Her on dakikada bir tuvalete koşmak istemezsem gecenin geri kalanında hiçbir şey yiyip içemem.

"Garrett Graham'ın sakalını tıraş ettiğini gördün mü?" diyor kadınlardan biri elbisemi düzeltirken. "Güzel temizliyor."

Kesinlikle öyle. Takım, playoffları perçinlemek için galibiyet serisine devam ederken tıraş olmamakla ilgili bazı batıl inançlara kapıldı. Garrett biraz sürtünerek seksi görünüyor, ama bu onun ötesine geçti. O lanet şeyi düzenli tutmasına bile izin vermiyordu. Pürüzlü ve dağınıktı ve gecenin bir yarısı ona binmemek ve bir çift makasla ona gitmemek için tüm kendime hakim olmamı gerektirdi. O adamı seviyorum ama sakal neredeyse sonumuzdu. O şeyi bir daha görürsem, ateşe veririm.

"Babasını gördün mü? O ailedeki genler gülünç."

"Phil Graham burada mı?"

"Evet. Onu kırmızı halıda gördüm. Yaşam Boyu Başarı ödülünü veriyor."

Rüya gibi bir iç çekiş. "Oraya giderdim. Küçük mavi hap matkabı ile Orgasm Town'a kadar gidin."

"Sen delisin."

"Biliyorsun, Garrett'ın ortaya çıktığı şanslı kaltak bunu düşündü. İsterim."

Ahırdan çıkarken ani bir kusmuğu geri ısırđım. Ellerimi yıkamak için lavaboda iki siyah saçlı kadının yanında duruyorum. Sanırım benim

yaşımdalar ama biri çok ağır makyaj yapıyor, bu onu çok yaşlandırıyor. Diğeri ise muhteşem kırmızı elbiseli taze yüzlü bir tip.

O yatakta biraz kalabalık olabilir, dedim hafifçe. "Diğeriyle birlikte çıktığını da gördüm."

"Kim?"

Aynada bakışlarıyla buluşarak, John Logan, dedim. "Geri dönüyoruz."

Yüzlerinde bir tanınma belirirken, iri far gözleriyle bana bakıyorlar.

"Şanslı Kaltak," diyorum bir giriş olarak. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Aman Tanrım, bu çok utanç verici," diye patladı içlerinden biri. "Bunun için üzgünüm."

"Elbisene bayıldım," diyor diğeri, onun zeytin dalı versiyonuyla uysalca.

omuz silkiyorum. "Endişelenme. Haklısın, Garrett iyi temizlik yapar."

"Ne kadar zamandır çıkıyorsunuz?" Kırmızı Elbise soruyor.

"Üniversitenin ikinci yılından beri."

Gözleri pek de ihtiyatlı olmayan bir şekilde sol elime düşüyor.

"Evli değil," diye onayladım. "Günah içinde birlikte yaşamak."

Red Dress kıkırdar. "Garrett Graham ile günah işlemek. Yaşamak için kötü bir yol değil."

Kötü bir hayat değil aslında.

İşim bittiğinde ellerimi kurulayıp banyodan bir dalgayla çıkıyorum. Erkek arkadaşım hakkında konuştuklarını duymaktan hiç rahatsız olmadım. Gerçek şu ki, Garrett'in babasının toplantıya katılmasının ortaya çıkmasıyla daha çok ilgileniyorum. Kimse bize olacağını söylemedi. Garrett, Phil'le hazırlıksız karşılaşırsa işler çirkinleşir.

Bir yer gösterici Garrett ve Logan'ın sıranın sonuna yakın olduğu yerimi bulmama yardım etti. Logan'ın yaklaşan Paris gezisini tartışan adamların arasına sıkıştım. Birkaç hafta sonra ayrılıyor ve bir aylığına gitmiş olacak. Şanslı Grace. Logan'ın bir aylık sezon dışı takım aktivitelerinden nasıl kurtulduğunu bilmiyorum. Garrett böyle şeyler yapmaktan nefret eder.

Logan, "Eski top ve zinciri görmek için sabırsızlanıyorum" diyor.

Ona tatlı bir gülümseme gönderiyorum. "Grace'e onu böyle çağırdığını söylüyorum."

Soluklaşıyor. "Tanrım, lütfen yapma."

Yanımda, Garrett şimdi gözle görülür şekilde somurtuyor. "Bensiz evlendiğine hala inanamıyorum," diye suçladı en yakın arkadaşını.

Gölmek için savaşırm. "Bu bir takım sporu değil tatlım."

Beni görmezden geliyor. "Senin sağdıcin olmam gerekiyordu." Logan'a dik dik bakmak için bana doğru eğildi. "Bunun, Wellsy ve benim düğünümüz olduğunda artık bir numaralı sağdıci olmadığın anlamına geldiğini biliyorsun. Dean'e veriyorum. Dean, Tucker, sonra sen."

Logan da öne doğru eğiliyor. "Hayır değilsin. Önce ben olacağım."

Garrett iç çekiyor. "Önce sen olacaksın."

"Siz ikiniz bir oda tutmak ister misiniz?" Üzerime asılırlar ve birbirlerine şaşkın bakışlar atarken soruyorum.

"Şşşt, Wellsy," diye azarladı Logan, sanki iğrenç olan *benmişim gibi* .
"Başlıyor."

Tabii ki, evin ışıkları loş. Bir an sonra, sahnede geçen sezonun öne çıkan bir makarası olan bir sunum oynamaya başlar. Dudaklarımı kulağına götürerek Garrett'ın geniş vücuduna yaklaşma fırsatını yakaladım.

"Babanın burada olacağını biliyor muydun?" Fısıldıyorum.

İfadesi düz düşüyor. Her basın toplantısında o adama kibar davranmaya zorlandığında gördüğüm aynı ince dudaklar ve ölü gözler. Moralini bozmaktan nefret etsem de onu uyarmazsam daha kötü olacak.

"Hiç bir fikrim yoktu."

"Sanırım bir ödöl veriyor?"

Ajanına atıfta bulunarak, Landon beni uyarmalıydı, diye mırıldandı.

Eli elimi sıkıyor ve kaynayan öfkesiyle savaştığını biliyorum. Babasının yanında olmak zorunda kalmaktan başka hiçbir şey anahtarı daha hızlı çeviremez, üzerine karanlık düşüremez.

Sempati, karnımdaki kalıcı mide bulantısına karışıyor. Bu gecenin Garrett'ın kariyerinde bir başka büyük dönüm noktası olması gerekiyordu, onun için gurur verici bir an. Bunun yerine, onu bir zamanlar onu döven adamla kameralara gülümsemeye ve poz vermeye zorlayarak geçirecek.

GARRETT

Gösteri bittiğinde bara yeterince hızlı gidemiyoruz ve hepimiz after party için bir balo salonuna yönlendirildik. Kızım genellikle böyle şeylerde içmemden hoşlanmaz, çünkü bir muhabirin gözüne sıçacağımdan korkarım. Bu gece ödülü elimden alıyor ve yerine bir bardak viski koyuyor. Belki de dikkatimi dağıtacağını umuyor. Ya da içgüdülerimi körelt. Yine de şüpheliyim. Babam etraftayken, onun yakınlığının tamamen farkındayken, her zaman tetikte olurum. İçeri girdiğimiz anda onu fark ettim ve kamera flaşlarının arasından geçerken odanın diğer tarafında onu takip ettim.

Bunu yapmak zorunda değilsin, dedi Hannah, elindeki köpüklü suyun kenarından bana dikkatle bakarak. Sanırım bu gece hapse girersem birimizin ayık olmasının daha iyi olacağını düşünüyor. "Bunu atlayabiliriz."

"Top oynamasaydım Landon kriz geçirirdi."

Spor menajerim dün gece gıda zehirlenmesi geçirmeseydi burada beni basına satacak ve beni odanın içinde gezdirecekti. Sanırım bunun için ona para ödüyorum, işin bu kısmı olmasa bile, onsuz yaşamayı tercih ederim.

"Bu yüzden mi Phil'in burada olduğu konusunda seni uyarmadı mı?"

Tören biter bitmez menajerime kızgın bir mesaj atmak için zaman kaybetmemiştim. "Hiçbir fikri olmadığını iddia ediyor. Görünüşe göre Viktor Ivanov son dakikada kurtulmuş, bu yüzden Phil'i takas etmişler."

Bakışlarım tekrar ona kaydı. Dallas'tan takım sahibiyile sohbet ediyor, o sahte gülüşünü bırakıyor.

Hannah'ya, küçük sırtını baş parmağımla ovuşturarak, Uzun kalmayacağız, dedim.

Ona dokunmak daha yıkıcı düşünceleri kafamdan uzak tutuyor. Tüm doğru yerlere yapışan o uzun gümüş elbisenin içinde bu gece çok seksi görünüyor. Şu anda bu kadar gergin olmasaydım ve babamın varlığına karşı bu kadar tetikte olmasaydım, onu özel bir yerde ikna etmeye çalışırdım ve elimi o sinsi kumaşın altında kaydırırdım. Onu bir palto dolabına getir ya da bir yerde bir malzeme odasında aşağı in.

"Hemen burada olacağım," diye söz veriyor.

Bundan şüphem yok. Hannah Wells benim rock'ım. Övünecek biri değilim ama - tamam, tamam, kesinlikle övünecek biriyim. Ama Wellsy ve benim çiftler arasında en sağlıklı ilişkiye sahip olduğumuzdan oldukça eminim. Dört yıldan sonra birlikte olduğumuz inkar edilemez: biz sadece

en iyisiyiz. İletişim becerilerimiz üst düzeydedir. Seks gerçek dışı. Üniversitede ilk tanıştığımızda, milyonlarca yıl içinde aşık olacağımızı ya da sonunda birlikte taşınacağımızı, birlikte bir hayat kuracağımızı asla düşünmedim. Yine de buradayız.

Beni yanlış anlama, mükemmel değiliz. Sık sık tartışırız, ama demek istediğim, o inatçı bir pislik olduğu için. Gerçi ona sorarsanız, bunun nedeni -sözde- her zaman son sözü ben söylemem gerektiğidir. Bu inatçı bir pisliğin söyleyeceği bir şey.

Phil aniden bana baktığında ve gözlerimiz kalabalığın arasında buluştuğunda bir laneti bastırdım.

Parmaklarım Hannah'ninkileri sıkılaştırarak sertçe sıktı.

"İyi misin?" o soruyor.

"Hayır," diye neşeyle yanıtlıyorum.

Phil'in yörüngesine çekilmek, batan bir geminin girdabı tarafından su altında çekilmek gibidir. Ya da bir rip akımı tarafından denize sürüklendi. Kaçınılmaz ve kaçınılmaz güce karşı savaşmak, yalnızca yorgunluğa yol açar ve sizi daha hızlı öldürür.

Tek çıkış yolu ilerisi.

"Oğlum," diye gürledi ve beni bir sürü mal sahibi ve arkalarında birkaç muhabirle el sıkışırken yakaladı. Bana dönmeden önce Hannah'ya kısa bir selam verdi. O köpekbalığı dişleri sahte bir gülümsemeyle ortaya çıkıyor. "Don ve çocukları hatırlıyorsun." Çocuklar, onları çağırıyor. Yüz milyar net değer. Ligin en değerli beş kulübünden üçünün sahipleri. "Gel bir fotoğraf çek."

Ev sahiplerinden biri bana "Cehennem gibi bir sezon" diyor. Babam beni grubun ortasına yerleştirirken kameraya poz veriyor ve ben yanağımın içini ısırırken birdenbire ödülümü ellerimin arasına sokuyor.

"Modern çağda takımın en yüksek sayı ve asist rekoru." Phil'in söylediği gibi, onun buzdaki kişi olduğunu düşünürdünüz.

Ama sonra, bu her zaman onun sorunu oldu. Adam eski günlerin gitmesine izin veremez. Buzda geçirdiği zaman için Boston'da sevilme yeterli değildi, o da benim aracılığım ile yaşamak zorunda.

Bir efsanenin oğlu olmak gerçek bir orospu.

Özellikle de o efsane seni nakavt ederken. O efsane annene eziyet ettiğinde ve ikinize, canı istediğinde rafa takıp çıkarabileceği birer ganimet gibi davrandığında. Adamın göğsünü yarıp açarsan, kalp yerine bir parça kömür bulursun. Onun ruhu siyah katrandır.

"Gelecek yıl yaşlı adamın rekorunun peşinden mi gidiyorsun?" başka bir sahibi sorar. Bir bardak şampanyayı geri atmadan önce kıkırdar.

Phil'e bakmamak için bir gözüm Hannah'dayken ağzımı viskiyle doldurarak, "Göreceğiz," dedim.

Bu işkence. Bütün bu aptal dans. Yaşlı adam gibi davranmak ve ben birbirimizi hor görmüyoruz. Benim gibi gururlu babayı oynamasına izin vermek, onun "koçluğunun" izleri hâlâ yok. Görünüslere boyun eğiyor çünkü kimse gerçeği duymak istemiyor: Phil Graham'ın tüm spor ayaklarına çiçek atarken küfürlü bir orospu çocuğu olduğu.

Neyse ki en iyi arkadaşım ve takım arkadaşım bardan küçük grubumuzu fark etti. Yüzümdeki aciliyeti okuyan John Logan bize doğru ilerliyor.

"Hey, adamım," dedi hafif sarhoş bir sırıtışla, yanında bir şişe bira sallarken, kendini bizimle kamera arasına sokuyor. "Kızıl Saçlı Fred'i hatırlıyorsun, değil mi? Kombiden. Yengeç pufları arasında ona rastladım. Gel selam söyle."

"Doğru. Fred." İncelik konusunda ne kadar kötü olduğuna bir kahkaha patlatıyorum. "Dostum, onu uzun zamandır görmedim."

Hannah'nın elini tuttum ve Phil ile sahipleri arasından sıyrıldım. Dehşet içinde.

"İzin verirsiniz," diyorum kibarca ve sonra mümkün olduğunca uzaklaşıp odanın diğer tarafındaki dekoratif saksı bitkilerinin arkasına saklanıyoruz.

Seninle gurur duyuyorum, dedi Hannah, ödülü ellerimden alıp yerine yeni bir bardak viski koyarak. "Bir yanımda bu şeyle babanın kafasını patlatmanı bekliyordu."

buruk bir şekilde sırıtıyorum. "Bana biraz kredi ver. Ben tam bir barbar değilim."

Dostum, bu garipti, dedi Logan.

"Hepsi iyi. Kurtarma için teşekkürler. Bana sağlam bir şey yaptın."

"Evet, peki, bu hafta sonu yeşilde bunu telafi edebilirsin. Takım doktoru sırt spazmlarım harekete geçtiğinde ağır bir şey taşımamam gerektiğini söyledi."

burnumu çekiyorum Kıçım, sırt spazmları. "Sopalarınızı taşımıyorum," diyorum ona. "Çaylaklar bunun için var."

"Lütfen bana birinin bunu kaydettiğini söyle." Hannah kaburgalarımından dürterek gülüyor. "En son golf oynamayı denediğinde, o adamın ön camının parasını biz ödemiştik, hatırladın mı?"

"Benim suçum değil, lanet olası arabası deliğin önündeydi."

Yeşil gözleri öfkeyle doluyor. "Arabası olması gereken yerdeydi - park yerinde. Delik tam yüzünün önündeydi. "

Öyle dedi, dedi Logan kaşlarını oynatarak.

"Ey." Kolunu sıvazlıyor.

"Logan geçen sefer bir ağaca çarptı," diye içinden ateşi atmak için uğraştım. "İçinde bir kuş yuvası vardı ve şey çimenlere devrildi ve bütün yumurtalar kırıldı."

Bana dik dik bakıyor. "Vay. 'Bunu mezara götüreceğiz' sözünün neresini anlamadın?"

"Bir avuç doğmamış kuş mu öldürdün?" Hannah dehşete düşmüş görünüyor.

Kasıtlı değil, dedi Logan savunmaya geçerek. Bana göre mırıldanıyor, "İspiçler dikiş atıyor, G. Bunu unutma."

gözlerimi deviriyorum. "Ne yapacaksın? Beni turnuvada dövdün mü? Bütün Bir Dilek Tut çocuklarının önünde mi?"

Gerçi bu sefer Make-A-Wish için oynadığımızdan emin değilim. Bir hayvan kurtarma olayı olabileceğini düşünüyorum. Her yıl, franchise, büyük bağışçıların ekip üyeleriyle bir tur golf oynamak için para ödediği bu hayır amaçlı golf turnuvasını düzenler. Veya bazılarımızın durumunda, topları ağaçlara ve park yerlerine fırlatmamızı izlemek için para ödeyin.

"Ah, lanet olsun. Bu pislikleri buraya kim soktu?"

Jake Connelly'nin kalabalığın arasından sıyrılıp bize doğru sendelediğini görmek için zamana bakıyoruz. Lacivert bir takım elbise giyiyor, koyu renk saçları temiz tıraşlı yüzünden uzağa kaymış. Benim gibi o da playofflardan elendikten sonra sakalını bırakmıştı.

Connelly, çaylak yılını, Stanley Cup finallerine üç saniye uzaklıkta olan Edmonton ile bitirdi. Kelimenin tam anlamıyla üç saniye. Ottawa'ya karşı serileri 3-3 berabere kaldı ve 7. Maçta bir golle öne geçtiler... Oyunun son üç saniyesinde bir Senatör, her spor kanalının yıllarca tekrarlayacağı tesadüfi bir gol attı. Lanet disk bir adamın kışından sekti ve Edmonton'ın hiçbir şeyden şüphelenmeyen kalecisinin yanından geçti. Ottawa OT'de seriyi kazanmaya gitti ve yazdığı tek şey bu.

"Tam zamanında." Logan birasını boşaltır ve boş olanı Jake'e vermeye çalışır. "Koş ve bana bir yedek getir, olur mu, Rook?"

"Evet, yapardım." Connelly, Yılın Çaylağı ödülünü ve kendi bira şişesini elinde tutuyor. "Eller biraz dolu."

"Şu çocuğa bak," diyorum başımı sallayarak. "Nereden geldiğini çoktan unutmuş."

Yanımda Hannah, Connelly'nin yakınına her geldiğinde yaptığı o yapışkan, yıldızlı gözlere sahip oluyor. Ve eminim o uzaklaştığında, her zamanki gibi kolumu dürterek ve "O çok yakışıklı" diye fısıldayacaktır.

Şahsen ben anlamıyorum. Yani, kesinlikle yakışıklı bir adam. Ama Wellsy kiminle çıktığını gördü mü?

"Merhaba Jake." Hannah ona sarılmak için öne çıktı. "Tebrikler. Görünüşe göre Edmonton senin için çalışıyor."

"Teşekkürler." Mütevazı bir şekilde omuz silkiyor. "Evet, şikayet edemem."

"Seninle gurur duyuyorum" diyorum içtenlikle. Diğer oyuncuların lige girerken başarılı olduğunu görmeyi seviyorum.

Bunu Harvard'lı eski bir adama söylediğine inanamıyorum, dedi Logan, mavi gözleri suçlamayla parlayarak. Jake'e dönüp bir kaşını kaldırıyor. "Koç'un kızı nerede? Henüz kalbini kırdı mı?"

"Kahretsin. Doğru." Bu salak gitti ve Koç Jensen'ın kızı Brenna'yla, sanki bir ölüm dileği varmış gibi ilişki kurdu. "Siz ikiniz hala birlikte misiniz?"

"Evet, iyiyiz."

etrafa bakıyorum. "O burada mı?" Brenna ile sadece birkaç kez karşılaştım ama havalı görünüyor.

Connelly başını sallıyor. "Aslında bu sabah erkenden Viyana'dan sırf bu partiye gelmek için geldi. Arkadaşı Summer ile Avrupa turnesine çıkıyordu - ah, onu tanırsın. Di Laurentis'in kız kardeşi." Omuz silkiyor. "Her neyse, evet. Yorgundu, bu yüzden biraz uyumak için odaya geri döndü.

Sana bir tavsiye vereyim, dedi Hannah ona sırtarak. "Kız arkadaşın ödül aldığını görmek için başka bir kıtadan geldiğinde ve erken yatmak istediğini söylediğinde, onunla git."

Bana ve Logan'a baktı. Ona ciddi bir şekilde kafa sallıyoruz. Beni bu konuda Wellsy ile tartışırken bulamayacağım. Eve döndüğümüzde hala seks için tebrikler bekliyorum.

Pekala o zaman, dedi Jake, birasını boşaltıp Logan'a vererek. "Sanırım size sonra yetişirim. Ve tebrikler," diyor bana. Ödülümü işaret ediyor. "Fazla rahat etme, yaşlı adam. Gelecek yıl o şey için geliyorum."

"Buzda görüşürüz, ufaklık."

Çok yakışıklı, diye soludu Hannah uzaklaşırken.

"Pantolonunun içinde tut," diye azarladım.

Connelly ayrılır ayrılmaz Logan omzuma dokunarak takımın GM'sinin Phil'le birlikte bize doğru koştuğunu gösterdi. "Gizlice kaçmak istiyorsan hallettim," dedi bin ya da öl gibi.

"Gece mi diyorsun?" kız arkadaşıma soruyorum.

Sağlam bir baş selamı veriyor. "Hadi gidelim buradan."

Onlar bizi köşeye sıkıştırmadan önce yan kapıdan çıkıp kaçıyoruz.

GARRETT

Daha sonra evde, hala omuzlarımdaki gerilimi bırakamıyorum. Göğsüm sıkışıyor, sanki derin bir nefes alamıyormuşum gibi ve boynumda sallayamadığım bir bükülme var. Hannah olarak Phil'i unutmaya çalışıyorum ve yatmaya hazırlanıyorum ama odada bizimle birlikte tam olarak ayırt edemediğim başka bir şey var. Hannah yüzünü yıkıyor ve dişlerini fırçalıyor ama sanki gözünün ucuyla beni izliyormuş gibi. Alnı öyle kırıkmış ki, aklına bir şey geldiğinde böyle oluyor.

"Ne?" dedim, gargaramı lavaboya tükürerek.

Aynadaki yansıma bakıyor. "Ben bir şey söylemedim."

"Düşündüğünü duyabiliyorum."

"Değilim."

"Bana bir şey söylemek istiyor gibisin."

"Numara. Yemin ederim."

"Sadece tükür."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Her neyse." Eğer zor olacaksa, bu gece bunun için savaştığım enerjim yok. Yüzümü yumuşak bir havluyla siliyorum ve sonra kumtaşıımızın ana yatak odasına giriyorum.

Yatağa giriyorum, tavana bakıyorum, ta ki Hannah yanıma gelip ışığı kapatana kadar. Yan döndü ve elini çıplak göğsüme koydu.

"Üzgünüm," diyor yumuşak bir sesle. "Garip davranmak istemedim. Sadece seni ve babanı düşünüyordum. Bu gecenin senin için zor olduğunu biliyorum ama buna değer, kendini iyi idare ettiğini düşündüm."

Onu kendime doğru çekiyorum, elim ince kolsuz bluzunun kenarıyla oynuyor. "Yemin ederim, o sevimsiz sırtıyla kolunu bana her koyduğunda ona bir yumruk atmak istiyorum. O tam bir ikiyüzlü. Ve hepsi onu seviyor."

Bir an susar.

"Ne?" itiyorum.

"Bilmiyorum...sadece düşünüyorum. Belki de bu konuşmayı yapmanın zamanı gelmiştir."

"Ne konuşması?"

"Babana nasıl hissettiğini söyle. Mesafesini korumasını tercih edersin."

Bir kahkaha patlatmadan edemiyorum. "Onun için herhangi bir şey hakkında ne hissettiğim önemsiz. Her şey görünüşle ilgili."

"Deneyebilirsin. Kendinize bazı sınırlar koymazsanız..."

"Bırak gitsin." Niyet ettiğimden daha güçlü çıkıyor ve Hannah'nın geri çekildiğini hissediyorum. Dudaklarımı yumuşak saçlarına sürterek hızla ona yaklaştım. "Üzgünüm. Çırpınmak istemedim. Onunla konuşmanın yardımcı olacağını düşünseydim, bunu uzun zaman önce yapardım dediğimde bana güvenin."

"Hayır, anladım."

"Söyleyeceklerimi umursamıyor. Bu yüzden beni böyle tuzağa düşürüyor, bol tanıklı partilerde köşeye sıkıştırıyor. Onu küçümsersem hikayeye dönüşeceğini biliyor. Ertesi sabah basına yansıdığında beni de kendisi kadar utandıran bir hikaye."

Hannah öfkeyle homurdanıyor. "Sana ne kadar ulaştığını görmekten nefret ediyorum. O güce sahip olmamalı."

"Biliyorum bebeğim." Ona sarıldım, çünkü onun sıcak vücudunu benimkine yaslamak, daha çirkin düşünceleri kafamdan kovmak için çok şey yapıyor. "Ve bu gece benim için orada olduğun için gerçekten minnettarım. Sensiz atlatamazdım."

"Ben her zaman arkadayım." Çenemi öptükten sonra tekrar kollarıma yerleşti.

Dakikalar sonra, bir saat, bilmiyorum, hala uyanığım. Hâlâ karanlık tavana bakıyor ve her şey zihnimde canlanırken dişlerimi gıcırdatıyor. Ne kadar kendini beğenmiş, arkadaşları için beni gezdiriyor. Bana yaptıkları için bir gram utanç değil. Anneme. En küçük pişmanlık damlası değil. Nasıl bir adam bu kadar utanmaz bir piç olabilir?

"Uyuyamıyor musun?" Hannah fısıldıyor. Onu neyin uyandırdığını ya da uyuyakaldığını bilmiyorum.

"İyiyim," diye yalan söyledim çünkü ikimizi de bütün gece ayakta tutmanın bir anlamı yok.

Dinlemiyor ama. Bu inatçı, güzel kadını asla yapmaz.

Bunun yerine parmakları göğsümün çizgilerini ve karnımdan aşağıya iniyor. Alay etme hissiyle kaslarım gerildi. Eli beni okşamak için ekose pijama pantolonumu aşağı ittiğinde beline daha sıkı sarılıyorum.

Bana dokunduğu anda sertleşiyorum.

"Zorunda değilsin," diye fısıldıyorum.

"Bu çok tatlı."

"Yapma dediğim gibi değil." karanlıkta gülümsüyorum. Bir arkadaşın akşam yemeğinde hesabı almayı teklif etmesi gibi. İlk seferinde reddetmek kibarlıktır.

Hannah örtüyü geri itiyor ve dilini şaftımdan yukarı çekiyor. Çarşafları kavradım, ağzını üzerimde hissedince dudağımı ısırdım. Sonuçta kararını verdikten sonra onunla tartışmanın anlamı yok.

Ucuna ulaştığında ağzı açık bir öpücük konduruyor ve o anda neredeyse patlayacaktım. Burnumdan nefes alıyorum ve sessizce aletime işbirliği yapmasını emrediyorum.

"Yavaş git," diyorum ona. "Başka türlü dayanamam."

"Figürlü." Ve sonra dili nazıkçe horozumun başını daire içine almak için çıkıyor. Yavaş ve kasıtlı. Tembel, zahmetli bir keşif. Omuzlarımdaki gerginliğin hafiflediğini hissediyorum. Onun üzerime yıkılışının ana hatlarını izlerken diğer tüm düşünceler buharlaşıyor.

Yanımda kıcı havadayken, bir avuç sıkıyorum, bu da beni biraz daha hızlı çalıştırmasını sağlıyor. Narin parmakları her yukarı vuruşunda şaftımdan yukarı kayıyor, sonra sıcak, ıslak ağzı aç bir şekilde aşağı kayıyor. Ah lanet olsun. Bu şekilde uzun süre dayanamayacağımı biliyor. Hannah bu konuda çok iyi.

"Geleceğim," diye mırıldandım.

Sikimin etrafında gülümsediğini hissediyorum ve tetikleyen de bu. Zevk telaşından inleyerek bir roket gibi fırlıyorum. Her kas kasılırken ve bağırsaklarımdaki düğüm çözülürken, beni ağzından serbest bıraktı ve serbest bırakma boyunca beni okşadı.

Beni temizleyip yatağa geri döndüğünde nefesim kesiliyor ve yok oluyorum.

Yanıma uzandı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Daha iyi?"

Uyumadan önce bir yanıt verebileceğimden emin değilim.

HALA başım ağrıyor ve sabah kendimi bir kase mısır gevreği ile kanepeye attığımda telefonum patlıyor. Uyandığımda Hannah gitmişti. Son zamanlarda stüdyoda on ila on iki saatlik vardiyalarla yeni bir rapçi ile bir albüm üretiyor.

TUCKER: *Büyük geceniz için sanal bir izleme partisi vardı. Kamera seni burnunu karıştırırken her kestiğinde içtik.*

DEAN: *Bunlar dün gece giydiğin dar pantolonlardı. Erkek bedenleri var mı?*

Grup sohbetinde beliren mesajlara gözlerimi devirdim. Arkadaşlarım salaktır. Karşılık olarak, onlara Logan'ın dün gece çektiği bir fotoğrafı gönderdim, bir elimde ödülümü, diğer elimde de bardan çaldığı pahalı bir burbonun beşte birini tutarken onu tersledim.

DEAN: *Cidden, tho. Tebrikler.*

TUCKER: *Seninle gurur duyuyorum.*

BEN: *Teşekkürler pislikler. Gerçekten takdir ediyorum.*

LOGAN: *Nasil oluyor da kimse beni tebrik etmiyor?*

DEAN: *Bir ödül kazandın mı?*

DEAN: *Evet, öyle düşünmedim.*

TUCKER: *Gelecek yıl daha iyi şanslar.*

LOGAN: *Evliliğimden bahsetmişken...*

DEAN: *Tek bir kişi bundan bahsetmiyordu!*

TUCKER: *Hiç kimse.*

LOGAN: *Yalan söyleme. Hepiniz bunu düşünüyordunuz.*

BEN: *Biz değildik.*

TUCKER: *Hiç.*

LOGAN: *Bu Paris gezisinin bir balayı olarak kabul edilip edilmediğini tartışıyoruz. Evet diyorum çünkü, um, Avrupa. Bu balayı merkezi. Ama Grace bunun nedeninin biz evlenmeye karar vermeden önce annesini görmeyi planladığını söylemedi. Ama bu bir balayı, değil mi?*

DEAN: *Bu konuda Tuck'a erteleyeceğim.*

TUCKER: *Balayı değil. Başka bir şey planla, seni orijinal olmayan piç.*

LOGAN: *Ah-huh çünkü bir plaj tatili çok orijinal.*

TUCKER: *Neredeyse bir uçak kazasında ölüyorduk ve sonra perili bir bebek için denizde cenaze töreni yapıyorduk. Deneyin ve bunu yendi.*

DEAN: *Seni pislik. Sabrina şaka yapıyor sandım. İskender'i gerçekten okyanusa mı attın??*

TUCKER: *Elbette.*

Bunu gülen bir yüz ve vaaz veren eller emojiysiyle noktılıyor.

Vay. Hepimizin yapmak istediği şeyi yapmak için nihayet inisiyatif alan birini tamamen onaylıyorum. Tucker olmasını beklemiyordum. Önce Logan'ın patlayacağını düşündüm. Ya da belki Allie. Ama kazanmak için Tuck.

LOGAN: *Güzel. GRTHR*

DEAN: *Ah be adam. Neden hep bunu yapmak zorundasın?*

BEN: *Bekle, sanırım bunu anladım.*

Ekрана bakıyorum, beynim Logan'ın kısaltmasını çözmeye çalışıyor. O ve benim kozmik bir zihinsel bağlantımız var. Son olarak, bir tahminde bulunuyorum.

ME: *Korkunç çöplükten iyi bir kurtuluş mu?*

LOGAN: *Kapat!!! Perili çöp.*

TUCKER: *Gitmeliyim. Kapalı oyun alanında bugün Baba ve Ben günü.*

DEAN: *Topal.*

Telefonumu boş mısır gevreği kasemin yanına bırakıp kanepeye çöktüm. Sezon sonrası sona erdiğinde, televizyonun önünde uzanmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyim yok. Menajerim aradığında orijinal *Jurassic Park* üçlemesinin yarısındayım .

"Hey dostum. Naber?"

"Ulak'ı vurma," diye başladı Landon, normalde kullandığı küstah sesin yerini çekingen bir ton aldı.

"Ne oldu?" Kafamdan bir düzine senaryo geçiyor. Ben takas edildim. Takım hareket ediyor. Satıldık. Koç görevden alındı.

"Sana bu teklifleri getirmek zorunda olduğumu hatırlamana ihtiyacım var."

"Sadece tükür."

The Legacy adlı şov için ESPN'deki bir yapımcıdan telefon aldım " diyor.

"Birinin oturma odasında oldukları ve adamın sürekli ağladığı yer mi?"

"Oh evet. İşte o."

"Tamam. Yani beni çalıştırmak istiyorlar mı? Ruhumu şöminenin önünde teşhir edecek değilim ama..."

"İşte şu," diye sözümü kesti Landon. Sonra devam etmiyor.

Ayağa kalkıp elimi dağınık saçlarımdan geçirdim. Landon'ın her zaman söylediği gibi, bu bir atlet olarak markamın profilini yükseltebilecek türden bir fırsat. NHL Honors'dan sonra geleceğini umduğumuz türden bir şey. Yine de bir şeyler ters.

"Dostum, ne?" İstiyorum. "Beni endişelendiriyorsun."

"Seni ve babanı istiyorlar."

"Siktir git." Acımasız bir kahkaha patlatıyorum.

"Hatta beklemek. Bana kulak ver."

Landon hızla konuşmaya başlıyor ve kariyerlerimizi karşılaştıran o zaman ve şimdi bir tür baba-oğul hikayesini nasıl istediklerini açıklıyor. Adamdan nefret etmesem bile kulağa aptalca bir fikir gibi geliyor. Bir ebeveynin gölgesinde büyümek yeterince zor. Onlarla kıyaslarsak, tüm kariyerimiz bir oğlun oynamak isteyeceği bir mecaz değil.

"Gidecekleri açı, bir 'nereden geldiğiniz ve nereye gidiyorsunuz' hikayesi. Oraya eski aile fotoğraflarını at. sen çocukken. Babanın sana paten kaymayı öğrettiği gölette. Sonra bir profesyonel olarak rekorlar kırıyor. Bu tür bir şey. İki saatlik bir bölüm."

"Evet, lanet olsun hayır."

Bak, anlıyorum, dedi biraz anlayışla. "Anladığımı biliyorsun, G."

Landon, Phil Graham'la olan geçmişim hakkında her şeyi biliyor, ancak bunu hemen ifşa etmedim. Çaylak sözleşmemi imzaladıktan sonra bu tür taleplerden kaçmak karmaşık bir hal aldı ve sonunda onun iğrenç aile sırlarını ifşa etmesine izin vermek zorunda kaldım. Söylemeye gerek yok, konuşma garipliklerle dolu. Menajerime babamın beni dövdüğünü itiraf etmek çok utanç vericiydi. Çok vahşi.

Hannah her zaman bundan utanmamam gerektiğini, benim hatam olmadığını, bunu durduramayacağımı söyler, falan filan. O kadını ölesiye seviyorum ama piliçlerin her şeyi terapi konuşmasına dönüştürmek gibi kötü bir alışkanlığı var. Benim hatam olmadığını biliyorum ve bunu durduramayacağımı da biliyorum - en azından ergenliğe girip ondan daha büyük olana kadar. Hata yapma, ondan sonra *cehennemi* bıraktım . Ancak, her yeni kişiye geçmişimi anlatmak zorunda kaldığımda, yüzeye çıkan tüm bu utanç duygularının üstesinden gelmek yıllar aldı.

Onu yeniden yaşamaktan yoruldum.

Bu şovu yapmayı reddetmem Landon için sürpriz olmamalı, bu yüzden keşke bu şeyleri tabağımdan uzak tutmayı kendi üzerine alsın.

"Bunu söyledikten sonra," diye devam ediyor, "hayır dersin nasıl görüneceğini düşünmen gerektiğini düşünüyorum."

"Nasıl görüldüğü umurumda değil. Bu senin işin." çenemi sıkıyorum. "Birkaç fotoğraf için gülümsemek bir şeydir. Kendime iyi davranacağım ve iyi oynayacağım. Ama bir muhabirin ve bir TV kamerasının karşısına geçip, o adamın yanında saatlerce oturup canavar değilmiş gibi davranacak değilim."

"Seni duyuyorum-"

"Tanrı'ya yemin ederim, Landon. Röportajda annemi ilk kez gündeme getirdiğinde, onu döverdim. Ve sonra bununla uğraşmak zorunda kalacaksın . Öyleyse neden küçük risk değerlendirmelerinden birini yapmıyorsun ve hangi serpintilerin daha kötü olacağına karar vermiyorsun. Hayır demek ya da televizyonda onu döverek. İsteddiğini al."

"Peki. Tamam. Geçmemiz gerektiğini onlara bildireceğim. Onlara şu anda baskı yapmadığını söyle. Bir şey düşüneneğim."

Telefonu kapattıktan sonra şakaklarım daha da fazla zonkluyor. Onları ovmak için uzanıyorum ve bir dizi sessiz küfürler savuruyorum. Her nasılsa, tüm bunların babamın yaptığının farkındayım. Bahse girerim bu fikri ağı kendisi verdi. Ya da yapmadıysa, teklifin gerçekleşmesini vasiyet etti. Bunu bilerek yapıyor. Benimle dalga geçmek için. Bana her zaman orada olduğunu, gizlendiğini ve her zaman olacağını hatırlatmak için.

Ve çalışıyor.

HANNAH

Kontrol odamda şarkı sözleri hakkında tartışan bir düzine kadar insan var, Gumby adında bir altı metrelik bir adam omzumun üstünde duruyor.

"Bütün bu düğmelerin ne işe yaradığını biliyor musun?" diye soruyor, Yves St. Germain'in az önce ortaya koyduğu dizelerin kaba bir karışımını yaparken beni izliyor.

Nice'in gerçekten sevdiği kemanların örnek parçasını açarken, Hayır, dedim. "Bir ipucu değil."

Patch, "Dostum, hanımefendiyi rahatsız etmeyi bırak," dedi. Düşme eşiğinde sendeleyerek yanımdaki tekerlekli sandalyeye yaslandı. "Sana doksanlarda annen okul kıyafetlerini giydirdiği gibi nasıl giyineceğini söylemeye çalışmıyor."

Gumby, "Gerçekten de," diyor. Yavaşlatıcılardan birine uzandı ve elini tahtamdan uzaklaştırdım. "Bu çok fazla düğme. Bütün bunları yapmayı nasıl öğreniyorsun?"

Gözlerimi kısarak, "Kimseye söyleme ama ben burada çalışmıyorum bile" diye fısıldıyorum.

Gülümseyerek başını sallayarak bana baktı.

"Hepiniz ondan uzaklaşın ve kadının işini yapmasına izin verin." Nice, Yves'in onu aramamda ısrar ettiği gibi, kısa bir aradan sonra kontrol odasına geri döndü. Rapçi adı YSG, ancak büyüyen takma adı "Nice" idi. Çünkü o iyi bir çocuktü. İğrenç derecede sağlıklı ve onu seviyorum.

"Her şey yolunda" diyorum. "Gel şunu bir dinle."

Bu sabah yediden beri uğraşıyoruz. Çocuk sadece on dokuz yaşında ama ciddi bir iş ahlakı var. Bu kadar iyi anlaşmamızın sebebinin büyük bir kısmı bu. İkimiz de hemen hemen başka bir yerde olmaktansa stüdyoda, kurcalama ve deneyler yapmayı tercih ederiz.

Bu son parçada şu ana kadar kaydettiklerimizi çalışıyorum. Mürettebatı dinlerken sessizleşir, başlarını ritme göre sallar. Sonra o kemanlar gelir ve Nice ıslık çalar, yüzüne kocaman bir sırıtış yayılır.

"Evet, Hannah. Orası hasta."

"Ya altına bazı reklam kitaplıkları koyarsanız?" Öneririm. "Biraz kalınlaştırın."

"Bunu sevdim. Hadi deneyelim." Sonra parlak sarı ceketinin cebinden bir kutu çıkardı. "Bu arada sana küçük bir şey aldım. Tüm sıkı çalışmalarınız için."

Gülmeden edemiyorum. "Sana bana hediye vermeyi kesmeni söylemiştim!"

Bu çocuk, onu her gördüğümde bana "küçük bir şey" veriyor. Nice, geçen yılki single'ının viral hale gelmesinden sonra büyük bir kayıt sözleşmesi imzaladı. Şimdi, tam olarak ne yapacağını bildiğinden daha fazlasına sahip olduğunda bir gencin yaptığı gibi parayı etrafa saçıyor.

"Ama sana minnettar olduğumu söylemeliyim." Gülümsemesi o kadar içten ki, karşısında eriyorum.

"Dostum, kendine bir mali müşavir bulmalısın," diye tavsiye ediyorum. "Yaşlanınca o paranın bir kısmını kenara koy."

Gumby, "Adamma bu kripto para biriminden biraz almasını söyleyip duruyorum" diyor.

"Hayır, ahbab. Bu bokun bütün bir ülkeye bir yıl boyunca elektrik sağlamak için gereken kadar elektrik kullandığını biliyor musun?" Nice ciddi ciddi söylüyor. "Siktir et şunu."

Kutumun içinde güzel bir saat var. "Bu harika," diyorum ona. "Ama çok pahalı. Gerçekten yapmamalıyım."

"Ama bana hakaret etmek istemiyorsun, öyle yapacaksın," dedi gülümseyerek. "Geri dönüştürülmüş okyanus plastiğinden yapılmış. Bunlardan sadece yirmi tane ürettiler. Elon Musk'ın üç tane var." Sonra dördünü giydiğini göstermek için ceketinin kolunu yukarı itiyor. Her bilekte iki tane. Al şunu, Musk. "Yüzen çöp adasını Pasifik'ten çeken tekneyi finanse ediyorlar."

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Bu harika. Teşekkür ederim."

Rapçiler söz konusu olduğunda, Nice benzersizdir. Sözlerinin çoğu iklim değişikliği ve koruma hakkında konuşuyor. Tutkulu olduğu farklı sebepler. O, müziğinde ve tekerlemeleri bir araya getirme biçiminde kendini gösteren, tanıdığım en zeki gençlerden biri.

"Hey, Hannah'nın erkek arkadaşının dün gece bir hokey ödülü kazandığını biliyor musunuz?" deri koltuğa sıkışmış, telefonları açık durumda olan arkadaşlarına diyor. Çocuk bir maiyetle seyahat ediyor.

"Hokey?" diyor Gumby, yukarı bakarak. "Onu terket. Seni oğlumla Celtics'te ayarlayabilirim."

"Teşekkür ederim ama iyiyim."

"Nasıl gitti?" Güzel soruyor.

"Harikaydı. Onunla oldukça gurur duyuyorum." sırtırım. "Egosu dayanılmaz hale gelmek üzere olsa bile."

"Ona tebrik ettiğimi söyle. Ve kendini çok fazla hissetmemek için."

Nice'den gelen bir yolculuk. Kendiyle dolu olduğundan değil, ama içinde bir sürü diva var. Bazı insanlar sadece süperstar olmak için doğmuştur.

Kayda geri dönüyoruz, ama çok geçmeden kendimi pek doğru hissetmiyorum. Sandalyemde kıpırdanıyorum. Burası ısınıyor ve ağzımda ekşi bir tat var. Oh hayır. Hayır hayır hayır. Burada değil, kahretsin. Ama bunu durdurmak yok. Nice'in korosunun ortasında, "İşemeliyim!" diye bağırdım. ve sonra sandalyemden atla. Arkamda utanç verici bir kahkaha dalgası bırakarak odadan fırladım ve Patch, "Tanrım, bu ufacık hanımefendi mesaneler, ahbap," dedi.

Neyse ki beş metreden daha az bir tuvalet var. Birkaç dakika klozetin başında dikildim, nefes nefese, mide bulantısı dalgaları arasında yutkundum. Ama hiçbir şey gelmiyor. Günlerdir böyle ve dayanabileceğim tüm eğlenceyi yaşadım.

Ellerimi yıkayıp yüzüme biraz soğuk su sürdükten sonra, bir sürü cevapsız mesajım olup olmadığını görmek için telefonuma bakıyorum.

ALLIE: *Beni askıda bırakma. Yaptın mı??*

iç çekiyorum. Allie benim en iyi arkadaşım ve onu ölesiye seviyorum ama beni deli etmeye başlıyor. Ona hamile olduğumu söylediğimden beri Garrett'la konuşmak için benimle uğraşıyor. Bu gülünç bir hareket tarzı ya da başka bir şey olduğundan değil. Yani tabii ki bu bebeğin babasına onun bu bebeğin babası olduğunu söylemem gerekiyor. Ama baskıyı hissetmeye başlıyorum ve bu beni daha da rahatsız ediyor.

BEN : *Hayır. Ödül töreninde babasına rastladık. İyi bir zaman değildi.*

Mesaj atmak yerine hemen beni aradı.

"Hey" diye cevap veriyorum. Hala stüdyodayım bu yüzden uzun süre konuşamam."

"Ah, merak etme, bu uzun sürmeyecek." Sesi kısmen azarlamaya, kısmen acımaya dönüşüyor. "Han Han. Sabahın ikisinde kanepede turşu ve kırmızı kadife kek yemeye başladığınızda, o bunu anlayacaktır. Ona söylemelisin."

"Uh, yemekten bahsetme." Bu düşünce yine midemi bulandırıyor. "Şu anda banyodayım kusmamaya çalışıyorum."

"HI-hı. Görmek? Her on dakikada bir içmemek ve tuvalete gitmemek, çış yapmak veya kusmak için eninde sonunda fark edeceği başka bir şey."

"Ona söylemem gerektiğini biliyorum. Ama her denediğimde, yapmamak için bir sebep var gibi görünüyor."

"Ve eğer istersen her zaman olacak."

"Ali."

"Ben sadece söylüyorum. Belki de bir nedenden dolayı oyalanıyor musun diye kendine sormalısın."

"Bir nedenden dolayı ne demek istiyorsun? Tabii ki oyalıyorum ve nedenini tam olarak biliyorum." Boğazımda histerik kahkahalar kopuyor. "Demek istediğim, bu hayatımızı tamamen değiştirecek gibi değil ya da başka bir şey. Bu neden korkutucu olsun ki?"

Garrett ve ben çocuklar hakkında ciddi bir şekilde konuşmadık bile. Hamile kalmak ve bunu ona yamak, konuyu açmak için harika bir yol gibi görünüyor. Nasıl bir tuzak gibi hissetmezdi?

"Sorabilirmiyim?" tereddütle söylüyor. "Bunu saklamak istiyor musun?"

Dişlerim alt dudağıma batıyor. Olay bu. Büyük soru. Geceleri, o uyurken Garrett'a bakıp bir yıl sonra hayatımızın nasıl olacağını hayal etmeye çalışırken beni ayakta tutan.

"Mükemmel bir dünyada, doğru zamanda mı? Tabii," diye itiraf ediyorum, sesim hafifçe titredi. "Her zaman birkaç çocuğa sahip olmanın iyi olacağını düşündüm. Bir erkek ve bir kız." Tek çocuk olarak büyüdüğüm için kardeşleri olan arkadaşlarımı kıskandım. Etrafta başka bir çocuğun olması çok eğlenceli görünüyordu.

"Ancak?" Devam etmediğimde Allie soruyor.

"Fakat hokey ailesi olmanın gerçekleri bunu kolaylaştırmıyor. Aylarca yolda, bu da temelde bir bebeğe tek başıma bakacağım anlamına geliyor. Bu tam olarak ideal değil."

Çocuksuz bile, zor bir yaşam tarzı. Sezon öncesi ve sonrası arasında, hokey hayatı seyahat, uzun saatler ve yorgunluktur. Garrett kapıdan girdiğinde, yatağa yığılmadan önce yemeğini bırakacak enerjisi bile kalmamıştır. Çocuk bir yana, bizim için neredeyse yeterli zaman yok. Bunun üzerine ağlayan bir yenidoğan mı?

Panik boğazımda gezinmeye başlıyor. Sertçe yutkunuyorum ve tekrar konuştuğumda sesim titriyor. "Bunu tek başıma yapamam, Allie."

"Ah, bebeğim." İç çekişi hat üzerinde yankılanıyor. "Ailenin daha yakın yaşamaması çok kötü. En azından biraz yardım et."

"Bu harika olurdu, ama hiçbir yolu yok."

Ailem, büyüdüğüm Indiana'daki berbat küçük bir kasabada ikinci bir ipotek altında kaldı. Muhtemelen hayatlarının geri kalanında onları o sefil yerde tutacak bir borç dağının altına gömülmüşler.

"Bakmak. Ne olursa olsun," diyor Allie, "Senin için buradayım. İhtiyacınız olan her şey. Tek yapman gereken aramak ve ben bir sonraki uçakta veya Boston treninde olacağım. Gerekirse otostop çekerim."

"Biliyorum ve bunun için seni seviyorum. Teşekkür ederim." Acıyan gözlerimi kırıştıyorum. "Artık işe geri dönmeliyim."

Aramayı bitirdikten sonra, ağlıyormuş gibi görünmediğimden emin olmak için aynaya geri dönüyorum. Yansımamda yorgun yeşil gözler, solgun yanaklar ve saf bir dehşet ifadesi görüyorum.

Konuya gelince korkuyorum. Bu çocuğu tek başıma büyütmekten. Ezici sorumluluktan. Sonunda ona söylemenin doğru yolunu bulduğumda Garrett'in söyleyeceklerini. Çünkü ona söyleyeceğim . Sadece kelimeleri bulmalıyım.

Ancak şu an için daha acil sorunlar var. Nice'in stüdyo zamanının ücretini ödediği fahiş oran gibi, her dakika parayı ateşe vermek gibi, banyoda varoluşsal bir çöküş yaşıyorum.

Sonraki birkaç saati stüdyoda birkaç şarkı daha söyleyerek geçiriyoruz. Nice ve ben bir ritme girdiğimizde hızlı çalışıyoruz. Akış oradadır, zamanın göz açıp kapayıncaya kadar geçmesini sağlayan o özgür yaratıcı enerji. Aniden göz açıp kapayıncaya kadar, arkadaşlarının hepsinin kanepede kendinden geçtiğini ve gece bekçisinin çöp kutularını boşaltmak için dolaştığını keşfediyoruz.

Sonunda geceyi sonlandırıyoruz diyoruz. Eşyalarımı topladım ve Patch'in beni arabama kadar götürme teklifini kabul ettim. Bu günlerde çok güvenli olamaz.

"G'nite, Hannah bebeğim. Kapını kilitle." Patch, binaya geri dönmeden önce SUV'unun pencere çerçevesine hafifçe vurdu.

Menajerimden bir telefon aldığımda partiden çekiliyorum. Elise, ilerlememizi kontrol etmek için genellikle her akşam bu saatlerde arar. Paralarının stüdyoda boşa gitmediğinden emin olmak isteyen plak şirketi her on dakikada bir onu arıyor.

"Sıcak bir şey tutuyor musun?" merhaba yerine soruyor.

"Ha? Sanki bu gece iyi bir şey yazdık mı?"

"Hayır, şu anda tam anlamıyla elinizde sıcak bir şey mi tutuyorsunuz? Kahve? Çay? Eğer öyleyse, bırak," diye emretti.

Bir alarm sarsıntısı yaşıyorum. "Ben eve gidiyorum. Sorun nedir?"

"Hiçbir şey, eğer parayı seviyorsan." Elise kendinden çok memnun görünüyor, bu da beni tedirgin ediyor.

"Parayı severim," diyorum, ihtiyatla da olsa.

"İyi. Çünkü Delilah için yazdığın şarkı geçen çeyrekte listelerde bir balyoz aldı ve sana az önce müstehcen bir çek gönderdim. Rica ederim."

"Müstehcenlik ne kadar müstehcendir?"

"Bu bir sürpriz. Tebrikler, Hannah. Bunu hissettiren şey bu."

Sayıyı tahmin etmekte tereddüt ediyorum. Şarkıyı yazdığım pop yıldızı aylardır sosyal medyamın her yerindeydi ve single'ın akışlarının ve indirmelerinin iyi sonuç verdiğini biliyordum. Bu da kraliyet ailesinin oldukça iyi olacağı anlamına geliyordu. Ama bunlara çok fazla dikkat etmemeyi alışkanlık haline getirdim. Son konsere kafayı takmaktansa önünüzdeki işe konsantre olmak daha iyidir. Kendi kıcımızdan çok uzaklaştığımız anda, müzik zarar görür.

Gerçek şu ki, bu sektör kararsız. Bugün sıcak olan yarın sıcak çöptür. Sadece kredileri toplamanız ve sürerken yolculuğun tadını çıkarmanız

gerekiyor.

EVDE, haberi Garrett'la paylaşmak için sabırsızlanıyorum - ve sonra bir bebeği sohbete dahil etmenin bir yolunu buluyorum - ama kapıdan girdiğimde, mutfak tezgahında zaten açık bira şişeleri var ve o öfkeyle oynuyor. çalışma odasında video oyunları.

"Siktir," diye hırlıyor ve kontrol cihazını keskin bir çatırtıyla düştüğü sehpayı fırlatıyor.

"Selam." Kapı çerçevesine yaslandım ve temkinli bir gülümseme sundum.

Garrett sadece iç çekiyor. Hâlâ bu sabah giydiği pijamasıyla duruyor. Ki bu asla iyiye işaret değildir.

"Naber?" Ona merhaba öpücüğü vermek için kanepenin koluna oturdum ama o sinirli bir lanetle geri çekilmeden önce dudaklarımız zar zor buluşuyor.

"Benimle dalga geçiyor," diye tükürdü.

"Kim? Lisp'li aynı çocuk mu? Oh hayır. O geri döndü?"

Geçen Noel'den sonraki haftalar boyunca, Garrett'in oyunlarından birinde onunla alay eden on yaşında bir düşmanı vardı. Konsoldan kurtulmam gerekeceğini düşündüm, haklı olarak Garrett'in çocuğu bulmanın bir yolunu bulacağından ve hokey sopasıyla evine geleceğinden endişelendim. Ama sonra çocuk ve peltekliği ilkbaharda birdenbire ortadan kayboldu ve ben çilenin bittiğini düşündüm.

"Babam," diyor karanlık bir sesle. "Hiçbir şey onu tatmin etmiyor, bu yüzden şimdi onu ovmak zorunda."

Beynim ağrımaya başlıyor. "Başlangıçtan başla. Ne oldu?"

Landon bu sabah beni aradı. ESPN'den bir yapımcı *The Legacy'nin bir bölümünü yapmamı istiyor* . Ancak bu, her zamanki kariyer anlık görüntülerinden biri değil - saçma sapan bir baba-oğul kendini iyi hissetme hikayesi. Böylece babam oraya gidip bir dahi yetiştirmek hakkında konuşabilir, onlar bebeklik fotoğraflarımı başının arkasına atarlar." Garrett'in gözleri fırtınalı bir gri parlıyor. "Cidden bu noktada sadist davranıyor."

"Bunu Phil mi ayarladı sanıyorsun?"

"Arkamdan iş çevirip hayatıma müdahale etmeye çalışmak yeni bir şeymiş gibi mi?" Garrett bilmiş bir bakış atıyor. "Tanıdık gelmiyor mu?"

Bir konuda haklı. Hâlâ üniversitedeyken, Phil Graham Garrett'tan ayrılmam için neredeyse bana şantaj yaptı, yapmazsam onu finansal olarak kesmekle tehdit etti.

"Haklısın. Tam olarak yapacağı şey buydu."

"Bir şey için cezalandırılıyorum. Ya da güçten deliye dönmüş olabilir. Ne olursa olsun, ısırmam."

"Güzel," diyorum omuzlarını ovuşturarak. Babası gibi hiçbir şey Garrett'a zarar veremez. "Siktir et onu. Umduğu ilgi ne olursa olsun, ona vermeyin."

Ama erkek arkadaşım oturamayacak kadar gergin. Buzdolabından kalan son bira şişesini almak için mutfağa giderken geniş, kaslı vücudunun peşinden gittim. Bir yudumda neredeyse yarısını içiyor, sonra yiyecek bir şeyler arıyor.

"Çocuk sahibi olmak istemememe neden olan şey böyle şeyler, anlıyor musun?"

Acı yansıma sol alanın o kadar dışına çıkıyor ki, tamamen ve tamamen kör oldum.

Az önce söylediği Şeyi özömsediğimde göğsömden keskin bir sancı yayılıyordu.

"Şanslısın," dedi sertçe, bana doğru dönerek. Buzdolabının kapısına yaslanır. "Aileniz düzgün insanlar. DNA'nızda iyi ebeveyn genleri var, biliyor musunuz? Peki ya ben? Mesela, bir gün tıpkı babam gibi çıkıp çocuklarımı mahvedersem ne olur? Benden nefret etmeleri için büyümlerini mi sağlayacaksın?"

Hava yollarımı tıkayan endişe yığınını yuttum. "Sen baban değilsin. Sen onun gibi değilsin."

Ama Garrett, Phil onun derisinin altına girdiğinde kendi içinde kaybolmaya meyillidir. Sakinleşir ve geri çekilir. Ve tek çarenin zaman ve uzay olduğunu öğrendim. Onu zorlamadan veya fazladan bir baskı oluşturmaktan kafasındaki düşöncelerle çalışmasına izin verin.

Bu da demek oluyor ki, bir kez daha, hey, bir çocuğum var, karnımda demlemeyi kesinlikle mahvetmeyeceğiniz konusuna tam olarak gelemiyoruz.

GARRETT

Cumartesi sabahı, bu iki günlük turnuvayı oynamaya bağlanan diğer yarım düzine takım arkadaşımınla birlikte Palm Springs'te uçaktan indim. Hayırseverler bizi güzel bir otele yerleştirdiler ve oraya iki özel araba eşlik etti. Oda servisi kahvaltıyı getiriyor, Logan yan odadan bana mesaj atarak *Happy Gilmore'un televizyonda olduğunu söylüyor*. Temsilcim aradığında cevap vermek üzereyim.

Ben tek kelime edemedim Landon, "Bunun hakkında hiçbir şey bilmiyordum," diye uyardı.

"Ne?"

Birkaç kat aşağıdaki insanların turnuva için toplanmaya başladığı balkona çıkıyorum. Basın kuruluyor. Etrafta koşuşturan personel, seyircileri sarmalıyor. Güneşli bir gün. Çok sıcak değil ve hafif bir esinti. Golf için iyi hava. Golfte iyi olan insanlar için.

Landon, "Ofise gittiğimde o yapımcıdan bir sesli mesaj geldi" diye açıklıyor.

İsa. Bu insanlar sürekli.

"Cevap hala hayır."

"Doğru. Onlara karşı bu konuda çok nettim." Uzun ve rahatsız edici bir duraklama var. "Ancak görünüme göre Phil'in ikiniz için de aynı fikirde olduğu izlenimi altındalar."

Neredeyse telefonumu balkondan atacağım. Geri çekiliyorum ve kendimi serbest bırakmaktan zar zor durduruyorum, ancak kendimi kontrol etmeyi, aşağıdan birini soğuğa düşürme ihtimalinin yüksek olduğunu fark ettiğimde buluyorum.

"Hayır, Landon. Beni yakaladın?" Telefonu tutuşum sıkılaştı ve plastik kılıfın gıcırdamaya başladığını hissettim. "Onlara kızmalarını söyle. Benim adıma konuşmuyor. Durmadan."

"Kesinlikle. Seni duyuyorum."

"Başıma silah dayayarak beni o sete onun yanına koyamadılar."

"Anladım Garrett. Yaparım." Sinir bozucu bir duraklama daha. "Arayacağım. Ne istersen." Boğazını temizliyor. "Yine de olay şu: Anladıkları kadarıyla, bunu taahhüt ettiniz. Geri dönüp onlara senin çıktığını söylersem, hiç iyi görünmüyor."

"Umurumda değil."

"Hayır biliyorum. Bunlar özel durumlar. Yalnız, bunu bilmiyorlar. Bu yüzden daha fazla bir şey olup olmadığını merak etmeye başlayabilirler."

"Belki yapmazlar," diye mırıldandım dişlerimin arasından. Azı dişlerimi çıkıntılara kadar ovuyorum.

"Söz veriyorum, soruları artıracak. Kar topu gibi bir yöntemi olan türden. İnsanlar orada kötü kan olup olmadığını merak etmeye başladığında olacaklara hazır mısınız? Neden babanla röportaj yapmayı reddediyorsun? Çünkü sana neye benzediğini söyleyeceğim. Aileniz ve babanızla olan ilişkiniz hakkında sorular sormak için takım arkadaşlarınızı, koçlarınızı, eski üniversite arkadaşlarınızı ve üçüncü sınıftaki bir çocuğu aramaya başlarlar. Ne diyeceklerinden emin olabilir misin?"

Sığ, düzensiz bir nefes alıyorum.

Vida. Bu.

Kariyerim uğruna, yıllarca cepheye gitmek zorunda kaldım. Etrafında dolaşmak yoktu - Phil Graham, Amerikan hokeyindeki en büyük isimlerden biridir. Dünyanın bu mutlu aileyi görmesi ya tüm travmamızdı ya da sahteydi. Ben ikincisini seçmiştim çünkü birincisi çok... Tanrım, bu çok aşağılayıcı.

Tüm dünyanın beni bir çeşit kurban olarak görmesi fikri bende kusma isteği uyandırıyor. Hannah bunu daha önce gündeme getirmişti ve belki de babamın davranışlarının gün yüzüne çıkmasının, herkesin ne tür bir adamı tanrılaştırdıklarını bilmesini sağlamanın zamanının gelip gelmediğini sormuştu. Ama ne pahasına olursa olsun? Aniden "hokey oyuncusu" olmaktan "babası onu dövdüğü hokey oyuncusu"na geçiyorum. Buz üzerindeki becerilerim için yargılanmak istiyorum, parçalara ayrılmak ve acımak değil. Yabancıların işimi bilmesini istemiyorum. Düşündükçe midem bulanıyor.

Son birkaç yıldır, bu cepheyi giyerek birlikte oynamakta iyiydim. Şimdi, anlaşılmaz bir nedenden dolayı babam, hayatımı özellikle zorlaştırmaya kararlı görünüyor.

Ancak istediğim son şey, meraklı bir spor muhabirinin hayatıma burnunu sokması. Briar Üniversitesi'nde Koç Jensen'ın izini sürerlerse, eski koçumun arkamı kollayacağından şüphem yok. Chad Jensen iyi gününde ağzı sıkıdır. Birisi arenasına çıkıp eski bir oyuncu hakkında dedikodu isterse, ona yeni bir tane koparırdı. Ama hayatımdaki herkes için aynı şeyi söyleyemem. Briar'da babamla şiddetli bir geçmişim olduğunu bilen birçok adamla oynadım.

Bu yüzden, boğazımın arkasında yükselen asit olmasına rağmen, o pisliğin bu saçmalığı uydurduğunda tam olarak beklediği şeyi yapmaktan başka seçeneğim yok.

İyi, dedim Landon'a. Ağzımdan çıkan her kelimedenden nefret ediyorum. "Yaparım."

Telefonu kapattıktan sonra, kişiler listemden babamın adını çıkardım. Onu en son ne zaman aradığımı hatırlamıyorum. Ama beni buna bulaştırıyorsa, sessizce gitmiyorum.

"Garrett. Sizden duymak iyi. Biraz topa vurmaya hazır mısınız?" diyor ki, o kadar rahatsız olmuyor ki, zaten yüksek olan öfkemi yükseltiyor. Turnuvaya dahil bile değil, ama her zaman ne yaptığımı bilmek onun işi.

"Ne saçmalıyorsun?" Sesim kısık. Öfke güçlkle dizginlendi.

"Üzgünüm?"

Cidden aptalı oynayacak cesareti var mı? "Bu röportaj saçmalık. Niye ya?"

"Bana geldiler," diye yanıtlıyor sahte bir masumiyetle. "Hayır demek için iyi bir neden görmedim."

"Yani bu kararı benim için mi veriyorsun?" Ellerim resmen titriyor. Bu adamdan o kadar nefret ediyorum ki vücudumda fiziksel bir rahatsızlığa neden oluyor.

"Doğru olan bu. Böyle bir fırsatı geri çeviremezsin."

"Karar verdim. Sen değil. Sırf artık ilgi odağı olmamaya dayanamadığın için..."

"Garrett." İç çekiyor. Endişelerimden çok sıkıldım. "Geçen yıl olgunlaştığını ummuştum, ama şimdi görüyorum ki seni fazla büyütmüşüm."

"Siktir git yaşlı adam. Artık çocuk değilim. Bu boku benimle çekemezsin."

Hayal kırıklığına uğramış baba rutininin işe yaradığı bir zaman vardı. Ben beş, altı, yedi yaşındayken. Küçük bir çocuk, çaresiz babasını etkilemek için yanıp tutuşuyor. Beni depresyon ve kendimden şüphe duyma sarmallarına sürükledi. Onun onayını almak için her şeyi yapardım. Ben yaşlanana ve oyundaki kısır manipülasyonu anlayana kadar. Bir çocuk üzerinde. Ve onun ne kadar piç olduğunu anladı.

"Öfkelerini eğlendirmeyeceğim, evlat. Bir gün sana bu sporda bir kariyer kazandırmak için yaptığım her şeyi anlayacaksın." Sesinden

küçümseme damlıyor. "Belki o zaman oğlum olarak doğduğun için ne kadar şanslı olduğunu anlarsın."

Daha erken kendi ayağımı yerdim.

"Her halükarda," diyor, gözümü seğirten o kendini beğenmiş drone ile. "Bu röportajı yapacaksın. Kameralar için oturacak, çekici ve yakışıklı olacak ve belki de en iyilerden biri olmak için bir sonraki seviyeye ulaşacak kadar akıllı olacaksınız. Bir profesyonelin yaptığı budur."

Yüzüne kapattım çünkü izin verilirse kendi sesiyle mastürbasyon yapmak için konuşmaya devam ederdi. Her neyse, bu konuşmayı daha önce duymuştum. Hokeyin Michael Jordan'ı olun. Sporu aşan şöhret.

Her şey yolunda ve güzel, ama eğer bu olduğunda Phil Graham yanımda duruyorsa, hiçbirinden zevk aldığımı göremiyorum.

Olduğu gibi, turnuva boyunca sohbeti veya röportaj korkusunu üzerimden atamıyorum ve takımımız günü en son bitiriyor. Çift haneli ortalamanın üzerindeyim ve öğleden sonranın çoğunu dizlerime kadar sert zeminde geçirdim. Seyirciler iyi bir kahkaha atarken Logan çok sayıda kum tuzacağına dükkân kurdu. Bu, bizimle oynamak için para ödeyen takım arkadaşlarımız için bir serseri, ama her şey hakkında iyi sporlardı. Turnuva sona erdikten sonra yakındaki ödüllü bir restoranda soluduğumuz antrikotların yanı sıra içeceklerle dolu tutmak yardımcı oldu. İki adam Teksaslı kardeşler ve birlikte bir sığır çiftliğine sahipler, bu yüzden bize buranın tüm eyaletteki en iyi et lokantası olduğunu söylediklerinde etlerini bildiklerine inanıyorum.

Akşam yemeğinden sonra otele döndüğümüzde saat dokuzu çeyrek geçiyor ve tek istediğim duş alıp bu terli kıyafetlerimden kurtulmak. Odama adımımı atarken ışığı açma zahmetine girmedim, kapı daha arkamdan kapanmadan önce gömleğimi başıma çektim. Aynada aniden bir şey hareket ettiğinde neredeyse yarı soyundum.

İçgüdüsel olarak masadan bir bardak su şişesi alıp arkamda ne varsa ona fırlatmaya hazır olarak arkamı döndüm.

"Ateş etme," diye bir kadın sesi yanıt veriyor.

şişeyi indiriyorum. Duvardaki anahtarı tokatlamak için hızlıca bir kolu uzatın ve odayı ışıkla doldurun. Kalbim çarpıyor ve adrenalin hala damarlarımda pompalanıyor, bu yüzden yatağымda, kısmen yorganın altında yatan çıplak kadını anlamam bir saniyemi alıyor.

Rahatsız edici bir sırtışıla ellerini teslim olurcasına kaldırır. "Ben silahsızım."

Sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Sen de kimsin?"

"Senin hediyen," diye dalga geçiyor, battaniyenin geri kalanını üzerinden çekerek meme uçlarına yapışmış iki kırmızı fiyonk ortaya çıkıyor. "Rica ederim." Sonra döndü ve üzerinde siyah Sharpie ile isminin yazılı olduğu çıplak kcını bana gösterdi.

Bir yanağında Garrett, diğerinde Graham.

yapamam.

Yapamam.

Tek kelime etmeden topuklarımın üzerinde dönüyorum ve odadan ıkıyorum. Asansöre binerken gömleğimi üzerime geçirdim ve elimde hala su şişesi vardı. Tanrı'ya yemin ederim ki, benimle uğraşacak bir sonraki kişi hırpalanacak.

Alt katta, n masada, beni sabrı olan biriyle karıştırmış gibi görünen yöneticiyle konuşmaya başladığımda, ruh halim daha da kararıyor ve daha çalkantılı oluyor. Mesela, ahabap, kcımda adımla çıplak bir civcivin odama girmesine izin veren, benim cildimi yatağındaki doldurulmuş bir hayvanın üzerine koymak istemiş gibi, ne yazık ki yetersiz güvenliğinden bahsedebiliriz, ya da bana yeni bir oda verebilirsin. böylece uyuyabilirim.

Sonunda toplanıp eşyalarımı taşımalarını beklerken Logan'a mesaj attım.

BEN: *Hokey tanrıları bu gece seni bağışlamaya karar verdi. Yatağımda bir hayran buldum. Gğslerine yay ve kcına Sharpie benim adım.*

O: *Bahahahaha. sen git kızım*

HIM: *Kalıcı işaretleyici, ha? Takipilerimin böyle bir özveriye sahip olmasını isterdim.*

BEN: *şimdi yeni bir oda alıyorum, bu yüzden kapıma rastgele şeyler bağırma. Orada olmayacak.*

HIM: *Neden benimle çarpışmaya gelmedin?*

BEN: *Bir ift garip meme taraşından saldırıya uğradığımda elinin tutulmasına ihtiyaç duymayan yetişkin bir adamım diye mi?*

O: *Senin kaybın. Sarılabilirdik.*

Homurdanarak sohbet dizisinden çıktım ve Hannah'nın adını buldum. Tüm basın bu otelde gezinirken, söylentilerin bir saat içinde internete girmesini beklerdim.

ME: *Spor bloglarının hiçbirine bakma. Belki de sosyal medyadan tamamen uzak durun.*

HER: *Bir topu saplayıp nesli tükenmekte olan bir ak balıkçıl ya da başka bir şeyi mi öldürdün?*

BEN: *Hayır. Yatağında çılgın bir çıplak kadın buldum. Otel, bunun bir hata değil, bir özellik olduğunu iddia etmeye çalışıyor.*

HER: *En azından bu sefer yatakta değildim.*

Suçluluk midemin çukuruna bir kaya gibi yerleşiyor.

BEN: *Üzgünüm. Keşke profesyonel atlet hayatı bu kadar müdahaleci olmasaydı. Sadece kör olmanı istemedim.*

HER: *Merak etme. Beni rastgele bir oyuncak tavşanla aldatmayacağına güveniyorum.*

Başka bir şey beklediğimden değil ama Hannah'nın bu konuda rahat olması bugün aldığım tek galibiyet gibi geliyor. O, hayatımda strese girmek zorunda olmadığım tek şey. Biz sadece iyiyiz, her zaman, ne olursa olsun. Her şey kontrolden çıktığında, bu kadın beni cezalandırıyor.

BEN: *Yani, biraz kıskanç olmak istiyorsan, bu da harika...*

HER: *Oh, bir kaltak keseceğim. Beni denemek istemiyorlar.*

Günlerdir ilk defa hissettiğim şey için gülümserken buluyorum kendimi.

BEN: *Seni özledim. Eve gitmek için sabırsızlanıyorum.*

HER: *Çabuk dön. Seni seviyorum.*

Böyle zamanlarda neden bu kıza bu kadar umutsuzca kapıldığımı hatırlıyorum.

HANNAH

Annem, püskürtücüler devreye girdiğinde süpermarket ürün koridorunun konserve gök gürültüsünün üzerinde "Neler olduğunu anlamıyorum" diyor. Bu beni çocukken büyülerdi. "Ayrılıyor musun?"

"Hayır anne. Herşey yolunda." Yemek yiyemediğim bir paket krakerle oturma odasındaki kanepede uzanıyorum. Her lokma yediğimde midem bulanıyor.

"Et tezgahındaki Tommy bir ilişki hakkında bir şeyler söyledi."

Et tezgahındaki Tommy kendi şeridinde kalmalı.

"Sadece aptal bir dedikodu. Buna dikkat etmeyin. Yapmıyorum."

Söylenti değirmeni hızla dönüyor; Bu sabah gözlerimi açtığım anda telefonum mesajlar ve DM'lerle dolup taşıyordu. Kızlarla yaptığım grup sohbetim, California'da Garrett'in yatağında yakalanan çıplak kadın hakkında nefes kesici yazılar yayınlayan bloglardan gelen komik bağlantılarla doluydu. Her türlü ateşli spekülasyonları yaymak.

Hockey Hotties'deki yazarlar – ve ben "yazarlar" terimini kullanıyorum. Gevşek bir şekilde - sonunda Garrett ve Logan'ın gizli aşıklar olduğu yönündeki önceki spekülasyonlarını geri aldı. Şimdi Garrett'in beni Palm Springs eskortuyla aldattığına ikna oldular. Ve Logan da hile yapıyor çünkü görünüşe göre telekızla bir dönüş yapmak istiyor. Bu, profesyonel sporcuların aşk hayatlarına kafayı takmış magazin dergilerinden beklediğim türden saçma, kadın düşmanı saçmalıklar. Ama dedikodunun Indiana'daki anneme ulaşması, beklediğimden daha fazla baş ağrısına neden oldu.

"Özür dilerim tatlım," diyor annem. "Yazmak için ne korkunç şeyler."

"Bölgeyle birlikte gelir." Garrett profesyonel olduğunda bunu biliyordum. Günün spor haberlerinde ana karakter olmanız işinizi kolaylaştırmasa da.

Annem aklımı okumakta çok iyi, "Yine de bu şeyler bir ilişkiye zarar verebilir" diyor.

"En sevdiğim şey değil," diye itiraf ediyorum. "Biliyorsun, bu günlerde ilgi odağından uzak durmayı tercih ediyorum."

Şarkı yazarı ve yapımcı olmak, seçkin birkaç kişinin son derece görünür bir konsere dönüştüğü bir şey ama ben arka planda olmayı tercih ediyorum. Yanlış anlaşılmasın, sahneye çıkıp seyirci önünde performans sergilemek benim için sorun değil; Briar'da her zaman yaptım. Ve özgüvenim eksik değil. Ama erkek arkadaşım bir ulusal hokey sansasyonu

haline geldiğinden beri, sürekli ilgiden gerçekten hoşlanmadığımı fark ettim. Kolejden sonra şarkı söyleme kariyerinde şansımı deneyebilirdim ama artık bana çekici gelmiyor. Paparazziler, kötü tweetler, halkın takıntısı. Buna kimin ihtiyacı var.

"Umarım sana sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunun farkındadır."

"Yapıyor," diye temin ederim onu.

Ve annemin benim için endişelenmesini beklerken gerçek şu ki tüm bu saçmalıklara katlanıyorum çünkü günün sonunda Garrett ile birlikte olmaya değer.

Annemin korkularını yatıştırdıktan sonra, yenmemiş krakerlerimi bırakıp ön verandadaki postaları kontrol etmek için kanepeden kalktım. Posta kutusu faturalar, el ilanları, daha fazla fatura, daha fazla el ilanı ve Elise'den bir telif hakkı çeki ile doludur.

Bir zarf dışında hepsini salon kredi kartına bırakarak içeri giriyorum. Kapağı açarken midemde bir düğüm oluşuyor. Ya da belki mide bulantısı tekrar artıyor. Ama Elise müstehcen dedi. Müstehcen demişti, değil mi?

Çekin üzerindeki sayılara bakmadan önce gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

sıfırlar görüyorum. Ve daha fazla sıfır. Bacaklarım biraz sallanana kadar devam ediyorlar ve ben bir sandalyeye uzanıyorum.

Üç yüz bin dolar.

Hayatımda hiç bu kadar çok para görmemiştim.

Bu, hayat değiştiren bir miktardır. Ailemin borcunda büyük bir çukur açmaya yetecek kadar. Hatta belki onları o evden kovun. Aman Tanrım.

Olasılıklar zihnimi dolduruyor. Bunu Garrett ile tartışmam gerekecek. Kendime gelmemeye çalışarak sessiz hatırlatmaya kulak verdim. Ama bu ailemin hayatlarını değiştirmek için gerçek bir fırsat olabilir.

İzin verirlerse , küçük bir ses bana hatırlatıyor.

Çünkü bu doğru, borçlarına yardım etme konusunu en son açtığımda beni tamamen kapatmışlardı. Daha doğrusu Garrett'ı kapatırlardı. Çaylak yılından sonra, franchise ile beş yıllık multi-milyon dolarlık bir sözleşme imzalamıştı, o kadar çok para vardı ki, ikimiz de bu miktara dayanamadık. Ve kendisi harika bir insan olan Garrett, hemen ailemin borçlarını ödemeyi teklif etti - buna kesinlikle *hiçbir şekilde cevap vermediler* .

Garrett inatçı *olduğumu düşünüyor*. Onlarla ne kadar sohbet ettiğimi sayamıyorum bile, ama annem ve babam kımıldamadılar. Annem bunun

doğru olmayacağını söyledi. Babam müstakbel damadının borçlarına maruz kalmasına izin vermediğini söyledi. Yemin ederim, kendi iyilikleri için fazla gururlular.

Ama bu farklı olabilir. Garrett ve ben mali durumumuzu paylaştık da, teknik olarak bu "benim" param. Bunu dikkatli oynarsam, belki de milletimi sonunda yardımımı kabul etmeye ikna edebilirim.

Midemdeki heyecan girdapları olarak, öğleden sonramın çoğunu Indiana, Ransom'daki ev fiyatlarını ve bir ipoteği erken kırmamanın cezalarını araştırarak geçiriyorum. Hatta bazı sorular sorabilmem için bir emlakçıya mesaj bile bırakıyorum. Bunun uygulanabilir bir fikir olup olmadığını anlayın. Ama Tanrım, annem ve babam borçlarını ödeyip Boston'a taşınabilse ne kadar inanılmaz olurdu? Ya da Nicole Teyze'ye daha yakın olmak istiyorlarsa, Philly bile. Açıkçası Boston'a düşkünüm ama onları Ransom'dan çıkarmaktan mutlu olurum.

O kasaba benim ve ailem için kötü anılardan başka bir şey barındırmıyor. On beş yaşındayken sınıf arkadaşlarımdan biri bir partide bana cinsel saldırıda bulundu ve bundan sonra hayat bir daha asla eskisi gibi olmadı. Oldukça korkunç şeylerle suçlandım, en kötüsü de tüm karşılaşmayı uydurmuş olmam. Ailem dışlandı, dışlandı, bu süre boyunca saldırganın biri Ransom belediye başkanı olan ebeveynleriyle etkileşime girmeye zorlandılar.

Siktir et orayı. Garrett gemideyse, o telif çekinin her kuruşunu ailemi kurtarmak için harcıyorum ve bu sefer beni durduramayacaklar.

Garrett o akşam eve döndüğünde moralim tavan yapıyor. Daha önce uçaktan yemeğin berbat olduğundan şikayet ederek mesaj atmıştı, bu yüzden en sevdiği restorandan bekleyen bir paket servisi olduğundan emin oldum.

Zaman ne kadar kısa olursa olsun, kapıdan içeri girdiği anda beni aylardır görmemiş gibi selamlıyor. Çantasını koridora bıraktı, kalçalarını tuttu ve ağzını benimkine bastırdı. Açgözlü öpücük ciğerlerimdeki oksijeni çalıyor ve nefesimi kesiyor.

"Hey," diyorum dudaklarına karşı gülümseyerek.

"Beni bu şeylere göndermeyi bırakmalılar."

"O kadar mı kötü?"

"Bu adamlara paralarını geri vermem gerektiğini hissediyorum."

"Sanırım profesyonel golfçüyü hokey sonrası emeklilik planından çıkarabilir miyiz?"

“O kadar farklı görünmemeli, değil mi?” Fırında ısınan yemeklerin kokusunu alınca mutfağa yöneldik. “Bir sopa ve bir mermi. Ama çoğu zaman lanet topun nereye gittiğini bile söyleyemezdim.”

Duruşundan, onu gerçekten strese sokan şeyin yeşil sahadaki kötü performansının olmadığını söyleyebilirim. Daha önceki bir metinde, *The Legacy*'i babasıyla birlikte yapmayı kabul ettiği, ancak ayrıntılandırmadığı konusunda bana önceden bilgi vermişti . Konuyu açmaktan nefret ediyorum ama açmamayı çok merak ediyorum.

"Peki, ah, ESPN'nin seninle Phil'le görüşmesini kabul etmene ne sebep oldu?" Ona bir bira uzatıyorum.

Bir yudum almadan önce, "Güçlü silahlandım," diye homurdandı. "Aslında piç kurusu benim adıma kabul etti. Landon, şimdi geri adım atarsam çok fazla kaşın kalkacağını söyledi."

"Kanka. Baban tam *bir* pislik."

"Kanka. Biliyorum." Ama şimdi gülümsüyor, şişenin ağzının üzerinden beni izliyor. "Mutlu görünüyorsun. Yani, tabii ki öylesin, çünkü ben evdeyim..."

burnumu çekiyorum Adamım bir alçakgönüllülük örneğidir.

"Ama başka neler var?"

Neşemi gizleyemeyerek yan masaya doğru yürüdüm ve telif çekini aldım. Bir süsle, ona veriyorum. "Sürpriz."

Gözleri kağıttan benimkine kayıyor. "Vay be! Ciddi misin? Bu *bir* şarkı için mi?"

Başımı salladım ve kendi bardak köpüklü suyumu dudaklarıma götürdüm. "Evet. Delilah için yazdığım," Bir yudum almadan önce onaylıyorum.

"Bu inanılmaz. Lanet olsun, Wellsy. Tebrikler."

"Teşekkür ederim." Şişesi coşkulu bir tezahüratla bardağıma dokunduğunda kendimden oldukça memnunum.

"İçtenlikle söyledim. Seninle gurur duyuyorum." Gümüşü gözleri ıslıl ıslıl parlıyor. "Ne kadar çok çalıştığını biliyorum. Ve karşılığını veriyor. Gerçek için." Beni kendine çekiyor. "Bunu hak ediyorsun bebeğim."

Bu zaman , diye bir ses çağırıyor. *Ona şimdi şöyle* .

Yapayım. Gerçekten yapmalıyım. Ama onu uzun zamandır ilk defa bu kadar rahat görüyorum. Omuzlarında gerginlik yok. Gözlerinde neşe. Ona hamile olduğumu söylediğim an, bu hafiflik ağırlaşacak. Bizi, zihnimin o

anda ağırlığını koymak istemediği günler veya haftalarca sürecektir derin tartışmalara girmeye zorlayacak.

Bu yüzden dilimi ısıyorum ve güzel bir akşam yemeği için oturuyoruz. Belki bir korkağım. muhtemelen öyleyim. Ama aksi takdirde kısa ve mükemmel bir anı mahvetmek istemiyorum. Son zamanlarda bunlardan çok az alıyoruz.

Garrett beni ele geçirmeden tatlıyı bile bitiremiyoruz. En sevdiğim pastaneden aldığım büyük dilim çikolatalı mus pastayı bölebilmemiz için çekmecedeki kaşıkları alırken beni hisset. Ama Garrett pastayla ilgilenmiyor ve göğüslerimi sıkmak için gömleğimi çıkardığında kontrolsüzce titriyorum ve bunu da unutuyorum.

Aniden, yatak odasından daha yakın olduğu için beceriksizce oturma odasına doğru ilerliyoruz. Yere düşen giysilere takılıp düşmek. Takım elbiseyi takip ederek halıya düşüyoruz. Çıplak ve birbirlerinin yüzlerini emiyorlar.

Tanrım, seni seviyorum, diye homurdandı, dişleri omzuma battı.

Küçük iğne beni çıldırtıyor. Çıplak kıcını sıkıyorum ve gergin ereksiyonuna karşı kendimi bastırmak için kalçalarımı kaldırıyorum. Birkaç gün sonra bile tekrar onun kollarında olmak bana bu hissin ne kadar bağımlılık yaptığını hatırlatıyor. Aramızdaki ham kimya. Onu ne kadar sevdiğimi.

Göğüslerimi öpmeye başladığında titremeler geri geliyor. Vay *canına* , göğüslerim aşırı hassas ve bu görüşümü sarsıyor.

Ve haftalarca sürekli banyo gezilerimi ve midemi bulandıran yumurta kokusundaki yeni gelişimi fark etmedikten sonra, Garrett bir şeyi fark etmek için bu anı seçti: şişmiş, hassas göğüslerimi.

"Tanrım, göğüslerin çok dolu," diye mırıldandı, iki avucunu da kavrayarak. "Yakında adet mi oluyorsun?"

Neredeyse gülmekten patlayacaktım.

Şimdi yap , kendime sipariş veriyorum. *Ona söyle* .

Demek istediğim, bu mükemmel bir açılış. " *Pekala, görüyorsun, iki aydır adetim gelmedi. Sürpriz! Hamileyim!*"

Ama sonra bunu yapmayı *bırakacak* - ağrıyan bir meme ucunu emmek için başını eğecek. Ve o kadar hassas ki, içimde dans eden zevk dalgaları gönderiyor. Mutlu bir inilti bıraktım. Aman Tanrım. Belki hamilelik o kadar da kötü değildir. Belki de beni mahveden bu hormonal kasırganın

sonunda bazı faydaları vardır. Garrett'in ağzının meme ucumdaki enfes ıştırabı gibi. Elini kalçalarımın arasına kaydırduğunda ne kadar ıslanıyorum.

O da hissediyor, yüksek sesle inliyor. "İsa," diye mırıldandı. "Hepsi benim için mi?"

"Her zaman," diye mırıldandım dudaklarına doğru.

Beni tekrar öpüyor, dili benimkini arıyor, aynı zamanda içime giriyor, kalın boyu beni tepeme kadar dolduruyor. Sonra, bu kumtaşına taşındığımızda yaklaşık bir saat boyunca satın almak için tartıştığımız oturma odası zemin halısında beni beceriyor. Daha dayanıklı, süpürmesi daha kolay bir şey isterdim. Daha uzun, daha yumuşak sevişmek için cesurca tartışmıştı. Ve sonra nedenini sormaya devam ettikten sonra, sinirlendi. IKEA'nın ortasında, endişeli bakışları aramızda ping-pong yapan bir satış elemanının önünde, Garrett beni daha da yakınına çekmiş ve kulağıma hırlamıştı: yatak odasına gidersen seni oturma odasının zemininde becereceğim. Kıcının rahat olmasını istediğim için beni dava et."

Cevap olarak, sustum ve satış elemanına halıyı istediğimizi söyledim.

Şimdi, Garrett'ı sırtına yatırıyorum ve o yukarı doğru itip beni tamamen doldururken kaslı uyluklarını ikiye bölüyorum. Merhametimde yatarken çok güzel görünüyor. Gri gözler erimiş, göz kapakları ağırlaşmış. Zor bir nefes verirken alt dudağı dişlerinin arasına sıkıştı, belli ki kontrol için mücadele ediyor.

Avuç içlerimi göğsüne yaslarken tırnaklarım belirgin göğüs kafesini sıyrırken, "Bununla savaşıma," dedim. Alt bedenim onu ezerek ikimizi de kenara yaklaştırdı. "Neredeyse oradayım."

"Evet?"

"Evet."

Kalçalarımı sıkıyorum ve inliyor, yüz hatları gerginleşiyor. "Geliyorum bebeğim," diye inliyor.

Çıkardığı sesleri, tamamen kapanmadan önce göz kapaklarının ağırlaşmasını sevdiğim gibi onu izliyorum. İçimdeki rahatlamayı hissetmek doruk noktamı tetikliyor ve çok geçmeden ses çıkaran ben oluyorum, üstüne çökerken gözlerim sımsıkı kapalı.

Bir süre sonra nihayet yatak odasına geri dönüyoruz, yatağa düşmeden ve tekrar terlemeden önce duş alıyoruz. Garrett'in güçlü kollarında uykuya dalarken, yarın ona söyleyeceğime kendi kendime söz veriyorum.

HANNAH

Bugün ona söyleyeceğim.

Ona bugün söyleyemem .

Artık erteleyemeyeceğimi düşündüğüm bir noktaya geliyorum. Salon seks şenliğimizin üzerinden bir hafta geçti ve hala büyük kız pantolonumu giyip erkek arkadaşına hamile olduğumuzu söylemedim. Ama Allie haklı—Garrett içimdeki değişiklikleri fark etmeye başlayacak. Geçen sefer, şişmiş göğüslerimi fark etmişti. Kim bilir bir dahaki sefere ne fark edecek. Ve bir dahaki sefere, belki noktaları birleştirir.

Yani gün bugün. Tek yapmam gereken Garrett'ın sonunda kıcını yataktan kaldırmasını beklemek, böylece ona söyleyebilirim. Savunmasında olmasına rağmen, daha sabahın sekizi. Kötü bir saatte uyanan benim.

Hamileliğin iyi tarafının adet krampları yaşamamak olduğunu sanıyordum ama şaka bana. Şimdi hamilelik kramplarım var. Şafak sökerken mideme bir at tekme yemiş gibi hissederek uyandım. Uzun, sıcak bir duş ve biraz Tylenol bile, geçen haftaki sürekli mide bulantısı için uzun süren bu hissi azaltmak için hiçbir şey yapmadı.

Mazeret yok , içimden bir ses yükseliyor, kendimi krampları tekrar oyalamak için bir bahane olarak kullanmaya ikna etmek üzere olduğumu bilen o bilge yanımda.

Ama hayır. Oyalanmak yok.

Bugün o gün.

"Orospu çocuğu!" Garrett yatak odasından bağırır.

Tamam, belki bugün o gün değildir.

Yeni bir şarkı üzerinde çalışırken dizüstü bilgisayarım ve kulaklığım oturma odasında yatarken, patlamayla atlıyorum. Kulaklıkları çıkararak Garrett'ın küfredmesine ve dolabımızla çekişmesine benzer sesler duydum.

Hızla odamıza doğru gidiyorum. "Orada iyi misin?"

"Bu şeye kravat takmak zorunda mıyım?" Elinde bir tomar kravatla yarı giyinik çıkıyor.

"Ne şeyi?"

Bana karanlık bir bakış atıyor. " Eski Röportaj. İlk kayıt birkaç saat sonra."

Evet. Bugün *kesinlikle* o gün değil.

Garrett'ın bu sabah bunu yaptığını tamamen unutmuştum. Aptal hamilelik beyni son zamanlarda düşüncelerimi karıştırıyor. Dün araba

anahtarlarımı nerede bıraktığımı hatırlayamadım, yirmi dakika boyunca aradım ve onları elimde tuttuğumu fark ettim.

"Doğru." Kravat seçimine bakıyorum. "Normalde hayır derdim ama temsilciniz muhtemelen aynı fikirde olmaz."

Garrett ağzının içinde kaba bir şeyler mırıldandı ve rövanş için dolaba geri döndü. "Bütün bu şeyin öncülü, birlikte olmak için gülünç. Phil'in bir sürü sevgi dolu aile anısını yaşarken yaptığı saçmalıkları izlemekle neden ilgilendiklerini düşündüklerini anlamıyorum."

"Çünkü bunun saçmalık olduğunu bilmiyorlar," dedim.

Ama şimdi kendini küçük bir tirad haline getiriyor. Onu suçladığımdan değil. Phil Graham gibi bir babam olsaydı, ben de sürekli delirirdim.

"Tanrıya yemin ederim ki, annemi gündeme getirirse, onu kaybederim." Garrett, boynuna lacivert ipek bir kravat bağlayarak yeniden ortaya çıkıyor. O kadar sıkı çekiyor ki, boğulacağından endişeleniyorum.

"Yapımcılara soru sorulmayacak bir liste verdiniz mi?" Bir çok ünlünün bunu yaptığını biliyorum. Nice stüdyoda her röportaj verdiğinde, menajeri gazeteciye sormalarına izin verilmeyen soruları hatırlatmak için devreye giriyor.

Landon onlara annem hakkında konuşmak istemediğimi söyledi. Onlara keder bahanesi verdin, bu çok acı verici, bu tür şeyler." Garrett'in çenesi gerildi. "Ama onu kendim büyütme için babamı geçemem."

dudağımı ısırırım. "Biliyorsun, bunu yapmak zorunda değilsin. Landon'ı arayıp istemediğini söyleyebilirsin. Sana hayır demesi için para alıyor."

"Sonra ne? Neden son anda vazgeçtiğime dair bir sürü soruyu yanıtla? Phil yapamayacağımı biliyor."

"Yani hiçbir şey söylemezsin, görmezden gelirsin ve bir iki hafta içinde geçer. Bir futbolcu tutuklanır ya da ona bir midilli alana kadar oynamayacağını söyler ve sen de kurtulursun."

Ama duymak istemiyor. Garrett'ı bu öfke sarmalından kurtarmak için çok geç ve umabileceğim en iyi şey, kameralar dönerken öfkelerini kontrol

altında tutması. Belki Landon onunla daha şanslı olur.

GARRETT GITTİKTEN SONRA , yalnız kalmaya hoş geldiniz. Bir çift pamuklu boxer ve bir kolsuz bluz giyip yatağa geri tırmanıyorum, sonraki birkaç saati kramplarına bakmakla ve biraz iş yapmaya çalışmakla geçiriyorum. Sonunda mide ağrımın o kısmının açlık olduğunu anladım ve kendime bir sandviç yapmak için kalktım - sadece yatağa dönüp çarşaflarda küçük kırmızı bir leke görmek için.

Kontrol etmek için aceleyle banyoya girdiğimde iç çamaşırlarımın da lekeli olduğunu fark ettim.

Tam bir panik olmasa da, üstümü değiştirirken, yatağı sokarken ve Allie'ye mesaj yazarken nabzım hızlanıyor. Çarşafları yıkamaya devam ederken, bir miktar lekelenmenin normal olduğuna dair güvenceyle bana döndü.

BEN: *Emin misin? Bütün sabah kendimi bok gibi hissettim.*

HER: *Şu anda Mayo Clinic web sitesine bakıyorum. Yaygın olduğunu söylüyor.*

ME: *Ne zaman yaygın değil?*

HER: *Sana bazı bağlantılar göndereceğim. Ama bilmiyorum. Biliyor musun? Sabrina'yı ara. Muhtemelen konuşmak için daha iyi bir insandır.*

BEN: *İyi fikir.*

İlk içgüdüüm en yakın arkadaşım Allie'ye mesaj atmak olmuştu. Ama o haklı. Bunu gerçekten yaşamış birine ulaşmalıydım. Ve hey, garip haber verme kısmından bile kaçınabileceğim çünkü Sabrina hamileliği zaten biliyor. Allie, hain kızlarımızın sohbetine sızmasına izin verdi.

Bu yüzden ilk çalışta açan Sabrina'yı arıyorum. İçimden bir his telefonda adımı gördü ve ne oluyor diye düşündü. Sohbet dizisinin dışında nadiren birbirimizi ararız.

"Hey. Her şey yolunda?" hemen sorar.

"Bilmiyorum." Aniden ağlama dürtüsüne direniyorum. Aptal hormonlar. "Jamie'ye hamileyken hiç kanaman oldu mu?"

"Kanama mı, lekelenme mi?" Sesi keskindir.

"Belirtme."

"Hafif mi, ağır mı?"

"Işık mı? Çarşaflarımı ve iç çamaşırlarımı lekeledi ama bu sürekli bir akış değil."

Nefesini verirken diğer ucundaki gevşediğini neredeyse duyabiliyorum. "Ah, o zaman evet. Bu normal. Başka bir semptom var mı?"

"Bu sabah bazı kramplar var, ama bunlar azaldı."

"Ayrıca normal. Benim tavsiyem, gün boyunca izlemek. Lekelenme kanamaya dönerse hastaneye giderim." Tereddüt ediyor. "Düşük belirtisi olabilir. *Ama* aynı zamanda hiçbir şey de olabilir."

"Anne!" Arka planda hüzünlü bir ağlama sesi duyuyorum. "Mor mayomu bulamıyorum!"

"Üzgünüm. Bu sadece Jamie." Sabrina'nın sesi bir an için boğuk çıkıyor. "O zaman neden yeşil olanı giymiyorsun?"

"AMA MOR İSTİYORUM!"

İsa. Sabrina'nın telefonu eliyle kapattığından oldukça eminim ama yine de o çocuğun çığlığını duyabiliyorum.

"Tamam, senin için bulacağım. Bir sn." Sabrina geri döner. "Hannah, gitmem gerek. Jamie'yi havuza götürüyorum ve..."

"Duydum."

"Bir değişiklik olursa beni ara tamam mı? Beni güncel tut."

"Yapacağım."

Telefonu kapattıktan sonra derin bir nefes alıyorum ve kendime her şeyin yolunda olduğunu söylüyorum. Ama mantrayı ne kadar tekrar etsem de, bir şeylerin yanlış olduğu fikrinden kurtulamıyorum. Çok geçmeden, bir açıklama arayan hamilelik bloglarına ve tıp dergilerine daha derine indikçe kendi küçük sarmalımda yuvarlanıyorum. Fikir birliği, Sabrina'nın muhtemelen haklı olduğu yönünde.

O olmadığı sürece.

GARRETT

"Bize çalmayı öğrendiğiniz en eski anılarınızdan birini anlatın."

Eski bir kolej oyuncusu olan ve yayıncılığa dönüşen röportajcı, kucağında sayfalarca soruyla oturuyor. Karşısında babam ve ben aynı yönetmen koltuğundayız. Set, karanlıkta çevrelenmiş beyaz-sıcak bir spot ışığıdır, ancak bu garip saçmalığın ortaya çıkışını izleyen iki kameranın kırmızı ışıkları için. Sorgulamadan farklı değil. Ya da enfiye filmi. Dürüst olmak gerekirse, şu anda birinin öldürülmesine karşı olmam. Tercihen yanımdaki Armani takım elbiseli budala.

"Garrett?" Görüşmeci Bryan Farber, cevap vermediğimde dürtüyor. "İlk ne zaman bir hokey sopası aldın?"

"Evet, hatırlayamayacak kadar küçüktüm."

Bu bir yalan değil. İki, üç ve dört yaşlarımda bir çocuğun Bauer çubuğunu tutarken çekilmiş fotoğraflarımı gördüm ama buna dair net bir anım yok. Hatırladıklarımı Farber ile paylaşmak üzere değilim.

Bu adam, babamın ben altı yaşındayken üzerimdeki örtüleri yırtıp buz gibi karda sürükleyerek küçücük bedenime göre çok büyük bir sopa alıp sokak disklerine tokat atmasını duymak istemiyor.

Phil sorunsuz bir şekilde araya girerek, "Sanırım bir fotoğrafınız var," diyor. "O küçükken bir Noel mi, belki iki yaşında mı? Adamların hepsi onun için imzaladığı bir forma giyiyor. Elinde bir oyuncak sopayla ağacımızın önünde. Hemen aldı."

"İlk kez bir çift paten üzerinde ayağa kalktığını hatırlıyor musun?" Farber şehvetli bir TV gülümsemesiyle soruyor.

"Çürükleri hatırlıyorum," dedim dalgın bir şekilde ama belki de bilerek.

Babam boğazını temizleyerek hemen araya girdi. "Başlangıçta çok düştü. İlk kez buz pateni yapmaya gittiğimizde Cape Cod evimizin arkasındaki gölde kıştı. Ama asla içeri girmek istemedi. Sanki hafıza şeridinde kaybolmuş gibi sahte bir uzaklara bakıyor. "Garrett beni uyandırır ve onu dışarı çıkarmam için bana yalvarırdı."

Tuhaf. Ağladığımı, eve gitmeme izin vermesi için yalvardığımı hatırlıyorum. O kadar soğuktu ki parmaklarımı hissetmiyordum.

Farber'a şikayet ettiğim için cezamn yedi yaşında bileklerimde ağırlıklarla koşu bandına çıkmak olduğunu söylemeli miyim diye merak ediyorum. Phil itiraz edince anneme susması için bağırdı. Beni bir şampiyon yapacağını ve onun beni yumuşatacağını söyledi.

"Babanızın başarısını yaşayarak motive oldunuz mu?" diye soruyor. "Yoksa onun gölgesindeki başarısızlık korkusu muydu?"

"Kendimi hiç kimseyle kıyaslamadım."

Bildiğim tek korku onun şiddetiydi. Bana ilk elini koyduğunda on iki yaşındaydım. Ondan önce sözlü baskılar vardı, işleri batırdığımda ya da yeterince çabalamadığımda ya da Phil o gün kötü bir ruh halindeyken cezalandırılıyordu. Ve benden sıkıldığında, sinirini annemden çıkarıyordu.

Farber, yapımcısının, benim menajerimin ve babamın menajerinin daha yakındaki kameramanın yanında durduğu omzunun üzerinden bir bakış attı. Bakışlarını takip ederek, Phil'in temsilcisinin ve yapımcının rahatsız görüldüğünü, Landon'ın ise sadece istifa ettiğini fark ettim.

"Bir saniye kesebilir miyiz?" Landon arıyor. "Bana müvekkilim hakkında bir şey söyler misin?"

"Evet," babamın menajeri aynı fikirde. Onun tonu havalı. "Belki de müvekkilinize bir röportajın soruların gerçek anlamda yanıtlanmasını gerektirdiğini hatırlatabilirsiniz?"

Landon beni stüdyonun karanlık bir köşesine çekti, ifadesi acılıydı. "Onlara bir kemik atmalısın, Garrett."

çenemi ayarladım. "Sana söyledim dostum, büyürken hiç güzel anılarım yok. Ve beni bilirsin, ben boktan bir yalancıyım."

Yavaşça başını sallayarak, elini mükemmel şekilde örülmüş saçlarında gezdiriyor. "Tamam. Şöyle bir deneyelim mi? Hokey için onun için değil de kendin için oynadığını fark ettiğinde kaç yaşındaydın?"

"Bilmiyorum. Dokuz? On?"

"Öyleyse o yaş aralığından bir an seçin. Bir hokey hatırası, bir baba hatırası değil. Bunu yapabilir misin?"

"Deneyeceğim."

Tekrar oturduğumuzda, Farber benden gerçek herhangi bir şeyi ikna etmek için başka bir girişimde bulundu. "Kendini hiç babanla karşılaştırmadığını mı söylüyordun?"

"Doğru." Başımla onayladım. "Dürüst olmak gerekirse, benim için hokey hiçbir zaman başarılı olmaya çalışmak, büyük sözleşmeler yapmak veya ödülleri kazanmakla ilgili değildi. Oyuna aşık oldum. Tek bir hatanın tüm oyuna mal olabileceği hızlı tempolu ortamın heyecanına bağımlı oldum. On yaşındayken, üçüncüde çok önemli bir anda pas verdim. Sopam olması gereken yerde değildi, gözüm yanlış takım arkadaşındaydı. Onu patlattım ve kaybettik." omuz silkiyorum. "Ertesi gün antrenmanda

koçuma aynı pas talimini tekrar tekrar yapmamıza izin vermesi için yalvardım. Ben ustalaşana kadar."

"Ve sen? Usta mı?"

sırıttım. "Evet. Bir dahaki sefere buza çarptığımızda, tek bir geçişi bile kaçırmadım. Hokey çılgın bir oyundur, adamım. Bu bir meydan okuma. Bir meydan okumayı seviyorum ve daha iyi olmak için kendime meydan okumayı seviyorum."

Bryan Farber cesaret verici bir şekilde başını sallıyor, açtığım için açıkça memnun.

"O maçı hatırlıyorum" diyor babam ve bundan hiç şüphem yok. Hiçbir maçımı kaçırmadı. Bana nerede yanlış yaptığımı söyleme fırsatını asla kaçırmadım.

Farber tekrar bana hitap ediyor. "Bahse girerim, babanın kenarda senin için kök salması, sana meydan okuması da harika bir motive edici olmuştur, değil mi?"

tekrar uzanıyorum. Kahretsin, bu röportajdan asla sağ çıkamayacağım. Ve bu sadece *ilk* kayıt. Bunu iki kez yapmamız gerekiyor.

Çekime bir saat kala yapımcı ara vermemizi önerdi ve ben de o setten olabildiğince çabuk indim. Nasıl sadece bir saat oldu? İki lanet gün gibi geldi.

Yeşil odadan kaçınıyorum ve bunun yerine rastgele bir koridordaki otomattan bir içecek alıyorum. Sahneye dönüp telefonumu kontrol ettiğimde, Hannah'dan bir düzine mesaj ve sesli mesajım olduğunu fark ettim.

Drama veya paniğe eğilimli biri olmadığı için Landon'a bir saniyeye ihtiyacım olduğunu işaret ettim, sonra sesli mesajı kontrol etmek için uzaklaştım.

Hızlı konuşuyor ve arka plandaki kötü bir sinyal veya gürültü mesajın bazılarını bozuyor, ancak kavradığım kısımlar neredeyse kalbimi durduracak.

"Garrett. Hey. Bunu yaptığım için üzgünüm ama eve gelmene ihtiyacım var. ben... ee..."

Birkaç vuruş için sessiz kaldığında kaşlarımı çattım. Endişe içimi çekiştirmeye başlıyor.

"Gerçekten sana telefonda söylemek istemiyorum ama çekim yapıyorsun ve ne zaman eve geleceğinden emin değilim ve burada biraz çıldırıyorum, o yüzden sadece söyleyeceğim. -Hamileyim."

O ne ?

Şok bana çarptığında neredeyse telefonu düşürüyordum.

"Düzgünce oturup bunun hakkında konuşmamızı istedim, bunu sesli mesajda ağzımdan kaçırmamak için değil. Ama hamileyim ve kanamam var ve sanırım bir sorun var. Beni hastaneye götürmeni istiyorum." Sesi kısık, korkmuş. Korkudan kanımı donduruyor. "Yalnız gitmek istemiyorum."

"Yeniden başlamaya hazır mıyız?" yapımcı sabırsızca arar.

Farber'ı görmek için arkama baktım ve babam çoktan yerlerini almışlardı.

Kısa bir kekeme arızasından sonra beynim şimdiki zamana ve önemli olan tek şeye geri dönüyor: hemen şimdi Hannah'ya ulaşmak.

"Hayır," diye geri sesleniyorum. Mikrofon paketimi yırtıp endişeyle bana yaklaşan Landon'a fırlatıyorum. "Üzgünüm gitmem lazım. Acil bir durum oldu."

HANNAH

Işık yeşil, pislik!"

Garrett kornaya uzanıyor.

Hastaneye gidiyoruz ve garaj yolundan çekilip neredeyse geçen bir arabaya geri döndüğümüzden beri koltuğuma sıkı sıkı tutundum. Garrett direksiyonu büküp sabırsız patlamalar, endişeli sorular ve öfkeli talepler arasında gidip gelirken trafik bizi rahat bırakmayacak.

"Bu ne kadar süredir devam ediyor?" diye bağırdı, ön cama kaşlarını çatarak.

"Kendimi iyi hissetmeden uyandım. Kramplarım vardı, biraz midem bulandı. Sonra daha da kötüleşti."

"O zaman neden bir şey söylemedin?"

"Çünkü hepiniz mülakat için çok uğraştınız ve ben de size fazladan stres eklemek istemedim. Babanı görmek için evden çıkmaya beş dakika kala hamile olduğumu söyleyemedim."

"Gitmezdim!" diye bağıyor. Sonra derin bir nefes alır. "Üzgünüm. Ben bağışlamak istemedim. Ben anlamıyorum, Wellsy. Bana nasıl söylemezsin?"

"Seni endişelendirmek istemedim. Kanı fark edip Allie'ye mesaj attığımda..."

"Allie biliyor mu?" Garrett araçlar arasında savruluyor.

"—Normal olup olmadığını Sabrina'ya sormam gerektiğini söyledi ve —"

"Sabrina biliyor mu?" kükrer. "İsa Mesih. Son öğrenen ben miyim?"

Elim hayatım için kol dayanağını kavradı. "Sana söylemek istedim," dedim suçluluk duygusuyla. "Denemeye devam ettim, ama asla doğru zaman gibi gelmedi. Senden saklamaya çalışmıyordum Garrett. Sana söylemek istedim."

"Ama yapmadın. Bununla ilgili ilk bir şey duyduğumda, bütün günümü Phil'in yanında ızgara yaparak geçirdim ve sesli mesajımı kontrol ederek, gözyaşları içinde bana hamile olduğun için eve gelmemi söylediğini duydum. Yani, ne oluyor, Hannah?"

"İşte bu yüzden hiçbir şey söylemedim!" Çaresizlik, hüsrana ve korku boğazımda öldürücü bir kokteyl oluştururken gözyaşlarım gözlerimi yaktı. Kusacak gibi hissediyorum. "İstediğim son şey seni bu şekilde bırakmaktı. Bu röportajı yaptın. Ve ondan önce, ödüllerdin. Ve ondan önce, sezon sonrasıydı."

"Bunu sezon sonundan beri biliyor muydun?" Birleşmeye çalışan bir hizmet kamyonetini neredeyse yana kaydırıyor. Hızlanıp sol şeride kayarken, her yönden bize kornalar çalıyor. "Mesih."

"Bana bağırma."

"Sana bağır mıyorum," diye hırladı dişlerinin arasından. "Bunu aylardır benden sakladığın gerçeğine bağırıyorum."

"Bu noktada aradığım için özür dilerim," diye homurdandım. "Tek başıma gitmeliydim." Çünkü ben kan emerek bir yastıkta otururken, sesi yükseldikçe ve öfke sesini ne kadar zorlarsa, öfkem de o kadar artıyor.

"Bu düşük bir darbe." Yüksek sesle küfür eder. "Bunu söylediğine inanamıyorum!"

"Yine bana bağırıyorsun," diye çıkıştım suçlamada. Bebeğimizi kaybediyor olabilirim ve bu ahmak sanki korkmuyormuşum gibi her şeyi kendi kendine yapıyor.

Garrett, "Bu tam olarak babamın çektiği türden bir bok," diye tersledi. "Beni bilgiyle manipüle etmek. Her şeyi kendine saklamak."

"Şuan ciddi misin?" O kadar öfkeliyim ki, ellerim onu tokatlama dürtüsüyle gerçekten yanıyor. "Beni babanla mı kıyaslıyorsun?"

"Bana yanıldığımı söyle."

"Düşük darbeler hakkında konuşun." En son ne zaman birine bu kadar sinirlendiğimi hatırlamıyorum. "Biliyor musun Garrett, onu gerçekten hayatından çıkarmak istiyorsan dürüst olabilirsin. Bunu daha önce söyledim ve tekrar söyleyeceğim: dünyaya onun nasıl bir canavar olduğunu söyle ve işi bitsin. İstismar konusunda sessiz kalıp adamın mirasını korumak *zorundaymış* gibi davranıyorsun . Ama sen susmayı seçtin. Bunu kendine yapıyorsun."

Bakıyor, gözleri parlıyor. "Ne yani, televizyona çıkıp babamın bana vurduğunu dünyaya mı duyurayım? Gazetelere çeşitli olayları anlatan röportajlar verin, böylece onu yüceltebilirler ve sulu kepçeyi yutabilirler mi? Siktir et şunu."

"Utandığını anlıyorum tamam mı? Ve evet, hoş bir konu değil. Kimse yaşadığı travmayı tekrar yaşamak istemez. Ama belki de bunu yapma zamanın gelmiştir."

Hastaneye varıp beni kontrol edene kadar başka bir şey söylemiyor, hatta yan gözle bile bana bakmıyor. Bu noktada, hemşire sorular sorarken ve Garrett komutayı alırken ben üçüncü kişiye düşüyorum. Daha çok itiraz ederdim ama enerjim yok.

Sonunda, soyunup kaşındıran bir hastane önlüğü giydiğim bir muayene odasına getirildik. İkimiz de tek kelime etmiyoruz. Birbirimize bakmıyoruz bile. Ama doktor ultrason makinesiyle içeri girdiğinde, Garrett yatağımın yanına oturmak için bir sandalye getiriyor ve sıkıca sıkamak için elimi tutuyor.

"İyi olacak," diyor kabaca. Eve döndüğümüzde arabasına bindiğimizden beri bana söylediği ilk öfkesiz şey.

Doktor, makineyi hazırlarken, Pekala, Hannah, dedi. Elli yaşlarında, nazik gözleri ve kısa saçlarında gümüşü çizgiler olan yaşlı bir kadın. "Hemşire bana bazı lekelenmelerin ve krampların olduğunu söyledi. Kanama şimdi nasıl?"

"Orta akışlı bir dönem gibi," diye beceriksizce yanıtlıyorum. "Önceden daha hafifti ama öğlen saatlerinde daha da kötüleşmeye başladı."

"Başka belirtiler var mı?"

"Birkaç hafta midem bulandı. Sonra bu sabah kramplar oldukça kötüydü."

Televizyonda gördüğüm gibi göbek ultrasonu bekliyordum ama sonra doktor fallik görünümlü bir değnekle bana döndü ve bunun tamamen farklı bir muayene türü olduğunu anladım. Garrett rahatsız bir şekilde yere bakıyor. İkimiz de ilişkimizde buna hazırlıklı değildik ama sanırım bunu hamile kalmadan önce düşünmeliydik.

Doktor, "Biraz kanama ve rahatsızlık normaldir" diyor. "Ama daha iyi görelim."

Nefesimi tutarken beynimden bir düzine korkunç düşünce geçiyor. Bir sonraki adımımın ne olacağına karar vermemiştim, çünkü çoğunlukla Garrett'a söyleme cesaretini bulamamıştım. Daha kafamı toparlamadan önce bu seçeneğin elimden alınması haksızlık gibi geliyor. Aldatılmışım gibi. Doktor ekranda gördüğü her şeyi dikkatle inceledikçe kalp atışlarım hızlanıyor.

"Yani, vücut bir bebeği taşımaya hazırlanırken, bir takım değişikliklere uğrar," diyor bana, bakışlarını görüntüleme taramasına yapıştırarak. "Yeni hormon akışının bir dizi etkisi olabilir, bunlardan biri rahim ağzınızda onu daha yumuşak yapan değişikliklerdir. Bu, bazı durumlarda kanamaya neden olabilir. Örneğin cinsel ilişki veya bir dizi başka atletik aktivite bunu şiddetlendirebilir. Son birkaç gün içinde herhangi bir yorucu faaliyette bulundunuz mu?"

Dudağımı mahcup bir şekilde ısırıyorum.

Garrett boğazını temizliyor. "Oh evet. Geçen gece biraz, ah, güçlü bir ilişki yaşadık. Mesela defalarca."

"Güçlü bir ilişki mi?" diye seslendim, ona iç çekmek için dönüyorum. "Yok canım? Daha iyi bir kelime bulamadın mı?"

Tek kaşını kaldırıyor. "Sana iyi bir yumruk attığımı söyleyecektim ama doktorun bunu duymak istemeyeceğini düşündüm."

Yanaklarımın ısındığını hissediyorum. "Üzgünüm," diyorum doktora. "Onu görmezden gel."

Gülmemeye çalışıyor gibi görünüyor. "Güçlü bir ilişki bunu yapabilir," diyor, bakışları ekrana dönerek. "Ve dediğim gibi, biraz kanama olağandışı değil. Tek başına endişelenecek bir şey yok."

"Öyle mi?" soruyorum, kafam karıştı. "Yanlış bir şey yok mu?"

"Oturduğum yerden her şey güzel görünüyor. Yaklaşık on haftalık görünüyorsun. Kalp atışını duymak ister misin?"

Ve sonra aniden bu ıslak, uğultu, sualtı sesini duyuyoruz. Uzaylı bir uzay korku filminin müziği gibi. Şaşırmış halde ekrandaki bloba bakarak dinliyorum. Bu ses benden nasıl çıkıyor?

Yanımdaki Garrett, hissettiğim kadar sersemlemiş görünüyor.

"Önümüzdeki birkaç gün için yine de sakinleşmeyi öneririm" diye tavsiyede bulunuyor. "Vücudunuzun dinlenmesine ve iyileşmesine izin verin. Aksi takdirde, travmayı düşündürecek bir şey göremiyorum. Ateşin yok ve benim enfeksiyondan şüphelenmek için hiçbir nedenim yok."

Rahatlamış bir kahkahayı geri ısıırıyorum. "Acil'e geldiğim için şimdi biraz utaniyorum. Sanırım aşırı tepki verdim."

"Doğru olanı yaptın," diye beni temin ediyor. "Vücudunu herkesten daha iyi tanıyorsun. Bir şeyler ters görünüyorsa, kontrol edip emin olmak daha iyi."

Doktor bazı sorularımı yanıtlamak için birkaç dakika ayırıyor ve Garrett'a verdiği bir resmi yazdırıyor. Hamilelikte çok erken olmasına rağmen, görülecek çok şey yok. Tek kelime etmeden taramayı alıyor. Hala sessizce tütüyor, sanırım.

Bizden ayrıldığında, çabucak kendimi temizliyorum. Sonra, giyinirken, aramızdaki gergin havada asılı duran soruyu Garrett'a sormak için nihayet cesaretimi topladım.

"Bunun hakkında ne yapmak istiyorsun?"

GARRETT

Ben elimdeki bu tek renkli görüntüye bakarken Hannah taytını çekiştiriyor, sırtı bana dönük. Benim çocuğum. İçeride. Büyüyen. Kim olduğu veya onu burada neyin beklediği hakkında hiçbir fikri yok. Sadece hayatımızı sonsuza dek değiştirmek üzere olan bu küçük yapışkan şey.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye tekrarladı, yavaşça bana doğru dönerek. Yeşil gözleri yorgunlukla kaplı.

Başım dönmeye başlıyor. Ben bu çocuğu nasıl hayatta tutacağım? Aklı başında kim, hayatta kalması için tamamen bana bağlı bir canlı konusunda bana güvenebilir? Onu duygusal olarak mahvetmemekten bahsetmiyorum bile.

"Tamam, sanırım ilk ben gideceğim."

Zihnim binlerce yönde hızlanırken, Hannah'nın sesi kesiliyor ve kesiliyor. Sezon boyunca gittiğim hakkında bir şeyler söylediğini belli belirsiz duyuyorum.

"Evde tek başıma kalıp, tek başıma bebek büyütme fikri beni heyecanlandırmıyor."

Her şey aniden acil geliyor. Bu yeni gerçekliğin büyüklüğüne göre tik tak eden gürültülü bir saat. Bir bebek. Bizim çocuğumuz. İnsanların bu şeylere sahip olmasına nasıl izin veriyorlar? Tanrı aşkına, ilk sürücü sınavımın yazılı kısmında başarısız oldum.

"Bu korkutucu" diyor. "Bununla başa çıkmaya hazır olup olmadığımdan emin değilim, anlıyor musun? Sanki çokmuş. Özellikle aile desteği olmadan..."

Kafamda matematik yapmaya başlıyorum. Sezon öncesi ve doktor ziyaretlerini düşünmek. Deplasman oyunlarına seyahat etmek. Bebek, playoffların ortasında geliyor. Panik midemi bulandırmaya başlayınca, keşke bütün bunları nasıl yapmam gerektiğini bana söyleyecek işlevsel bir ailem olsaydı. Bana öğretecek biri.

"Tamam o zaman, görünüşe göre kendi kendime konuşuyorum. Hadi gidelim."

Başım yukarı kalkıyor ve beni şimdiki zamana döndürüyor. Hannah elinde çantasıyla kapıda duruyor. Bu resmi hala elimde tutuyorum, gözüm korkmuş durumda.

Hannah bana kızgın ve şimdi yolda onunla kavga ettiğim için tam bir pislik gibi hissediyorum. Sistemim tüm bu bilgileri bir kerede nasıl işleyeceğini bilmiyordu ve dürüst olmam gerekirse biraz canım yandı.

"Üzgünüm. Ben sadece..." Peşinden gidiyorum.
"Hadi gidelim," dedi tekrar bana dönerek.

Eve geldiğimizde akşam erken OLMASINA RAĞMEN , HANNAH SABAH KONUŞABİLECEĞİMİZİ SÖYLÜYOR VE HEMEN YATAĞA GİDİYOR. Onu takip etmekteense elimde birayla mutfak masasına oturup çocuğuma bakıyorum. Benim hakkımda ne düşüneceğini merak ediyordu. Yada o. Kız olabilir. Ama şansımı bilerek, o bir erkek. Babamla ilgili tüm sorunları ortaya çıkaracak ve onu mahvetme korkusuyla yaptığım her ebeveynlik hareketinden şüphe duymama neden olacak bir oğul. Orada saatlerce oturuyorum, her şeyi berbat edebileceğimi ve ertesi sabah zar zor uyuyarak bitkin bir halde uyanabileceğimi hayal ediyorum.

Biz lavaboda yan yana dişlerimizi fırçalarken Hannah hâlâ içine kapanık. Düzeltmek istiyorum ama suyu kapatıp ağzımı açtığımda aniden banyodan çıkıyor. Ben mutfakta kahve yaparken o tezgahda oturmuş bir parça kızarmış ekmek yiyor, beni izliyor. Sessizlik boynumun arkasını kaşındırıyor. Yine konuşmak üzereyim ki telefonu çaldığında ve cevaplamak için çalışma odasına girdiğinde. Kahve makinesinin köpürmesiyle ilgili konuşmayı pek yakalayamıyorum. Bir kağıda bir sayı yazdığını görmek için köşeden bakıyorum.

"Neydi o?" Kahvaltısını bitirmek için mutfağa döndüğünde soruyorum.

Hannah, gözlerime bakmadan omuz silkti. "Hiç bir şey." Tost ekmeğinin son parçasını da ağzına tıkıyor, odanın karşısındaki yan masadan çantasını ve anahtarlarını alırken hızlıca çiğniyor.

Bir alarm sancısı hissediyorum. "Nereye gidiyorsun?"

"Önümüzdeki birkaç gün evden çalışacaksam stüdyodan bir şeyler almam gerekiyor."

"Seni sürmemi ister misin?" Teklif ediyorum.

"Numara." Omzunun üzerinden cevap vererek koridora kapıya doğru eğiliyor. "İyiym."

Evet, doğru. O iyi olmaktan uzak. Sanki benden uzaklaşmak için sabırsızlanıyormuş gibi. Kabul, dün bir nevi kıcımdı ama yapacak oldukça ciddi bir konuşmamız var. Onu duyacak kadar uzun süre hareketsiz kalırsa, özür dilemekten mutlu olurum.

Biraz kahvaltı edip bulaşıkları yerleştirdikten sonra Logan'ı aradım. En iyi arkadaşım nasihat etmeye gelince ıstırap çekiyor ama Tanrı yardımcım olsun, çaresizim.

"Merhaba G," diyor. "İyi zamanlama. Grace ve annesiyle en çılgın öğle yemeğinden yeni döndüm. Josie bizi Eyfel Kulesi yakınlarındaki tüm garsonların -seni burada sikmiyorum- kahrolası pandomimcilerin olduğu bir kafeye götürdü. Daha kötü bir kabus senaryosu hayal edebiliyor musunuz?"

"Hannah hamile."

Bu onu sessizliğe sürükler.

"Bekle, kulağa nasıl geldiğini şimdi anladım," diye araya girdim o cevap veremedi. "Bunu bir kabus senaryosu örneği olarak kullanmıyorum. Sadece söylemem gerekiyordu ve senin aptal pandomim hikayeni daha fazla duymak istemedim."

"Öncelikle, vay canına."

"Doğruyu biliyorum?" Boştaki elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Dün bana tamamen bir eğri topu attı."

"Vay canına demek istedim, hikayem aptal değildi."

Dayanamayıp homurdanıyorum.

"İkincisi," diye devam ediyor. "Vay."

Dolu bir kahkaha dökülüyor. Gülmenin zamanı olmadığını biliyorum ama arkadaşlarımı seviyorum. Desteklerine ihtiyacım olduğunda moralimi yükseltmekte asla başarısız olmazlar.

"Bu vay benim haberlerim mi?"

"Evet. Yani, kahretsin, G. Tebrikler. O ne kadar uzakta?"

"On hafta. Dün ilk ultrasonu yapıldı. Aslında ben böyle öğrendim. Kendini iyi hissetmiyordu ve bebeği kaybettiğini düşündü. Onu hastaneye yetiştirmek zorunda kaldım."

"Oh lanet. Üzgünüm. O iyi mi?"

"Evet, şimdi daha iyi. Yanlış alarm. Ama hiçbir fikrim yoktu." Utanç boğazımı kaplıyor. "Wellsy aradığında babamla bu korkunç ortak röportajın ortasındaydım, bu yüzden zaten berbat bir ruh halindeydim. Sonra hepsini bir anda üzerime attı ve ben, uh..." Pişmanlık şimdi beni boğuyor. Boğazımı temizliyorum. "İyi tepki vermedim."

Sesi ciddileşiyor. "Ne yapardın?"

"Hiç bir şey. Yani, arabada bir bağırma kibritine girdik ve onu babamla karşılaştırmış olabilirim ya da olmayabilirim."

Logan'ın küfürlü gümbürtüleri kulağımda. "Hoş değil dostum. Hamile bayanlara bağıramazsın."

"Evet teşekkür ederim. Ama hazırlıksız yakalandım."

Kaslarımdaki gergin enerjiden kurtulmaya çalışarak evin içinde volta atıyorum.

"Ciddi bir yaltaklanma yapsan iyi olur," diye tavsiye verdi bana. "Kredi kartını çıkar ve işe koyul."

"Hala çok kızgın. Konuşmamız gerekiyordu ama bu sabah beni resmen başından savdı."

"Şey, evet, sık kafalı. Bu işte yapayalnızdım ve sonra çıldırdı, sana söyledi ve sen ona kızdın ve ona baban gibi olduğunu mu söyledin? Şeytanın kaburga kemiğinden doğan baban mı? Tanrım, kardeşim. Şu anda kendini bok gibi hissediyor ve sen onu çok daha kötü yaptın."

O haklı. Biliyorum. Davranışım için bana söverken, çalışma odasına girdim ve Wellsy'nin üzerine yazdığı not defterini fark ettim. Okumayı bile düşünmüyorum. Sadece bir baktım ve isim dikkatimi çekiyor.

Reed Emlak.

yerinde donuyorum. Hannah'nın emlakçıya ne için ihtiyacı var ki? Ve ne zaman biriyle iletişime geçme şansı buldu? Dün eve geldiğimizde doğruca yattı...

-akşam saat altıda, anlıyorum. Ve mutfakta saatlerce tek başıma oturdum, hamile kız arkadaşım yatak odasındaiken lanet olası kafamın içinde kayboldum. Belki uyumamıştı, ama bir süre ayakta kaldı. Ayrıca haşlama, düşünme. Ve belki de bir karara varana kadar haşlamış ve düşünmüştü.

Dışarı çıkmak için.

Kanım korkudan donuyor. Az önce o büyük telif çekini aldı. Onu ve bebeği desteklememe kesinlikle ihtiyacı yok. Ve dün onu kaybettikten sonra, belki desteğimi *istemiyor*.

Kahretsin.

Vücudum zayıflarken Logan'ı cümlelerin ortasında kestim. "Dostum, gitmeliyim."

HANNAH

Mühendisimiz Max, Nice ile birlikte stüdyoda, onunla bir parçayı inceliyor, ben oraya sabit diskimi almaya gittiğimde. Entourage, deri kanepede kamp kurmuş, bir dizüstü bilgisayarda bilimkurgu gösterisi izliyor. Sadece sürücüyü alıp gitmek istiyorum, ama kabinde Nice'in saçmaladığını duyduğumda, kendimi tutamıyorum.

Max, köprünün yeni bir karışımını hazırlarken Nice, telefonundan okuduğu bazı satırları mikrofonda tekrarlıyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, beni de kendisiyle birlikte kabine çağırıyor. "Dün gece *Farscape*'i izlerken bana geldi . O şovu hiç gördün mü? Bu bir gezi."

"Bu eğik kafiyeyi seviyorum," diyorum. "Ama ya onu ikinci dizeye taşısak ve ilk parçayı yeni köprüye taşısak?"

Biz bu şarkı sözlerini incelerken Max bir dakikalığına dışarı çıkıyor. Her zaman olduğu gibi, Nice ve ben, camdan bize el sallayan bir figür fark edene kadar sürece kendimizi kaptırdık. İlk başta Max olduğunu düşündüm ama sonra gözlerimi kırptırdım ve Garrett olduğunu anladım.

Erkek arkadaşım tahtada duruyor, sessizce ayırt edemediğim sözler söylüyor.

"Garrett?" diye mırıldandım. "Ne cehennemde?"

Yanındaki monitörden sesimin geldiğini duyduğunda benimle göz göze geldi.

Ne hakkında konuştuğum hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etmeden önce, "Görüşmeyi sıraya koymalısın," dedim. "Mikrofonun yanındaki kırmızı düğme. Gemide."

Gumby kenara çekilip onu işaret edene kadar düzinelerce düğme ve fader karşısında çılgınca şaşkına dönerek kapıya baktı.

"Teşekkür ederim," dedim Gumby'ye.

İri adam mikrofona doğru eğilir. "Seni yakaladım kızım. Bu adamı tanıyor musun?"

"O benim erkek arkadaşım." Pencereye bakıyorum. "Ve evde olması gerekiyordu."

Koyun bir Garrett mikrofonu devralır. Soluk bir kot pantolon, siyah bir Under Armor T-shirt ve bir Bruins şapka giyiyor, her santimini atlet gibi görüyor ve arkasındaki hip-hop maiyeti arasında göze çarpıyor. "Özür dilerim demeye geldim."

Güzel bir bakışla beni sorguluyor. Sonuç olarak yüzüm ısınıyor. Stüdyo zamanı için ödediği kuruş olduğu göz önüne alındığında, bu profesyonelce değil. Peki, onun plak şirketi. Fakat herneyse.

Utancımı yuttum ve Garrett'a baktım. "Bunu evde yapabilir miyiz? Ben de çıkmak üzereydim zaten."

"Ayrılma."

tekrar göz kırpıyorum. "Stüdyo?"

Açıklığa kavuşturmak yerine, ilerlemeye devam ediyor. "Üzgünüm, haberlere daha iyi tepki vermedim. Ben salaktım biliyorum. Ancak bu işi halledebiliriz." Boğuk sesi biraz çatlıyor. "Bana bir şans daha ver, Wellsy."

"Çiçek falan yok mu senin?" Gumby arka planda başını sallayarak onu azarlıyor. "En azından çiçek getirmelisin. Bağlantıya ihtiyacın varsa çiçekçi bir adamım var."

Nice, dirseğimi sıkıca kavrayarak tam boyuna döndü. "Bu adam sana yanlış mı yapıyor, Hannah?"

Yanaklarım yanıyor artık. "Bu iyi. Merak etme." Garrett'a ısrarlı bir ses tonuyla hitap ediyorum. "Bunu daha sonra konuşuruz Garrett. Lütfen." Tüm bunları iş yerinde yayınlamaktan rahatsız olmaya başladım.

Nice, şüpheli gözlerini Garrett'a çevirir. "Ne yaptın adamım?" diye sordu, yanımda duran çocuktan çok daha yaşlı olan sert bir erkek sesini etkileyerek.

"Muhtemelen hayatımın en büyük hatasını yaptım," diyor Garrett, şimdi Nice'in maiyetinin tüm ilgisiyle. "Hana, lütfen. İzin ver deneyeyim. Kıpırdama."

"Taşınmak mı?" Konuşma sert bir sola dönüş yapıyor ve beni geride bırakıyor. "Neden bahsediyorsun?"

Yüzündeki mutsuzluk tartışılmaz. "Daha önce aramada yazdığın numarayı gördüm. Bir emlakçı içindi."

Bilmece mantıklı gelmeye başladığında bir iç çektim. Sonra öfke kıvılcımları yükselirken gözlerimi kısıtım. "Bir dakika, *taşınacağımı mı sandın*? Cidden bana o kadar az inanıyor musun? Ailem için emlakçıyı arıyordum, seni aptal!"

Güzel şakalar.

"Evlerini satıp o kasabadan çıkabilsinler diye ipoteklerini nasıl ödediklerini görmek istedim," diye bitirdim hiddetle. "Belki bunu gerçekleştirmek için telif hakkı çekini kullanabiliriz diye düşündüm."

Rahatlama ifadesini doldurur. "Beni bırakmıyor musun?"

"Tabii ki hayır," diye hırladım. Kendime rağmen gülmeye başlıyorum. "Bu kadar yolu bu yüzden mi geldin?"

"Başka ne yapacaktım ki? Tek kelime etmeden çekip gitmene izin mi vereceksin?"

Bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Garrett'ın gitmeme engel olmak için buraya gelmesi çok tatlı. Beni kaybettiğini düşündüğünde gözlerindeki paniği görmek. Kucağına attığım bombaya rağmen hala bizim için savaşılmaya hazır olduğunu fark ettiğimde kalbim sıkıştı.

"Bu adam seni aldatıyor mu?" Güzel soruyor.

"Numara." Gülümseme yüzeye çıkar. "Bebeğini doğuracağım."

"Kahretsin!" Gumby kontrol odasından bağırır. Bir kolunu Garrett'ın omzuna atıyor ve ona sarılıyor. "Tebrikler kardeşim."

"Biz?" Garrett tamamen bana odaklanarak sordu. "Bu bebeği doğurmak mı?"

Soğukkanlılıkla oynayarak omuz silkiyorum. "Yani, eğer ilgileniyorsan."

"Evet," diyor tereddüt etmeden. "Bebeğim, bütün geceyi sonograma bakarak geçirdim ve bazen sabahın üçü gibi aklıma geldi - bu çocuğu seninle büyütmemeyi hayal edemiyorum. Mevsimin ve seyahatin işleri daha da zorlaştıracaklarını biliyorum ama ihtiyacınız olan her türlü yardımı size sağlayacağız. Kahretsin, eğer istediğin buysa, anne babanı buraya taşıyız ve onlara sokağın karşısındaki evi alırız. Herhangi bir şey."

Nice, Garrett'ı onaylayarak başını sallayarak, "Hey, bu gayet yerinde," dedi. "Deli saygı."

Gülümsemem o kadar geniş ki yüzümü ikiye bölebilir. O terbiyeli. En iyisi aslında. Ve fark ettim ki, ona daha önce söylemenin bir yolunu bulsaydım, sistem için bu kadar büyük bir şok olmayacaktı. Aniden, endişelerimi anladığını görmek, her şeyi daha az yıldırıcı hissettiriyor, karşı karşıya olduğumuz zorluklar ne olursa olsun, bunları birlikte çözebiliriz.

Duyguyla dolup taşan kalbim, kabinden çıkıp kontrol odasına girdim, orada Garrett beni sımsıkı kucakladı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı yüzünü saçlarıma gömerek. "Dün gece çok kötü şeyler söyledim."

"Yaptın," diye katılıyorum.

Geri çekilip bana saf bir pişmanlıkla baktı. "Bunu bilmeni istiyorum - babam gibi değilsin. Sanırım bunu söylememin tek nedeni röportajdan

yeni gelmiş olmam ve o hâlâ aklımdaydı. Sana sert çıktım çünkü ona kızgındım ve sen tam oradaydın. Ama bunu asla ama asla söylememeliydim. Üzgünüm."

Yavaşça başımla onaylıyorum. "Sen olduğunu biliyorum. Ve sorun değil. Bunu demek istemediğini de biliyorum."

"Biz iyimiyiz?" diye sertçe soruyor.

"Hep." onu öpüyorum. Profesyonel olmayan bir dille, Nice'in arkadaşlarının yüksek tepkisini görmezden geldi.

Garrett'in parmakları saçlarıma dolanıyor. Gözlerimle buluşmak için bir an için uzaklaştı ve daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle bana baktı.

Nefesim tutuluyor. "Ne?"

"Seni seviyorum. Belki de sahip olduğumdan daha fazla."

"Bir bebeğimiz olacak," dedim hem heyecan hem de biraz endişeyle sırıtarak.

"Eminim öyleyiz."

GARRETT

"Yatağına dön. Sana getireceğim."

Ertesi sabah mutfakta makinenin başında duran Hannah, "Bu sadece kahve," dedi. "Olukları temizlemek için dışarı çıkmayacağım."

"Doktor sakın ol dedi."

"Biraz kafeinsiz yapıp bir bardağa dökmenin sınırı aştığını düşünmüyorum."

Hannah'yı ayaklarından uzak tutmak neredeyse imkansız gibi görünüyor. Bu kadın stüdyoya gizlice girmeden önce iki günden fazla evden çalışırsa şok olurum. Bu hamilelik sırasında baş belası olacağını şimdiden söyleyebilirim.

Umarım arkadaşlarımız etrafında toplanır ve onu kontrol altında tutmaya yardımcı olur. Dün gece, önemsedığımız herkese bu haberi yaydık, iyi haberi paylaştık ve bizi tebrik eden metinleri izledik. Komik mesajları okumak Hannah'ya bu konuda korktuğu kadar yalnız olmadığımızı hatırlattı.

Grace, Paris'ten döndüğünde Hannah'nın çocuk odası mobilyalarını seçmesine yardım etmekten bahsediyor. Sabrina da yardım edeceğine söz verdi, ancak onun için daha zor olabilir çünkü aynı metin dizisinde onun ve Tuck'ın Manhattan'da iş kabul ettiklerini ve yaz sonunda Boston'dan ayrılacaklarını öğrendik. Onlar adına mutluyum ama bildiğim tek baba olan Tucker'ın artık bana yakın olmayacağı için üzülmeden edemiyorum.

Düşünüyordum da, dedi Hannah, kupasını dudaklarına kaldırırken. "Evlenmeliyiz."

Biraz portakal suyu dökmenin ortasındayım ve elim dökümün ortasında donuyor. "Ah evet?" Ses tonumu rahat tutuyorum.

Ağırbaşlı bir yudum alır, ardından hafifçe gülümser. "Eğer ilgiliysen."

OJ bardağımyı yere atmamak, Hannah'nın kupasını elinden bırakıp onu parçalamamak oldukça zor. "Evet, buna katılabilirim."

"Serin."

"Sana bir yüzük almamı ister misin?"

"Açıkça. Sadece Allie'ninki kadar büyütme. Ben psikopat değilim."

Gülmemek için yanağımyı ısırdım. "Bu kadar? Bizim teklifimiz bu mu?"

"Yani, birbirimizi seviyoruz ve bir bebeğimiz olacak. Önemli olan bu değil mi? Kimin konuşmalara ihtiyacı var?"

O haklı. Sırıtarak, "Konuşmaya kimin ihtiyacı var," diye tekrarladım. "Şimdi. Lütfen." Kahve kupasını alıp merdivene doğru yönlendiriyorum. "Yatağına geri dön. Ve sakın ben yokken çatıya çıkmaya cüret etme."

"En azından biraz süpürebilir miyim?"

"Tanrıya yemin ederim, seni bağlamaları için Tucker ve Sabrina'yı buraya göndereceğim."

"Denediklerini görmek isterim."

Kıkırdayarak, kışına şaplak atarak merdivenlerden yukarı çıkmasını sağladım. Ama onun peşinden koşuyorum çünkü hâlâ giyinmeyi bitirmem gerekiyor. O uslu bir kız gibi yorganın altına girerken ben temiz bir düğme arıyorum ve onu omuzlarımdan geçiriyorum. Sinirler yavaşça midemden çıkıp boğazıma doğru ilerliyor. Gelecek olanı dört gözle bekleyen bir parçam yok.

Hannah, Nereye gittiğini hiç söylemedin, dedi. Yatakta doğrulup televizyonda kanalları dolaşiyor.

"ESPN yapımcısıyla konuşacağım," diye itiraf ediyorum. "Geçen gün kayıt sırasında setten kaçtım ve o zamandan beri kimseyle konuşmadım. Landon, yapımcıyla benim aramda bir görüşme ayarladı. Sadece ikimiz."

Keskin bir şekilde bakıyor. "Ne yapacaksın?"

"Yapmam gereken şey."

GİTTİĞİMDE Stephen Collins beni ofisine davet ediyor. Asistanından gelen bir içeceği reddediyorum, kendimi ondan vazgeçirmenin bir yolunu bulamadan önce tüm o tiksintileri aşıp burada olma nedenimi açıklamaya çalışıyorum.

Yapımcı masasının kenarına otururken, "Umarım çok ciddi bir şey olmamıştır," diyor. Kafasının arkasında ödüllere ve imzalı spor hatıralarından oluşan bir duvar var. "Bryan ve ben bölümü bitiremediğimiz için üzgündük. Röportajdan gerçekten harika şeyler çıktı. İşinize yararsa, sizi ve babanızı bu hafta içinde tekrar sete götürmek istiyoruz."

"Üzgünüm. Bunu yapamam," dedim açıkça.

Kibar gülümsemesi soldu. "Bir hafta kadar zorlamamız gerekirse, sanırım..."

Gösteriden çekilmek zorundayım Stephen. Hiç yayınlamanı istemiyorum. Herhangi biri."

"İmkansız. Bir sözleşmemiz var. Ve bunu çekmek için şimdiden önemli bir yatırım yaptık. İnsanlar, ekipman."

"Bunu anlıyorum ve üzgünüm."

İfademı arıyor. "Bu nereden geliyor Garrett? Bana sorunun ne olduğunu söyle, ben hallederim."

Yıllar boyunca bu konuşmanın nasıl gideceğini hayal ettim. Ya da bunun gibi yüzlerce. Sonunda bu maskaralığın perdesini yırttığımda. Üniversitede çok zor değildi çünkü üzerinde çok fazla ata binmedim. Ama artık tanınmayan bir kolej hokey oyuncusu değilim. Ulusal ilgi odağındayım. Şimdi, kariyerim ve imajım tehlikede. Meslektaşlarımın desteği ve saygısı.

Yani bunu söylemenin doğru yolu olmadığı için, sadece söylüyorum.

"Babam beni çocukken taciz etti."

Collins'in gözlerinde alarm yanıp söner. "Oh," dedi ve devam etmemi bekledi.

Kaşıntı rahatsızlığıma rağmen, yapıyorum.

Babamın beni nasıl dövdüğünü, manipüle ettiğini ve korkuttuğunu, gaddarlığının yüzeyini zar zor çizdiğini açıkladığımda kendimi bile duyduğumdan emin değilim. Çıkması acı ve acıdır. Ama derinin altında çok uzun süre kalmış bir kıymık gibi, oraya ait olmadığını unuttun, rahatlama anında ve bunaltıcı.

Üretici birkaç saniye sessiz kalır. Sonra masasından kayıyor ve benim yanımdaki sandalyeye oturuyor.

"Lanet olsun Garrett. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Bu..."

cevap vermiyorum Onun sempatisine ya da merhametine ihtiyacım yok, sadece anlayışına ihtiyacım var.

Ama tabii ki, eğlence endüstrisindeki birinin yanında oturmazdım, onlar bunu kendi çıkarları için çevirmeye çalışmazlardı.

"Bunu bir röportajda ele almak ister misiniz? Çektiklerimizi unutun. Bu hurdaya ayrıldı. Çöp kutusunda düşün." Collins başını eğiyor. "Ama ilgilendiğin bir şeyse..."

sesli gülüyorum. "Dünyaya çocukluğumun fiziksel istismarının müstehcen ayrıntılarını anlatmakla ilgileniyor muyum?" Düşündükçe midem bulanıyor.

Ama Collins'i küçümsüyorum. Evet, kesinlikle bunu profesyonel avantajı için kullanmaya çalışıyor, ancak bu öneri tamamen bencil olmayabilir, çünkü sesini yumuşatır ve "Büyürken benzer bir deneyim yaşadım. Babam değil." Bakışları benimkilere kayıyor. "Annem. O iyi bir bayan değildi, sana söyleyeyim. Ama en çılgın kısmı bilmek ister misin? Ne zaman öğretmenlerimden biri sosyal hizmetleri arayıp araştırmak için evimize birini gönderse yalan söyledim. Annemi korudum çünkü beni incittiğini kabul edemeyecek kadar utanıyordum."

bir nefes verdim. "Lanet etmek."

"Evet." Collins bir eliyle çenesini ovuyor. "Neyse. Bugünlerde, şansım olsaydı, sanırım bir şeyler söylerdim. Ama benim bir platformum yok ve kim olduğum kimsenin umurunda değil. Sen ise..." Omuz silkiyor. "Bir adınız ve platformunuz var. Geçmişinin bu boktan parçasını alıp ondan iyi şeyler çıkarmaya çalışabilirsin."

Sözler duraklamama neden oluyor. Phil Graham'ın mirasını çok uzun zamandır koruyorum ama neden bunu yapmaya devam edeyim ki? Dünyanın ne düşüneceğinden neden bu kadar korkuyorum?

Ve böyle bir şeyi gömmeye devam edersem, bir baba olarak benim hakkımda ne söylerdi? Oğluma daha iyi bir örnek teşkil etmeseydim ve bir gün biri onu incitseydi ve o bana söyleyemeyecek kadar utanıp utansaydı?

Dışarıda hala aynı yaralarla yaşayan çocuklar, yetişkinler var. Bazılarının korkularını yenmelerine yardım edebilirsem, o zaman evet, fedakarlığı yapabilir ve kameranın yaralarını açarak birkaç saat acı çekebilirim.

"Evet." Aniden kuruyan dudaklarımı yaladım. "Haydi Yapalım şunu."

"Emin misin?" Collins, gözlerinde bir hayranlık parıltısı olduğunu söylüyor.

Başımınla onayladım. "Bir gün ve saat ayarlaması için Landon'ı ara."

Allah yardımcım olsun ama geçmişle aramdaki bağı resmen koparmanın zamanı geldi.

Daha sonra evde, haberi Hannah'ya verdikten sonra, kararına benden daha çok şaşırmış olabilir.

Kanepede televizyon seyrederken başı kucağımda, "Bunu yapmayı kabul ettiğine inanamıyorum," dedi hayretle.

"Güven bana, bunu dört gözle beklemiyorum ama sanırım bunu yapmam gerekiyor. Haklıydın. Zamanı geldi."

"Babana söyleyecek misin?"

"Hayır."

"İyi."

Onu neyin beklediğini öğrendiğinde odanın karşısına televizyona bir bardak viski fırlattığını hayal etmek beni bu fikir hakkında biraz daha heyecanlandırdı.

Hannah omzuma sarılmak için doğruldu. "Bu büyük bir şey."

"Evet, bir nevi."

"Seninle gerçekten gurur duyuyorum."

Onu daha sıkı tutarak başının üstünü öpüyorum.

"Çok gururlu," diye tekrarlıyor.

Bu sözler benim için onun anlayamayacağı kadar çok şey ifade ediyor. Gerçek şu ki, onsuz bu kadar ileri gidemezdim. Geçmişimle bir tür barış bulmama yardım eden ilk kişiydi ve onun desteğiyle onunla yüzleşme cesaretine giden yolu buldum.

Beni daha iyi bir adam yapıyor.

Ve umarım, iyi bir baba.

SONSÖZ HANNAH

Ağustos

Sabrina ve Tucker, Garrett'la benim muayenehaneye gitmemizden yarım saat önce uğradılar. Bu sabah ultrasona giriyorum ve bunu dört gözle beklemiyorum. Gemisinde kayıp korsan hazinesi olan batık bir gemi gibi muamele görmeye alışacağımdan emin değilim.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" Garrett şaşkınlıkla sorar, ama onları gördüğüne sevinmiş görünüyor. Özellikle Jamie'yi Sabrina'nın yanında fark ettiğinde. "Gumdrop! Ahh! Seni özledim!"

Kızıl saçlı çocuğu kucağına aldı ve kollarını onun boynuna doladı. "Hiiiiii!" sevinçle haykırıyor. "Hiiiiii!"

bir kahkahayı bastırıyorum. Bu çocuk cidden çok sevimli.

"Çok yakında yola çıkıyoruz." Yaz bronzluğunu başlatan sarı bir sundress içinde her zamanki gibi çarpıcı görünen Sabrina'ya bakıyorum. Başının üstünde bir çift koyu renk güneş gözlüğü ve omzunda büyük boy bir plaj çantası var.

"Merak etme sadece bir dakikamız var. Havuza gidiyoruz," diye açıklıyor Tucker. Bu da çizgili mayolarını ve parmak arası terliklerini açıklıyor. Gri tişörtünün pembe ve yapışkan görünen bir şeyle lekелendiğini fark ettim.

Sabrina bakışlarımı yakalıyor ve burnunu çekiyor. "Prenses buraya gelirken çilekli krema istedi ve sonra beğenmediğine karar verdi ve babaya attı. Ona bunun iyi bir fikir olmadığını söyledim."

Tucker'ın elinde çok büyük bir hediye çantası tuttuğunu da fark ettim. "Bu da ne?" merakla soruyorum.

"Jamie sizin için bir hediye seçti çocuklar," diyor.

"Bebeginiz için!!!" yürümeye başlayan çocuk bize gülümseyerek anlatıyor.

Garrett gözlerini kısıyor. "Jamie seçti, ha?"

Sabrina ve Tucker başlarını salladılar. Ya doğruyu söylüyorlar ya da gezegendeki en olağanüstü aktörler.

"İçeri girebilir miyiz, yoksa ön verandanda eriyip gidelim mi?" Tucker'ın Texas çekilişi, iyi ol' çocuk gülümsemesini parlatırken devreye giriyor.

"İçeri gel," diyorum isteksizce.

İçeri girip Garrett'ın Jamie'yi ayağa kaldırdığı mutfığa gidiyoruz. Sonra o ve ben Tuck'ın mermer adaya koyduğu hediye çantasına baktık. Tek kurtarıcı lütuf, o korkunç oyuncak bebek olmasının hiçbir yolu yok. Her şeyden önce, İskender için çok büyük. İkincisi, Sabrina kendisinin ve Tuck'ın onu denizde gömdüklerine yemin etti.

"Aç onu!" diye bağırır. Ve bağırmaya devam ediyor. "Aç onu! Aç onu! AÇ ONU!"

"Tatlı İsa," diye mırıldandı Garrett, "Bunun için mi varız?"

Tuck, "İç mekan sesleri prenses," diye azarladı.

Sabrina sırtıyor. "Muhtemelen onu anevrizma geçirmeden açmalısın."

"Tamam. Evet." Bir makas alıp hediye çantasını bir arada tutan bant parçasını kesiyorum. "Bunu yapmak zorunda değildiniz, ama teşekkür ederim."

Garrett, "Gerçekten çok nazıksınız," diye kabul ediyor.

Teşekkürler Jamie, dedi Tuck kolayca.

İçeri uzanıyorum, elim bir basketbol topunu barındıracak kadar büyük görünen bir kutuyla çıkıyor. Çantada aynısı kalıyor ama Sabrina her seferinde bir tane yapmam gerektiğini söylüyor.

Kutuyu açmak için daha fazla bant keserken şüphe içimi kemiriyor. Onlara güvenmiyorum. Neden olduğundan emin değilim, ama bilmiyorum. Bütün bu şeyle ilgili bir şeyler çok, çok tuhaf geliyor—

"Bir bebek!!" Jamie kutunun içindekiler ortaya çıktığında çılglık atıyor. "Bebeğiniz için bir bebek, 'Annah Teyze!'"

Elimi sıcak bir ocakta yakmışım gibi geri çekiyorum.

İhanete uğramış bakışlarım, kızlarına doğru başını sallamadan önce masumca gülümseyen Tucker ve Sabrina'ya gitti.

"Jamie, St. Barth's'tan döndüğümüzde Tuck'ın bavulunda bu sevimli küçük adamı gördü," diye cıvıladı Sabrina.

"Bizden ayrılmaya dayanamayacakmış gibi süzülerek kıyıya döndüğüne inanabiliyor musun?" Boruları yukarı çek.

"Sanki tam olarak nereye ait olduğunu biliyormuş gibi." Sabrina başını salladı. "İlk başta Jamie'nin onu tutmasına izin verecektik..."

parıldıyorum. Çünkü, saçmalık. Kıymetli çocuklarının, Willie the Gold Rush cesedinin ruhunu barındıran bir oyuncak bebekle uzun süreli temasına asla izin vermezlerdi. Hiçbir zaman.

“ – ama ona Hannah Teyze ve Garrett Amca'nın bir bebekleri olacağını söylediğimizde, bencil olamayacağına ve yeni bebeği bu neşeli hediyeden mahrum edemeyeceğine karar verdi. Değil mi küçüğüm?”

"Doğru!" Jamie gülümser. "Ondan hoşlanıyor musun?"

Alexander'ın sırttan kırmızı ağzına bakıyorum, içimi korkuyla dolduruyorum.

Sonra kocaman bir sahte gülümseme yapıştırarak küçük kıza hitap ediyorum. Seviyorum, dedim Jamie'ye. Garrett yanımdayken Jamie'nin anne babasına “ *Sen öldün* ” diyor. Parmağını boynunda kesiyor.

“Ah bekle, ama dahası var!” Tucker bu kabusun her saniyesini seviyor.

Çantadan ikinci kutuyu çıkardı ve midem, hamileliğimle ve deneyimlemek üzere olduğumuz yeni korkuyla hiçbir ilgisi olmayan rahatsız edici bir takla attı.

Sabrina şeytani bir gülümseme sunar. "Geçen yıl Tuck ve ben İskender'in tarihi hakkında biraz araştırma yaptık ve onun birçok şeyin parçası olduğunu keşfettik."

"Aman Tanrım," diye inliyorum.

Hayır, dedi Garrett, sanki bu her şeyi başaracakmış gibi elini kaldırarak.

Tucker anlatıyı ele alıyor. “Bu oyuncak bebek üreticisi, her biri özel yapım ama serinin bir parçası olan on bebek tasarladı. Partideki başka oyuncak bebekler satışa çıkarsa bir uyarı setimiz vardı. Ve geçen hafta, bir tane mevcut oldu! Sanırım buna huzur diyorlar. Belki. Emin değilim. Ama vahşi, ha?”

Sabrina heyecanla başını salladı. "Vahşi."

“Yani Jamie'ye dedik ki, hey, Hannah Teyze'nin bebeği için bir oyuncak bebekten daha iyi ne olabilir ? Peki sen ne dedin prenses?”

"İki dedim!" Jamie babasının bacaklarının etrafında dans ediyor. Bu zavallı masum çocuk, ebeveynleri onu kötü niyetli tekliflerini yapması için işe aldı. Jamie şu anda burada olmasaydı, Alexander'ı çöp öğütücüsüne atmaya çalışıyor olacağını bilmeleri gerekiyordu.

Tucker, "İki bebek bir bebekten her zaman daha iyidir," diyerek hemfikirdir ve ardından ikinci bir porselen kabus çıkarır ve onu tutar.

Bu, aman Tanrım, gerçek insan saçları gibi görünen beyaz-sarı bukleleri olan bir kız bebek. Yanakları iki kırmızı elma gibi, pembe dudakları

ürkütücü, donmuş bir gülümsemeye gerildi. Alexander gibi beyaz kuşağı ve parlak kırmızı ayakkabıları olan mavi bir elbiseyle ürkütücü ve berbat biri ve ben de onunla Tucker'ın suratına yumruk atmak istiyorum.

Adı Cassandra, dedi Sabrina, ifademe sırtarak. "Endişelenme, doğrulanmış bir biyografiyle geliyor. Kutunun içinde. Sonrası için eğlenceli okumalar."

Tucker göz kırpmıyor. "Sizin için bunu bozmak istemiyoruz, ama diyelim ki Alexander ve Willie California Trail'den geçerken, Cassandra burada Alman akıl hastanesindeki bir çocuk için harika bir yol arkadaşı olarak hizmet etti."

"Yayyyyy!" Jamie alkışlamaya başladı, bu kelimelerin çoğunun ne anlama geldiğinden açıkça habersizdi.

Evet, dedi Garrett zayıf bir şekilde.

Sözde arkadaşlarımıza öfkeyle bakıyorum. "Bunu asla unutmayacağım."

"Müthiş!" Sabrina da alkışlıyor. "Duydun mu küçüğüm? Hannah Teyze bu hediyeyi asla unutmayacağını söylüyor."

Garrett'a bakıp iç geçirdim. Yeni arkadaşlara ihtiyacımız var.

KIRK BEŞ DAKİKA SONRA, evde bıraktığımız iki perili bebeğin kaderi hakkında tartışarak muayene odasındayız. Onları yakmamız gerektiğine inanıyorum ama Garrett çok batıl inançlı.

"Sanırım herhangi bir şeyi yakmadan önce bir tür şeytan çıkarma için birini getirmemiz gerekiyor," diye savunuyor. "Ya ölen çocukların ruhları yangın sırasında oyuncak bebeklerden çıkar ve sonra evin kendisine musallat olursa?"

"Ahem."

Dikkatimiz, doktorumun dikilip bize ihtiyatlı gözlerle baktığı kapıya çevrildi.

"Az önce duyduğun her şeyi görmezden gel," diye tavsiyede bulunuyorum ona.

Garrett ciddi bir tavırla, Muhbirler dikiş atıyor, diye ekledi ve hemen koluna yumruk attım.

"Bunu da görmezden gel," diyorum.

Kıkırdayarak doktor ultrason makinesini yaklaştırdı ve karnıma bir sürü soğuk jel püskürttü. Hâlâ zar zor gösteriyorum ama görünüşe göre bu normal. Sabrina, hamileliğiyle birlikte ilk iki üç aylık dönemde zar zor bir şişlik yaşadığı konusunda beni uyarmıştı, ta ki altı aylık oluncaya kadar birdenbire balonu düşene kadar. Artık Sabrina James-Tucker'ın söylediği hiçbir şeye güvendiğimden değil.

"Hazır mısın?" Doktor, Garrett elimi sıkarken soruyor.

"Bırak onu yırtsin," diye yanıtlıyorum ve buna gülüyorum.

Garrett parmak eklemlerimi öpüyor, nişan yüzüğüm ışığı yakalıyor. İhtiyacım olmasa da, birkaç hafta önce resmi bir teklifle beni şaşırtmıştı. Tek dizinin üstüne çöktüm ve her şey. Koridorda yürüyen hamile gelinlerden biri olacağımı hiç düşünmemiştim ama işte buradayız. Hayatın bazen nasıl yürüdüğü komik.

"Çantada ne var?" diye sordum, Garrett'ın sandalyesinin yanında küçük bir plastik torba fark ederek.

O sırttır. "Şunu kontrol et. Geçen gün bir mağazanın vitrininde gördüm." Gösterişli bir şekilde, arkasında GRAHAM yazan küçük bir Bruins hokey forması çıkarıyor.

"Cinsiyeti bilmek için henüz çok erken olabilir," diye hatırlattım ona. "Oğlan olduğunu bilmiyoruz." Öyle olduğuna ikna olmasına rağmen.

"Bu bir unisex forma," dedi kendini beğenmiş bir şekilde.

Doktor, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi nefesinin içinden.

Biraz endişeli bir şekilde etrafa bakıyorum. "Naber?"

"Son ziyaretinizde fetüsün pozisyonundan dolayı emin olamadım. Ancak, şimdi oldukça açık."

Nabzım fırlıyor.

"Ters giden birşey mi var?" diye sordu Garrett, ikimiz de ekrana bakarken öne oturarak.

"Tebrikler," diye açıkladı sırtarak. "İkizleriniz olacak."

"İkizler mi?" aptalca yankı yapıyorum.

"Ciddi misin, Doktor?"

"İkizler mi?" tekrar söylüyorum. "İki gibi mi?"

"İki," diye onayladı.

Garrett'ın yüzü çöküyor. "Sadece bir forma aldım."

"Cinsiyetlerini söyler misin?" diye sordum, sanki kendim ayırt edebiliyormuşum gibi gözlerimi kısarak ekrana.

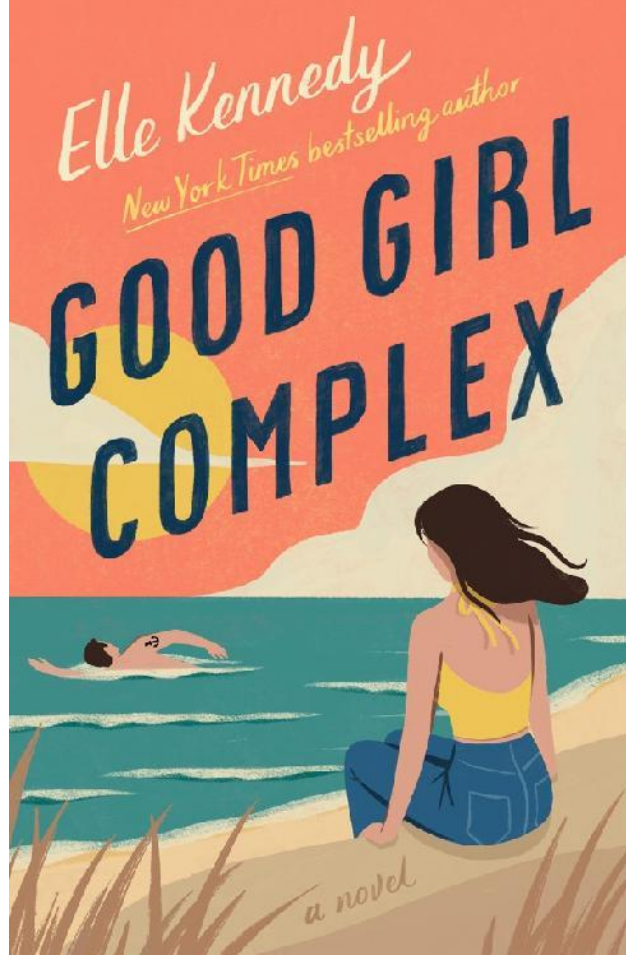
"Hala biraz erken. Görebildiğim kadarıyla, evet, söyleyebileceğimize inanıyorum. Bilmek ister misin?"

Garrett'a dönerken nabzım hızlanıyor. Bakışlarımız kilitleniyor ve başını sallıyor. "Evet," diyorum doktora. "Bilmek istiyoruz."

"Bir erkek bebeğiniz olacak... ve bir kız bebeğiniz olacak."

SON

Elle Kennedy'nin yepyeni romanı Good Girl Complex'e kısa bir bakış için okumaya devam edin .

İYİ KIZ KOMPLEKSİ

COOPER

Jägerbombs'ta gözlerim doldu. Dün, bir blender ile evliydim, piña coladas ve çilekli kokteylleri ter atölyesi işçiliği gibi pompalıyordum. Bu gece votka Red Bulls ve Fireball var. Ve rosé'yi unutma. Bu pislikler ve gülleri. Hepsi bara çarpmış, duvardan duvara pastel keten gömlekler ve üç yüz dolarlık saç kesimleri bana içki siparişlerini bağırarak söylüyorlar. Bu bok için çok sıcak.

Avalon Körfezi'nde mevsimler, sonsuz bir göç ve istila döngüsüyle belirlenir. Gelgitlerin fırtınada dönüş şekli: Yaz biter ve çalkantı başlar. Güneşte yanmış turistler minibüslerini toplar ve şekere bulanmış çocuklar

iç bölgelere, banliyölere ve bölmelere geri döner. Yerlerini spreylendirilmiş kolej veletlerinin yükselişi aldı—Klon orduları Garnet Koleji'ne geri döndü. Bunlar, kıyı sarayları okyanus manzarasını kapatan, bizler için ceplerinden düşen değişimle uğraşan vakıf fonu bebekleri.

"Hey, kardeşim, altı shot tekila!" Bazı klonlar havlıyor, sanki etkilenmem gerekiyormuş gibi barın yapışkan ıslak ahşabına bir kredi kartı indiriyor. Gerçekten, o sadece bir Sperry kataloğundan fırlayan tipik bir Garnet sık kafalı.

Garson standında onun için bir kola Jack and Coke hazırlarken Steph'e, "Bunu neden yaptığımızı bana hatırlat," diyorum.

Joe's Beachfront Bar atletinin içinde daha yükseğe ve dolgun oturması için her göğsünü kaldırıyor . "İpuçları, Coop."

Doğru. Hiçbir şey başkasının parasından daha hızlı harcamaz. Babanın kredi kartı sayesinde, bir üstünlük oyununda faturaları tüküren zengin çocuklar.

Tahta kaldırımıdaki hafta sonları Mardi Gras gibidir. Bu gece, Garnet'te güz dönemi başlamadan önceki son Cuma ve bu, üç gün boyunca doğrudan Pazartesi sabahına, barların dikiş yerlerinde patlaması anlamına geliyor. Adeta para basıyoruz. Bunu sonsuza kadar yapmayı planladığımdan değil. Başkaları için çalışmayı bırakıp kendi işimin patronu olmaya başlamak için hafta sonları fazladan para biriktirmek için burada ay ışığı alıyorum. Yeterince biriktirdiğimde, kışım bu barın arkasından sonsuza kadar kurtulacak.

Kendine dikkat et, diye uyardım Steph içecekleri tepsisine koyarken. "Eğer sopayı almama ihtiyacın olursa seslen."

Hayır'ı cevap olarak kabul edemeyen birini ilk kez hırpalayamam.

Böyle gecelerde farklı bir enerji var. Nem o kadar yoğun ki tuzlu havayı güneş kremi gibi sürebilirsiniz. Bedenler üzerinde bedenler, sıfır engelleme ve kötü niyetlerle dolu tekila aşılınmış testosteron.

Neyse ki Steph sert bir kız. "İdare edebilirim." Göz kırparak içecekleri alıyor, yüzüne bir gülümseme yerleştiriyor ve uzun siyah atkuyruğu sallayarak kendi etrafında dönüyor.

Bu herifler onun her tarafını tırmalıyor, buna nasıl tahammül ediyor bilmiyorum. Beni yanlış anlama, kadınların ilgisinden payımı alıyorum. Bazıları oldukça cesur, fazla arkadaş canlısı oluyor. Ama civcivlerle, onlara bir sırtış ve bir atış yaparsın, arkadaşlarına kıkırdarlar ve seni yalnız bırakırlar. Bu adamlar değil ama. Mürettebat takımı salakları ve Greek

Row sıkık erkekleri. Steph sürekli olarak tutuluyor ve el yordamıyla el yordamıyla şımartılıyor ve gürültülü müziğin ıgıgıyla kulağına her türlü bayağılık sokuluyor. Kredisine göre, neredeyse hiçbirini yumruklamıyor.

Bu sürekli bir eziyet. Mevsimsel parazitlere hizmet eden bu istilacı tür, bizi tüketiyor, kurutuyor ve çöplerini geride bırakıyor.

Ve yine de, bu kasaba onlarsız var olamazdı.

"Ya! Şu çekimleri yapmama izin ver!" klon tekrar havlar.

Hemen geliyorum der gibi başımı salladım, aslında demek istediğim, *bu seni kasten görmezden geliyorum* . Bunun yerine barın diğer ucundaki bir düdük dikkatimi çekiyor.

Önce yerliler servis edilir. İstisnasız. Onları iyi bahşış veren müdavimler, kibar insanlar, ateşli kadınlar, küçük yaşlı hanımlar ve sonra bu aşırı besili ahmaklar tarafından takip edilir. Barın sonunda, Heidi için bir kadeh burbon koydum ve kendime bir tane daha koydum. Onları geri atıyoruz ve ona tekrar dolduruyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Soruyorum, çünkü bu gece kaldırımda kendine saygısı olan bir yerli yok. Çok fazla klon havayı öldürür.

Steph'in anahtarlarını bırakmak. Onun yerine koşmak zorunda kaldı." Heidi birinci sınıftaki en güzel kızdı ve o zamandan beri pek bir şey değişmedi. Eski püskü kısa şortları ve düz mavi kısa bluzuyla bile, bu bardaki tartışmasız en seksi kadın. "Bu gece kapanıyor musun?"

"Evet, muhtemelen üçe kadar buradan çıkmayacağım."

"Sonra gelmek ister misin?" Heidi, bara doğru eğilmek için parmak uçlarında yükseliyor.

"Hayır, yarın duble çekiyorum. Biraz uyumalıyım."

Surat asıyor. İlk başta şakacı bir tavırla, sonra bu gece takılmakla ilgilenmediğimi anladığında daha da küstahça davrandı. Bu yazın başlarında bir dizi ilişkiye dalmış olabiliriz ama bunu en iyi arkadaşlarımdan biriyle sıradan bir şey haline getirmek bir ilişkiye benzemeye başladı ve gitmeye çalıştığım yer bu değil. Bunu anladığını ve sormayı bıraktığını umuyorum.

"Hey. Hey!" Barın diğer ucundaki sabırsız asık suratlı herif beni işaretlemeye çalışıyor. "Tanrıya yemin ederim ki, lanet olası bir atış için sana yüz dolarlık bir banknot atarım dostum."

Heidi alaycı bir gülümsemeyle, "İşe dönsen iyi olur," dedi ve bana bir öpücük gönderdi.

Tatlı zamanımı ona doğru yürüyorum. Klon taşıma bandından hemen çıktı: yan kısmı ve diş sigortasının satın alabileceği en iyi gülümsemeye sahip standart tik Ken bebek. Yanında, el emeği fikirleri muhtemelen kendi kışlarını silmek zorunda kalan fabrika yapımı birkaç yardımcı var.

"Görelim," diye cesaret ettim onu.

Klon bir Benjamin'i tokatlıyor. Kendiyle çok gurur duyuyor. Ne istediğini hatırlamadığım için bir kadeh viski doldurup ona uzattım. Bardağı almak için faturayı serbest bırakır. Onu alıp cebime koyuyorum.

Kendini beğenmiş bir tavırla, "Altı atış emrettim," dedi.

"Beş yüz daha bırak, ben de dökeyim."

İnlemesini, kriz geçirmesini bekliyorum. Bunun yerine bana parmağını sallayarak gülüyor. Ona göre bu, bulmak için buraya geldikleri büyüleyici yerel rengin bir kısmı. Zengin çocuklar yuvarlanmayı sever.

Bu ahmak kafalı bir tomar nakitten beş banknot daha çıkarıp barın üzerine bırakıyor. "Elindekinin en iyisi" diyor.

Bu barın stokta bulundurduğu en iyi şey biraz Johnnie Walker Blue ve telaffuz edemediğim bir tekila. Bir şişe için perakende satış beş yüz dolardan fazla değil. Bu yüzden etkilenmiş gibi davrandım ve üst raftan tozlu tekila şişesini almak için bir tabureye çıktım çünkü, tamam, ne istediğini hatırladım ve onlara pahalı içkilerini koydum.

Bunun üzerine, Richie Rich tatmin olur ve bir masaya gider.

Barmen arkadaşım Lenny bana yan gözle bakıyor. Bu davranışı teşvik etmemem gerektiğini biliyorum. Bu sadece bizim satılık olduğumuz fikrini güçlendiriyor, bu kasabaya sahipler. Ama boşver, ölene kadar içki dağıtacak değilim. Daha büyük planlarım var.

"Ne zaman iniyorsun?" sol tarafımdan bir kadın sesi mırıldanıyor.

Yavaşça dönüyorum, yumruk çizgisini bekliyorum. Geleneksel olarak, bu soruyu iki seçenekten biri takip eder:

beni bırakmanı istiyorum ."

seni çıkarmak için sabırsızlanıyorum ."

Takip, çuvalın içinde bencil olan bir kadınla mı yoksa BJ'leri dağıtmayı seven biriyle mi olacağınızı belirlemenin kolay bir yoludur.

Özellikle orijinal bir toplama hattı da değil, ama kimse Körfez'i her yıl dolduran klonların orijinal olduğunu söylemedi.

"Peki?" sarışın presler ve benim için mağazada sevimsiz bir çizgi olmadığını fark ettim.

"Bar ikide kapanıyor," diye kolayca cevap verdim.

"İndikten sonra bizimle takıl," diye ısrar ediyor. O ve arkadaşının her ikisinin de parlak saçları, mükemmel vücutları ve güneşte geçirilen bir günden itibaren parlayan cildi var. Şirinler ama sundukları şey için havamda değilim.

"Üzgünüm. Yapamam," diye yanıtlıyorum. "Ama bana tıpatıp benzeyen birine dikkat etmelisin. İkiz kardeşim buralarda bir yerde." Bir tenekedeki sardalye gibi ortalığı dolduran ceset kalabalığına doğru elimi salladım. "Eminim seni eğlendirmeyi çok ister."

Bunu çoğunlukla Evan'ı kızdıracığını bildiğim için söylüyorum. Öte yandan, belki bana teşekkür eder. Klonları küçümsüyor olabilir ama zengin prensesleri çıplak olduklarında umursamıyor gibi görünüyor. Yemin ederim herif bu kasabada uyumaya çalışıyor. "Sıkıldığını" iddia ediyor. Ona inandığıma inanmasına izin verdim.

"Omigod, ikiniz mi var?" Neredeyse anında, her iki kız da parlak gözlü hale gelir.

Bir bardak alıp içine biraz buz küpü atıyorum. "Evet. Adı Evan," diye ekledim yardımcı bir şekilde. "Onu bulursan, seni Cooper'ın gönderdiğini söyle."

Sonunda ellerinde meyveli kokteyllerle dolaştıklarında rahat bir nefes alıyorum.

Barmenlik çok boktan bir iş.

Buzlu viskiyi sipariş eden sıska adama doğru itip bana uzattığı parayı alıyorum. Bir sonraki müşteriye gitmeden önce elimi saçlarımın arasından geçirip derin bir nefes alıyorum. Gecenin büyük bir kısmında sarhoş kitleler boklarını bir arada tutmayı başarır. Kapıcı Daryl, kusmuk fırlatabileceğinden şüphelendiği herkesi dışarı atarken, Lenny ve ben barın arkasına ulaşmak için kafalarına bulaşan her aptalı kovuyoruz.

Kalabalıkta çalışan Steph ve diğer kadın sunuculara göz kulak oluyorum. Steph'in bir masa dolusu Garnet adamlarının ağzından salyaları akıyor. Gülümsüyor, ama bu bakışı tanıyorum. Kaçmaya çalıştığında, biri onu belinden yakalar.

Gözlerim kısıldı. Altı fatura için aldığım adamla aynı adam.

Gözleri benimkileri bulduğunda bara çok yakındım. Sanki olacakları biliyormuş gibi başını sallıyor. Sonra kendini becerikli heriften kurnazca çözüyor ve garson tezgahına geri dönüyor.

"Onları atmamı ister misin?" Ona sorarım.

"Hayır. Onlarla başa çıkabilirim."

"Biliyorum. Ama zorunda değilsin. O aptallardan altı yüz tane çektim. Seninle böleceğim. Bırak onlardan kurtulayım."

"Hepsi iyi. Bana sadece üç Corona ve iki Jäg getir –"

"Sakın söyleme." Tüm vücudum bu kelimeyle irkiliyor. Bir daha asla o iğrenç siyah boku koklamak zorunda kalmazsam, çok erken olacak. "Birkaç burun tıkacı almalıyım."

"Sanki bir mermi şoku geçirmişsin gibi," diye gülüyor, benim bu sıvılardan acı çekmemi izliyor.

"Tehlike ödemesi almalıyım." Bitirip içkileri ona uzattım. "Cidden, ama o adamlar ellerini tutamazlarsa oraya geliyorum."

"İyiym. Ama dostum, keşke gitseler. Bu gece kimin daha kötü olduğunu bilmiyorum - Mr. Grabby Hands ya da babası mezuniyet için ona bir yat alma sözünü tutmadığı için ağlayan verandadaki kıdemli.

kıs kıs gülüyorum.

Steph iç çekerek ve bir tepsi dolusu içeceklerle vals yapıyor.

Bir saatin daha iyi kısmı için, yukarı bakmam. Oda o kadar yoğun ki, yüzler bir et lekesi halinde bulanıklaşıyor ve tek yaptığım transa geçene ve hareketlerimin zar zor farkında olana kadar kredi kartlarını dökmek ve kaydırmak.

Steph'i bir daha kontrol ettiğimde, Richie Rich'i onunla dans etmeye ikna etmeye çalıştığını görüyorum. Adamdan uzaklaşmak için sallanıp duran bir boksör gibi. Tam sözlerini çıkaramıyorum, ama tahmin etmesi kolay – *Çalışıyorum, lütfen işime geri dönmeme izin verin, sizinle dans edemem, çalışıyorum .*

Kibar kalmaya çalışıyor ama alev alev yanan gözleri bana bıktığını söylüyor.

"Len," diye seslendim, gelişen sahneye doğru başımla işaret ederek. "Bir saniye ver."

Geri başını salladı. Kendi başımızın çaresine bakıyoruz.

Tehditkar bir tablo çizdiğimi bilerek adımımı atıyorum. Altı-iki yaşındayım, günlerdir tıraş olmadım ve saçımı düzeltmeye gerek yok. Umarım bu kardeşleri aptalca bir şey yapmaktan caydıracak kadar tehditkar görünüyordum.

"Burada her şey yolunda mı?" Gruba ulaştığımda soruyorum. Ses tonum öyle olmadığını bildiğimi ve durması gerektiğini, yoksa onu kışının üstüne atacağımı söylüyor.

"Siktir git carnie," diye çatladı içlerinden biri.

Hakaret hemen üzerimden yuvarlanıyor. Ben buna alışığım.

tek kaşımı kaldırıyorum. "Meslektaşım gitmemi söylemediği sürece gitmiyorum." Anlamlı bir şekilde Richie Rich'in, Steph'in koluna kenetlenmiş eline bakıyorum. "Zengin çocuklar tarafından taciz edilmek için kaydolmadı."

Adamın elini çekme duygusu var. Steph bu fırsatı benim tarafıma tırmanmak için kullanıyor.

"Görmek? Hepsi iyi." Bana alay ediyor. "Kurtarılması gereken sıkıntılı küçük hanımlar yok."

"Böyle tuttuğundan emin ol." Uyarıyı kendi alayım ile noktalıyorum. "Ve ellerini kendine sakla."

Bir bardak kırıldığında Steph ve ben yola çıkmak üzereyiz.

Bir oda ne kadar gürültülü olursa olsun, ses sönümleyici cisimlerle ağzına kadar ne kadar dolu olursa olsun, yerde bir cam kırılıyor ve hemen ardından saniyeler içinde iki ilçe öteden bir sinek kuşunun kanat çırpışlarını duyabiliyorsunuz.

Her kafa dönüyor. Bardağı düşüren Richie Rich'in arkadaşlarından biri, bakışlarıyla karşılaştığımda masumca gözlerini kırıyor.

"Oops," diyor.

Kahkahalar ve alkışlar anlık sessizliği bozar. Ardından sohbet yeniden alevlenir ve barın toplu ilgisi eski sarhoş eğlencelerine geri döner.

Steph nefesinin altından, Kahretsin, diye mırıldandı. "Bara geri dön Coop. Bunu anladım."

Şımarık bir ekip bizi kutsal huzurundan uzaklaştırıp yüksek sesle sohbet etmeye ve kendi aralarında gülmeye devam ederken, sinirli bir şekilde kaşlarını çatarak uzaklaştı.

"Hepsi iyi?" Lenny ne zaman döndüğümü soruyor.

"Emin değil."

Liderlerinin artık yanlarında olmadığını fark ettiğimde kaşlarımı çatarak gruba döndüm. Hangi cehenneme gitti?

"Hayır," diyorum yavaşça. "Bence iyi değil. Bana bir saniye daha ver."

Bir kez daha, Steph'i bulmak için barın arkasından çıkarken Lenny'yi savaş istasyonlarını tek başına yönetmesi için bırakıyorum. Camı süpürmek için süpürgeye gittiğini düşünerek arkaya doğru yöneldim.

Çek beni!" diye bir ses duydum .

Kendimi köşeye atıyorum, Richie Rich'in pastel renkli polosunu gördüğümde çenem kasılıyor. Steph'i malzeme dolabının bulunduğu kısa,

dar koridorun sonunda köşeye sıkıştırdı. Etrafına dalmaya çalıştığında, bileğini yakalayarak yoluna çıkıyor. Diğer eli aşağı kayar ve kıcını yakalamaya çalışır.

Boşver şunu.

İleri atılıp onu yakasından çekiyorum. Bir saniye sonra, kıcını yapışkan zemine düz bir şekilde koydum.

"Çık dışarı," diye hırladım.

"Cooper." Gözlerinde minnet parlarken bile Steph beni tuttu. Kurtarışı takdir ettiğini biliyorum.

Onu silkiyorum çünkü artık yeter. "Kalk ve git," diyorum şaşkın serseri.

Ayağa kalkarken öfkeli küfürler savuruyor.

Tuvaletler yaklaşık on metre ötede köşede olduğu için, öfke çılgınlıklarının seyirci çekmesi uzun sürmüyor. Çılgık atan bir grup kız kardeş aceleyle yanına gelir, onları diğer meraklı seyirciler takip eder.

Birden koridoru daha fazla ses dolduruyor.

"Pres! Abi sen iyi misin?"

İki arkadaşı kalabalığı yararak geçer. Onun yanında göğüslerini şişiriyorlar, şampiyonlarının yanından geçiyorlar çünkü tüm bu insanların önünde buradan kovalanırlarsa, evde tek başına içmenin uzun bir yılı olacak.

"Senin sorunun bu mu, dostum?" tacizci tükürüyor, bana hançerler fırlatıyor.

"Artık sorun değil," diye cevap verdim kollarımı kavuşturarak. "Sadece çöpü çıkarıyorum."

"Bu kokuyu alıyor musun, Preston?" dedi arkadaşı, Richie Rich'e tahrik edici bir sırıtışla. "Burada kesinlikle bir şeyler kokuyor."

"Dışarıdaki çöp kutusu muydu yoksa karavanınız mı?" diğer alaylar.

"Lütfen, iki adım daha yaklaş ve bunu bir daha söyle," diye cesaretlendiriyorum onları çünkü her neyse, sıkıldım ve bu heriflerin yüzleri ezilmek için yalvarıyor.

şansımı değerlendiriyorum. Üçe bir ve cılız değiller - her biri yaklaşık altı fit uzunluğunda, benim bedenim hakkında. Brooks Brothers tarafından desteklenen yarım bir su topu takımı olabilirler. Ama ben, aslında yaşamak için çalışıyorum ve bu kaslar gösteriş için değil. Bu yüzden şansımı seviyorum.

"Coop, dur." Steph aramızda durmam için beni yana itiyor. "Unut gitsin. Bunu şimdi anladım. Bara geri dön."

"Evet, *Coop* ," diye alay ediyor Preston. Sonra arkadaşlarına, "Hiçbir kasabalının kıcı bu kadar zahmete değmez."

Steph'e bakıp omuz silktilim. Ona şans verdiğimde zengin prick çekip gitmeliydi.

Hâlâ gülerken, üstünlüğüne karşı kendini beğenmiş bir tavırla, uzandım, Ralph Lauren'inden bir avuç aldım ve yumruğumu dosdoğru yüzüne geçirdim.

Sendeleyerek, onu bana doğru iten arkadaşlarının arasına düşüyor. Lanet olsun, bir korku filminin üçüncü perdesindeki bir yaratık gibi atılıyor, bana doğru sallanıyor, kan bulaştırıyor. Bir duvara yaslanana kadar çığlık atan kız öğrenci yurdu kızlarına çarpıyoruz. On beş yıldır çalışmayan eski ankesörlü telefon arkama saplanıyor ve bu da Preston'a çeneme şanslı bir yumruk indirme şansı veriyor. Sonra bizi kendi etrafında döndürüp, onu alçıpana tutturuyorum. Sahibi Joe, Daryl ve Lenny ile birlikte beni durdurup sürüklediğinde onun lanet yüzünü ezmek üzereyim.

"Seni aptal kasaba çöpü," diye mırıldandı bana. "Ne kadar ölü olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

"Yeterlik!" Joe bağırır. Gri hippie sakallı ve atkuyruklu kırışmış Vietnam veterineri, Preston'a şişman bir parmağını işaret ediyor. "Git buradan. Benim barımda kavga yok."

Preston, "Bu psikopatın kovulmasını istiyorum," diye emretti.

"Kıçımı öp."

Coop, kapa çeneni, dedi Joe. Lenny ve Daryl'in beni serbest bırakmasına izin veriyor. "Bunun için maaşını kesiyorum."

Steph patronumuza "Bu Coop'un hatası değildi" diyor. "Bu adam benim üzerimdeydi. Sonra beni malzeme dolabına kadar takip etti ve beni koridorda tuzağa düşürdü. Cooper onu kovmaya çalışıyordu."

"Babamın kim olduğunu biliyor musun?" Preston akan burnunu sıkarak köpürdü. "Bankası bu pis tahta kaldırımındaki binaların yarısına sahip. Benden bir kelime ve hayatın gerçekten karmaşıklaşıyor."

Joe'nun dudakları gerildi.

"Çalışanınız bana elini uzattı," diye devam ediyor Preston öfkeyle. "Bu fare deliğini nasıl çalıştırıyorsun bilmiyorum ama bu başka bir yerde olsaydı, bir müşteriye saldıran kişi artık işe alınmazdı." Yüzündeki sırıtış aslında yumruklarımı karıncalandırıyor. Onu çıplak ellerimle boğmak istiyorum. "Ya bu işi sen halledersin ya da telefonu alıp senin için yapması

için babamı ararım. Biliyorum geç oldu ama merak etme, uyanacak. O bir gece kuşu." Gülümseme derinleşiyor. "Bütün milyarlarını böyle kazandı."

Uzun bir sessizlik var.

Sonra Joe bana dönerek derin bir iç çekti.

"Ciddi olamazsın," dedim şaşkınlıkla.

Joe ve ben biraz geriye gidiyoruz. Erkek kardeşim ve ben lisedeyken yazları burada barcılık yapardık. İki kasırgadan sonra yeniden inşasına yardım ettik. Kızını eve dönüşe götürdüm, Tanrı aşkına.

Teslim olmuş gibi görünerek elini sakalında gezdiriyor.

"Joe. Cidden, dostum. Birinin sana barını nasıl yöneteceğini söylemesine izin mi vereceksin?"

Joe sonunda, "Üzgünüm," dedi. Başını sallıyor. "İşimi düşünmek zorundayım. Ailem. Bu sefer çok ileri gittin Coop. Bu gece için sana olan borcumu kasadan al. Sabah senin için bir çek alacağım."

Kendinden memnun olan Richie Rich benimle alay ediyor. "Gördün mü, kasabalı? Gerçek dünya böyle işliyor." Steph'e kanlı bir tomar para fırlattı ve kalın bir kan ve mukus yığını tükürdü. "Burada. Burayı temizle tatlım."

O ve arkadaşları aylak aylak uzaklaşırken Preston'ı "Bu iş bitmedi," diye uyardım.

Omzunun üzerinden küçümseyici bir tavırla, Başlamadan önce bitmişti, diye seslendi. "Bunu bilmeyen tek kişi sensin."

Joe'ya baktığımda, gözlerindeki yenilgiyi görüyorum. Artık bu savaşları verecek gücü ve arzusu kalmamıştır. Bizi böyle alıyorlar. inç olarak. Daha fazla dayanamayacak kadar yorulana kadar bizi yıkıyor. Sonra topraklarımızı, işlerimizi, itibarımızı ölmekte olan ellerimizden alıyorlar.

"Biliyorsun," dedim Joe'ya parayı alıp eline vurarak. "Birimiz onlardan birine her boyun eğdiğinde, bir dahaki sefere bizi becermelerini biraz daha kolaylaştırıyoruz."

Hariç . . . HAYIR. "Bir dahaki sefere" siktir et. Bu insanlar benden bir dahaki sefere asla almayacaklar.

////////_////////

Buraya yüklediğimiz e-book ve pdf kitap özetleri indirildikten ve okunduktan sonra 24 saat içinde silmek zorundasınız.

Aksi taktirde kitap'ın telif hakkı olan firmanın yada şahısların uğrayacağı zarardan hiçbir şekilde sitemiz zorunlu tutulamaz.

Bu kitapların hiç birisi orijinal kitapların yerini tutmayacağından,eğer kitabı beğenirseniz kitapçılardan almanızı ve internet ortamında legal kitap satışı yapan sitelerden alıp okumanızı öneririrm.

Bu Kitaplar Ülkemizde yayınlanmamış halihazırda yabancı kaynaklardan çeviri olup; Çevirilerde hatalar mevcuttur. Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip, dünyada yayınlanan kitaplar hakkında fikir sahibi olmanızdır